SOLUCAN

I

UMUT

ZEYNEP SEY

EPHESUS®

1

Okuduğu kitaplardaki karakterlere âşık olabilen tuhaf bir kızdım; ta ki onu görene kadar...

Onu ilk gördüğümde, bir bacağını erkeklere has bir biçimde diğerinin üzerine atmış bir şekilde bankta oturuyor ve oturduğu bankın bulunduğu çocuk parkında oradan oraya koşuşturarak oyun oynayan çocukları seyrediyordu. Orada öylece otururken, daha önce okuduğum ve âşık olduğum bütün roman kahramanlarını bir anda unutmamı sağlayacak kadar farklı bir enerji yayıyordu etrafına ve itiraf etmeliyim ki fazlasıyla iyi görünüyordu.

Ben Nehir Aksoy, herkesçe sevilen ve sayılan Aksoyların son varisiydim ve bankta oturan, dört gündür kendisini izlediğimden bihaber olan o, benim aylar önce hazırladığım *Âşık Olacağım Kişinin Özellikleri* başlıklı listemdeki maddelerden ikisine uyan ilk erkekti.

Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılırken, listemdeki maddelere son bir kez daha bakmak için gözlerimi ondan ayırdım ve elimdeki kâğıda çevirdim.

- *Yakışıklı olacak*
- *Kesinlikle sarışın olmayacak*
- *Ses tonu hoş olacak*
- *Güzel bir adı olacak*
- *Boyu benimkinden uzun olacak*

Henüz adını dahi bilmediğim o çocuk, listemdeki ilk iki maddeye uyuyordu; ona yalnızca bakarak bundan emin olabiliyordum fakat çocuğun diğer üç maddeye uyup uymadığından emin olabilmem için onunla konuşmam gerekiyordu. Evet, dört günün sonunda artık bunu yapabilme cesaretini bulabilmiştim.

Kâğıdı öylece bankın üzerine bırakıp ayağa kalktığımda, belime kadar uzanan koyu sarı saçlarımı elimle şöyle bir düzelttim ve derin bir nefes aldıktan sonra hızlı adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım.

Onun yanına vardığımda dönüp bana bakmadı. Başında dikilmeyi kesip yanına oturduğumda bile bana bakmayınca, çok kısa bir anlığına görünmez olduğumu sandım fakat hemen sonrasında bu aptalca düşünceyi kafamdan atıp konuşmak için boğazımı temizledim.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Şey... Adın ne?" diye sordum.

Kitaplardan öğrendiğim kadarıyla, bu hareket bir nevi cilveleşmek manasına geliyordu fakat sorun şuydu ki konuştuğum sırada çocuk bana bakmadığından, yaptığım hareketi görmemişti. Parmaklarımın heyecandan titremesini umursamayarak, çocuğun omzuna dokunmak için elimi uzatırken, "Şey... Adın ne?" diye tekrarladım.

Dokunuşumla birlikte, başını benim olduğum tarafa doğru yavaşça çevirdi.

Kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip olan gözleri, onların etrafını süsleyen orta uzunluktaki gür kirpikleri ve hemen üzerindeki biçimli kaşları... Gözleri o kadar güzeldi ki tüm gün oturup onları seyredebilirdim. Güzel olan tek yeri gözleri de değildi; o, tam anlamıyla kusursuz kelimesinin vücut bulmuş hali gibiydi.

"Şey... Bundan sana ne?" diye alaylı bir ses tonuyla beni taklit edercesine sorduğunda, dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, onun kusursuz çehresine bakakalmıştım.

Şaşkınlığımın sebebi, benim sorumu kabaca cevaplaması değildi; şu ana kadar tanıdığım tüm erkeklerden çok daha hoş bir ses tonuna sahip olmasıydı. Sesinin tonu, görünüşünden bile daha kusursuzdu ve an itibariyle listemdeki bir madde daha teyit edilmişti.

Heyecanla, "Mümkünse birkaç saniyeliğine de olsa ayağa kalkabilir misin?" diye bir ricada bulunduğumda, bana az önceki gibi duygusuz bakışlarıyla bakmaya devam etti. O güzel yüze böylesine duygusuz bakışlar hiç mi hiç yakışmıyordu. Hafifçe omuz silkerken, "Pekâlâ, kalkmasan da olur." dedim ve hemen ardından da "Boyun kaç?" diye sordum.

Yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğunun farkındaydım fakat şu an listemdeki üç maddeye uyan ilk erkek o olduğu için onu tanımak istiyordum ve bütün bunları, onu tanıyabilmek için yapmalıydım. Ona ilk görüşte âşık olmamıştım fakat ona ilk görüşte tutulduğum bir gerçekti.

Cevap vermeyince, "Boyun kaç, diye sordum sana." diye üsteledim. Sinirlenmeye başlamıştım.

Umursamaz bir tavırla, "Duydum." derken, bacağının tekini diğerinin üzerinden indirdi ve onları iki yana açarak, oturduğu banka iyice yayıldı.

Sol kolunu bankın yaslanma yerine koyarak, parkın içinde hoplaya zıplaya, bir o yana bir bu yana koşuşturan çocuklara bakmaya devam etti. Bir an için o küçük çocukları kıskandığımı hissettim. Benim o çocuklardan neyim eksikti de onunla konuşmaya çalıştığım halde bana değil de onlara bakıyordu?

"Seninle konuşmaya çalıştığımın farkında mısın?" diye sinirle soluduğumda, buna cevap vermeyince, "Hey, sana diyorum!" diyerek sesimi yükseltip devam ettim.

Biraz sonra dudakları hafifçe aralanırken, "1.88" diye cevap verdiğinde, ses tonundan benimle konuşmaktan pek hoşnut olmadığını anladım. O an bunu da umursamadım çünkü boyunun benimkinden yaklaşık olarak yirmi santim uzun olmasıyla, listemdeki bir madde daha teyit edilmişti.

"Öyleyse, adın ne?" diyerek ona başka bir soru daha sormuş oldum. Bir yandan da etkileyici bir isminin olması için içten içe dua ediyordum.

Sıkıntıyla nefesini dışarı verdi. "Seninle ilgilenmediğimi görmüyor musun?"

Kaba mıydı? Fazlasıyla... Peki, hâlâ onu tanımak istiyor muydum? Kesinlikle!

"Adını söyleyecek misin?" dediğimde, bakışlarını tekrar bana çevirdi; istemsizce titredim. Bakışları insanı üşütüp titretebilir, aynı zamanda da ürkütebilirdi. En azından benim üzerimdeki etkileri bunlar olmuştu.

"Adımı söylediğimde defolup gidecek misin?"

Pekâlâ, bu çok kabaydı fakat yine de yanından kalkıp gitmek için tek bir hamlede dahi bulunmadım.

"Evet." diyerek yalan söyledim çünkü eğer güzel bir adı varsa onu bırakmaya hiç mi hiç niyetim yoktu.

"Adım Kıvanç..."

... ve an itibariyle Nehir Aksoy, aylardır âşık olmak için aradığı çocuğu bulmuştur!

Küçüklüğümden beri heyecanlandığımda veya mutlu olduğumda yaptığım sevinç dansımı, adının Kıvanç olduğunu öğrendiğim çocuğun karşısında, tam o anda yapmamak için kendimi zor tutuyorken, "Memnun oldum Kıvanç! Ben de Nehir." dedim. Bu sırada samimi bir şekilde gülümsemiştim

ama Kıvanç bana bakmayı bırakıp tekrardan çocuklara döndüğünden dolayı gülümsediğimi görmemişti.

Yüzümdeki gülümsemeyle birkaç dakika boyunca onu izledim. Bundan rahatsız olmuş olmalıydı ki o birkaç dakikanın sonunda bana doğru dönerek, "Adımı öğrendiğinde defolup gideceğini söylemiştin." dedi öfkeyle. Bir rüyadan uyanmışçasına hafifçe titredikten sonra sertçe yutkundum ve yavaşça dudaklarımı araladım.

"Sana âşık olmama izin verir misin?"

Biçimli kaşları hafifçe yukarı kalktığında, sorum karşısında şaşkına döndüğünü anlamıştım.

Bana asırlar gibi gelen bir sürenin ardından, "İzin verirsem beni rahat bırakacak mısın?" diye sorduğunda, başımı iki yana salladım.

"Hayır, bana yardım etmen gerekecek."

İtiraza yer bırakmayan bir ses tonu kullanırken, aynı zamanda da çenemi hafifçe dikleştirmiştim. Üşümeye başladığımı hissettiğimde, kollarımı birbiriyle kavuşturup kavradım. Üzerimde kot şortum ve mavi tişörtüm vardı. Ya bu yüzden üşüyordum ya da Kıvanç'ın bakışları beni üşütüyordu. Emin olamıyordum.

"Bunu yapacağımı düşünmeni istemem." dedi fazlasıyla umursamaz bir ses tonuyla ve yine bakışlarını o hiç sevmediğim çocuklara çevirdi.

"Ya, sadece benimle bir süre görüşeceksin, o kadar... Sevgili olalım demiyorum ki ben sana." dedikten hemen sonra, "Sadece bu parkta görüşsek de olur, yeter ki sen sana âşık olmama izin ver." diye devam ettim.

"Tamam." diye kısa ve net bir cevap aldığımda, bir süre şaşkınlıktan konuşamadım.

Nasıl yani? Bu kadar kolay mıydı? Son dört gündür izlediğim onunla nasıl tanışabilirim diye onlarca hayal kurmuş olmam boşuna mıydı?

Şaşkınlıktan dilimi yuttuğumu sandım fakat hemen sonra kontrol edince yutmadığımı anlayarak kendimce sevindim.

"Sen ciddi misin?" diye bağırarak sorduğumda, sevinçten deliye dönmek üzereydim.

Resmen hiç sorgulamadan benim ona âşık olmama izin vermiş ve benimle bir süreliğine çocuk parkı içerisinde görüşmeyi kabul etmişti. Kıvanç... Hani şu aşırı seksi ve yakışıklı, okuduğum ve tutulduğum tüm roman kahramanlarını bana unutturan o çocuk!

"Fikrimi değiştirmeden önce, bundan sonra ne yapacağımızı anlatmaya başlasan iyi edersin..." Sanırım yanına oturduğumdan beri kurduğu en uzun cümleydi ve ben de bu yüzden bir süre de olsa söylediği cümleyi anlamakta güçlük çekmiştim.

"Senin belirlediğin..." Duraksadım. "... ya da dur, ikimizin belirlediği saatlerde bu parkta buluşacağız. Konuşacağız, ne bileyim belki salıncakta falan sallanırız." Dudaklarımı büktüm. Ben olayın bu tarafını hiç düşünmemiştim ki! Terleyen avuç içlerimi Kıvanç'a çaktırmamaya çalışarak kot şortuma sildim. "Ben şu ana kadar hiç kimseye âşık olmadım, ah şey, yani kitap karakterleri hariç..." Kıvanç bakışlarını tekrar benimle buluşturmadan önce yüzümde utangaç bir gülümseme belirivermişti.

"Şizofren falan mısın?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. Kitap karakterine âşık olmak gayet normal bir şeydi, nasıl olur da sırf bu yüzden bana şizofren olup olmadığımı sorardı ki?

"Neyse, devam et." deyip bakışlarını çocuklara tekrar çevirdiğinde, derin bir nefes aldım.

"Kimseye âşık olmadım, o yüzden aşkın nasıl bir şey olduğunu sadece kitaplarda okuduğum kadarıyla biliyorum. Hani herkesin hayalinde bir tip vardır ya? Hah işte, sen de benim hayalimdeki tipsin. Duruşun, bakı..."

Sözümü, "Kısa kes." diye kaba bir şekilde yarıda böldüğünde, sinirlenmeye başladığımı hissettim.

"Olayın özü şu ki; benim acilen birine âşık olmam gerekiyor ve bu kişi senden başkası olamaz."

Kaşlarımı kaldırmış, ona bakıyorken, başını bana doğru çevirdi yavaşça ve duraksamadan, "Neden?" diye sordu. Bir an hiç sormayacağını sanmıştım fakat beni şaşırtarak o soruyu sormuştu.

"... çünkü birkaç sorunum var. Düşündüm ki eğer âşık olursam, sorunlarımı düşünmek yerine âşık olduğum kişiyi düşünürüm ve sorunlarımı biraz olsun unutabilirim."

"Onu sormamıştım. Seyhan'da, hatta bırak Seyhan'ı, dünyada onca erkek varken neden gelip de bana âşık olmak istiyorsun?"

Ah, aptal kafam! Tabii ki de neden diye sormaktaki amacı, neden birine âşık olmak istediğimi öğrenmek değildi; neden onca erkek arasından ona âşık olmak istediğimi öğrenmekti. Bu beni şaşırtmamalıydı çünkü sonuçta Kıvanç'tan bahsediyorduk. Hani şu bana gayet açık bir şekilde defolup gitmemi söyleyen son derece kaba çocuktan!

Ayrıca az önce kurduğu cümle en uzun ikinci cümlesiydi. Pekâlâ, kurduğu uzun cümlelerini saymayı acilen bırakmalıydım.

Derin bir nefes aldıktan sonra açıklayıcı bir ses tonuyla, "... çünkü hayalimdeki kişi sensin." diyerek sorusunu yanıtlamış oldum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. Eğer onun kim olduğunu biliyor olsaydım, biraz önce adını sormazdım herhâlde, değil mi? Bu düşüncemi onunla da paylaşmak isteyerek dudaklarımı araladım ve sonra eğer ona bu şekilde cevap verirsem fikrini değiştirebileceğinden korkup vazgeçtim.

"Kim olduğunla ilgilenmiyorum. Yakışıklısın, sarışın değilsin, adın gayet güzel, benden uzunsun ve harika bir sesin var; şimdilik bunları bilmem yeterli..."

Cevabımdan memnun olmamışçasına başını iki yana sallarken, "Ciddi bir şey soruyorum." dedi ve yineledi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Merakla, "Kimsin sen?" diye sordum. Bir anda kendimi fantastik bir kitabın içindeymişim gibi hissettim. Çocuk, özel güçleri olan tehlikeli biridir ve kız her şeyden habersiz, kendini onun çekime kaptırır.

"Kıvanç, Kıvanç Vuran..."

Gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. Bu ismin bana bir şey çağrıştırması mı gerekiyordu? Kıvanç'ın ümit dolu bakışlarına bakılırsa, evet, gerekiyordu.

Bir saniye! Vuran... Yoksa Vuran Holding'in varislerinden miydi?

"Vuran Holding?" diye sorarcasına konuştuğumda, gözlerini devirdi.

Hey, işte bu en sevdiğimdi!

"Seyhan'a yeni mi taşındın?" diye sordu bıkkın bir ses tonuyla.

Vuran Holding'in varisi değil miydi? Onu anlayamıyordum.

"Hayır... Aksoyları biliyor musun? Onların son varisiyim ben." Bunu benim yerimde kim olsa gururlanarak söylerdi fakat hayır, ben bu soydan olmaktan nefret ediyordum.

"Kızım sen benimle dalga mı geçiyorsun? Amacın ne senin?" diye sinirle konuştuğunda, uyuyan aslanı uyandırdığımı fark ettim çünkü yalnızca kükremediği kalmıştı.

"Ya ne dalga geçmesi... Sadece âşık olmak istiyorum sana." diye cevap verdim.

Sol elinin parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Ona, bu hareketi yaptığında ne kadar havalı gözüktüğünü söylemek istedim ama dilimi ısırarak kendimi konuşmamam için zorladım.

"Kıvanç Vuran ismini duyduğunda aklına sadece Vuran Holding geliyor, öyle mi?"

Ben ona bu açıklamayı yapmadan önce o nasıl olur da bunu anlamıştı? Ah! Zeki biri olduğunu daha önceden de anlamam gerekirdi...

"Evet, bir sorun mu var?"

Hadi ama! Az önce, resmen köy kahvesinde oturduğu sırada, bir sorun mu var kardeş, tarzı ile konuşan, genellikle Şahin marka otomobil kullanan gençler gibi konuşmuştum. Kendime ceza vermek amacıyla bacağımı sertçe çimdikledim.

"Bordo Caddesi'ne daha önce hiç gittin mi?" diye sorduğunda, başımı hızlıca iki yana salladım. Hızlıca sallamıştım çünkü Bordo'da genellikle kötü erkekler ve kızlar takılırdı; Kıvanç'ın benim de onlardan olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Güzel." deyip önüne tekrar döndüğünde, hiçbir şey anlamamış olmanın verdiği hissiyatla onun bakışlarını takip ettim ve izlediği çocuklara bakmaya başladım.

Çocuklarla ilgili sapıkça hayaller kuran pisliğin teki olamazdı, değil mi? Suratındaki bu masum ifadenin arkasında nasıl bir insan vardı? Onu tanımayı, daha doğrusu ona âşık olabilmeyi gerçekten çok istiyordum.

Bir anda aklıma geldiğinde, "... fakat kurallarım var." diyerek ona döndüm, o ise yalnızca omuz silkmekle yetindi.

"Birincisi, takıldığımız süre boyunca cinsellikle ilgili bir muhabbete girmeyeceğiz. Bilmeni isterim ki ben o tür kızlardan değilim. Ikincisi, telefon numaramı sana vermeyeceğim. Bu senin için sorun olur mu?" Cevap vermeyerek sorumu havada asılı bırakınca gözlerimi devirdim, konuşmaya devam ettim. "Üçüncüsü ve en önemlisi... Sakın bana âşık olma."

Alaycı bakışlarını bana çevirdikten kısa bir süre sonra, "Aynaya baktın mı sen hiç?" diye sormasıyla o anda donup kaldım.

Sertçe yutkunduktan sonra, "Çirkin miyim?" diye sordum. Sesim hafif de olsa çatallaşarak çıkmıştı.

"Hayır, hayır... Güzelsin. Ayrıca..." derken sustu ve bakışlarını göğüslerime, ardından da bacaklarıma dokundurunca, bakışlarından rahatsız olduğumu kanıtlamak istercesine oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. "Ayrıca fiziğin de güzel fakat hiç tatlı değilsin; itici bir suratın var ve ben... Sempatik, aynı zamanda da seksi olan kızlardan hoşlanırım."

Kalbime öküz oturmuşçasına ona bakmaya devam ettiğim birkaç saniyenin ardından kendime geldim ve gülümsedim. "İyi o halde, zaten benim istediğim de bana âşık olmaman... Yani ben sana âşık olduğumda sen de bana âşık olursan ayrılmamız sorun olur."

Kaşlarını çattı. "Sen bana âşık olduktan sonra görüşmeyi keseceğiz ve bu senin için sorun olmayacak, öyle mi?

Elimi, boş versene dercesine havada salladıktan sonra dişlerimi göstererek gülümsedim. "Ben acıya alışkınım, elbet onu da atlatırım."

Kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ettiği sırada yanımıza gelen sarışın, küçük çocuk, Kıvanç'ın omzuna dokununca, bakışlarını benden aldı ve çocuğa çevirdi.

"Kıvanç abi, şuraya gelebilir misin? Sana bir şey göstereceğiz."

Çocuğun yüzündeki sırıtışı benim dışımdaki birçok insan tatlı bulabilirdi ama ben bulmamıştım çünkü çocukları zerre kadar sevmiyordum.

Ellerimi iki yanıma koyup eş zamanlı olarak ayaklarımı ileri geri sallarken, çocuk topluluğuna doğru yürümekte olan Kıvanç'ın, çocukların yanlarına vardıktan sonra onlara nasıl da şefkatli davrandığını hayranlıkla izledim. Gülümsemiyordu, yüzünde gülümseme eylemine dair en ufak bir iz dahi yoktu fakat biraz önce benimle konuştuğu sıradaki yüz ifadesinin, şimdikinden çok daha farklı olduğu bariz bir şekilde ortadaydı.

Kıvanç, siyah saçlı küçük kızın yanında diz çökerek oturduğunda, beş–altı çocuk da onların etrafında toplandı ve sonra hepsi aynı yere bakmaya başladı. Nereye baktıklarını ciddi anlamda merak etmeye başlamamdan dakikalar sonra kafasını kaldırarak gözlerini benimkilerle buluşturan Kıvanç, "Hey, Solucan! Buraya gel..." diye bağırdı.

Ayaklarımı sallamayı bırakıp şaşkınca etrafıma bakındım. Solucan diye hitap ettiği şey ya da kişi neredeydi?

"Solucan abla! Buraya gel!"

Çocuklar ellerini havaya kaldırıp beni yanlarına çağırmaya çalışırken, aynı cümleyi birkaç kez daha tekrarladıklarında, Solucan diye hitap edilen kişinin kendim olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

Kaşlarım çatık bir şekilde onlara bakmayı sürdürürken, bir süre sonra Kıvanç ayağa kalktı, pantolonunu silkeledikten sonra kendisini biraz önce çağıran sarışın çocuğun kafasını okşadı ve ardından bana doğru yürümeye başladı. Yanıma gelip bacaklarını genişçe açarak banka oturduğunda, öfkeyle ona döndüm.

"Solucan mı? Cidden mi?" Omuz silkti. "Neden bana öyle seslendin? Sana adımın Nehir olduğunu söylemiştim." Adımı unutmuş olabilirdi fakat bu yine de bana bir hayvan türünün adıyla seslenebileceği manasına gelmiyordu.

Dikkatini bir an olsun çocuklardan ayırmazken, "Bence senin adın Solucan olmalıymış." diye konuştu.

Alaylı bir mırıltı kaçtı dudaklarımdan. Hemen ardından, "Nedenmiş o?" diye sordum. Kafasını bana doğru çevirdi; kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip olan gözleri belki de ilk kez uzun bir süre boyunca mavi-yeşil gözlerimde takılı kaldı.

"... çünkü ikinizin de ortak bir noktası var."

Uzun süren bakışmamız beni afallatmışken, "Neymiş o?" diye sordum ve kendime gelmeye çalışıp, hafifçe kaşlarımı çattım. İlk kez uzun bir süre gözlerini benim gözlerimde oyaladığından olsa gerek, söylediğinden hiçbir şey anlayamamıştım.

"Şu gördüğün küçük çocuklar, biraz önce bir toprak solucanını ikiye bölmüşler fakat gel gör ki ölmemiş. Hah, yüzsüzlüğe bakar mısın, çocuklar seni o kadar ikiye bölmüş; bari ayıp olmasın diye öl, değil mi?"

Düşünce yapısı donup kalmamı sağlarken, gözleri benim gözlerimde oyalanmaya devam ediyordu. Suratında alaycı bir ifade vardı fakat yine gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu.

"Ben... Ortak noktamızı anlamadım." diye nihayet konuşabildiğimde, sanki mümkünmüş gibi yüzündeki alay ifadesi arttı.

Gözlerini gözlerimden ayırıp yüzümün her bir noktasında gezindirirken, "Yüzsüzlük..." diye mırıldandı. "Onu bölüyorsun, ölmüyor; seni kovuyorum, gitmiyorsun. Şimdi anladın mı Solucan?"

Bana göre biraz önce söylediği şey saçmaydı. Solucanların bölündüğünde yaşamlarına devam etmeleri yüzsüzlük sayılmazdı fakat belli ki Kıvanç tam olarak böyle düşünüyordu. Düşünce yapısı farklıydı ve bu benim hoşuma gitmişti.

"Adım Nehir." diye tekrarladım. Ona biyoloji dersi verecek değildim.

Omuz silkti ve çocukları izlemek amacıyla bakışlarını benden tekrar ayırdı. Uzun bir süre öylece oturmaya devam ettik. O çocukları izledi; ben de onu... Sıkıldığım vakit ise gitmem gerektiğini düşünerek ayağa kalktım.

"Şey... Ben gidiyorum."

Hiçbir tepki vermeden çocukları izlemeye devam etti. Bu davranışı beni hem sinirlendiriyor hem de kırıyordu. Evet, çocuklardan biri kardeşi olabilirdi; bu güçlü bir ihtimaldi ama yine de onunla konuşmaya çalışan birine böylesine saygısızca davranması gerekmezdi. İki dakika bile olsa kardeşinden gözünü ayırabilmeliydi, değil mi?

"Yarın saat dörtten sonra burada, bu bankta buluşsak olur mu?" diye sorduğumda cevap vermeyince, sakin kalmayı umarken gözlerimi kapatarak temiz havayı içime çektim. Sakin kalamayacağımı fark ettiğimde, gözlerimi açtım ve omzuna hafifçe vurdum. "Cevap ver bana! Seninle konuşmak için çabalıyorum, farkında değil misin bunun?"

"Bana emir verme." diye âdeta tıslayarak konuştuktan sonra bakışlarını yüzüme çevirdi ve "Sakın bir daha bana emir verme." diye devam etti.

Öfkeyle bana bakmaya devam etmesini umursamayarak, "Yarın saat tam dörtte burada olacağım." dedim ve hemen sonra arkamı dönerek oradan uzaklaştım.

2

Adının Kıvanç olduğunu öğrendiğim çocuğun yanından ayrıldıktan sonra en yakın arkadaşımın evinin yolunu tutmuştum. Eve varana kadar beynimde Kıvanç'la olan konuşmalarımız yankılanıp durmuştu. Eve vardığımda ve zile bastığımdaysa, zihnimdeki sesler bir anda kesiliverdi.

Evin kapısını Ebru teyze açınca, "Merhaba Ebru teyze, nasılsın?" diye sorarak, henüz eve davet edilmemiş olmama rağmen eve girdim.

"İyiyim yavrum, sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Irmak evde mi?" diye sorduğumda, gülümseyerek başını salladı ve ben de hiç vakit kaybetmeden basamakları tırmanmaya başladım. Ebru teyze arkamdan ufak bir kahkaha attıktan sonra bir şeyler söylemişti ama ben çoktan Irmak'ın odasının önüne geldiğimden dolayı ne dediğini anlayamamıştım.

Kapıyı aniden açıp odanın içine kendimi attım ve eş zamanlı olarak, "Irmak!" diye bağırdım.

Durduğu pozisyonunu korkulu bir çığlık eşliğinde değiştirdikten sonra bana sövüp saymaya başlayan Irmak, gülümseyişimin bir sırıtışa dönüşmesine sebep olmuştu. Sanırım yine o tuhaf jimnastik hareketlerinden yapıyordu ve ben biraz önceki girişimle onu korkutarak pozisyonunu aniden değiştirmesine sebep olmuştum.

Dağılan açık sarı, düz ve seyrek saçlarını elleriyle düzene sokmaya çalışırken, ince ve biçimli kaşlarını çatmadan

edememişti. Açık mavi gözleri bana öfkeyle bakıyorken, sanırım yerimde bir başkası olsa özür falan dilerdi fakat ben öyle yapmayacaktım.

"Sana bir şey anlatmam gerek."

Irmak'ın yatağına atlayıp yastıklarının olduğu yere kafamı koydum, ayaklarımı da uzattıktan sonra sırıtarak tavanla bakışmaya başladım.

"Dökül, Sümüklü!"

Biraz önce bana kızan sanki o değilmiş gibi çoktan dikkat kesilmiş ve yanıma uzanmak için doğrularak bir hamle bile yapmıştı. Ona yer açmak için bedenimi yatağın sağ tarafına doğru kaydırıp, sol omzumun üstüne yattım. O da hemen yanıma uzanıp, sağ omzunun üstüne yattı ve beklediğimin aksine açık mavi gözlerine merak duygusunu yerleştirdi.

"Sanırım sonunda âşık olabileceğim birini buldum!"

Gözlerini devirdi ve bu muydu yani, dercesine baktı. "Hangi şubede?"

"Ne şubesi?" diyerek onu anlamadığımı belirttiğimde, bir kez daha gözlerini devirdi.

"Bu çocuk bizim okulumuzda değil mi?" diye sorduğunda, uzun sayılabilecek bir süre boyunca ciddi manada bunu düşündüm.

Kıvanç Vuran benimle aynı okulda okuyor olabilir miydi? Daha önce onu görmediğime emindim çünkü okulumuz kalabalık değildi ve neredeyse herkesi tanırdım. Ayrıca bırak okulu, onu daha önceden başka herhangi bir yerde görmediğime de emindim.

"Daha önceden onu okulumuzda gördüğümü sanmıyorum." dediğimde, bir kez daha biçimli kaşlarını çattı.

"Ne demek sanmıyorum?" diye sorduğunda, biraz sonra bana kızacağını anlayarak hemen kendimi savunmaya geçtim.

"Ya hani, birkaç ay önce seninle bir liste hazırladık ya... İşte, ben o listedeki özelliklere uyan erkeği buldum ve gidip onunla tanıştım!"

Gözleri büyürken dudakları da hafifçe aralandığında, bu haliyle fazlasıyla komik olduğunu düşündüm.

Tam ona bunu söyleyecekken, "Ne yaptım dedin sen?" diye oldukça kızgın bir şekilde sorarak lafımı ağzıma tıktı.

"Gidip onunla tanıştım."

Zaten bildiği ve kesinlikle anladığı cümleyi bir kez daha tekrarladığımda, gözleri sanki mümkünmüş gibi biraz daha büyümüştü. Bence ortada bu kadar göz büyütülecek bir olay yoktu.

"Sakın bana ona çıkma teklifi ettiğini söyleme..." diyerek, vereceğim cevaptan korkarcasına konuştuğunda, biraz önce ne için gözlerini büyüttüğünü anlamış oldum.

Eğer Kıvanç'la sevgili olmak gibi bir düşüncem veya isteğim olsaydı bunu pekâlâ yapabilirdim fakat ben ona sadece âşık olmak istiyordum, bu yüzden ona çıkma teklifi etmek gibi bir harekette bulunmamıştım.

"Hayır, sadece bir süre takılacağız."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ona âşık olabilmem için bana yardım edecek ve ben de onun yardımlarını boşa çıkarmayarak ona âşık olacağım! Şey... Ben ona âşık olduktan sonra da biz görüşmeyi keseceğiz."

Dilini üç kez şaklattıktan sonra sol elini yumruk yaparak havaya kaldırdı ve kafama kapı tıklatıyormuşçasına iki kez vurarak, "Aptalsın." diye konuştu. Sağ elimle biraz önce vurduğu yeri ovuştururken dudaklarımı da büktüğümde, bu hareketimden hoşlanmadığını belli edercesine yüzünü buruşturdu. "Onca şeyin arasında bir de ne olduğu belirsiz biri için aşk acısı mı çekeceksin?"

"Bilmiyorum, emin değilim. Sanırım evet... Yani galiba..."

"Çocuk sana deli divane bir şekilde âşık olur ve seninle görüşmeyi kesmek istemezse ne yapacaksın peki? Sevgili olup sonra da evlenecek misiniz?" diye benimle dalga geçtiğinde ona gözlerimi kısarak baktım.

Kısık bakışlarımla sanki gözlerimden lazer ışını çıkıyormuş gibi hissediyordum ve o da bunu biliyordu fakat hiçbir zaman doğru yerde gözlerimi kısamamıştım. İşte şimdi tam da yerinde gözlerimi kısmıştım ve bu yüzden epey mutluydum.

"Söz verdi, bana âşık olmayacak."

Ona mahalle çocuğu bakışı atmaya çalışırken bakışlarımla, sen rahat ol, demek istesem de diğer insanlar gibi bakışarak anlaşamadığımdan ötürü ifadesiz bir şekilde bakakalmıştım.

"Peki, ona ne söyledin? Yani seninle bir süre takılması için?"

Dudağımın sol kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılırken, zihnimde o anki görüntüler belirivermişti.

"Sana âşık olmama izin verir misin?"

Kıvanç'a söylediğimdeki kullandığım ses tonumla konuştuğumdan olsa gerek, Irmak oldukça şaşkın görünüyordu. Gözlerini yine bu derece büyütmesinin başka bir açıklaması olamazdı, değil mi?

"Bu kadar düşeceğini tahmin etmemiştim!" diye isyan edercesine konuştuktan sonra yatakta sırtüstü uzanıp kendi kafasına vurmaya başladı.

Neden kafasına vurduğunu anlamazken, onu, "Vurma, aptal olacaksın." diyerek durdurmaya çalıştım. Sanki bunu dememi bekliyormuş gibi anında durdu ve gözlerini bana çevirdi.

"Seninle dalga geçmiş..."

"Hayır, gayet ciddiydi."

"Kesinlikle seninle dalga geçmiş, Nehir!"

"Yarın buluşmak için sözleştik bile!" diye neşeyle konuştum.

"Gelmeyecek." diye kesin bir ses tonuyla konuştuğunda şüpheye düşmüş olsam da biraz önceki gibi, "Gelecek." diyerek kendimi savundum.

Çok kısa bir süre sonra bu konuşmanın bir tartışmaya döneceğini fark ederek ayağa kalktım. "Ben gidiyorum. Malum, yarın okul var..." Bunu hatırlattığım için bana kızması, ben kapıdan çıkarken kafama attığı yastıkla kanıtlarken, kahkahalarla gülerek basamakları indim ve hiç vakit kaybetmeden evden ayrıldım.

Irmaklara yakın olan evime gidebilmek için kaldırımda yürürken, zihnimde, bu birine âşık olma ve bunun için liste hazırlama meselesini başlatan ilk anın görüntüleri dolanmaya başlamıştı.

Bir gün, Seyhan'ın sahil kenarındaki bankta otururken, yanıma yaşlı ve de tonton bir teyze oturmuştu. Ben, dertli bir şekilde izlediğim denizin öfkeli dalgalarıyla baş başayken, yaşlı teyzenin de bana canı sıkılmış olmalıydı ki "Neden üzgünsün kızcağızım?" diye sormuştu.

"Ben üzgün olmayayım da kim olsun?" diye sorduğumda, neler olduğunu anlatmamı istemişti ve ben de konuşmaya ihtiyacım olduğunu bildiğimden, küçüklüğümden bu yana yaşadığım ne varsa o kısacık anda anlatmıştım.

Anlatmayı bitirdiğimde gözleri dolu doluyken, "Vah yavrum!.." diyerek sırtımı sıvazlamaya başlamıştı. "Bak ben şimdi sana ne anlatacağım." diye devam ettiğindeyse, meraklı bakışlarımı ona çevirmiştim.

"Marmara Depremi'ni bilir misin? Ben o felakette tüm ailemi kaybettim yavrum! Çocuklarımı, annemi, babamı, kardeşlerimi ve daha nicelerini... Ben eşimle o gün Trabzon'daki ailesini ziyarete gitmiştik. Haberi duyduğumda, 'Keşke gitmeseydik!' demiştim. Tüm ailemi kaybettikten sonra ben de aynı senin gibi, hatta senden katbekat daha fazla dertlenmiş ve de üzülmüştüm. O günden sonra günlerimi hep

unutarak geçirmiştim ve çok az konuşur olmuştum. Sonra bir gün... Oldu işte... Eşimin bana karşı olan ilgisi, sevgisi sebebiyle eski neşeme kavuştum. Beni eski ben yapan, eşimin aşkı oldu. Kırk iki yıldır evliyiz, hâlâ birbirimize âşığız. Birbirimizden başka kimsemiz yok. Demek istediğim şu ki hayat aşk olmadan çekilmez ki be kızcağızım!.."

Yaşlı ton ton teyzenin maziye dayanan konuşması bittiğinde sağ gözünden bir damla yaşın aktığını görmüştüm. Elimi kaldırıp gözyaşını silmek istediğimde, elimi tutup, "Aşık olabileceğin birini bul." demişti. Elimi nazikçe okşarken, "Senin derman aşkta be yavrum!" diye devam etmişti.

Yaşlı teyzenin konuşmasından sonra, kaybedecek neyim var ki diye kendi kendime sormuştum. Okulumdaki erkekler ilgimi çekmezken, kitap karakterleriyle olan aşklarımı sonlandırmaya çalışmıştım. En sonunda âşık olabileceğim erkeğin özeliklerinin listesini çıkarmaya karar vermiş ve bu düşüncemi Irmak ile de paylaşmıştım. İlk başta benimle dalga geçse de eğleneceğimizi düşünmüş olmalıydı ki sonradan kabul etmişti ve birlikte beş maddelik bir liste hazırlamıştık. Listedeki tüm maddelere uyan erkeği aylar sonrasında da olsa bulmuştum. Kıvanç'ın kusursuzluğuna, umursamazlığına ve alaycı sandığım kişiliğine âşık olabileceğimden emindim fakat öte yandan bir türlü emin olamadığım bir şey vardı ki düşündükçe mideme kramp girmesine sebep oluyordu.

Kıvanç yarınki buluşmamıza gelecek miydi?

3

Ertesi günümün ilk bölümünü, Kıvanç'ın buluşmaya gelip gelmeyeceğini düşünerek geçiriyordum. Okul açılalı henüz on gün kadar oluyordu fakat daha şimdiden kendimi bir maraton yılının ortasındaymışım gibi hissetmeye başlamıştım. Hızlı bir zaman akışı baş göstermişti. Tatil boyunca görmediğim arkadaşlar ve adını dahi bilmediğim halde aşina olduğum yüzler, bu akışı hiç yadırgamamış, benim aksime akışa ayak bile uydurabilmişlerdi. Bu akışa ayak uyduramayarak yadırgıyor olmamın yanı sıra, Kıvanç'ın gelip gelmeyeceğini de merak etmemin artırdığı stres yüzünden, Irmak bir kez daha bana aptal olduğumu söylüyordu. Irmak'ın bana aptal deyişi ve Kıvanç'ın ilk tanıştığımızda bana oldukça soğuk davranışından dolayı kendimi yüzsüz hissedişim aslında pek umurumda değildi çünkü aylar sonrasında listemdeki tüm maddelere uyan birini bulduktan sonra onu öylece orada bırakamazdım. Elbette ki onunla bir şekilde tanışmam, konuşmam ve sonrasında da buluşmam gerekirdi!

Son dersten sonra şoförüme beni parka bırakmasını istediğimi söylemiştim ve ders bitiminden yaklaşık yarım saat sonra, işte şimdi, parktaydım. Şoförüme eve gitmesini, işim bittiğinde onu arayacağımı söylediğimde, yalnızca başını salladı ve ben otomobilden iner inmez gözden kayboldu. Böylesi işime geldiğinden, o anda omuz silktim ve parkın girişine doğru yürümeye başladım.

Parkın girişine vardığımda, etrafımda veya bundan dört gün önce de oturduğu bankta Kıvanç'ı göremeyince, hayal

kırıklığıyla başımı eğdim. Ne bekliyordum ki? Gerçekten de gelip benim gibi hiç tanımadığı biriyle sohbet edeceğini falan mı?

Başımı ellerimin arasına alıp umutsuzluğa kapılmıştım fakat yine de bekledim. Gelmeyeceğini biliyordum ama bir yanım ısrarla beklemem gerektiğini haykırmıştı, ben de onu kıramayarak beklemeye koyulmuştum ama bir süre sonra sıkıldım ve oturduğum banktan kalkarak, parkın olduğu sokağın köşesindeki bakkala gittim. Sırt çantamın içinden bir beşlik çıkarırken içeriye girdim ve içecek dolabından kutu kola aldıktan sonra parayı satıcı sandığım kadına uzattım.

Bakkaldan çıkmak üzereyken, "Para üstü!" diye bağırdığında, fazlasıyla ruhsuz bir sesle, "Kalsın." dedim.

Parka tekrar gidip aynı banka tekrar oturduktan sonra kolamı yudumlamaya başladım. Aynı zamanda da Kıvanç'ı taklit ediyor, sevimsiz çocukları seyrediyordum. On ya da on beş dakika sonra kolamı bitirince, çöp kutusuna doğru atmak için kolumu kaldırdım. Çöp kutusu birkaç metre uzağımdaydı ve bence ıskalama şansım düşüktü. Hedef alıp oraya doğru attığım kola kutusu kenara çarparak yere düşünce, içimden koca bir feryat koparmak ve yere oturup başımı bir sağa bir sola delirmişçesine sallamak geldi.

"Beceriksiz Solucan!.."

Duyduğum sesi tanır tanımaz şaşkın bakışlarımı etrafımda gezindirdim; hemen arkamda ayakta dikildiğini gördüğümdeyse şaşkınlığım biraz daha arttı.

"Geldin!"

"Senin için değil, şuradaki çocuklar için." diye kısa bir açıklama yaptıktan sonra yanıma oturduğunda, kocaman sırıtışımla beraber onu izlemeye başladım ve o da boş bakışlarıyla çocukları izlemeye başladı.

"Lütfen bir daha bana öyle seslenme." diye yumuşak bir sesle konuştum. Belki yumuşak davranırsam o da yumuşak olurdu. Cevap vermedi ve ben de üstelemedim.

Bir süre sonra sıkıldığımı belli edercesine ofladıktan sonra, "Başlasak mı artık?" diye sorduğumda, omuz silkerek, "Keyfin bilir." dedi.

"Kurallarımı hatırlatmama gerek yok, değil mi? Senin koymak istediğin kuralların var mı?" Sırt çantama not defterimi ve kalemimi alabilmek için uzandığım sırada, "Var." dedi, kısa ve net bir şekilde.

Merakla, "Nedir?" diye sormadan hemen önce not defterimi ve kalemimi çıkarmıştım.

"Birincisi, ne olursa olsun sakın bana emir verme. İkincisi, günde sadece bir saat görüşeceğiz."

"Bir saat bile fazla!" dedikten sonra not defterimi ve kalemimi çantama attım. Sadece iki madde olan kurallarını da unutmazdım, değil mi? "Hem..." diye konuşmaya devam edip, "Neden sana emir vermeyecekmişim?" diye burun kıvırırcasına sordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip olan gözleri benimkileri esir almıştı. Sıradan bir kahverengi göz nasıl böylesine güzel olabilirdi? Gözlerine hayranlıkla bakakaldığım kısa bir sürenin sonunda, bendeki bakışlarının oldukça sert olduğunu fark edince aptalca güldüm ve "Sormadım farz edelim." dedim.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sorduğunda, bana soru sorduğu için şaşırmadan edemedim fakat ondan çok daha fazla şaşırdığım bir şey vardı ki o da şu; onun gibi birinin benim gibi hiç tanımadığı bir kıza neden yardım ediyor oluşuydu.

"Öncelikle sana, senden neden yardım istediğimi anlatmak istiyorum."

"Gerek yok, bilmek istemiyorum."

Lafı ağzıma tıktığı için üzülsem de bozuntuya vermemeye çalıştım. "Öyleyse..." deyip, hemen ardından bozulduğumu anlamasın diye, "Birbirimizi tanıyalım!" diye neşeyle konuştum.

"Tanışma kısmını kısa geç." diye konuştuğunda, öfke kıvılcımlarımın yavaş yavaş kanımda dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Okuyor musun?" diye sorduğumda, başını sallamakla yetindi sadece. "Lise mi?" diye sorduğumda bakışlarını tekrar benden alıp çocuklara çevirdi.

"Son." diye kısa bir şekilde cevapladığında, ilk başta neyi kast ettiğini anlamadım. Hemen ardından lisede sonuncu sınıfı okuduğunu anladım.

"Hangi okuldasın?"

"Hayırdır Solucan? Okuluma mı gelmeyi planlıyorsun?"

Alaylı konuşmasının arkasındaki ifadesiz suratı beni şaşırtıyordu.

"Birincisi, adım Solucan değil. İkincisi, hayır, sadece aynı okulda olup olmadığımızı merak ettim."

"Aynı okulda olsaydık, emin ol ki benim gibi birini çoktan fark etmiş olurdun."

"Evet, odun..."

"Hayır, yakışıklı..."

Haklıydı, gerçekten çok yakışıklıydı.

"En sevdiğin renk ne?" diye konuyu değiştirmek amacıyla sorduğumda, bana öyle bir baktı ki o bir an içinde en sevdiği rengin, onun sevgilisi olduğunu ve bunu gizlemek için yıllardır uğraştığını sandım.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye ürkekçe sorduğumda, başını onaylamaz bir ifadeyle her iki yana salladı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, bu sefer de ben başımı onaylamaz bir ifadeyle her iki yana salladım.

Gözlerini yumarken başını geriye doğru attı. Sıkıntıyla nefesini dışarıya verdiği sırada âdemelması belirginleşmişti. "Siyah..."

"Benimki mavi... Seninki neden siyah?" diye sordum.

Sol gözünü açıp bana baktıktan sonra, "Solucan, renk sevmenin nedeni mi olurmuş? Diğer soruya geç!" dedi.

"Benim adım Solucan değil!" diye bağırdım ve kendi kendimi sakinleştirdikten sonra, "En sevdiğin yemek ne?" diye sordum.

"Hepsini severim."

"Ben de hepsini severim fakat en sevdiğim yemek yaprak sarmasıdır. Senin yok mu en sevdiğin?"

"Ispanak." diye kısaca cevapladı.

Ben ıspanak yemeğinden nefret ederdim!

"En sevdiğin sayı?"

Bir kez daha nefesini sıkıntıyla dışarıya verdikten sonra sorumu, "100" diyerek cevapladı.

"Benim ki 1, seninki neden 100?" diye sorduktan hemen sonra yine aynı şeyi söyleyeceğini anlayınca, bir başka soruya geçmek için dudaklarımı araladım. "Batıl inançların var mı?"

"Yok..."

"Gerçekten de bugün gelme sebebin o çocuklar mı?"

"Evet, ben her gün bu saatlerde burada olurum." Bu ilginç ve de biraz da korkutucuydu. Bir insan neden saatlerce çocukları izlemek için parka giderdi ki?

"Son sevgilinden ne zaman ve neden ayrıldın?" diye sorduğumda, başını hafifçe bana doğru çevirdi.

"Ayrıldığımı kim söyledi?"

Şaşkınca bakakaldım. Kıvanç'ın sevgilisi mi vardı? Ah, olmaması zaten saçmalık olmaz mıydı? Tabii ki sevgilisi olacaktı!

Sesimi hafif de olsa yükselterek, "Bana neden söylemedin?" diye sorduğumda, oturduğu yerde sırtını hafifçe dikleştirdi ve bedenini benden tarafa çevirdi.

Gayet sakin ve sinir bozucu bir uyuzlukla, "Sormadın." dediğinde, öfke kıvılcımları tüm vücudumu esir almıştı.

"Söylemen gerekirdi! Sevgilisi olan biriyle her gün nasıl görüşebilirim?" diye sorduğumda omuz silkti.

"O senin problemin..."

"Ben gidiyorum!" diye bağırıp ayağa kalktım.

Parkın çıkışına doğru ilerlerken, "Hey, Solucan! Yarın yine buradayım!" diye bağırdığını duydum fakat söylediğinin hiçbir önemi yoktu. Yarın buraya gelmeyecektim. Sevgilisi olan biriyle her gün bir saat de olsa görüşemezdim.

Hayal kırıklığıyla telefonumdaki saate baktım. Saatin beş olmasına tam on üç dakika vardı. Kıvanç'la olan hikâyemiz, saçma bir şekilde başlayıp saçma bir şekilde bitmişti.

Beşe on üç kala...

--

"Ne yani, onu öylece bırakıp evine mi gittin?"

Öğretmen huzursuz bir şekilde bize bakıp tekrar ders anlatmaya koyulduğunda, evet dercesine başımı salladım. Deniz beni onaylamadığını belli eden bir yüz ifadesi takındığında, "Ne yapsaydım yani?" diye sordum.

"Yapışsaydın dudaklarına, bırakmasaydın bir daha." diye şiir okuma edasıyla konuştuğunda, gözlerimi kısarak ona baktım.

"Pis sapık!" diye söylendiğimde güldü ve öğretmenin uyarısı sebebiyle onu dinlemek için benimle ilgilenmeyi kesti. Ben ise dersin geri kalanında başımı masama koyup uyukladım.

Zil çaldığında, başımı sıradan kaldırıp dersin sona ermesinden dolayı mutlulukla gülümsedim ve yalnızca birkaç saniye sonra Irmak masama dayanarak oturduğunda,

başımı hafifçe çevirip, kıpırdayan ağzıyla gergin yüzüne doğru baktım.

"Bugün o buluşmaya gitmelisin."

"Hayır, sevgilisi varmış."

Deniz, konuya dâhil olmak istemiş olmalı ki yalancı bir öksürükten hemen sonra, "Eğer onu gerçekten istiyorsan, sevgilisini senin için ayartabilirim." dedi.

Irmak ve ben, Deniz'i umursamadan birbirimize bakmaya devam ettik. Irmak tekrar buluşmaya gitmem gerektiğini söyledi, bense tekrar Kıvanç'ın bir sevgilisi olduğunu söyledim.

"Bir defa da söz dinle be Sümüklü!" diye hayıflandığındaysa, buna niyetimin olmadığı belli edercesine gözlerimi kısarak kaşlarımı kaldırdım.

Üçümüz de kara kara düşünmeye başladık ve kısa bir süre sonra Deniz omzumu dürttü. Bakışlarım, önce kumral ve dağılmış saçlarıyla, daha sonra ise yeşil gözleriyle buluştu. "Ben gidiyorum." dediğinde gülmek istedim ama yapmadım. "Malum, İncicik birazdan damlar..."

Irmak ve ben kahkaha atmadan hemen önce, o çabucak sırasından kalkmış ve sınıftan ayrılmak için hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı bile.

Deniz'in sınıftan ayrılmasından yalnızca iki dakika sonra –koştuğundan olsa gerek nefes nefese kalmış bir halde– İnci, sınıfa geldi. Geniş bir sırıtmayla bana baktıktan ve birkaç büyük adımda yanımıza ulaştıktan sonra her zamanki peltek konuşmasıyla, "Kızlar, Deniz'i gördünüz mü?" diye sordu.

Irmak alaycı bir şekilde, "Senden kaçıyordu." dediğinde, sadece üç saniye içerisinde İnci'nin gözleri doldu ve sınıftan koşarak ayrıldı.

Bazen onun için üzülüyordum.

Geçen yıl, okulun açıldığı ilk gün, birçok kızın hayranlık duyduğu Deniz ile okulumuza yeni transfer olmuş olan

İnci kantin katında ufak bir tartışma içerisine girmişlerdi. İnsanların dış görünüşleriyle dalga geçmeyi hobi haline getirmiş olan uslanmaz Deniz, o günden sonra İnci'yle de dalga geçmeye başlamıştı. Bazı insanda olabilecek şeylerden dolayı İnci, Deniz'in negatif yaklaşımı sayesinde kilosundan, diş tellerinden, gözlüklerinden, sivilcelerinden, kısacası kendisinden nefret etmeye başlamıştı. Deniz onunla tam bir dönem boyunca uğraştı ve Irmak ile ben, olan biteni sadece izledik.

Bir gün, Deniz'e deli divane âşık olan İnci onu kovalarken, ikisi birlikte merdivenden yuvarlandılar ve üst üste düştüler. Tam o sırada, ikisinin dudakları birleşince olan oldu. Deniz, bir dönem boyunca İnci'yi aşağılayarak onun kalbini kırmasının bedelini, onunla istemeyerek de olsa öpüşerek ödedi. O günden sonra İnci'nin ona olan aşkı, Deniz'in de ona olan nefreti arttı. Okulun en popüler ve sevilen çocuğunun böylesine takıntılı bir âşığının olması komikti.

Deniz, okulun en popüler ve sevilen erkeklerden biri olunca, yakın arkadaşları olan Irmak ve ben de popülerler sınıfında yer alıyorduk. Okulumuzda çok öğrenci yoktu ve bu yüzden neredeyse hepimiz birbirimizi tanır ve severdik, sevmesek bile seviyormuş gibi yapardık. Okul müdürümüz ve öğretmenlerimiz de sevmeseler bile Deniz'in yaptığı tüm hatalara göz yumarlardı çünkü Deniz'in babası ünlü sanatçı Barlas Soykan'dı. Barlas Soykan'ın dedesinin açtığı ve soyadını verdiği okulumuzun müdürü Tugay Öğretmen, Barlas Soykan'ın çok yakın bir arkadaşıydı. Ona müdürümüz demek pek içime sinmiyordu çünkü adam yakışıklı ve diğer tüm okul müdürlerinden farklı olarak kafa dengiydi. Barlas amcanın dedesinin açtığı bu kolej, yıllar geçtikçe daha çok büyümüş ve Soykan Eğitim Kurumları'na dönüşmüştü. Biz, Soykan Fen ve Sanat Koleji'nde, Sanat Bölümü'nde okuyorduk. Aslında normal şartlar altında sanat bölümünde okumamız için bir yeteneğe sahip olmamız gerekirdi ama bizim okulumuzda bu şart değildi. Evet, Irmak'ın bir yeteneği vardı;

kız gerçekten harika bir dansçıydı ve bu yüzden de dans bölümünde okuyordu. Ne Deniz'in ne de benim ise herhangi bir yeteneğimiz yoktu. Deniz müzik bölümünde okusa da aslında müziğe karşı değil resme karşı yeteneği vardı fakat babası inatla onu müzik bölümüne kayıt ettirmişti ve eğitimini bu bölümde tamamlaması konusunda kararı kesindi. Ünlü sanatçı Barlas Soykan'ın oğlu Deniz Soykan'ın müzik kulağının olmadığının duyulmaması için, bunu sadece birkaç öğretmen ve Deniz'in yakın arkadaşları biliyordu çünkü babasına göre bu duyulmaması gereken bir durumdu. Ben mi? Ben de müzik bölümünü seçmiştim fakat ne bir müzik kulağım ne de güzel bir sesim vardı. Müzikle alakalı becerebildiğim tek şey şarkı sözü yazabilmekti. Eğer bu bir yetenekse pekâlâ ben de yetenekli biriydim ama hayır bu bir yetenek değilse, ben yeteneksiz bir kızın tekiydim.

"Neden gülüyorsun güzelim?"

Düşüncelerim birbirine vurup bir o tarafa bir bu tarafa doğru koşturmaya başladığında, elindeki maket zekâ küpünü tamamlamaya çalışan Deniz'den tarafa döndüm.

"Kim, ben mi?" diye bir soru yönelttiğimde, başını kaldırmadan sadece gözlerini çevirerek bana baktı.

"Yok, dedem." diye aşırı klişe bir cevap verince gözlerimi devirdim.

Tam o sırada öğretmen içeriye girdiğinde, Deniz de maket zekâ küpüyle uğraşmayı bıraktı. Deniz'in hangi ara gelip yanıma oturduğunu ve de Irmak'ın hangi ara sınıftan çıktığını bilmiyordum. Düşüncelerimle öyle bir boğuşma haline girmiştim ki bunları fark edememiştim.

Günün geri kalanını da aynı dalgınlıkla geçirdim. Günün her dakikasında sürekli kendime Kıvanç'la buluşmaya asla gitmeyeceğime dair sözler verdim.

Bir kez olsun, sadece bir kez olsun kendime verdiğim sözü tutsaydım, sarışın oluşumu boş verip saçlarıma kına yakarak ortalıkta havuç gibi gezecektim.

Bana alaycı bakışlarıyla bakan Kıvanç'ın yanına çekine çekine oturmuş olmam, kesinlikle tükürdüğümü yaladığım anlamına geliyordu. Tüm gün okulda Kıvanç'ı düşünüp, onunla buluşmaya gitmeyeceğime dair kendime sözler vermiş olsam da çıkış zilini duymamla tüm o sözleri unutmuştum. Kıvanç'ın henüz şimdiden üzerimde garip bir etkisi vardı ve bu pek de iyiye işaret değildi.

Uzunca bir süre ikimiz de hiç konuşmadan çocukları seyrettik. Siyah bukleli saçları olan kız yere düşerek haykırarak ağlamaya başladığında, annesi sandığım kadın onun yanına doğru koştu ve ben de bakışlarımı onlardan çektim.

"Çocuklardan nefret ediyorum." diye mırıldanırken, kenetlediğim ellerimdeydi bakışlarım.

"Neden?" diye meraklı bir ses duyduğumda, bakışlarımı sesin sahibine çevirdim. Soruyu soran Kıvanç'tı. Hani şu aşırı derecede beni umursamayan ve sinirlendiren çocuk!

"Ah, şey ... çünkü çok fazla mutlu ve de şımarıklar. İleride yaşayacakları sorunları hiç düşünmeden mutlu olabiliyorlar. Bu sinir bozucu... Birinin onlara ileride yaşayacakları sorunları anlatması gerekiyor."

Kıvanç, bakışlarını tekrar çocuklara çevirmeden hemen önce, "Bırak da bari birkaç yıllarını mutlu geçirebilsinler." dedi.

O an, onun çocukluğunu nasıl geçirdiğini merak ettim. Mutlu mu yoksa mutsuz bir çocukluk mu geçirmişti? Her gün bu parka gelip hiç sıkılmadan çocukları izliyor olmasının sebebi, çocukluğunu yaşayamamış olması mıydı, yoksa sadece çocukları seviyor olmasından mıydı? Üzerine biraz daha düşünmeden, "Neden hep bu parka geliyorsun?" diye sorduğumda, sesini çıkarmadı.

Nefes dahi almayarak onu seyrederken, güneşten dolayı kıstığı gözlerinin yanlarında oluşan kıvrımlara dokunmak istedim. Elimi kaldıracağım an ise durumun farkına vararak kendime engel olabilmek için gözlerimi ondan ayırdım.

"Ailen yaşıyor mu?" diye sorduğumda, yine konuşmadı. "Hey!.." diye üsteleyip bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Çok fazla soru soruyorsun Solucan!" dediğinde, sesi bıkkınlık kokmuştu.

"Adım Nehir ve ayrıca yaşayıp yaşamadığını söylersen bir daha sormam."

Belki de sorardım fakat Kıvanç'ın bunu bilmesine gerek yoktu, değil mi?

"Beni bunaltıyorsun." deyip bakışlarını bana çevirdiğinde, ailesinin yaşamadığını anladım. Belli ki ailesi yaşamıyordu ve ben bunu sorarak kabalık yapıp, üstüne bir de onu üzmüştüm.

"Tamam, artık sormayacağım."

Daha sonra ikimiz de sustuk. Bir daha hiç konuşmayarak ben onu izledim, o da çocukları izledi. Sanırım bundan sonraki günlerimizi de böyle geçirecektik ve eğer böyle olursa benim ona âşık olmam fazlasıyla güç olacaktı. Belki de ona âşık olamayacaktım bile.

Bileğindeki siyah deri saatine baktıktan sonra bakışlarını tekrar çocuklara çevirdi. "Süren doldu, git artık." dediğinde, ona inanmayarak telefonumu çıkarttım ve telefonumun saatine baktım. Söylediği gibi bana verdiği süre dolmuştu.

"Yarın yine buluşabilir miyiz?"

Aslında bugün de buluşmuş sayılmıyorduk fakat yine de o kelimeyi kullanmak hoşuma gidiyordu.

"Aynı saatte..."

Bir şeyler daha söylemek istedim ama söylemedim. Dudaklarımı hafifçe aralayarak, "Pekâlâ, öyleyse gidiyorum." dedim. Kalmam için bir şey söyler sandım ama o da söylemeyerek sustu. Bu yüzden ben de daha fazla ayakta dikilmek yerine kendimle vedalaşarak parkın çıkışına yöneldim.

--

Evime geldiğimde, Irmak kendini zorla evime davet ettirmiş, kendisiyle birlikte Deniz'i de getirmiş ve bana Kıvanç'la konuştuğumuz her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattırmıştı.

"Havalı..."

Irmak'ın Kıvanç için söylediği sıfattan hemen sonra gözlerimi kıstım. Işın kılıçlarım Irmak'ı teker teker alt ederken, "Havalı değil, tam bir odun." dedim.

"Siz ileride sevgili olacaksınız, demedi deme..."

"Yahu çocuğun beni umursadığı yok, biz gelmiş burada onun dedikodusunu yapıyoruz!"

"Nehir, ona âşık olmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyen Deniz'e bir süre öylece baktıktan sonra başımı iki yana salladım.

"Aylardır arıyorum ve ilk kez tüm maddelere uyan biriyle, yani onunla tanıştım."

"Adı ne bu çocuğun?" diye sordu Irmak. Pişkince sırıttım. Sanki çok değerli bir mücevher bulmuş da herkesten gizlemek istiyormuşum gibi hissedip, dudaklarıma gizli bir fermuar çektim.

"Söylemem ki... Sır!"

"Her neyse, ben onu sevdim. Bence damat adayı olma şansı yüksek."

Irmak'ın söylediği son cümleden sonra gözlerim ardına kadar açılırken, o sırada kendisi de yarım ağız güldü. Deniz ise onun kafasına yastığımı geçirdi. Irmak, yediği yastık darbesinden hemen sonra bir diğer yastığımı alıp aynı şekilde Deniz'e vurunca, küçük bir çocuk gibi yüzümü buruşturarak, "Yastıklarım!" diye bağırdım.

4

"Kıvanç!" diye neşeyle seslendikten sonra kendimi Kıvanç'ın oturduğu banka attım ve atışım sebebiyle sanırım kuyruk sokumum bir anlığına ağrıdı. Acıyla yüzümü buruşturur-ken, bakışlarım tepki beklercesine Kıvanç'ın üzerindeydi.

"Solucan?"

Kaşlarımı çattım. Bana yine adımla hitap etmemişti ve bu öfkelenmeme sebep olmuştu ama şu an ona karşı çıkacak değildim çünkü her zamankinden daha hüzünlü duruyordu. Benim sesimin aksine fazlasıyla cansız çıkan sesi, içimde kalan sevinci yok ederek, yüzümdeki anlık kasılan buruşukluğu da sildi.

Bakışlarıyla beraber kafasını da benden yana çevirdikten hemen sonra, "Ne zaman bana âşık olacaksın?" diye sorduğunda, duraksayıp kaldım bir an.

"Bilmem ki... En fazla iki ay..."

"İki ay mı?" diye şaşkınca sordu. "Benim bildiğim kızlar üç güne kalmadan âşık oluyor."

"Demek ki ben senin bildiğin kızlardan değilmişim Kıvanç!"

Öfkeyle soluyup boş parka kısa bir anlığına göz attım, parkta bir tane bile çocuk yoktu. Bu beni sevindirdi, onları en azından bugün göremeyecek olmam güzeldi.

"Altmış gün boyunca senin yüzünü görmek zorunda mıyım?"

"Söz verdin..."

Sesimde az buçuk da olsa hayal kırıklığımın tınısı vardı.

"Sözlerimi tutarım. Ne yapalım, katlanacağım artık..."

Ben katlanılmayacak kadar sıkıcı bir insan mıydım? Asıl sıkıcı olan oydu! Ben soru sormadan veya ona bir şey söylemeden asla benimle konuşmuyor ve hatta benim yüzüme dahi bakmıyordu.

Onunla bu konu hakkında dakikalarca tartışabilirdim fakat yapmadım ve bir merakla "Neden hiç gülmüyorsun?" diye sordum.

"Gülecek ne var?" Kıvanç'ın bu cevabını klasik öğretmen sorusuna benzettim. Gülecek bir şey mi var? Söyleyin biz de gülelim. Sadece bu benzetme bile beni güldürmüşken, Kıvanç'ın gülecek bir şey bulamaması garipti.

"Şu ana kadar hiç güldün mü?"

"Kim bilir..."

"Eğer gülmeyi unuttuysan, ben sana gülmeyi öğretebilirim." deyip, şirin sandığım bir gülümseme takındığımda, Kıvanç öfkeyle bakan gözlerini boş parktan alıp bana çevirdi.

"Gözün midene gitsin mi?"

"Ne?" diye şaşkınca soludum. "Gözüm... Ne?"

Tepkime karşılık hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Gözümün mideme gitmesi demek, bir şekilde çıkarılan gözlerimi yiyerek onları mideme yollamam mı demekti? Biraz önce benden kendi gözlerimi yememi mi istemişti?

Yememi istediği gözlerimi irice büyüterek ona bakmayı sürdürdüğümde, "Suratın, aynı bir solucanın suratı gibi." dedikten sonra cebinden bir sigara paketi çıkardı.

Solucanların suratları mı vardı? Hayır, onu geçtim, varsa bile Kıvanç nasıl küçücük bir solucanın suratıyla benimkini benzetebilirdi?

"Sigara mı içiyorsun?"

"Gördüğün halde neden soruyorsun?"

Doğruyu söylemem gerekirse, ciddi manada bozulmuştum ve onun söylediği bu cümleyi hiç üşenmeden ayağa kalkıp alkışlamak istemiştim fakat o hareketimle de dalga geçeceğinden adım gibi emin olduğumdan böyle bir şey yapmayacaktım.

"Peki... İçki içiyor musun?"

"Beni gerçekten bunaltıyorsun."

Sigara dalını parmaklarının arasına alıp, ardından dudaklarına götürdü. Daldan uzun bir nefes çektikten sonra dudaklarından hafifçe uzaklaştırdı ve çektiği nefesi gri dumanlar eşliğinde geri bıraktı. Onun sigara içişini hayranlıkla izleyen ben, çok kısa bir anlığına sigara içmek istediğimi fark ettimse de hemen ardından sigaranın ne kadar zararlı olduğu aklıma gelince bu istekten vazgeçtim.

"Sanırım seni bunaltmaktan hoşlanıyorum." deyip arsızca sırıttım.

"Şu sigara bitene kadar çeneni kapalı tut..."

Söylediğini yapıp sigarasını bitirene kadar tek kelime etmedim ve sigarasını yere atıp ayağıyla ezdiğinde, konuşabileceğimi fark ederek dudaklarımı araladım.

"Peki, en sevdiğin mevsim ne?"

Donuk bakan gözleri, onunkinin aksine içten içe ışıltıyla ve yaşam enerjisiyle dolup taşan benim gözlerime çevrildiğinde, sertçe yutkundum. Tam olarak şimdi Kıvanç Vuran'ın gözleri, beni karlı bir ormanda bir başına kalmış gibi çaresiz hissettirip, üşütebilecek kadar donuk bakıyordu.

"Gözlerini midene sokmamı istemiyorsan, bugün bana soru sorma..."

Tehdidi her ne kadar çocuksu olsa da onun bu sözlerinin ardındaki bakışları, ondan korkmama sebep oldu. Korkum, ona olan arsızlığıma galip gelince, yavaşça oturduğum yerden kalktım.

"Gitsem iyi olacak." diyerek kaçmak istediğimi belli ettiğimde, başını umursamazca salladı.

"Keyfin bilir..."

... ve bu sefer kendimle bile vedalaşmadan parktan ayrıldım.

--

Sonraki on gün benim için kelimenin tam anlamıyla berbattı.

Okuldan eve, evden parka, parktan eve ve yine evden okula... Bu süre zarfında okulda gerçekleşen pek bir olay yoktu. Evde her zamanki gibi yalnızdım. Parktaysa... Ne zaman parka gitsem Kıvanç'ı hep aynı bankta otururken bulurdum. Yanına gittiğimdeyse beni epey geç fark ederdi ve beni fark ettikten sonra bile benimle tek kelime konuşmazdı. Bir saat boyunca öylece otururduk ve ben yine kendimle bile vedalaşmayıp oturduğum yerden kalkıp, evime giderdim. Aslında ilk günler onu konuşturabilmek için türlü türlü şeyler yapmıştım; bu şeylere amuda kalkmak da dâhildi ama o benimle hiç ilgilenmemişti ve artık gına gelmişti. İki ay sürecek bir anlaşma yapmıştık ve eğer böyle giderse ben ona âşık olamadan anlaşmanın süresi bitecekti. Yalnızca otuz sekiz günüm kalmıştı!

"Kıvanç!" diye seslendim. Önceki günlerde olduğu gibi yanımda oturmuş, suratında belli bir hüzünle çocukları seyrediyordu. "Bana söz vermiştin." diye devam ettim.

Kısa bir süre sonra elini cebine attı. Sigara paketini çıkara[illegible]sandım fakat öyle yapmayarak cebinden bir kart

[illegible]manlı olarak bakışlarını

"Şu arkadaki ankesörlü telefon için kart." dediğinde, hiçbir şey anlamamış olmamın verdiği şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. "Bazen bu parka gelemediğim oluyor, eğer nerede olduğumu falan merak edersen, sana o telefondan haber verebilirim." diye bir açıklama yaptığında, neredeyse düşüp bayılacaktım.

Beni düşünmüş olamazdı, değil mi? Ne yani? On gündür benimle tek kelime dahi konuşmayan çocuk, sırf onu merak etmeyeyim diye ne yaptığına dair bana haber mi verecekti?

Şaşkınlığımı üzerimden biraz olsun atabildiğimde, "İyi de buradan nasıl konuşacağız ki?" diye sordum.

"Sana söylediğim saatlerde oraya git ve aramamı bekle."

Bu hem çok yorucu hem çok zor hem de çok eğlenceli olabilirdi. Zor ve yorucu kısmını hiç umursamayarak eğlenceli kısmına takıldım ve sevinçle başımı salladım çünkü onunla telefonda konuşmanın nasıl bir his yaratacağını merak etmiştim.

Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal sigara aldıktan sonra ne zaman eline aldığını bilmediğim siyah kaplamalı çakmağıyla dalı yaktı. Sigara dalını dudaklarının arasına götürdüğünde hafifçe öksürdüm.

Arkama bütün umut kavramlarını alarak, "Sigara içmeyi bıraksan olmaz mı?" diye sordum.

"Sen yine çok fazla soru sormaya başladın." dediğinde, düşünceli bir halde dudaklarımı büktüm.

"İyi de soru sormadan seninle nasıl iletişim kurabilirim ki? İnsanlar soru sorarak iletişim kuruyorlar. Senin iletişim kurma şeklin nasıl?" Saçmaladığımı hissetmiştim fakat umurumda değildi. "Hem ben meraklı bir kızımdır." diye devam ettiğimde, bunu kendimle gurur duyarmış gibi söylemiştim.

"Öyleyse değiş." diye bir fikir sunduğunda, alaycı bir şekilde güldüm. "Neden ben değişecekmişim?" diye sorduktan

sonra onunla herhangi bir şekilde sen değiş hayır sen değiş, aa olmaz sen değiş, tarzı bir tartışmaya girip girmeyeceğimizi merak ettim. Girmeyeceğimizden emin olduktan sonra, "Yarın bu saatlerde değil de akşam saatlerinde buluşsak olur mu?" diye sorup, hemen ardından, "Senin gece hayatını da merak ediyorum." diye devam ettim.

Alaycı bir ifadeyle, "Fazla merak göte vurur." deyince merak kavramının koşarak yanıma geldiğini ve kalçama sertçe vurduğunu düşünerek korkuyla irkildim. Yok, daha neler!

"Nasıl bir gece hayatın var ki?"

Sesime esrarengiz bir tını katmayı unutmamıştım.

"Kötü." diye kısaca cevaplaması bile zihnimde milyon tane görüntünün gezinmesine sebep olurken, "En fazla ne kadar kötü olabilir ki? İçki, sigara, kız, belki de adam öldürme falan... Bildim, değil mi?" diye sordum. Adam öldürme kısmını sanki herkesin yapabileceği normal bir şeymiş gibi söylemem beni şaşırtmış olsa da hiç bozuntuya vermeden devam edebilmiştim.

"Yarın seni saat on birde o telefondan arayacağım. Gel ve kendin karar ver..."

"Gece on birde mi yoksa sabah on birde mi?" diye sorduktan çok kısa bir süre sonra, "Peki, gece on bir..." diyerek kendi sorumu kendim cevapladım.

Kıvanç'ın alaycı bakışlarına maruz kaldığımı söylememe gerek yoktu, değil mi?

--

Bir sonraki gün, Irmak'a veya Deniz'e, Kıvanç'la gece on birde buluşacağımızı söylemedim. Kızabileceklerini düşündüğümden dolayı bunu onlardan sakladım ve tüm gün vicdan azabı çektim.

"İnci yine kendini tuvalete kilitlemiş, ağlıyormuş."

Irmak'ın sınıfa girerken söylediği söz içimi acıtsa da herhangi bir yorumda bulunmadım ve boş bakışlarımı Deniz'e çevirdim. Dünyayı umursamadığını belli eden bir şekilde oturmuş, elindeki maket zekâ küpüyle uğraşıyordu. Bakışlarımı tekrar Irmak'a çevirdiğimde, kaşlarını oynatmaya başladı. Irmak bana kaş göz işareti yapınca, ben de ona kaş göz işareti yaptım, o yine bana kaş göz işareti yapınca, ben de yine ona kaş göz işareti yaptım. Kaş göz işaretleriyle anlaşamadığımı henüz öğrenememiş miydi?

"Nehir, benimle tuvalete gelsene." dediğinde, "Kendin git. Çişini de mi ben yaptıracağım?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açarak bana bakınca, durumu anladım ve "He tamam, geliyorum." diyerek oturduğum sıramdan kalktım.

"Siz kızların neden birlikte işediğini anlayamıyorum." dedi Deniz. Hemen ardından maket zekâ küpünü masanın altına koyup, ayaklarını masaya uzattı. "Birlikte işemek size romantik mi geliyor ya da bir arkadaşınız işerken, 'Haydi canım, daha güçlü işe!' tarzı şeyler söyleyerek ona destek mi oluyorsunuz?" diye devam ederken, Irmak'ın gözlerini devirip sınıftan çıktığını gördüm. Bir şey demeyerek ben de sınıftan çıkarken, Deniz hâlâ bu konu hakkında yorum yapıyordu.

Sınıftan birkaç metre uzağa yürüdükten sonra Irmak beni durdurarak, "Harika bir planım var." dedi.

Merak etmediğim halde, "Nedir?" diye sordum.

"İnci'ye yardım edeceğiz. O geri zekâlının artık biz kızları küçümsememesini istiyorum, bu yüzden onu İnci'ye âşık edeceğiz."

Öyle bir kahkaha attım ki –abartmıyorum– koridordaki herkes bana baktı. "Deniz mi?" dedim kahkaha atmaya devam ederken. "İnci'ye âşık olacak ha?" Kahkahalarım durmak bilmiyorken, Irmak, ağzımın üstüne bir tane yapıştırdı.

"Mal mısın?" diye ciddi bir şekilde sorduğunda, dudaklarımın acısını boş verdim ve sorduğu bu soruyu ciddiye alarak birkaç saniye sorunun üzerinde düşündüm.

"Bilmem, değilim galiba..."

"Harbiden malsın... İnci'yi Deniz'in âşık olabileceği birine dönüştürürsek pekâlâ da ona âşık olabilir!"

"Ha..." dedim son harfi uzatarak. "Külkedisi gibi." diye bir benzetme yaptığımda, pek uymasa da başını sallayarak beni onayladı.

"Olur, ben varım." diyerek onu desteklediğimde, elini uzattı. Elinin altına kendi elimi koyduktan sonra büyük bir sevinçle ellerimizi havaya doğru kaldırırken, "Sular takımı!" diye bağırdım.

Irmak, etrafına kısa bir göz attıktan sonra, "Neler takımı?" diye sordu.

"Sular?" diye ürkekçe sorduğumda, başını bıkkınlıkla öne eğip sallandırdı. "Ya hani ikimizin de ismi suyla ilgili ve eş anlamlı falan ya... Hem aklıma ne geldi bak. Acaba biz kardeş miyiz?"

Irmak beni koridorda bırakıp sınıfa doğru yöneldiğinde, sorduğum soruya kendimce bir cevap bulabilmek adına uzun bir süre orada dikilip bunu düşündüm; cevap bulamadığımdaysa ben de sınıfa yöneldim.

--

Sıkıntıyla bir kez daha iç çektim ve iç çekerken aldığım nefesi, yine aynı sıkıntıyla verdim. Gece yarısına bir buçuk saat vardı ve ben ankesörlü telefon kulübesinin hemen yanındaki kaldırıma oturmuş, Kıvanç'tan gelebilecek herhangi bir arama bekliyordum.

On beş dakika boyunca hiçbir şeyle uğraşmayarak yalnızca bekledim ve on altıncı dakikanın sonunda bana doğru gelen çocuğu fark edince, onun Kıvanç olabileceğini düşünerek

ayağa kalktım. Çocuk bana değil de ankesörlü telefona yönelince ve onun Kıvanç olmadığını fark edince, kendimi ankesörlü telefon kulübesinin içine attım.

"Bekle!" diye yüksek sesle konuşunca, çocuk donuk bakışlarla bana baktı. "Şey, bir arama bekliyorum da..." diye çekingen bir tavırla konuştuğumda, gözlerini kısa bir anlığına kapatıp tekrar açtı.

"Birini aramalıyım. Merak etme, uzun sürmez..."

Konuşurken bazı kelimeleri yutuyordu ve bu, onun sarhoş olduğunu anlamama yetmişti. Sarhoş bir çocukla kimsenin olmadığı bir sokakta tek başıma olmaksa canımı sıkmıştı.

"Olmaz, ya sen o kişiyi ararken beklediğim arama gelirse?"

"Bundan bana ne?" diye sorduğunda, hak verdim. Bu onu hiç ama hiç ilgilenmiyordu. Yine de...

"Olmaz, ilk ben geldim." diyerek diretmeye devam ettim.

"Bana bak, hemen oradan çıkmazsan..."

"Ne yaparsın hemen çıkmazsam? Söyle, ne yaparsın?" diye sorduğumda, sol kolumdan tuttuğu gibi beni kulübenin içinden çıkardı ve sertçe ittirdi. Yere, popomun üstüne düştüğümde acıyla inledim. Beni umursamayıp kendi kartını taktığında, ellerimi uzatıp bacağına sarıldım. "Arama bekliyorum dedim!"

Bacağını benden kurtulmak istercesine sallamaya başladıktan hemen sonra, "Çekil şuradan!" dedi. Ben bacağına daha sıkı asıldığımda, aradığı kişi aramasını açmış olmalıydı ki kısa bir anlığına bacağını sallamayı bıraktı ve "Beni alması için birini yollayın. Hayır, motor kullanamam şimdi." diyerek dikkatini benden aldı.

Var gücümle çığlık atmaya başladığımda, "Ya yok bir şey, sen birini yolla yeter." deyip telefonu kapattı. Kendi kartını çıkardıktan sonra benimkini taktığını gördüğümde, çığlık atmayı keserek ayağa kalktım.

"Sanırım işin bitti, artık ben..."

Boynuma uzanan elleri sözümü ve nefesimi keserken, "Senin yüzünden yanlış anlaşıldım." dedi. Bir anda kesilen nefesimi bulmaya çalıştığım sırada, bana çok yakın olan gözlerinin okyanus mavisi olduğunu fark etmiştim.

"Nefes-"

"Bir daha konuşamayacak olman ne üzücü..." dediğinde, beni öldüreceğini anlayarak, olduğum yerde çırpınmaya başladım.

"Hey!"

Duyduğum tanıdık ses içimi ferahlatırken, sarışın çocuk boğazımdaki ellerini gevşetti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorarak yanımıza vardıktan hemen sonra bileğimden tutarak beni arkasına aldı ve o sarhoş sarışın çocuğa bir tane yumruk atarak, zaten ayakta durmakta zorlanan çocuğu yere düşürdü.

Yere düşen sarhoş çocuk, ağzındaki kanı bir defa tükürdükten hemen sonra alayla sırıtırken, bana bakarak, "Seninle henüz işim bitmedi." deyince, onu hiç ama hiç umursamadan, hâlâ bileğimi tutmakta olan Batuhan'a döndüm.

"Senin ne işin var bu saatte burada?" diye sorup, cevap vermemi beklemeden, tuttuğu bileğimden çekelemeye başladı beni. Birkaç adım sonra aklıma gelen şeyle beraber endişeyle dudaklarımı araladım.

"Dur, ankesörlü telefondan beni arayacaktı!"

"Kim arayacaktı?" diye sorup, eş zamanlı olarak tek kaşını kaldırdığında, Irmak ve Deniz'e söylemediğim gibi Batuhan'a da onun adını vermek istemedim.

"Bir arkadaşım..."

"Telefonun yok mu kızım senin?" diye sinirle soluduğunda kaşlarımı çattım. Gözlerini şüpheyle kısıp, "Neden

ankesörlü telefondan haberleşiyorsunuz o arkadaşınla?" diye sorduğu anda, ankesörlü telefonun çaldığını duydum.

"Şu aramayı bir cevaplandırayım, anlatacağım sonra." dediğimde, bir süre şüpheli bakışlarıyla bana bakmaya devam etse de ardından başını onaylarcasına salladı ve bileğimi bıraktı.

Telefon kulübesinden zaten birkaç metre uzaklaşmış olduğumuzdan dolayı, yalnızca arkamızı dönmemiz ve birkaç büyük adımla o tarafa yaklaşmamız gerekiyordu. Arkamızı döndüğümüzde, beklediğimin aksine, sarışın çocuğu ne biraz önceki düştüğü yerde ne de kulübenin yakınlarında gördüm. Bunu umursamayarak kulübeye doğru hızlı adımlar atmaya başladım. Neyse ki şansım yaver gitti de arama sonlanmadan önce elimi uzattım ve ahizeyi titreyen ellerimle tutup, kulağıma yaklaştırdım.

"Şu lanet olası numarayı kaç kez aradığımdan haberin var mı?" diye çıkıştığında, bir süre bir şey diyemedim. "Solucan?" diyerek hatta olup olmadığımı kontrol etmek amacıyla konuştuğunda, "Adım Nehir ve buradayım, küçük bir sorun çıkmıştı." dedim.

"Neyse, Bordo Caddesi'ne gel. Girişte kel bir adam sana yolu gösterecek." dedi ve ben hiçbir şey diyemeden, Kıvanç telefonu suratıma kapattı. Ondan hâl hatır sormasını beklememiştim elbette fakat bu kadar kısa bir telefon konuşması yapacağımızı düşünmediğimden, az da olsa hayal kırıklığına uğramıştım. Saniyeler sonra Batu'ya döndüğümde, merakla bana baktığını gördüm. Utana sıkıla, "Beni Bordo Caddesi'ne bırakabilir misin?" diye sorduğumda, bakışlarını sertleştirdi ve kaşlarını çattı. Benim gibi birinin oraya gitmek istemesini garip bulmuş olabilirdi fakat yine de ısrarlarım sonucu beni caddeye bırakmayı kabul etmişti.

Caddenin girişine vardığımızda, "Ben de geliyorum." deyince, başımı hızlıca iki yana salladım.

"Arkadaşım içeride, o alacak beni..."

Kıvanç'la arkadaş sayılır mıydık bilmiyordum fakat diyecek başka bir şey bulamamıştım.

Yine aynı şekilde gözlerini şüpheyle kısıp, "Kimmiş o arkadaşın?" diye sorgular bir şekilde konuştuğunda, hafifçe gülümsedim.

"Güvenilir biri..."

İçimden koca bir kahkaha patlattığımda, az kalsın boğuluyordum. Kıvanç'ın güvenilir olup olmadığını nereden biliyordum da Batu'ya öyle söylemiştim?

"Pekâlâ, sen öyle diyorsan..." dedikten sonra kısaca etrafına baktı. "Bir şey olursa hemen beni ara, gelip seni alırım." diye devam ettiğinde tamam dercesine gözlerimi yumdum ve birkaç adım geri gittikten sonra el salladım. Gülümseyip arkasını döndüğünde, ben de arkamı dönüp caddenin ışıltılı girişine baktım. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum emin değildim fakat emin olduğum bir şey vardı ki ayaklarım benden habersiz adım attığına göre, onlar bunu istiyordu.

--

Kel adam bana adımı dahi sormadan onu takip etmemi söylediğinde, beni tanıyor olmasına şaşırmıştım. Kel adam önde, ben arkada ilerlerken, caddeyi incelemeye başlamıştım.

Bordo Caddesi'ne ilk kez geliyordum. Seyhan, Türkiye'nin bir nevi beyni gibi bir yerdi. Ankara ve İstanbul'dan daha fazla özel ve önemli olması, yurt dışındakilerin de ilgisini çekiyordu. Antalya'nın hemen yanındaki büyük şehrimizin denize kıyısı vardı. Adana'daki Seyhan'la çoğu zaman karıştırılıyor olması ise üzücüydü. Eğer ileride Adana'nın ilçesi olan Seyhan da şehre dönüşseydi Türkiye'nin iki Seyhan'ı olacaktı. Biri eski Seyhan, diğeriyse yeni Seyhan... Düşüncesi bile komikti.

Seyhan'ın en ünlü özelliği, polislerin bile nadiren girdiği bir caddeye sahip olmasıydı. Caddenin sahibi, yani caddeyi inşa eden adam, bildiğim kadarıyla Umut Güven adında biriydi. Caddenin girişi ve çıkışı, ışıltılı ve fazla görkemliydi fakat içindeki sokakları kesinlikle öyle değildi. Bunlar benim duyduğum şeylerdi ve işte şimdi, hepsine kendi gözlerimle şahit olabiliyordum.

Karanlık sokaklarda ilerlerken korkuyor olsam da bunu yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum. Etrafımdaki insanlar ürkütücü derecede garipti ve kel adama ne kadar güvenmem gerektiğini bilmiyordum.

Adam aniden durduğunda ben de durdum ve hemen önünde durduğumuz kapıya ve onun üstündeki tabelaya baktım. Tabelada büyük harflerle "DOLAP BAR" yazılıydı ve etrafı kırmızı ışıklarla süslenmişti.

Adam içeriye girmem için işaret verince, başımı hafif eğip onayladıktan sonra yöneldim ve içeriye girdim. Barın adından dolayı gülmek istesem de kendimi zor tuttum ve gülmedim. İçeriye ürkek adımlarla girdikten sonra barmen sandığım bir çocuğa doğru ilerledim. Ortalıkta Kıvanç'ı görmemiştim ve bardakları silen çocuğun tehlikeli olduğunu sanmıyordum.

"Şey..." diye seslendiğimde, müziğe rağmen beni duydu ve fark etti.

Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdiğinde, "Selam güzellik, ben Gay Boy." dedi.

"Gay ne?" deyip kahkaha atmaya başladığımda, yüzüne öfke duygusu hâkim oldu bir anda.

"Lakabımla dalga geçemezsin, tamam mı?" diye, büyük ihtimalle müzikten dolayı sesini bana duyurabilmek adına laşma yapar gibi bağırarak sordu.

Gülmeyi kesmeye çalışarak, "Tamam." dediğim sırada, öfkeyle burnundan soluyordu. "Ben, şey, Kıvanç diye birini arıyordum. Böyle... Yakışıklı... Şey pardon, koyu kahve saçları var. Gözleri de kahverengi... Biçimli kaşları ve dudakları var. Boyu 1.88" Çocuğun öfkeyle solumayı bırakıp gülmeye başladığını fark edince sözümü keserek sustum.

Sanırım kahkaha atma sırası ona, öfkeyle soluma sırası da bana geçmişti.

"Ne diye gülüyorsun sen?" diye sert bir şekilde çıkıştığımda, aynı benim gibi gülmeyi kesmeye çalıştı.

"Kıvanç Vuran'dan mı bahsediyorsun sen?" diye sorduğunda, hafifçe başımı öne salladım. Yarım ağız bir gülümseme eşliğinde, "Kıvanç'ın yenilerinden biri misin yoksa?" diye sorduğunda, kaşlarımı çattım.

Ne demeye çalıştığını anladığımdaysa öğürmemek için kendimi zorladım. Kıvanç öyle bir insan mıydı?

Lakabının Gay Boy olduğunu öğrendiğim çocuk onu takip etmemi söyleyerek ilerlemeye başladığında, dediğini yaptım ve yürüdüğüm sırada biraz önceki muhabbeti unutmayı dilerken zihnimdeki soruları da silip attım.

Dar bir koridorda ilerlediğimizde, koridoru ışıklandıran mavi ışıklar dikkatimi çekmişti. Koridorda hiçbir şey yoktu, sadece ışıklandırmalar vardı ve garip bir şekilde hoştu. Koridorun sonu, büyük ve kasvetli bir yere açılınca, daha fazla ileriye gidip gitmemek arasında kararsız kaldım. Gay Boy bana eliyle ileriyi gösterdiğinde, tüm kararsızlığıma rağmen içeriye girdim.

Görüş açıma giren Kıvanç'ı, deri bir koltuğun üzerinde oturmuş sigara içerken gördüğümde, hiç şaşırmamıştım. Etrafındaki kızları görmem de beni şaşırtmamıştı desem yalan söylemiş olurdum çünkü şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim.

Gay Boy ortalıktan kaybolduğunda, ben yavaş adımlarla Kıvanç'a doğru ilerlemeye başladım. Kıskançlık? Sanmıyorum. Hayal kırıklığı? Belki biraz...

Kıvanç'ın tam karşısında durduktan sonra yanındaki kızları incelemeye başladım. Çok güzellerdi... Yüzlerindeki boyalar ve üzerlerindeki mahrem yerlerini zor örten kıyafetler onları güzel gösteriyordu. Boyalar ve o kıyafetler olmadan da güzel olabilirler miydi merak ederken, çok kısa bir anlığına kendime baktım. Salık saçlarım, geniş tişörtüm ve kot şortumla gayet normal görünüyordum. Güzel olup olmadığım hakkında yorum bile yapamayacak kadar normaldim.

"Kıvanç!" diye seslendiğimde, sesim beklediğimin aksine güçlü çıkmıştı. Kıvanç bakışlarını bana çevirdi fakat hemen sonra tekrar kızlarla ilgilenmeye devam etti.

Orada kaç dakika veya saat ayakta dikildim bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bir ara az kalsın yorgunluktan ayakta uyuyacak duruma gelmiş olmamdı. Kıvanç birkaç kez benimle göz göze geliyor fakat hiçbir şey söylemeden tekrar kız veya kızlarla ilgilenmeye devam ediyordu. Bu benim kalbimi kırmıyor desem yine yalan söylemiş olurdum çünkü kırıyordu. Kızlardan esmer olanı hariç hepsi dağıldığında, derin bir nefes almıştım. En sonunda esmer kız da gidince, Kıvanç benimle ilgilenir sanmıştım fakat yine öyle olmamıştı. Çok fazla yorulduğumu hissettiğimde, biraz önceki esmer kızın oturduğu deri koltuğa oturdum ve parmak uçlarımla oynamaya başladım.

Bir süre sonra, "Gördün mü?" diye sordu. Başımı kaldırıp anlamadığımı belirten bakışlarımla ona baktım. "Nasıl bir insan olduğumu gördün mü?" diye sordu. Tekrar başımı eğdim, parmaklarımla oynamaya devam ettim.

"Evet." diye fısıldadığımda, "Solucan!" diye seslendi.

Bu sefer ne adımın Nehir olduğunu hatırlatmak istedim ne de sırf bana öyle seslendi diye öfkelendim.

Başımı hafifçe kaldırdım ve tekrar ona baktım. Biraz öncekine nazaran bana daha yakın duruyordu ve tam olarak gözlerimin içine bakıyordu. Sağ elini kaldırıp, sol yanağımın üzerine koyduktan sonra başparmağıyla sol gözümün altını okşadı.

"Kimsin, neyi seversin, ne yaşadın bilmiyorum. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sen sadece... Sevilmeyi hak eden iyi bir kızsın. Masum ve saf olduğunu sanmıyorum fakat iyi bir kızsın. Demem o ki... Bana âşık olma Solucan!.."

Gözlerimi kapatıp onun dokunuşunu hissetmeye çalıştığımda, sol gözümden bir damla yaş akmıştı.

Başparmağıyla gözyaşımı sildiğinde, "Şimdi olduğu gibi... Ben sadece şimdi olduğu gibi seni ağlatacak bir erkeğim." dedi. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu yüzden, artık gelme... Git ve âşık olabileceğin başka bir erkek bul kendine." diye devam etti.

Aniden elini çektiğinde, boşluğa düşer gibi olunca, korkarak gözlerimi açtım. Bana bakmıyordu, başka bir sigara yakmak için çakmağıyla uğraşıyordu. Biraz önceki saniyeler süren o anımızı hafızama kazırken ayağa kalktım. Belki de bir daha asla öylesine yakın olduğumuz bir anımız olmayacaktı... Belki de... Bir daha asla ortak bir anımız da olmayacaktı.

5

Bardan ayrılışımın gecesinde, yatağımda öylece uzanırken, Kıvanç'ın sözlerini zihnimde ezberleyene dek tekrarlamış ve uykuya geçmeden hemen önce, bir daha asla onunla görüşmemeye karar vermiştim.

Irmak'a da Kıvanç'la görüşmeye devam ettiğimizi söylüyordum ve o da benim mutlu olduğumu sanarak benim adıma seviniyordu. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmem yetmiyormuş gibi Deniz'e de yalan söylemiştim. Kıvanç'ın harika bir insan olduğunu ve bana çok iyi davrandığını falan söylüyordum –ki bir süre sonra Kıvanç'ı aşırı övmelerim sonucunda, Deniz ve Irmak artık onu sevmeye başlamışlardı. Onun Bordo Caddesi'nde takılan biri olduğunu söyleyememiştim çünkü aslında kim olduğunu da henüz öğrenememiştim. Vuran Holding'in varisi olup olmadığını sorduğumda cevap vermemişti.

"Dünyadan Nehir'e, dünyadan Nehir'e!"

Irmak'ın, ellerini gözlerimin önünde sallamasını fark etmemle beraber, düşünce havuzumu boşalttım ve dikkatimi ona verdim.

Biraz önce giyindiğini düşündüğüm, çiçekli, diz üstüne kadar uzanan, belinden aşağısı daha geniş olan elbisesini göstermek amacıyla kendi etrafında dönmeye başladığında, gülümsemeden edemedim.

"Nasıl olmuşum?" diye sorduğunda, başparmağımı havaya kaldırarak beğendiğimi belirttim. Üzerindekinin diğer

tüm elbiselerinden ne farkı vardı; anlayamamıştım ama onu kırmamak için de bir şey söyleyememiştim.

"Birazdan İnci de gelir." dedikten sonra benimkiyle kıyasladığında oldukça küçük olan bedenini puf koltuğuna attı. Küçük diyordum çünkü boyu benim omuzlarıma denk geliyorken, ideal kilosunun beş kilo falan altında olan bir kızdı. Minyon bir tipti ve nedense tatlıdan ziyade daha çok güzel bir kızdı.

"Hazır mısın?" diye heyecanla sorduğunda, sırıttım.

Deniz ve İnci hakkında kurduğumuz harika planımızdan İnci'ye bahsettiğimizde, olumlu bir tepkiyle karşılaşmıştık. Bugün ise planımızı daha detaylı konuşmak için Irmak'ın evinde toplanmaya karar vermiştik ve Irmak'ın deyişiyle İnci birazdan gelecek, biz de o harika planımızı tekrar konuşacaktık.

"Portakal suyu ister misin gene?" diye sorduğunda, yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Şu 'gene' lafını sevmediğimi kaç defa daha tekrarlamam gerekiyor? Onun yerine 'yine' diyemiyor musun?"

"Hayır." dedikten sonra sırıttı ve "Senin sinir olduğunu biliyorum; bu yüzden de sürekli 'gene' diyorum. Ah, fark ettin mi? Gene, 'gene' dedim..." diye devam ettiğinde, başımın altındaki yastığı alıp ona fırlattım.

Bu çıkışımı umursamayarak, "Bekle, sana portakal suyu getireyim de keyfin yerine gelsin." dedikten sonra odadan çıktığında, arkasından dilimi şaklattım.

Beni sinir edip sonra nasıl sakinleştirebileceğini iyi bilen sayılı insanlardandı. Portakal suyuna karşı zaafım olduğunu beni tanıyan herkes bilirdi. Sadece adı bile beni gülümsetirken, biraz sonra Irmak'ın getirdiği bardağı elime alır almaz kafama dikmiş olmam gayet normal karşılanabilirdi.

Birkaç dakika sonra kapı zili çaldığında, Irmak kapıyı açmak için aşağı kata indi. Bardağın dibinde portakal suyu kalmış mı diye kontrol ettiğim sırada ise içeriye utangaçlıktan kırılacak olan İnci ve onu konuşturmaya çalışan Irmak girdi.

"Nasılsın?" diye sorduğumda, diş tellerini göstererek sırıttı.

"Çok heyecanlıyım." diye cevapladığı sırada, Irmak puf koltuğuna oturdu tekrar.

İnci öylece ayakta dikilmeye devam edince, oturması için ona sandalyeyi işaret ettim. Sandalyeye oturup bir bana bir de Irmak'a bakmaya başladığında, konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Deniz'i sana âşık edeceğiz, bunu biliyorsun." dediğimde, başını salladı.

Aşırı heyecanlı olduğunu ona sadece bakarak bile anlayabiliyordum çünkü bize üç saniyeden daha uzun bir süre bakmayarak etrafı inceliyor, alnında biriken ter damlacıklarını titreyen elleriyle birkaç saniyede bir siliyor, Irmak'ın odası sıcak olmamasına rağmen tek ve bazen de iki eliyle birlikte kendine yelpaze yapıyordu.

"Bundan sonra söylediğimiz her şeyi itiraz etmeden kabul edeceksin." diyen Irmak'a çevirdiğimde bakışlarımı, bacak bacak üstüne atmış bir vaziyette otururken, sağ elinin parmaklarındaki ojeleri inceliyor olduğunu gördüm.

Gülümserken tekrar bakışlarımı çevirdim İnci'ye. Başını hafifçe eğmiş, korkarcasına Irmak'a bakıyordu. Belli ki Irmak'ın aşırı öz güvenli duruşu karşısında kendini kötü hissetmişti.

"İlk olarak şu gözlüklerini çıkar da gözlerine bakalım."

Irmak'ın emrinden sonra titreyen ellerini kullanarak gözlüklerini çıkardı İnci ve biraz önceki bakışıyla bakmaya devam etti.

Filmlerde gördüklerimizi İnci'nin üzerinde deneyecek olmamız ne kadar doğruydu; bilemiyordum.

"Gözlerin ela mı senin?" diye sordum, biraz daha dikkatlice baktığımda, gerçekten de ela olduklarını fark ettim. "Kahverengi sanıyordum." diye devam ettiğimde, İnci hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

"Gözlük numaran kaç?" diye sordu Irmak.

"Emin değilim, altı ay önce gittiğimizde 3 numara olduğunu öğrenmiştik."

"Lens kullanıp kullanamayacağını öğrenmek için doktora gitmeliyiz. Babamın gittiği çok iyi bir doktor var, seni ona yönlendirebilirim."

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı İnci.

"Diş tellerin kaç yıldır var?" diye sorduğumda, gözlerini tavana dikti ve bir süre öylece kaldı.

Hipnotize olduğunu sanıp korkmaya başlayacakken tekrar bana bakınca sakin olmam gerektiğini kendime hatırlattım.

"Dört yıl oldu." dediğinde Irmak'a döndüm, kocaman büyüttüğü gözlerini İnci'nin üzerine dikmişti.

"Yuh! Dört yıldır ağzında o şeylerle nasıl yaşayabiliyorsun?"

Irmak'ın tepkisine karşılık gülmeden edemedim çünkü ortaokuldayken ben de diş teli takmıştım ve dişlerim küçükken epey eğri olduğundan üç buçuk yıl ağzımda kalmıştı. Yani, ağızda o şeylerle birlikte gayet de yaşanılabiliyordu.

"Bence onların çıkma vakti gelmiştir. En son ne zaman kontrole gittin?"

"İki ay önce... Birkaç gün sonra tekrar kontrolüm var."

"Tamam, birlikte gideriz."

İnci biraz olsun rahatlamış olmalıydı ki artık etrafını incelemek yerine doğrudan bize bakıyordu.

Üzerindeki kıyafetlerine şöyle bir göz attıktan sonra, "Yeni kıyafetler almamız ailenin maddi durumunu kötü etkiler mi? Dolabını baştan aşağıya yenilemekten bahsediyorum." dediğimde, kaşlarını kaldırarak hayır anlamında başını hareket ettirdi.

"Kıyafet işinde ben yardımcı olabilirim." dediğinde, minnettar olduğumu belirten bir bakış attım Irmak'a. Onun modaya karşı bir düşkünlüğü varken, benim modayla uzaktan yakından bir alakam yoktu.

"Bizim gittiğimiz spor salonuna da kayıt yaptırırız. Deniz'in yanında nasıl davranman gerektiğini de Nehir sana anlatır ve sanıyorum ki... En fazla dört aya kalmaz, Deniz sana âşık olur." diye devam ettiğinde, İnci'nin sevinç çığlığı falan atmasını beklemiştim fakat öyle olmadı; yalnızca ellerine bakmaya devam etti.

Bir süre sonra kafasını dikleştirdi ve "Tüm bunlar ne için?" diye sordu.

İnci'nin bu ani davranış değişikliliğimizi garipsemiş olması normaldi çünkü lisenin başından bu yana, kendinden daha aşağıda olduğunu düşündüğünü tüm herkesle dalga geçerek onlara zorbalık yapardı Deniz ve biz de sessiz kalarak onu seyrederdik, hatta bazı zamanlar bu zorbalıkları ben veya Irmak'ın da yaptığı olmuştu. Üçümüz de sütten çıkmış ak kaşık değildik. Üçümüzün de ailesi zengindi ve üçümüz de şımartılarak büyütülmüştük. Ben çoğu zaman onlardan daha sakin ve geri planda kalsam da onlar gibiydim işte. Daha birkaç hafta önce İnci'nin suratına alayla bakan bizler değilmişiz gibi şimdi kalkmış ona yardım etmeye çalışıyorduk. Asıl anormal olan; tüm bunları yapmak isteyişimizi garipsememiş olması olurdu.

Aramızda oluşan kısa sessizliği, "... çünkü hepimizin bu işten bir çıkarı var." diye dürüstçe konuşan Irmak böldü. "Sen güzelleşeceksin ve Deniz'i elde edeceksin; biz de sana

âşık olan Deniz'i izlerken güleceğiz." diye devam ettiğinde, İnci'nin bakışlarından Irmak'ı anlamadığını fark etmiştim.

"Kızlar, tek bir gün... Aynaya baktığımda, 'Bugün de çirkinsin.' demediğim tek bir gün bile yok. Çirkin, çirkindir; bu hiçbir zaman değişmez. Beni sevme ihtimalini bir kenara bırakın, Deniz beni görmeyecek bile..."

Hiçbir şey söylemeden İnci'ye bakmaya devam ettim. O, Deniz'e gerçekten âşıktı ve biraz önce söyledikleri beni üzmüştü. Bakışlarımı kısa bir anlığına Irmak'a çevirdim; İnci'nin bu tavrından dolayı sıkıldığını fark etmiştim. Başımı iyi yana sallarken, "İnci!.." diye seslendim.

"Sen hâlâ bizi tanımamışsın tatlım! Merak etme... Deniz sana önünde sonunda deli divane âşık olacak." diye benim yerime devam etti Irmak.

İnci'nin gözlerini umut ışıltıları esir aldığında, Irmak'ın kendine olan bu öz güveninin yersiz olmaması için dua ettim. İnci'nin mutlu olmasını istiyordum; gözlerindeki ışıltı ve heyecanı gördükten sonra ise bu isteğimin biteceğini hiç sanmıyordum.

--

Bana, ciddi olamazsın, tarzı bir bakışla bakmaya devam ettiği sırada, yerimde kıpırdanarak bakışlarından rahatsız olduğumu belirtmeye çalıştım. Aynı şekilde bakmaya devam edince ise, "Lütfen, öyle bakma..." diye konuştum.

"Vay anasını..." diyerek başını gökyüzüne kaldırdı; bir süre oraya baktıktan sonra bana küçümseyici bakışlarıyla tekrar bakmaya başladı. "Seni açıkça kovduktan sonra bile nasıl olur da yanıma gelebiliyorsun?"

"Şey..." diye geveledim. Ne diyebilirdim ki? Onu düşünmekten vazgeçemediğimi söylemeyecektim herhâlde! Söyleyecek hiçbir şey bulamayınca, "Yüzsüz olduğumu sen söylemiştin." dedim ve hemen ardından sırıttım. Aptal gibi gözüktüğümden emindim.

"Yüzsüz olduğunu daha ilk gün anlamıştım ama bu kadarı... Pes!" dedi ve bana bakmayı kesti.

Tekrar çocukları izlemeye başladığında ben de onu izlemeye başladım. Son gördüğümden bu yana kilo mu vermişti? Elmacık kemikleri daha mı belirgindi yoksa bu sadece benim mi kuruntumdu?

"Şey..." Sesimin normalden daha kırık çıktığını fark ettim, hafifçe öksürerek boğazımı temizledikten sonra, "Şu son günlerde seninle nasıl iletişim kurabileceğimi düşündüm; yani sana soru sormadan... Şöyle ki... Ben sana kendimi anlatacağım ve sen hiç konuşmayacaksın. Yapmanı istediğim tek şey; beni dinlemen. Bunu yapabilirsin, değil mi?" diye konuştuktan sonra kafamı öne doğru uzattım ve yüzüne daha dikkatli bir şekilde baktım.

Saçlarım bankın oturak kısmına değerken, Kıvanç'ın kısa bir anlığına bakışlarını benimkilerle buluşturduğunu gördüm.

Uzun süren bir sessizlikten sonra bile soruma cevap vermeyince, "Pekâlâ." dedim ve aynı onun gibi oturup, tam karşıma doğru konuşmaya başladım.

"Irmak ve Deniz... Biri en yakın kız arkadaşım; diğeri en yakın erkek arkadaşım. Irmak burnu havada, bencil ve çoğu zaman da umursamaz bir kız ama aynı zamanda çok uçarı, arkadaşları için fazla fedakâr ve eğlenceli... Garip biri ve onu gerçekten çok seviyorum. Bazen ikimizin kardeş olduğunu düşünüyorum çünkü ikimizin isimleri eş anlamlı, ikimiz de sarışın ve mavi gözlüyüz. Deniz erkek... İnsanlara karşı çok kaba, kendinden aşağı insanları küçümseyen ve de kendini beğenmiş biri ama o da yakın arkadaşlarına karşı oldukça fedakâr... Eğlenceli, çoğu zaman da sapık..."

Dişlerimi göstererek sessizce güldükten sonra ciddi bir şekilde devam etmek için somurttum.

"Irmak ve Deniz'le anaokulundan beri arkadaşız. Aslında anaokulunda üçümüz de dünyadan bihaber, en büyük derdi

kaka yapmak olan üç küçük yakın arkadaştık fakat ilkokula başladığımızda aramız açıldı. Ortaokula kadar birbirimizi pek görmedik; görsek bile birbirimize hiç selam vermedik. Ortaokuldayken Deniz ve ben bir ödev için eşleşince, yakın arkadaş olduk tekrar... Eski günleri anmaya başladığımızda, Irmak'la da tekrar yakın arkadaş olmak istedik. İşte o günden beri üçümüz takılıyoruz. Hım... Batuhan var bir de..."

Kıvanç'ın bakışlarını üzerimde hissedince, başımı ona çevirdim ve sıcak bir gülümsemeyle beraber bakışlarına karşılık verdim. Başını sanki bir hata yapmışçasına diğer tarafa çevirdi hemen ve o tekrar çocukları izlemeye başladığında, ben de biraz önceki halime döndüm.

"Batuhan'a biz Batu deriz. Batu okulumuza geçen sene transfer oldu. Sebebini bilmiyorum. Olgun, genellikle pek konuşmayan ve çok fazla ders çalışan biridir. Geçen yıldan beri tanırım onu ama bir kıza bile yan gözle baktığını görmedim. Ya kızlar onun ilgisini çekmiyor ya da sevdiği biri var; emin değilim..."

Derin bir nefes aldım, konuşmaktan ağzımın içinin kuruduğunu hissetmiştim. Şirin bir ses tonuyla, "Sıkılmadın, değil mi?" diye sordum. Şirin bir ses tonu nasıl oluyor hiçbir fikrim yoktu; ta ki biraz öncesine kadar... Az önceki çıkardığım ses tonunu bir daha çıkarmamaya yemin ederken yutkundum.

Tam o sırada, "Süren doldu." diye konuştuğunda, boğazıma bir şey takıldı sandım.

Bana açıkça gitmemi söylemiş olması kalbimi kırmış mıydı; bilmiyordum fakat bozulmuştum. Yavaşça ayağa kalktım.

"Öyleyse gidiyorum ben." dediğimde, bir şey söylemeyince, ilk günlerdeki gibi kendimle vedalaştım ve başımı yere eğdim, parkın çıkışına doğru yöneldim.

Kıvanç gerçekten çok kaba, umursamaz ve kötü bir çocuktu. Pisliğin tekiydi. Ona tahammül etme sınırımın

aşılmasına az kalmıştı ama onu ben seçmiştim ve girdiğimiz bu yolun sonunu da görmek istediğimden ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

İnsan âşık olacağı kişiyi gerçekten seçebilir miydi? Bunu yaşayıp görecektim.

--

Sonraki günün öğle arasında Batu ve Irmak oyun konsolunda satranç oynuyorken, deri koltuklardan birine uzanmış olan Deniz yine zekâ küpüyle uğraşıyordu. Üçü de uğraşacak bir iş bulmuşken, ben oflayıp puflayarak koridorda boş boş geziniyordum. Kollarımı birbirine çaprazlamış bir şekilde koridorda gezinmeye devam ederken, bir anda karşımda Su'yu görmemle şaşırmadan edemedim.

"Ne o? Artık beni görünce içten içe korkmayı bıraktın da korkunu dışına da mı yansıtıyorsun?"

Su'nun kendini beğenmişliğini ayakta alkışlamak istedim fakat sonra ellerimin yorulacağı aklıma gelince bundan vazgeçtim.

"Çekil." dedikten sonra onu geride bırakarak yürümeye devam ettim.

"Nehir!" diye arkamdan seslendiğinde, yavaşça ona döndüm.

"Yeni bir çocuk transfer olmuş okula... Bilirsin, bazılarına yeni gelenlere okulu gezdirme görevi verilir... Müdürümüz de bu görev için seni seçti." dediğinde gözlerimi kıstım.

"Yalancı! Sana vermişti, değil mi?" diye sorduğumda, sinsi bir gülümseme eşliğinde sağ omzunu silktikten sonra arkasını döndü ve pileli eteğini oynatarak yürümeye başladı.

Denizleri kendi haline bırakıp müdürün odasına doğru ilerledim. Madem görev bana devredilmişti, yerine getirmeliydim, değil mi? Hem belki yeni gelen çocuk, listemdeki maddelere uyan biri olurdu da pislik Kıvanç'tan vazgeçerdim.

Bu düşünceyle ve zihnimin her yerini umut kelimesiyle doldurarak müdürün odasına kadar yürüdükten sonra kapının önünde gördüğüm çocuk, zihnimdeki tüm umut kelimelerini intihara sürüklemişti çünkü çocuk tıfıl ve de sarışındı.

"Nakil öğrenci?" diye sorduğumda başını salladı. Oldukça şaşkın görünüyordu. "Yürü." diye emir verdikten sonra ondan önce davranarak yürümeye başladım.

Şimdiden bu işten nasıl kaytarabilirim diye düşünmeye başlamıştım. Biraz önce Denizlerin yanında sıkılırken bile daha çok eğleniyordum resmen!

"Adın ne?" diye sordum. O kadar sessizdi ki bu sessizliği canımın daha da sıkılmasına sebep olmuştu.

"Cengiz." diye cevap verdiğinde, ses tonu benden çekindiğini belli etmişti.

"Sınıfın neresiydi?" diye sorduğumda, hızlı davranarak cebinden bir kâğıt çıkardı.

Gözlüklerini burnuna doğru ittirdikten sonra, "10-B!" diyerek yanıtladı sorumu.

Bana olan şaşkın bakışları bir süre sonra beni rahatsız etmeye başlayınca, olduğum yerde durdum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." dediğinde, sol kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Öyleyse bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sadece... İsmin tuhafıma gitti."

Kaşlarımı çattım, çocuğun gözlüklerinin ardındaki yeşil gözleri şaşkınca parıldıyordu. "Sana adımı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Müdür Bey söylemişti."

"Peki, Nehir isminin neresi tuhaf?" diye sinirle soludum.

"Adın Nehir mi? Ee, müdür bana beni İsmail diye birinin gezdireceğini söylemişti."

Avuç içimi alnıma yapıştırıp gözlerimi kapattım. Okulu bilmem kaç dakikadır yanlış öğrenciye gezdirmiştim, öyle mi?

"Odada senden başka biri var mıydı?" diye sorduğumda, başını salladı. "Sınıfını bulabilirsin, değil mi?"

Cevabını beklemeden koşar adımlarla basamaklardan indim.

Filmlerde insanlar koşarken havalı olurdu ya da ne bileyim yakışıklı biriyle çarpışır, sonrasında onunla aşk yaşardı fakat ben gerçek hayattaydım ve tabii ki de her zamanki gibi rezil olmazsam olmazdı. Merdivenden öyle bir yuvarlandım ki sağ ayağımı birkaç basamak üstte unuttuğumu sanarak, "Ayağımı bulun!" diye ortalığı velveleye verdim. İnsanlar etrafıma toparlanıp olayı anladıktan sonra kıkırdamaya başlayınca, gerçeği idrak ederek zor da olsa ayağa kalkabildim. Sadece küçük bir burkulmaydı, ayağım falan kopmamıştı.

Müdürün odasının önüne geldiğimde, kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış çocuğu fark etmem yalnızca birkaç saniyemi almıştı.

Ben şoke olmuş bir şekilde çocuğa bakarken, beni gördü ve sonra yaslandığı yerden doğrulup, bakışlarına alay eklemeyi unutmayarak beni süzmeye başladı. Birkaç adım atabildiğim sırada onun gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

Dudakları hafifçe aralandığında, ağzından yalnızca üç kelime çıktı.

"Hoş buldum Solucan!"

6

Kıvanç'ı sınıfına bıraktıktan sonra arkamı döndüm ve hemen sağımdaki basamaklardan inmeye başladım.

Şaşırmıştım. Benim üç yıldır okuduğum okuluma transfer olmuştu resmen. Neden bunu yaptığını aklım bir türlü alamıyorken Su'nun önümü yine kesmesiyle duraksadım.

"Ne var, ne istiyorsun?"

"Biliyorsun, hobi olarak sen ve senin salak tayfanla uğraşmayı seviyorum..."

Başımı onu onaylarcasına salladığımda sırıttı. Su'dan nefret ediyordum. Aynı şekilde o da ben ve arkadaşlarımdan nefret ediyordu. Aslında birbirimizden nefret etmemiz için kötü hiçbir şey yaşamamıştık, sadece nedensizce birbirimizden nefret ediyorduk, o kadar.

Bir süre yüzündeki sırıtışla birlikte bana baktı, sonra saçlarını savurdu ve yanımdan eteğini havalandırarak ayrıldı. Arkasından yalnızca gözlerimi devirmekle yetindikten sonra sınıfıma doğru yürümeye devam ettim.

Sınıfıma henüz gelemeden bu sefer de Irmak tarafından önüm kesilince duraksadım ve bıkkınlıkla ne olduğunu sordum.

"Yeni gelen öğrenciyi gördün mü?" diye sorunca başımı salladım. "Çok zengin ve tehlikeliymiş..." Etrafına bakındıktan sonra bana eğilmem için işaret verdi ve ben de boyumuzun aynı olabilmesi için hafifçe eğildim. "Sen boş ver parktaki o çocuğu. Belki bu yeni çocuk da listendeki maddelere

uyuyordur... Adı Kıvanç'mış. Bak, çocuk daha şimdiden bir maddeye uyum sağladı bile!"

Irmak'ın sırıtışına karşılık olarak ben de sırıttım ve "Benimkinin adı da Kıvanç." dedim.

Sadece yedi saniye içerisinde olan biteni anladığında, kolumdan tuttu ve koşmaya, beni de arkasından koşturmaya başladı.

Kantin katına indiğimizde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kolumu bırakıp sol elinin işaret parmağıyla ilerideki bir yeri gösterirken, "Seninki bu mu?" diye sorunca, gösterdiği yere bakmak zorunda kaldım.

Kıvanç, üç yıldır çoğunlukla Deniz'in oturduğu deri koltukta oturmuşken, etrafındaki öğrencilere duygusuz bakışlarından yolluyordu.

Ne ara sınıfından çıkıp da buraya gelmişti ki?

"İyi yere kapak atmışsın..."

"Pek iyi bir yer olduğu söylenemez." diye homurdandım.

Irmak'ın keyifli çıkan ses tonuna aldırmayarak, gözlerimi Kıvanç'a diktim tekrar. Sadece benim yanımda mı somurtkandı yoksa herkesin yanında mı; merak ediyordum.

"Daha sonra bu konu hakkında uzun bir konuşma yapacağımızı bilmeni isterim." dediğinde, bir şeyden dolayı bana alındığını ses tonundan anlamıştım.

"... ama Irmak-"

"Hadi, yanına git." diyerek önce sözümü kesmiş olup sonra beni ittirdiğinde, başımı onaylamaz bir ifadeyle salladım. "O kadar tanışıklığınız var, hadi." deyip beni cesaretlendirmeye devam edince ise ne olacaksa olsun diye düşünerek birkaç adımda Kıvanç'ın yanına vardım.

"Açılın, hey!" derken, topluluğun dağılmasını sağlamaya çalışıyor ve bu sırada da Kıvanç'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bakışlarımı kalabalıktan alıp Kıvanç'a

çevirdiğimde, "Selam!" deyip gülümseyince, Kıvanç'ın yanındaki Su'nun, Kıvanç'ın omzuna elini koymasıyla dudaklarım düz bir çizgi halini aldı.

"Solucan!" dedi Kıvanç. Sanırım bu artık onun için bir nevi selamlaşmak anlamına falan geliyordu.

Ben etraftakilerin şaşkın bakışlarına aldırmayarak Kıvanç'a bakmaya devam ediyorken, "Solucan mı?" diye sorup şuh bir kahkaha atan Su; öfke kıvılcımlarımın damarlarımda gezinmesine yol açmıştı.

Su'nun saçını başını yolmak ve yolduğum saçlarını eline vermek istiyordum!

"Sana da bu yakışırdı zaten." deyip tekrar şuh bir kahkaha attığında, diğerleri de aynı onun gibi gülmeye başladı.

Bağırarak, "Komik mi?" diye sormamdan kısa bir süre sonra hepsi aynı zaman içerisinde gülmeyi kesti.

Irmak ve Deniz'in nerede olduğunu göremediğim o an, kendimi karşı takımın eline esir düşmüş bir oyuncu gibi hissetmiştim. Benzetme bile yapamayan ben, Kıvanç'ın karşısında öylece dikilirken, tüm bunlardan sıkılmış olan Kıvanç bir anda ayağa kalktı.

"Bana okulun müzik katını göster." diye emrettiğinde, devasa büyüklükteki müzik katımızın görüntüsü zihnimde belirdi.

Sırf gıcıklık olsun diye omuz silkerek, "Bana ne!" dedikten sonra, "Git ve kendin bul." diye devam edince, Kıvanç kaşlarını çatmıştı.

"Bana emir verme." değinde, en fazla ne yapabilir ki diye merak ederek tekrar omuz silktim.

"Su sana yardımcı olur, birlikte gidin."

"Solucan!" diye bağırdığında, herkesin içinde bana bağırmış olması sinirlerimi bozduğundan, ben de "Kendin git!" diye bağırdım.

Kıvanç bir anda üzerime atlar gibi olunca, yanındaki insanlığını kaybetmemiş olanlar, henüz benim iki adım ötemdeyken onu tuttu. Kıvanç onların ellerinden kurtulabilecek kadar güçlüydü ve ben Kıvanç'ın üzerime atladıktan sonra bana neler yapacağını kestiremeyecek kadar henüz tanımıyordum onu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden ve şaşkınlığımın beni donup kalma etkisi altına almasına izin vermeden koşmaya başladım.

Sınıfıma girdiğimde, birleştirmiş olduğu dört masanın üzerinde boylu boyunca yatan Deniz'i tek başınayken buldum. Irmak dâhil kimse yoktu sınıfta ve ben onların nerede olduğunu düşünemeyecek kadar karışmış hissediyordum zihnimi. Deniz'in uyuduğunu düşünerek kendi sırama geçtim ve başımı masama koyduktan sonra uyuklamaya çalıştım.

Tam uykunun en rahat kollarındayken, "Kıvanç'la nereden tanışıyorsunuz?" diye sorduğunu duydum Batu'nun ve bu yüzden uyanmak zorunda kaldım.

Koyu kumral, aralarda sarılıkların olduğu saçları dağılmıştı ve yüzüne öfke duygusu hâkim olmuştu.

"Uzun hikâye." diye uyku mahmurluğuyla cevap verdiğimde, çenesinin kasıldığını gördüm.

"Bir daha onunla konuşmayacaksın." diye sert bir üslupla çıkıştığında, kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Nedenmiş o?" diyerek onu umursamadığımı belli etmek istedim.

"Seni üzecek, üzülmeni istemiyorum."

"Beni üzmeyecek." derken yalan söylemiştim. Beni üzeceğini bal gibi de biliyordum ve zaten bu yüzden onu seçmiştim. Beni üzsün ve ben de diğer sorunlarıma üzülmek yerine onun için üzüleyim diye...

"Üzecek, Nehir!"

Bu kadar kendinden emin bir şekilde konuşmuş olması, beni şüphelendirmişti. Onu bir yerlerden tanıyor olabilir miydi? Kahverengi gözlerinin ardındaki duyguyu anlamaya çalıştım bir anlığına ama maalesef ki başarısız oldum.

"Beni rahat bırak!"

"Ne halin varsa gör." dedikten sonra beni öylece bırakarak arkasını döndü ve hızlıca sınıftan ayrıldı. Onun ardından ben de daha fazla sınıfta bulunmak istemediğimi fark ettim ve ayağa kalkarak sınıftan ayrıldım.

Kalbimde hissettiğim o ağır yük, nefes alabilmemi çoğu zaman güçleştirirken, basamaklardan ağır ağır çıkmaya başladım. Müzik katına gidip biraz kendimle baş başa kalmak istiyordum. Biraz önce, aslında henüz gerçek anlamda tanımadığım biri için, dostum, abim olarak gördüğüm Batu'yu karşıma almıştım. Belki de bana zerre kadar güvenmeyip Kıvanç'tan uzak durmamı söylemesi canımı sıkmıştı; bilemiyordum.

Müzik katına çıktıktan sonra cebimden katın kapısının anahtarını çıkardım ve kapısını açtım. Müzik katının anahtarları genellikle ben ve Melisa diye bir kızda ve birkaç öğretmende bulunurdu. Anahtarın bende bulunmasının sebebi, geçen sene okul başkanı olduğumdan dolayıydı ama Melisa denen kızda anahtarın bulunma sebebi neydi bilmiyordum.

Soykan Koleji'nin müzik katının devasa büyüklükte oluşu, nakil olan yeni her öğrencinin burayı seçme sebebiydi. Okulun en üst katı sadece müzik için ayrılmıştı ve bu katta, farklı her bir müzik aleti için olan ayrı ayrı odalar bulunuyordu. Odaların kapısına takılmış tabelalar vardı. Solist Odası, Gitar Odası, Keman Odası, Piyano Odası... Müzik katında yaklaşık yirmi tane oda vardı ve hepsinin de adı bu tarzdı. Katın en ortasında büyük bir platform vardı ve çoğu zaman gösteriler burada yapılırdı.

Platforma oturduğumda yine kendimi dünyanın en gereksiz insanı olarak görmeye başlamıştım.

Sesimin güzel olmasını isterdim ya da Deniz gibi güzel çizimler yapmak, Irmak gibi kıvrak bir bedene sahip olmak ya da en olmadı Batu gibi zeki olmak isterdim. Annem ve babam, Aksoy Holding'de çalışan başarılı insanlardı. Ailemin yüz karasaydım. Ne zekiydim ne de bir yeteneğim vardı. Soykan Eğitim Kurumları'nda okumam ise tamamen ailemin fikriydi. Asla bu okula gelmek istememiştim ama onca itirazıma rağmen üç yıldır işte buradaydım. Yeteneğim olmadığı halde Sanat Bölümü'nde okumam kadar saçma bir şey yoktu. Belki de aynı Batu gibi Fen Bölümü'nde okumalıydım. Evet, zeki bir kız değildim, ders notlarımın onlarınki kadar yüksek olacağını da sanmıyordum ama şansımı deneyebilirdim.

Burnum sızladığında, biraz sonra ağlayabileceğimi biliyordum. Ağlamayıp da içimde tutsaydım gözyaşlarımı eğer, kalbimde büyük bir yara oluşacaktı. Ağlamak güzeldi ve insanı rahatlatan bir eylemdi. Gözlerimin dolmasıyla, zihnime, ailemle geçirdiğim o sayılı güzel anlar düştü. Annemin şefkatli dokunuşunu saçlarımda hissettiğimde, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordum kendi kendime. Gözlerimden akan yaşlar çeneme kadar gelip, sonrasında nereye gittiğini bilmediğim bir şekilde yok oluyordu. "Neden?"

Biraz önce annemin dokunuşunu hissettiğim saçlarımı iki elimle kavradım. Var gücümle saçlarımı çekiştirip içimden büyük bir çığlık attım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, ayak seslerini duymamla beraber birinin müzik katına girdiğini anladım ve hemen ardından duyduğum alkış sesleri ellerimin gevşemesine, sonra da saçlarımdan uzaklaşmasına yol açtı.

"Aşlavan bir Solucan..." dedikten sonra alkışlamaya devam ederken alaycı bakışları altında ezilen bana bakarak, "Beğe mecak etmişimdir." dedi.

Alkışlamayı kesip bana doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda gözyaşlarımı sildim ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Ne istiyorsun?" diye sorduğumda, sesini çıkarmadı. Üçüncü basamakta hemen yanıma oturduktan sonra etrafı inceledi. Cevap vermeyeceğinden emin olduğum zaman, "Neden bu okula transfer oldun?" diye sordum.

Ona bakıyordum ve o her zamanki gibi bana bakmıyordu. Bu sinir bozucuydu. Sorunlarımı unutabilmek için hayatıma aşk sokmayı isteyip, âşık olabilmek için de kendime onu saymıştım ama daha ona âşık bile olamadan şimdiden hayatımın başlı başına en büyük sorunlarından biri olmuştu o.

"Transfer olma sebebim şu an burada." dediğinde, utançla gülümsedim.

Ona kızgındım ama sözleri ile bakışları, kızgınlığımı bir anlığına da olsa unutturmuştu. Başımı eğdikten sonra ellerimi incelemeye başladığımda, yüzümün kızardığını hissetmiştim. Neden böyleydi? Beni herkesin içinde küçük düşürdüğü için ona kızmam gerekirken neden şimdi utançla kızarmama ve bu da yetmezmiş gibi gülümsememe sebep olmuştu?

"Sırf benim için okulunu değiştirmen çok hoş bir davranış." diye fısıldadığımda, derin bir nefes aldığını duydum.

Aldığı derin nefesini verdikten sonra, "Solucan!.." diye fısıldadı. "Senin için değil, okulunuzun müzik katı için transfer oldum."

Hani filmlerde olur ya, kız, çocuğun dediği bir cümleden sonra fena bozulur ve boşluğa düşer gibi olur... İşte biraz önce tam olarak bunu yaşamıştım. Ruhum çığlık çığlığa

boşluğa düşerken, bedenim yalnızca ağzını kocaman açmakla yetinmişti.

"Şu an buraya gelme sebebin de müzik katımızı görmek içindi öyleyse?" dediğimde, başını sanki ağır çekimle öne salladı. Alaycı bir gülüş takındım yüzüme. Buna inanmamı beklemiyordu herhâlde! "Biraz önceki davranışların için sana kızgın değilim, kendini suçlu hissetmene gerek yok." diye devam ettiğimde, kısa bir anlığına bana baktı.

"Hissetmiyorum zaten."

"Sana kızmadım çünkü ben..."

"... çünkü sen yüzsüz ve de aptal bir kızsın..."

"Belki..."

"Seni öldürmeye çalışsam bile bana kızmayacaksın." dediğinde, kaşlarımı çattım.

O zaman kızar mıydım? Emin değildim, bunu daha sonra düşünmeye karar vererek zihnimden bu düşünceyi attım. "Bu çok saçma!" diye devam ettiğinde, hafif de olsa yüksek çıkan sesi irkilmeme sebep olmuştu.

"Saçma ya da değil, sana kızamam çünkü... Sana ihtiyacım var."

Bakışlarını ağır bir şekilde bana çevirdiğinde, yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdim.

"Seni gayet açık bir şekilde reddettiğimi hatırlıyorum."

"Ben de öyle." dedim, yüzümdeki samimi gülümsemeyi korumaya devam ederken.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu. Gözlerine dikkatlice baktım. Merak ediyordu. Gözlerinde gerçekten de merak duygusu vardı.

"... çünkü ben seni seçtim." deyip omuz silktim.

Aşkla bu yaşıma kadar hiç alakam olmamıştı ve nasıl âşık olabileceğimi bilmiyordum. İnsan istediği zaman ve istediği kişiye âşık olabilir miydi? Gerçekten bilmiyordum ve belki

de davranışlarım Kıvanç'a bu yüzden böylesine tuhaf geliyordu. Ben yüzsüz bir kız değildim, sadece Kıvanç'a karşı yüzsüzlük yapan bir kızdım.

"Karpuz seçiyor sanki..." diye alayla ama yüzünde alay ifadesi olmadan konuştuğunda, kıkırdamadan edemedim. O anki ruh halimi unutmuş ve Kıvanç'ı bir karpuz olarak düşünmüş olmam beni güldürmüştü.

Kıvanç'ın sert bakışlarını üzerimde hissettiğimde, kıkırdamayı keserek biraz önceki ruh halime döndüm.

"Soru sormayacağım. Sadece... Lütfen, bir şey anlatmama izin ver."

Emir kipi kullanmıştım fakat cümlemin başında lütfen gibi bir kelime vardı. Lütfen kelimesi beni affettirirdi, değil mi?

"Fazla Solucan'ımsı bir hareket." diye konuşup bakışlarını benden ayırdığında, keyifli çıkan ses tonu gülümsememe sebep oldu. Derin bir nefes aldım, konuşmaya başlamadan önce buna ihtiyacım vardı.

"Yedi yaşıma kadar, ebeveynlerimin dünyadaki en iyi ebeveynler olduğunu düşünürdüm. Sonra... Yedi yaşıma girince evimize bir kadın geldi. Kendisinin benim bakıcım olduğunu söyledi. Onu hiç sevmedim. Şımarık bir çocuktum, istediğim her şeye istediğim an sahip olabiliyordum."

Sert bakışlarının yumuşadığını fark ettiğimde, kısa bir anlığına duraksayıp hemen ardından devam ettim.

"Yedi yaşına gelince, ailem benimle eskisi kadar konuşmaz oldu. Akşam yemeklerini bile herkes farklı yerlerde yemeye başladı. Evimiz dört katlı. İkinci katın yemek salonunda ben, üçüncüsünde annem, dördüncüsünde ise babam yiyordu. Ben bu saçma şeyin birkaç gün süreceğini sandım fakat öyle olmadı. Yıllarca sürdü ve sürmeye devam ediyor."

Derin nefes alıp geri bıraktıktan sonra devam ettim.

"Ailemle beraber yemek dahi yiyemediğim o sıralar, onlarla eskisi gibi aynı yatakta uyuyabileceğimi sanmıştım. Bir gün, gece uyuyamadım ve annemlerin odasına gittim. İçeride sadece annem vardı. Babamın odası dördüncü kata taşınmış ve ben bunu çok sonra öğrenmiştim. Annemle uyumak için ona yalvardım fakat o artık büyüdüğümü söyleyip beni ite kaka odadan çıkardıktan sonra kapısını kilitledi. Daha sekiz yaşında bile değildim."

Burnumun tekrar sızlamaya başladığını hissettiğimde yutkundum. Kıvanç'ın yanında ağlamak istemiyordum. Şu anda istediğim tek şey kalbimi acıtan bu şeyleri Kıvanç'la paylaşmaktı. Deniz, Irmak veya Batu'yla tüm bu şeyleri paylaşmıştım ama onların ailesi ile arası mükemmel olduğundan beni tam anlamıyla anlayamamışlardı. Söyledikleri teselli cümleleri yeterli değildi ki ben onlardan teselli cümleleri de beklememiştim. Sadece bir bakış... Beni anladıklarını gösteren bir bakış istiyordum fakat üçü de yıllardır o bakışı bana gösterememişti. Kıvanç'ın bana o bakışı verip veremeyeceğinden emin değildim fakat bir şekilde onun da ailesinden yana yarasının olduğunu biliyordum. Daha önce birkaç defa ona ailesini sorduğumda, sert bir dille konuyu değiştirdiğini hatırlıyordum. Ailesinden yana bir yarası varsa, beni pekâlâ da anlayabilirdi, değil mi? Daha doğrusu, Kıvanç bana o bakışı gösterebilirdi, değil mi?

"On sekiz yaşıma girdiğimde, ayrı bir eve çıkma hakkım olacakmış. Özel bir şoförüm ve arabam var. Aşırı derecede olmasa da ve istediğimi yapabiliyor olsam da sıkı denetim altındayım diyebilirim ama ailem tarafından değil; ailemin parayla tuttuğu insanlar tarafından. Üniversiteyi bitirdikten sonra Aksoy Holding'de çalışma hakkını kazanabileceğim ama istemiyorum. Para ya da başka hiçbir şey istemiyorum."

Kısa bir anlığına bakışlarını yine benimkilerle buluşturup sonra tekrar çektiğinde, bakışlarımın odağını onun sağ elmacık kemiği yaptım ve anlatmaya devam ettim.

"Okuduğum kitaplardaki kızlar kime âşık olurlarsa olsunlar koşup annelerine anlatıyorlar âşık oldukları insanı fakat ben yapamam. Eğer sana âşık olursam, bunu paylaşabileceğim bir ebeveyne sahip değilim ben. Peki, neden? Bilmiyorum. Neden bana karşı bu kadar ilgisiz olduklarını bilmiyorum ve bunu onlara onlarca kez sormama rağmen söylemediler, söylemiyorlar. Bazen diyorum ki keşke yaşamasalardı. İkisi de ölü olsaydı, eminim ki daha az acı çekerdim."

Söylediğim son söz, yıllardır aklımda olan bir şeydi ve ilk kez sesli olarak birine söylemiştim. Bunu biriyle paylaşmak az da olsa kendimi suçlu hissetmeme sebep olmuştu. Ailemin ölü olmasını dilemek, suçlu hissetmem için bir neden olmalı mıydı, yoksa olmamalı mıydı?

"Okuduğum kitaplarda veya izlediğim filmlerde, kızların anne ve babaları onlarla ilgileniyor. Küçüklüğümden beri işte onları çok kıskanırım. Sanırım çocukları sevmemem de bu yüzden... Çocuk parkındaki çocukları da kıskanıyor olabilirim çünkü aileleri onlarla ilgileniyor. Bir tanesi yere düşüyor mesela, annesi koşup ona sarılıyor ve hatta belki de ömrü boyunca bu hep böyle devam edecek. Benim düştüğümde bana sarılacak bir annem yok."

Derin bir nefes aldım.

"İlkokulda hiç arkadaşım yoktu. Irmak ve Deniz'le dediğim gibi ortaokula geçtiğimde yeniden arkadaşlık bağımız kurulmuştu. Geceleyin, yatağıma yattığımda yalnızlığımı fark edince ağlamadan edemiyordum. Aslında itiraf etmem gerekirse... Hâlâ öyle oluyor. Geceleri ailem hakkında hayaller kurup ağlamadan edemiyorum. Sanırım duygusal bir yapım var ve ailemin ilgisine muhtacım. Sence... Saçmalıyor ve de abartıyor muyum?"

Bakışlarının odağı olabilmek için başımı eğip gözlerine bakmaya çalıştığımda, gözlerini benimkilerle buluşturdu.

"Okul saatleri dışında da kullanabiliyoruz, değil mi?" diye sorduğunda, kaşlarımı çattım.

Şaşkınlıkla, "Neyi?" diye sorduğumda, eliyle etrafımızı gösterdi.

"Müzik katını diyorum, okul saatleri dışında da kullanabiliyor muyuz?" diye sorduğunda, yüzüme tokat yemişim gibi hissettim. Yediğim tokadın acısı geçer gibi olduğunda, hayal kırıklığına uğradığımı fazlaca belli eden ses tonumla, "Yaklaşık on dakikadır konuşuyorum ve senin söylediğin tek şey cidden bu mu?" diye sorduğumda, alaycı bakışlarını takındıktan hemen sonra dudaklarını bükerken gözlerini kıstı.

Dudaklarının şekline takılan bakışlarıma kızdıktan sonra gözlerimi onun gözlerine çevirdiğimde, "Adi ve acımasız herifin tekisin." diye tısladım ve ondan herhangi başka bir cümle duymak istemediğimi fark edince de ayağa kalktım.

Platformun merdiveninden inmek üzere üçüncü basamağa gelmişken, "Ebeveynlerin benden daha adi ve acımasız." dediğini duydum Kıvanç'ın.

Onu umursamamaya çalışarak müzik katından ayrılmak için yürümeye başladığımda, zihnimde, söylediği son cümle tekrarlanıp duruyordu.

7

"Sana hâlâ dargın olduğumun farkındasındır umarım."

Irmak'ın kinayeli konuşmasından sonra kendimi affettirmek için çabaladığımı gösteren şirin bir gülümsemeyle baktım ona. Kıvanç'ın okulumuzda okumaya başlamasının üzerinden dört koca gün geçmişti fakat Irmak hâlâ Kıvanç gibi birini ondan nasıl gizlediğim hakkında söylenip duruyordu.

Kantinde herhangi bir masaya oturduğumuzda, bacak bacak üstüne attığım sırada Deniz'in bize doğru geldiğini görmüştüm. Birkaç saniye sonra yanımıza ulaşıp, sandalyeyi ters çevirerek oturduğunda, her zamanki sırıtışı vardı yüzünde fakat bu seferkinin farkı, sırıtışının kesinlikle samimi olmamasıydı.

"Nasılsınız güzellerim?"

Deniz'in sorusuna tam cevap verecektim ki ojeli tırnaklarını inceleyen Irmak, "Anlamadığım şey, senin gibi bu derece aptal biriyle nasıl arkadaşlık yapabiliyoruz?" diye sesini yükselterek sorunca, Deniz'in başını salladığını gördüm ve araladığım dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım.

Irmak'ın bana aptal deyişi, Deniz'in onu onaylaması, kalbimi az da olsa kırmıştı ama hiçbir şey söylemedim ve üzülmemiş gibi yaptım. Irmak, ojeli tırnaklarını incelerken konuşmasına devam etti.

"Sen gidip, şehirde adı fazlasıyla duyulmuş popüler biriyle tanışıyorsun ama onun kim olduğunu bilmiyorsun. Bu aptallık değil de nedir?"

Bu konuşmayı Kıvanç okula geldiğinden beri üçüncü kez tekrarlıyorduk. İkisi de bana oldukça kızgındı ve canları sıkıldığında her fırsatta bana kızmaktan geri durmuyorlardı.

"... ama biliyorsun..." diye söze başladığımda, sağ elini kaldırarak susmamı sağladı. Deniz bu sırada tenis maçı izler gibi bir bana bir de Irmak'a bakıyordu.

"Biliyorum, sen sosyal medya hesapları olmayan, dedikodu dinlemeyi de sevmeyen bir çocuksun ama o Kıvanç Vuran yahu!"

"... ama o, sadece parkta otururken çocukları izleyen tuhaf ve yakışıklı bir çocuktu. Nasıl olur da onun Kıvanç Vuran olduğunu anlayabilirdim?"

Pekâlâ, daha önceden Kıvanç Vuran ismini duymuş olabilirdim fakat o Kıvanç Vuran'ın benim parkta tanıştığım Kıvanç Vuran olduğunu nasıl olur da tahmin edebilirdim ki? Türkiye'de pekâlâ da Kıvanç Vuran adında birçok yakışıklı erkek olabilirdi, değil mi?

"Ben anlamam Sümüklü! Dargınım sana."

Bakışlarımı Deniz'e çevirdiğimde, elini havada sallayıp, "Aman, boş verin, geçti bitti işte." dedi.

Deniz'in omzunun üzerinden arkasına baktığımda, Kıvanç'ın bir masada oturduğunu ve yanında yine Su gibi salak kızların olduğunu gördüm.

Bakışlarımı onlardan alıp Deniz'e çevirdiğimde, "Sen nasılsın?" diye sordum. Gözlerini kısa bir anlığına benden kaçırdı, hemen ardından yüzüne yine samimi olmayan sırıtışını eklerken, "Bomba gibiyim, her zamanki gibi. Patlayacak bir bomba gibiyim..." diye konuştu.

Irmak hiçbir şey söylemeden Deniz'e bakarken, konuşmak için dudaklarımı araladım. Deniz, başını sağ omzuna atıp ardından da sola yatırdıktan sonra normal bir hale lince, "Eh, popülerliğimi kaybediyor gibiyim ama yine

de iyiyim. Zaten sıkılmıştım popüler ve sevilen bir çocuk olmaktan." deyince, bakışlarımı tekrar Kıvanç'a çevirdim.

Kıvanç'ın okulumuza gelip herkesi etkisi altına almasıyla Deniz'e verilen ilgi azalmıştı ve belli etmiyor olsa da üzülüyordu. Bunu Irmak da ben de görüyor ve biliyorduk.

"Deniz, özür dilerim, ben..."

Başını iki yanında sallamaya başlarken, hiçbir şey demeyerek ayağa kalkınca, Irmak onun kolunu tuttu.

"Nereye?" diye sorduğunda Irmak, Deniz onun elini itip, "Biraz karikatür çizeceğim." dedi ve başka hiçbir şey demeden yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından birkaç saniye hüzünle baktım ve sonra Irmak'ın da oturduğu yerden ayaklandığını fark edince, bakışlarımı boşluktan çektim.

Irmak, masanın üzerindeki telefonunu elinden aldıktan hemen sonra, "Ben de bir lavaboya gidip saçımı başımı düzelteyim, gelecek misin?" diye sorunca, onun süsüne karşı saygıyla eğilen ruhuma güldüm ve hemen ardından kaşlarımı kaldırarak hayır anlamında karşılık verdim.

Omuz silktikten sonra arkasını döndü ve kantinin çıkışına doğru ilerlemeye başladı Irmak, ben de bir süre kendi başıma oturup Kıvanç'ı izledim ve en sonunda canım sıkılınca ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladım.

"Sözünde durmayacak mısın sen?" diye sordum, tam önünde dikilirken.

Yanında oturan ve ona cilve yapmaya çalışan Su'ya dönüp onun kulağına birkaç şey fısıldadığında, Su'nun yüz ifadesi değişti ve sonra bütün kızlar aynı anda yanımızdan uzaklaşınca, Kıvanç'ın, Su'ya ne söylediğini delicesine merak ettiğimi fark ettim.

Kıskanıyor muydum, yoksa aptalca bir merak mıydı sadece? "Duruyorum." dediğinde, yüzümü düşürdüm ve karşısındaki koltuğa oturdum.

"Parka gidiyorum, seni göremiyorum?" diye sorarcasına konuştuğumda, sol kaşımı havaya kaldırırken gözlerimi gözlerine dikmiştim.

"Doğrudur."

"Neden?"

"Bir süredir parka gitmiyorum."

"Neden?" diye tekrar sorduğumda, sadece göz ucundan bana bakmakla yetindi. Hiçbir şey söylemediğinde, boşuna beklememem gerektiğini düşünerek, "Peki, bundan sonra da gitmeyecek misin?" diye sordum.

"Okulda zaten beni görüyorsun. Artık parka gelmene gerek yok."

İfadesizce tuttuğu suratına bir süreliğine onu taklit ederek ifadesizce baktım. Bu bakışımın bir anlamı olmasını diledim ama daha öncelerde de dediğim gibi ben maalesef ki bakışarak anlaşamıyordum.

"... ama bana böyle söz vermemiştin." diye itiraz ettiğimde, omuz silkti. Onu ikna edemeyeceğimi fark edince, okulda peşinde dolaşarak onunla daha çok vakit geçirebileceğim düşüncesi daha cazip geldi ve sağ elimi ona doğru uzattım.

Gülümseyerek, "Öyleyse anlaştık!" dediğimde, önce elime, sonra bana baktı.

Elimi sıkacağına ve aynı heyecanla konuşacağına bir anlığına da olsa inandım ama o, boş bakışlarını başka bir yöne çevirerek yine inancımı kırdı. Konuşmayacağını anlayınca daha fazla beklememin de anlamsız olacağını düşündüm ve ayağa kalktıktan sonra arkamı dönerek kantinden çıkmak üzere yürümeye başladım.

de iyiyim. Zaten sıkılmıştım popüler ve sevilen bir çocuk olmaktan." deyince, bakışlarımı tekrar Kıvanç'a çevirdim.

Kıvanç'ın okulumuza gelip herkesi etkisi altına almasıyla Deniz'e verilen ilgi azalmıştı ve belli etmiyor olsa da üzülüyordu. Bunu Irmak da ben de görüyor ve biliyorduk.

"Deniz, özür dilerim, ben..."

Başını iki yanında sallamaya başlarken, hiçbir şey demeyerek ayağa kalkınca, Irmak onun kolunu tuttu.

"Nereye?" diye sorduğunda Irmak, Deniz onun elini itip, "Biraz karikatür çizeceğim." dedi ve başka hiçbir şey demeden yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından birkaç saniye hüzünle baktım ve sonra Irmak'ın da oturduğu yerden ayaklandığını fark edince, bakışlarımı boşluktan çektim.

Irmak, masanın üzerindeki telefonunu elinden aldıktan hemen sonra, "Ben de bir lavaboya gidip saçımı başımı düzelteyim, gelecek misin?" diye sorunca, onun süsüne karşı saygıyla eğilen ruhuma güldüm ve hemen ardından kaşlarımı kaldırarak hayır anlamında karşılık verdim.

Omuz silktikten sonra arkasını döndü ve kantinin çıkışına doğru ilerlemeye başladı Irmak, ben de bir süre kendi başıma oturup Kıvanç'ı izledim ve en sonunda canım sıkılınca ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladım.

"Sözünde durmayacak mısın sen?" diye sordum, tam önünde dikilirken.

Yanında oturan ve ona cilve yapmaya çalışan Su'ya dönüp onun kulağına birkaç şey fısıldadığında, Su'nun yüz ifadesi değişti ve sonra bütün kızlar aynı anda yanımızdan uzaklaşınca, Kıvanç'ın, Su'ya ne söylediğini delicesine merak ettiğimi fark ettim.

Kıskanıyor muydum, yoksa aptalca bir merak mıydı sadece? "Duruyorum." dediğinde, yüzümü düşürdüm ve karşısındaki koltuğa oturdum.

"Parka gidiyorum, seni göremiyorum?" diye sorarcasına konuştuğumda, sol kaşımı havaya kaldırırken gözlerimi gözlerine dikmiştim.

"Doğrudur."

"Neden?"

"Bir süredir parka gitmiyorum."

"Neden?" diye tekrar sorduğumda, sadece göz ucundan bana bakmakla yetindi. Hiçbir şey söylemediğinde, boşuna beklememem gerektiğini düşünerek, "Peki, bundan sonra da gitmeyecek misin?" diye sordum.

"Okulda zaten beni görüyorsun. Artık parka gelmene gerek yok."

İfadesizce tuttuğu suratına bir süreliğine onu taklit ederek ifadesizce baktım. Bu bakışımın bir anlamı olmasını diledim ama daha öncelerde de dediğim gibi ben maalesef ki bakışarak anlaşamıyordum.

"... ama bana böyle söz vermemiştin." diye itiraz ettiğimde, omuz silkti. Onu ikna edemeyeceğimi fark edince, okulda peşinde dolaşarak onunla daha çok vakit geçirebileceğim düşüncesi daha cazip geldi ve sağ elimi ona doğru uzattım.

Gülümseyerek, "Öyleyse anlaştık!" dediğimde, önce elime, sonra bana baktı.

Elimi sıkacağına ve aynı heyecanla konuşacağına bir anlığına da olsa inandım ama o, boş bakışlarını başka bir yöne çevirerek yine inancımı kırdı. Konuşmayacağını anlayınca daha fazla beklememin de anlamsız olacağını düşündüm ve ayağa kalktıktan sonra arkamı dönerek kantinden çıkmak üzere yürümeye başladım.

Son teneffüsteydik ve tahminimce dersin başlamasına iki dakika vardı. Hızlı adımlarla basamakları çıkıp sınıfımın önüne geldikten sonra içeriye girdiğimde, öğretmenimizin hâlâ derse girmediğini, çoğu sınıf arkadaşımın içeride olduğunu fakat Irmak'ın henüz gelmediğini görmüştüm.

Deniz, sırasında oturmuş, önündeki defterine bir şeyler karalarken, dilimi şaklatarak ona doğru yürümeye başladım.

"Şu yeteneğini daha hayırlı işler için kullansan keşke!" diye sitem dolu bir cümle kurduğumda, hiç benden taraf olmadı. Çizdiği şeye doğru eğilip ne olduğunu anlamaya çalıştım ve anladığımda geri çekildim. "Pis sapık!"

"Bittiğinde çok güzel olacak." dediğinde, gözlerimi hayretle devirdim. +19 bir karikatür ne derece güzel olabilirdi ki?

"Bak, bu sefer kadının suratını çizmeyeceğim ve her zamanki gibi göğüsleri normalden daha büyük olacak." dediğinde, yüzümü buruşturdum.

+18 çizimler yapıp bunlara +19 karikatürler diyen tek varlık Deniz'di, o da bunun farkıydı. Gerçekten de parmakları sihirli gibiydi, harika çizimler yapıyordu fakat sapık ruhu bu yeteneğini sapıkça çizimler yaptırabilmek için kullanıyordu.

Son dersin bitiminde, evlerimize gitmememiz gerektiğini ve matematik etüdümüz olduğunu öğrendiğimizde, Deniz kendini keseceğini söyleyerek sınıftan ayrılmıştı. Bu haline kimse aldırmazken, Irmak sıraya başını koyup biraz uyumak istediğini söyledi ve ben yine yalnız başıma kaldığımda, koridorda boş boş dolanırken belki Kıvanç'ı görürüm umuduyla sınıftan ayrıldım.

Tabii ki başım hiçbir zaman dertten ayrılmadığından, yürüyen bela Su önümü kesti.

"Bana bak parazit, Kıvanç'tan uzak durmazsan!.."

Kaşlarımı havaya kaldırıp alaycı bir tavırla baktım ona ve ben böylesine gıcık bir yüz ifadesine burunumca, 'su kendi cümlesini yarıda kesip şaşkın bir ifadeyle kalakaldı.

"Kendine olan öz güvenin beni eğlendiriyor" dediğimde, bana laf sokabilmek amacıyla dudaklarını araladı.

Tam o anda bakışları arkamda bir yere odaklanınca, neye baktığını merak ederek ben de arkamı döndüm. Tam karşımda Kıvanç'la karşılaşınca, şaşırmadan edemedim.

"Benimle gel." dedikten sonra bileğimden yakalayıp beni çekelemeye başladığında, hiçbir şey demeden beni çekelemesine izin verdim.

İçimdeki arsız ve yaramaz kız rahat durmayınca, arkamı dönerek Su'ya dil çıkardım. Öfkeyle ayaklarını yere vurarak tepindiğini görmem ise beni epey eğlendirdi.

Kıvanç, koridoru döndüğümüzde bileğimi bırakıp, "Müzik katının anahtarı sendeymiş, bana ver." diye emretti.

Tek kaşımı ağır bir şekilde kaldırdıktan sonra, "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Müzik katında ne yapabilirim?" diye sorar sormaz tam onu bilgilendirmek için ağzımı açacaktım ki benimle alay ettiğini fark ederek sustum.

Cebimden anahtarı çıkarıp ona fırlatır misali uzattığımda, elimden aldı ve bana arkasını döndü. Bir şey demeden gideceğini sandım fakat nedense öyle olmadı.

Tekrar bana arkasını döndü ve gözlerini kısarak, "Sakın peşimden gelme." dedi.

Bir şey demeyip rahat bir şekilde omzumu silktiğimde, bana inanıp yürümeye başladı fakat ben tabii ki de onun peşinden gidecektim, bana boşuna, "Solucan" dememişti ya!

Müzik katına kadar sessizce onu takip etmeye çalıştım, bir ara çok yaklaşmış olmalıydım ki aniden durunca başım sırtına çarptı. Bana doğru dönüp öfkeli gözlerini beni ezmek

istercesine üzerime dikti. "Defol!" diye tısladıktan sonra tekrar yürümeye başladı.

Başımı iki yana sallayıp kısa bir duraksamanın ardından peşinden gidebilmek için tekrar yürümeye başladığımda, o çoktan müzik katının kapısını açıp içeri geçerek arkadan kilitlemişti bile. Sinsice sırıttıktan sonra cebimden katın yedek anahtarı çıkardım. İçeride ne yapacağını delicesine merak ettiğimden içeriye yedek anahtarla girecektim.

Kapıyı açıp içeriye gireceğim an, aklıma gelen dâhiyane planımı uygulamaya karar vererek duraksadım. Karanlık bir müzik katında Kıvanç'ın ne yapacağını, bir şey yapsa bile ne derece eğleneceğini merak ediyordum; bu yüzden yedek anahtarı anahtar deliğine sokmadan hemen önce katın şartellerini indirmiştim. Anahtarı çevirip kapıyı açtıktan sonra boş koridora baktım. Pekâlâ, şimdi koca müzik katında Kıvanç'ı nasıl bulacaktım?

"Kıvanç?" diye seslenip yürümeye başladım.

Seslenmeme, karşı bir sesleniş duyamadığımda ve koridorun epey karanlık olması beni hafif de olsa ürküttüğünde, telefonumu cebimden çıkardım, fener uygulamasını devreye soktum. Işığı yürüdüğüm yola doğru tutarken, her birkaç adımımda bir Kıvanç'a sesleniyordum. En sonunda tüm odalara bakmayı akıl edebildiğimde, ilk olarak Piyano Odası'na girdim.

"Kıvanç?" diye tekrarlayıp odaya kısa bir göz attıktan sonra içeride olmadığına dair kanaat getirip odadan çıktım, hemen yandaki Keman Odası'na girdim. Keman Odası'nda Kıvanç'a dair bir iz bulamadığımda endişelenmeye başlamam gerektiğini fark ettim. Başına bir şey gelmiş olamazdı, değil mi? Odadan aynı hızla çıkıp karşı odaya yani Gitar Odası'na girdim.

"Kıvanç?" diye seslenip etrafa bakarken, telefonumdan çıkan fener, etrafı görebilmeme olanak sağlıyordu.

Bir beden gördüğümde, feneri ona doğrulttum ve aynı zamanda da ona doğru yürümeye başladım.

Dizlerini karnına doğru çekmiş, kollarıyla dizlerini sarmalamış, oturduğu yerde bir ileri bir geri sallıyordu bedenini. Bir şeyler mırıldanıyordu fakat ne söylediğini anlayamıyordum. Adını birkaç defa telaşla telaffuz etmeme rağmen benden tarafa bir kez olsun bakmadı. Yanına yaklaşıp ona doğru hafifçe eğildikten sonra yavaşça elimi kaldırarak ona dokunmaya çalıştığımda, ürkek bir kedi misali benden kaçtı.

"Kıvanç, benim." diyerek kendimi hatırlatmaya ya da fark ettirmeye çalıştım.

Dili yuvarlanıyordu ve ne dediğini hâlâ anlayamıyordum. Omzuna dokunduğumda aniden durdu. Sallanmayı ve mırıldanmayı kesti, sonra da gözlerini doğrudan bana dikti.

"Defol!" diye bağırınca, kurbağa misali oturduğumdan ve ani bağırışından korktuğumdan olsa gerek, geriye doğru sendeleyen bedenim popomun yere değmesine sebep oldu.

Doğrulmaya çalışırken, "Neyin var?" diye sordum.

"Sana defol dedim!" diye tısladıktan sonra alnında biriken teri sol elinin tersiyle sildi.

Ayaklanmaya çalıştığında, ondan önce ayağa kalkıp ona da kalkması için yardım etmeye çalıştım.

"Beni yalnız bırak Solucan!"

Müzik katına gelmeden hemen önce gayet iyi görünüyordu, şimdiki hali de neyin nesiydi?

"Sana yardım edeceğim." deyip elimi ona doğru uzattım.

Elimin ona değmesiyle, sağ tarafındaki gitarı eline aldı ve bir anlığına bile düşünmeyerek onu bana doğru çarptı. Karnıma darbe ile inen gitar beni geriye doğru sendelettirirken, sırtım duvara çarptı ve hemen ardından da yere düştüm. Gitar da aynı benim gibi ama gürültüyle yere düşerken,

ben iki elimle karnımı tutmuş ve bu sırada da yüzümü buruşturmuştum.

Bakışlarımı Kıvanç'a çevirirken, sağ elimi yere koyup doğrulmaya çalıştım. Olup bitenin henüz yeni farkına varabilen Kıvanç, önce kendi ellerine, sonra yerdeki gitara ve sonra da bana şaşkın şaşkın baktı. Onun ilk kez duygulu bir bakışla bana baktığını gördüğüm için ben de şaşırmıştım. Benden özür dileyeceğini veya yerden kolayca kalkmam için bana yardım edeceğini sansam da öyle yapmadı.

Yalnızca iki büyük adımda yanımda belirdi, beni duvara yaslayarak, "Sana gitmeni kaç defa söylemeliydim?" diye sordu.

"Lütfen..." diye fısıldarken onu ittirmeye çalıştığımda, gözlerindeki deli öfke, kalbimin daha da şiddetli atmasına sebep oldu.

"Bundan tek bir kişiye bile söz etmeyeceksin." dediğinde, başımı ürkekçe salladım. "Eğer bahsedersen..." deyip sustuğunda bile başımı sallamaya devam ediyordum.

Çok kısa bir anlığına bakışları dudaklarıma kaydı, ardından tekrar öfkeli gözlerini benim korkuyla bakan gözlerime dikti. Saniyeler sonra dudakları benimkilerinin üzerini örttü ve öpmeye başladı. Ona ayak uyduramadığım birkaç saniyenin ya da daha fazla süren birkaç saniyenin ardından, dudaklarının dokunuşunu nazikleştirerek dudaklarını benimkilerden ayırdı. Birkaç ter damlasının biriktiği alnını benimkine yasladığında, sıcak nefesi dudaklarımı yalıyordu.

"Bunun bedelini..." dedi güçsüz çıkan bir sesle. "Bedelini ödeyeceksin Solucan!" diye devam ettiğinde, o an hiçbir şey anlamadım. Sonrasında ise bu söylediği cümlenin başıma bela olmamasını diledim.

Benden uzaklaşıp aynı hızla odadan ayrıldığında, rahatlamış bir biçimde nefesimi dışarıya verdim. Biraz önceki

öpüşmemizin etkisini henüz üzerimden atamamışken, arkasından peşi sıra ilerlemeye başladım. Karnımın ağrısı, attığım her adımda kendini bana daha fazla gösteriyordu ama şu an bu müzik katından ayrılmak dışında yapacak hiçbir şeyimin olmadığını biliyordum.

Müzik katının kapısı dışında duraksamıştı. Birkaç adım atıp yaklaştıktan sonra katın kapısını kilitledik ve basamaklarında oturduk.

Kısa bir süre hiçbir şey konuşmadık. Nereye olduğunu kestiremediğim bir noktaya baktı, ben de yine her zamanki gibi ona baktım.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sorduğumda, kaşları hafifçe yukarıya kalktı ve ardından kendini toparlamak ister gibi başını salladı.

"Sadece hoşlanmıyorum." dediğinde, gevşekçe güldüm.

"Bal gibi de korkuyorsun..."

Gevşek bir şekilde gülmeye devam ettiğim sırada, kafası korku filmlerinde olduğu gibi aniden doksan derecelik bir açıyla bana döndü. O korkuyla suratımdaki gevşek sırıtış öylece kalakaldı. Karanlıktan korktuğuna emin olduğum o korku dolu saniyelerde, gözlerindeki duyguyu anlamaya çalışıyordum. Gözlerinde, sanki küçük bir çocuğun, saklamaya çalıştığı sırrının ansızın açığa çıktığında hissettiği o panik duygusu vardı. Bunu fark ettiğimde, kendime gelerek dudaklarımı araladım.

"Kimseye söylemeyeceğim!" diye ani bir çıkış yaptığımda, önce aynı şekilde bakmaya devam etti, ardından eski haline dönüp bakışlarını benden ayırdı.

"Söylersen gözlerini midende bulacağını bilmeni isterim." dediğinde, kendimi, söylediği şeyi gerçekten yapıp yapmadığını merak ederken buldum. Gerçekten de henüz

on sekiz yaşındaki bu çocuk, insanların gözlerini midelerine sokuyor olabilir miydi?

Asıl söylemek veya sormak istediğim şeyin aksine, "Bana güvenebilirsin." dedim.

Beni aşağılamak istercesine, "Yüzsüz bir Solucan'a mı?" diye sordu ve cevabımı beklemeden ayağa kalktı. "Peşimden gelme." diye beni uyarmayı ihmal etmese de ben yine gözlerimi devirip peşine takıldım. Her seferinde peşinden gideceğimi bildiği halde, her seferinde peşine takılmamam için uyarı yapması bana komik geliyordu.

Sessiz koridoru aşıp basamaklardan inmeye devam ederken, ters giden bir şeylerin olduğunun farkına varmıştım. Etrafta öğrenci kelimesine dair hiçbir şey yokken, aynı zamanda personel hatta tek bir insan dahi yoktu. Eteğimin cebinden telefonumu çıkarıp saate baktığımda, gözlerimden bir şok dalgası geçti. Etüt saati biteli ve aynı zamanda öğrenciler dağılalı yaklaşık yarım saat geçmişti ama yine de okulda nöbet tutan bir insan dahi olmaması kuşku uyandırıcıydı.

Kıvanç'ın okulun kapısına dokunup sonrasında bana doğru dönmesiyle olduğum yerde kalakaldım. Okulda kilitli kalmış olamazdık, değil mi?

"Kapıyı kilitlemişler. Yangın merdivenleri nerede?" diye sorduğunda, elimle yukarıyı işaret ettim, hemen sonra aklıma gelen düşünce sebebiyle elimi indirdim.

"Müdürü arayalım, gelip açsınlar. Yangın merdivenine ne gerek var canım, değil mi?" dedikten sonra yine gevşekçe güldüm fakat bu kesinlikle samimi bir gülüş değildi.

"Ne o korkuyor musun?" diye sorduğunda, onun benimle alay etmemesini istediğimden, çenemi yukarı doğru kaldırarak, "Hayır." dedim.

"Öyleyse?" deyip sustuğunda, arkamı döndüm ve yangın merdivenine doğru ilerlemeye başladım. O da beni takip etmeye başladı.

Yangın merdivenine giden kapıyı açtığımda, Kıvanç alaylı bakışlarıyla beni izliyordu. Onun gözünde korkak biri olmak istemediğimden, gayet de cesaretliymişim gibi rol yaparak adımımı attım. Kıvanç'ın beni takip etmediğini fark ettiğimde, arkamı dönüp ona gelmesi için elimle işaret verdim.

Hiçbir şey demeden birkaç adımda yanımda belirdiğinde, yüzünde hâlâ alaycı bir ifade vardı. Yükseklikten korktuğumu biliyor olabilir miydi? Eğer biliyorsa şu an acayip rezil bir duruma girmiştim ama eğer bilmiyorsa da birazdan acayip rezil olabilirdim.

"Okuldan çıkmak için yangın merdivenini kullanan ilk kişileriz sanırım." deyip, yine zor zamanlarımda kullandığım ve samimi olmayan gülüşümü takındım.

Benim ne kadar yükseklikte olduğumuzu kestirebilmek için etrafıma baktığımı görünce, "Korkuyor musun sen?" diye sordu.

"Yok canım, ne korkması?" deyip gülümsedim. Kendim bile buna inanmazken, onun buna inanması neredeyse imkânsızdı.

"Eh, hadi bakalım." deyip, beni öylece bıraktıktan sonra yangın merdiveninden inmeye başladı. Arkasından şaşkınca bakakaldığım birkaç dakikanın sonunda aşağıdan bir ses yükseldi. "Gidiyorum ben!"

Hah, tabii ki beni bekleyeceğini düşünmem saçmalığın daniskasıydı.

"İnemiyorum!" diye bağırıp tüm her şeyi göze aldım. Aşağıda kahkahalarla gülüyor olabilir miydi? Onun kahkahasını görmeyi veya duymayı her şeyden çok istiyordum.

"Hani korkmuyordun?"

İkimiz de birbirimize sesimizi duyurabilmek adına bağırarak konuşuyorduk ve bu benim komiğime gidiyordu. Basamakların korkuluğuna sıkıca tutunurken inmeye çalıştım. Kıvanç'ın, inişimi alayla izlediğini görmek beni daha da gergin yaparken, olduğum yerde bekledim.

"Gelip bana yardım etmek ister misin?" diye bağırarak sorduğumda, sesimin şirin çıkmasını istemiştim fakat meyve satan amcalarınki kadar gür ve normaldi.

"Eğer gerçekten korkuyorsan, gözlerini kapat ve de yuvarlan..."

Söylediğini yapacak kadar aptal olduğumu sanmıyordum; ama yaptım. Öyleyse, söylediğini yapacak kadar aptal olmuş oluyordum. Basamaklardan yuvarlanan bedenim, basamakların sivri kısımları sebebiyle epey acıya maruz kalırken, kafamı ellerimle korumaya çalışıyordum. Kıvanç'ın ayaklarının ucuna doğru savrulan bedenim büyük bir acı içinde kıvranmaya başladı.

"Gerçekten de yuvarlanacak kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim." dediğinde, sesinde bariz bir şaşkınlık tadı vardı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda bana yardım etmedi, öylece baktı. Öküzün tekiydi. "Dalga geçiyordum seninle." diye devam ettiğinde, çoktan doğrulmuştum ve kaşlarım çatık bir şekilde ona bakıyordum. Gerçekten bu kadar da kötü biri miydi? Umursamaz ve dengesiz bir çocuk olduğunu biliyordum fakat biraz önce aptallık yaparak onun yüzünden merdivenden yuvarlanmıştım ve o bana iyi olup olmadığımı sormadığı gibi yerden kalkmama da yardım etmemişti.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Okulun ka[illegible] sadece dalga geçiyordum."

Göz[illegible]diğine inanamıyo[illegible]az önce şu

merdivenden kendi isteğimle yuvarlandım ve sen şimdi mi şaka yaptığını söylüyorsun?" diye bağırarak sordum.

Sinir kıvılcımları çıkan gözlerimi kısmış, ona bakıyordum. Eğlence için beni nasıl kullanabilirdi? Tamam, beni gerçekten hiç umursamadığını aşikârdı fakat bu kadarı da fazla değil miydi?

Vücudumun her yeri tastamam mı diye kontrol etmeye başladığımda, "Ben şaka yapmam." dedi. "Sadece, keyfim yerindeyse arada bir dalga geçerim, o kadar." diye devam etti.

Kıvanç hakkında öğrendiğim şeyler listesine bu özelliği de ekledim. Kıvanç şaka yapmazdı!

Ellerini ceplerine koyup, arkasını döndü ve birkaç adım attı. Bunu gördüğümde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum ama yine beni hiç şaşırtmayarak soruma cevap vermedi. Hâlâ iyi olup olmadığımı dahi sormadan beni öylece bırakıp gidiyor olması her ne kadar kalbimi kırmış olsa da ona olan kırgınlığımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordum. Nereye olacağını düşünmemiştim, aslında bakılırsa benimle gelip gelmemesini istediğimi de hiç düşünmemiştim. "Evime gelmek ister misin? İstersen birlikte uyuruz." diye devam ettim. Bunu da hiç düşünmeden söylemiştim.

"Kızlarla uyumam." dediğinde, adım atmayı kestim. Onu takip etmediğimi fark etmiş olmalıydı ki çok kısa bir süre sonra o da adım atmayı kesti. Arkasını dönüp, kaldırdığı tek kaşıyla beraber düşünceli bakışlarıyla bana baktı. Birkaç saniye sonraysa, "... ama seninle uyuyabilirim, gidelim." dedi.

Dişlerimi göstererek sırıttıktan sonra, "Özel biri olduğum için mi?" diye sordum.

"Hayır, seni kız olarak görmediğim için..."

Hani bazı durumlarda söylenen söz, yeryüzüyle gökyüzü arasında sıkışıp kaldığımızı hissettirir ya, işte şu an tam da

o durumlardan birindeydim. Kıvanç'ın beni kız olarak görmediğini itiraf etmesi, kalbimin garip bir sızıyı misafir etmesine sebep olmuştu. Beni kız olarak görmüyorduysa erkek olarak mı görüyordu? Diğer hemcinslerime oranla bakım yapan veya şaşaalı kıyafetler giyen bir kız değildim. Bakım yapmak şöyle dursun, yüzümü dahi pek az yıkardım. Belki bakımsızlığım onu iğrendirmiş olabilirdi fakat yine de beni erkek olarak görüyor olamazdı, değil mi? Asıl merak ettiğim şey şuydu; onun beni erkek veya kız olarak görüyor olması neden benim umurumdaydı? Bunu, daha sonra düşünmek için zihnimin bir köşesine sıkıştırdım ve bir şey söylemeden onu takip etmeye devam ettim.

Onun olduğunu düşündüğüm bir otomobilin yanına geldiğimizde, markasını bilmediğim siyah ve pahalı görünen bu aracın sürücü koltuğuna geçti. Benim de otomobile binmem gerektiği gerçeği zihnime pat diye çarpınca, vakit kaybetmeden arka kapısını açtım ve bindim. Emniyet kemerimi taktıktan sonra otomobilin görkemli içine bir süre merakla bakındım. Kıvanç motoru çalıştırıp direksiyonu sağa doğru çevirdiğinde, emniyet kemerini takmadığını fark ettim.

"Emniyet kemerini takar mısın?" diye oldukça sakin ve şirin olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla konuştum.

Beni hiç ama hiç umursamadan direksiyonu çevirmeye devam ederek okul bahçesinden çıkış yaptı. Okulun yakınındaki ana yola girdiğimizde, isteğimi tekrarladım. Bana çenemi kapatmamı söylediğinde, bir kez daha isteğimi tekrarladım ve bir kez daha... En sonunda benimle baş edemeyeceğini anlamış olmalıydı ki ellerini direksiyondan çekip emniyet kemerini taktı. Direksiyonun boşta kaldığı o kısacık anda, kalbim öyle bir hızla atmıştı ki kaza olacaksa bile olmadan önce heyecandan ölebilirdim. Neyse ki herhangi bir kaza veya ölüm yaşamadan evime varabildik.

Kıvanç otomobili park ettikten sonra motoru durdurduğunda, emniyet kemerini çözdüm ve kapıyı açıp indim. O da benim arkamdan avnısını yaptıktan sonra peşime takıldı. Kıvanç ağır adımlarla peşimden ilerliyorken, ben neredeyse hoplaya zıplaya evime ilerleyecek kadar sevinçliydim. Evimin kapısının önündeki korumalara Kıvanç'ın arkadaşım olduğunu ve başka bir zaman geldiğinde onu içeri almalarını istediğimi söyledikten sonra evime girdim. Kıvanç korumalara birkaç saniye süren ifadesiz bakışlarını yolladıktan sonra peşimden evime girdi.

Hiçbir şey konuşmadan öylece bana baktığında gülümsedim ve odamın üst katta olduğunu söyledim. Basamakları çıkarken, annemin önümü keserek "Kim bu çocuk?" diye söylenmeye başlamasını diledim fakat öyle bir şey olmadı. Ne babamı ne de annemi görmeden odama girdik. Kıvanç benim ardımdan odama girdiğinde, kendisinin ardından kapıyı kapatmıştı. Tuhaf bakışlarıyla odamı incelerken, ben de sanki daha önce hiç görmemişim gibi odamı incelemeye başladım.

Odamın kapısının karşısındaki duvar, dışarısı görebilecek şekilde boydan boya camdı ve o duvarın sol kenarında, balkona açılan bir kapı vardı. Odamın ortasında ise duvara dayalı olan çift kişilik yatağım her zamanki albenisiyle beni beklerken, yatağımın hemen önündeki duvara dayalı büyük çalışma masamın üzerindeki kitaplarım dağınık bir şekilde bilgisayarımın yanında duruyordu. Yatağımın hemen sol tarafında oturup da hayallere dalabildiğim küçük mavi koltuğum ve hemen sağında da küçük de olsa ne ararsam içinde bulabildiğim bir komodinim vardı. Kapımın olduğu duvara dayalı küçük elbise dolabım, içinde günlük kıyafetlerimi barındırıyordu. Böylelikle kıyafet odama her zaman gitmeme gerek kalmıyor, küçük dolabımdan aldığım kıyafetlerle banyomda hazırlanabiliyordum. Mobilyalarım beyaz ve bunun

haricinde yatak örtüm, halım, koltuğum ve perdemse mavi tonlarındaydı. Odamın düzenini, küçüklüğümden beri evimizde çalıştığını bildiğim Ecrin teyzemle birlikte yapmıştık.

Kıvanç, incelemesini bitirdikten sonra, "Uyuyalım." diye net bir şekilde konuştu ve hemen ardından tişörtünü tek hamlede başından geçirerek çıkardı. Eğer biraz önceki kelimesini duymamış olsam, niyetinin başka bir şey olduğunu sanabilirdim ama hayır, pekâlâ da duymuştum.

"Üzerini çıkarmasan, olmaz mı?" diye sordum, bakışlarımı olabildiğince ondan uzakta tutmaya çalışıyordum.

"Kıyafetlerimle rahat edemem." dediğinde, bakışlarım kısa bir anlığına ona döndü. Pantolonunu çıkardığını gördüğümde arkamı döndüm. Tam karşımdaki saate baktım. Saat henüz dokuza geliyordu, normal şartlar altında bu saatte hayatta uyuyamazdım fakat bugün gerçekten çok yorulmuştum ve ayakta duracak mecalim kalmamıştı.

Bana, "Ayakta mı uyuyacaksın?" diye bir soru yönelttiğinde arkamı döndüm, onu biraz önceki yerinde bulamadığımda ise yatağıma baktım. Yatağımın sağ tarafında uzanmış, ifadesiz suratı ve donuk bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Üzerimi değiştirip hemen geleceğim."

"Burada değiştirebilirsin. Sana bakmam. Söylediğim gibi; seni kız olarak görmüyorum."

Bunu tekrarlamasına gerek yoktu. Gerek olduğunu söylediğimi de sanmıyordum. Neden tekrarlayıp da zihnimdeki tüm savaşçı nöronları harekete geçirmişti ki?

"Ben de seni erkek olarak görmüyordum zaten!" diye homurdandıktan sonra banyo ve elbise odama açılan kapıyı açtım, odamdan ayrıldım.

Biraz önce söylediğim şeyin beni nasıl bir rezil duruma soktuğunu düşünmeden banyoya girip üzerimdekilerden kurtuldum. Kıyafetlerimi kirli sepetime attıktan sonra elbise

odama gidip pijama çekmecesini açtım. Koyu mavi, sadece göğüs kısmında küçük bir ayının olduğu, fazlasıyla sade olan pijama takımımı çıkarıp, vakit kaybetmeden üzerime geçirdim. Pijama takımımı üzerime geçirdikten sonra tekrar banyoma ilerledim. Saçlarımı tarayıp, dişlerimi fırçaladıktan sonra aynada kendime bir gülümseme yolladım ve tekrar odama döndüm.

Odama girdiğimde, Kıvanç'ın tavanımla bakıştığını gördüm. Bu bir an da olsa tavanımı kıskanmama sebep oldu. Sonuçta her gece onunla bakışan kişi bendim, Kıvanç değildi. Sonrasında, bunun tam bir deli saçması olduğunu fark ederek, etrafını dolaşıp yatağın sol tarafına uzandım. Kıvanç bana bakmayıp tavanla bakışmaya devam ederken, sağ omzuma doğru dönerek onu izlemeye başladım.

"Irmak ve Deniz'den sonra ilk kez kan bağım olmayan biriyle uyuyorum." diye bir açıklama yaptığımda, beni umursamadı.

Deniz'le, ortaokuldayken gittiğimiz bir kampta aynı çadırda uyumuştuk, Irmak'la hâlâ bazen kız gecelerinden sonra aynı yatakta uyuduğumuz oluyordu ama onlar dışında biriyle ilk kez uyuyordum ve bu birinin Kıvanç olması beni heyecanlandırıyordu.

"Sakın gece boyunca bana dokunma ve ses çıkarma."

Bir şey söylemeden onu izlemeye devam ettim. Işığı bilerek kapatmamıştım çünkü Kıvanç'ın karanlıktan korkuyor olması hâlâ aklımın bir köşesinde not olarak duruyordu.

"Sarılabilir miyiz?" diye sordum.

"Dokunma kelimesinin neresini anlamadın?" diye sorduktan sonra o da aynı benim gibi omzunun üzerine yatarak yüzünü bana döndü; tek farkımız, onunki sol benimki sağ omzumdu.

"Sarılmak rahatlatır." dedikten sonra güvence veren bir gülümsemeyle ona baktım.

"Kim demiş?" diyerek burun kıvırdığında, sırıttım.

"Şu ana kadar kimseyle sarılarak uyumadın, değil mi?" diye sorduğumda, bana, beni küçük gördüğünü belirten bakışlarını yolladı. "Üstelik kimseye sarılmadın bile." diye devam ettiğimde, söylediğim iki şeyin de doğru olduğuna, onun ses çıkarmamasıyla emin oldum.

"İnsanlarla temas halinde olmaktan hoşlanmıyorum." dediğinde, geceleri kızlarla temas olmadan nasıl vakit geçirebildiğini sormak istedim fakat kendimi son anda frenledim. Belli ki sadece o malum gecelerde karşı cinsle temas kuruyordu.

Bugün yaşanılanları unutmayı diledikten hemen sonra, "Unuttun mu, ben insan değilim." diyerek son bir kez şansımı denemek istedim. Tek kaşını kaldırdığında, dişlerimi göstererek gülerken, "Solucan olduğumu sen söylemiştin, bu yüzden..." diye son heceyi uzatarak konuştuktan sonra neşeyle, "Sarılabiliriz!" dedim. Neşem sahteydi fakat Kıvanç'ın bunu anlasa bile umursayacağını sanmıyordum.

Hiçbir şey demeden bana bakmaya devam etti. Bu beni az da olsa hayal kırıklığına uğrattı ama yine de kabul etmeyeceğini önceden bildiğimden hayal kırıklığım canımı pek acıtmadı.

Bir anda aklıma gelen ve daha önce hiç düşünmediğim cümleleri söyleyebilmek için dudaklarımı araladım ve fısıltıyla, "Ben maviyim, sen siyahsın." dedim. Aldığım titrek nefesin ardından, "Mavi özgürlüğü, siyah ise sonsuzluğu temsil eder." diye devam ettim.

Dilini bir kez şaklattıktan sonra, "Doğru, ben siyahım ve sen de mavisin ama bir yerde yanlışın var Solucan!" dedi ve kısa bir süreliğine duraksamanın ardından devam etti.

"Siyah sonsuzluğu değil, ölümü ve mavi ise özgürlüğü değil, umudu temsil eder..."

Kaşlarımı hafifçe çattıktan sonra, "Ölüm de bir sonsuzluk değil midir zaten?" diye sordum, cevap vermediği birkaç saniyenin ardından dudaklarımı tekrar araladım.

"Sonsuzluğunda özgürleşmeme izin verir misin?"

Bu sefer de kaşlarını hafifçe o çatınca, yüzüme samimi bir gülümseme davet ederek devam ettim. "... ya da senin deyişinle soracak olursam; ölümünün içinde umut olmama izin verir misin?"

"Sırtüstü uzan." diye emir verdiğinde, sorduğum soruyu umursamamış olması beni kırmış olsa da dediğini yapıp sırtüstü uzandım.

İlk kez romantik sayılabilecek bir konuşma yapıyorken, her zamanki odunluğunu gösterip bunu bozmuştu. Neden sırtüstü uzandığımı soracağım sırada, sağ elini tişörtümün alt kısmından içeriye soktu ve göbeğimin hemen üzerine koydu.

"Kıvanç!" diye şaşkınca adını söylediğimde, bunu yaparken bakışlarını bir an olsun benden ayırmadığını fark ettim.

"Neresi acıdı?" diye sorduğunda, hafifçe kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu? İşaret parmağıyla göbeğimin etrafında tam bir daire çizdiği sırada, "Gitarı üzerine attığımda, neresi acıdı?" diye sordu.

Üzerime gitar fırlattığını ben bile unutmuşken, o nasıl olur da unutmamıştı? Sağ elimi tişörtümün alt kısmından içeriye soktuktan sonra elini nazikçe tuttum ve acıyan kısmın üzerine getirdim. Fısıldayarak, "Burasıydı." deyince, acıyan yeri hafifçe okşamaya başladı. Romantik sayılabilecek konuşmamızı odunluğu ile bozmuş olsa da romantik bir şekilde devam ettirmişti. Odundu ve aynı zamanda da romantikti. Sanırım buna, romantik odun denilebilirdi.

Bir süre bakışlarını benden ayırmayarak o yeri okşamaya devam etti. O süre zarfında takındığım yüz ifademi anlatacak kelime bilgim yoktu; ne gülümsüyordum ne ağlıyordum ne kızıyordum ne de şaşırıyordum. Tuhaftı ve tam da Kıvanç'ın beni sokabileceği ruh halimin yüz ifadesiydi.

O sürenin sonunda elini yavaşça göbeğimin üzerinden çekince, ben de çektim ve hemen yanıma koydum. Daha biraz önce hafif de olsa acıyan o yeri okşayarak acımı dindirdiğinden ötürü, ona teşekkür etmek amacıyla dudaklarımı araladığımda, sağ kolunu ve sağ bacağını vücudumun orta kısmına sanki bir yastığa sarılıyormuşçasına doladı. Bana sarılmayacağını söylediği halde, şu an bana sarılıyordu ve bu anlık olarak nefesimin kesilmesine sebep olmuştu.

"Bana... Sarılıyorsun?" demeyi başarabildiğim sırada, bakışlarımı vücuduma doladığı onun kol ve bacağından çekip yüzüne çevirdim. Gözlerini çoktan kapatmıştı. Uyumuyor olduğunu, onaylayıcı bir mırıltıyla bana karşılık vermesiyle anlayınca, hafifçe gülümsedim.

"... ama şey... Bacağın ağır..."

Bir şey söylemeyip, gözleri kapalı bir şekilde yanımda uzanmaya öylece devam edince, şansımı bir kez daha denemek amacıyla dudaklarımı araladım.

"Kıvanç, bu şekilde sarılarak uyumayabiliriz. Daha normal sarılma pozisyonları var. Bacağın gerçekten ağır ve-"

"Uyu Solucan!" diye keskin bir dille konuştuğunda, dudaklarımı bir kez daha aralamamak üzere kapattım.

Birkaç dakika boyunca onun kapalı gözlerini, biçimli kaşlarını ve de dudaklarını inceledim. Üzerimdeki bacağı ve kolu, kalbimin teklemesine sebep olurken ve söylediği son cümle garip bir şekilde beni mutlu ederken, huzurlu bir uyku diledim, sonra ben de gözlerimi kapattım.

8

Ertesi gün uyandığımda, yanımda Kıvanç'ı görmeyi beklemiyordum. O da bunu bildiğinden olsa gerek çoktan gitmişti, yani uyandığımda yanımda onu göremedim.

Dün gece onun yattığı ama şu anda boş olan yatağın kısmına bakarken, dün akşam yaşadıklarımızı düşünmeye başladım. Beni öpmüştü, karanlık fobisi olduğunu öğrenmiştim, evime gelmişti ve gece boyunca sarılarak uyumuştuk.

Tavanıma gülümseyerek baktım ve "Yerini başkaları dolduruyor gibi ha, ne dersin?" dedikten hemen sonra, gülümseyişimi bir sırıtışa çevirdim. Çok kısa bir an, tavanımın bana alıngan bir şekilde cevap vereceğini düşünsem de öyle bir şey olmadı.

Yatağımdan kalkıp uyku mahmurluğumdan sıyrılmaya çalışırken ne de rahat bir uyku çektiğimi fark ettim. Üzerimdeki pijamanın üstünü çıkarmak için kafamdan sıyırırken, benim olmayan bir yabancı koku aldım ve devamında elime alıp yüzüme bastırarak bir süre takıntılı âşıklar gibi pijama üstümü kokladım. Tam o sırada elbise dolabımın aynasına yapıştırılmış turuncu kâğıdı gördüm. Çıkardığım pijama üstümü yatağın üzerine fırlattım, aynama doğru ilerledim.

Aynamın üzerindeki kâğıtta yazılı olan sayılara bir süre anlamsızca baktıktan sonra sayıların bir telefon numarasına ait olabileceği kanısına vararak sırt çantamdan çıkardığım telefonuma sayıları tuşladım. Numara Kıvanç'a ait olabilirdi.

"Ne var?"

Evet, numara Kıvanç'a aitti ve ben telefon numaramı vermeyeceğimi kesin bir dille belirttiğim halde onu arayarak numaramı vermiş bulunmaktaydım. Şu an resmen oltaya gelen çaresiz bir balık gibiydim ya da balıklara yem olmaktan bir türlü kurtulamayan solucandım. Aslında şu anda bunu düşünmemin bir anlamı yoktu çünkü garip olan bir başka şey vardı. Kıvanç, telefonları "ne var" diye sert bir dille konuşarak mı açıyordu?

"Şey, ben Nehir... Yani, Solucan." dediğimde, yatağımın üzerine çıkmıştım çünkü eğer beni tanımadığını söylerse kendimi yatağımdan aşağıya atacaktım. O anki geçirdiğim şok ve üzüntümün hatırına kendimi yüksek bir yerden atmam gerekirdi ve bence yükseklik fobim olduğunu düşünürsek, yatağın yüksekliği bu iş için gayet makuldü.

"Sen olduğunu biliyorum Solucan! Ne istiyorsun?" Benim aradığımı nasıl biliyordu? Sesimden mi tanımıştı yoksa benim numaramı bir şekilde bulup rehberine mi kaydetmişti?

Gevşek bir sırıtış takınıp, "Beni rehberine mi kaydettin?" diye sorduktan sonra yatağıma bağdaş kurarak oturdum.

"Kapatıyorum."

"Dur!"

... ve kapattı. Zaten kapatmamasını beklemek aptallık olurdu.

Numarasını rehberime kaydetmek amacıyla, arama geçmişimi açtım. Onu ne diye kaydedeceğimi bilemediğim birkaç dakikanın sonunda, sadece adıyla kaydettim. Fazla zekiydim(!) çünkü sonuçta birkaç dakika düşünüp sadece adıyla kaydetmek sonucuna varmıştım.

Onu bir kez daha arayarak kendimden bıktırmak istemediğimden, telefonumla ilgilenmeyi bırakıp okul için hazırlanmaya başladım.

Okula gittiğimde, gözlerim istemsizce -belki de isteyerek, emin değilim- Kıvanç'ı aradı. Onu hiç göremediğim beş ders ve dört teneffüsten sonrasında Batu'nun beni arayıp bahçeye çağırmasıyla, neden çağırdığını merak edip koşar adımlarla bahçeye çıkmam bir oldu.

Yanına vardığımda, "Ne oldu?" diye merakla sordum.

"Kıvanç'tan uzak dur." dediğindeki söyleyiş biçimini, deli gibi âşık olduğu çocuğa sarkmış olan şıllık kızı tehdit eden saf bir kızın konuşma biçimine benzettim ve bu beni istemsizce güldürdü.

İstemsiz gülüşümle beraber, "Neden uzak duracakmışım?" diye karşılık verdiğimde, kendi söyleyiş biçimimi de o sarkan şıllık kıza benzettim ve yine bu da beni istemsizce güldürdü.

"Hoşlanmıyorum ben ondan." dediğinde, gözlerimi hafifçe kısarak ona baktım. "Onunla bir daha görüşme." diye devam ettiğindeyse, aynı şekilde bakmaya devam ettim.

"Ona âşık olacağım." dediğimde, kaşlarını hafifçe kaldırdı, alayla beni süzdü.

"Olacağım diyerek hiç kimseye âşık olamazsın."

"Ben olurum, âşık olabilmek için onu seçtim ve pekâlâ da ona âşık olacağım."

"Ona olacağına gel bana âşık ol." dediğinde, kaşlarımı çattım.

Biraz önce Kıvanç yerine ona âşık olmamı mı istemişti benden?

"Saçmalama..."

"Ona âşık olursan, o seni üzer ama ben seni üzmem. Bu yüzden gel ve bana âşık ol. Madem istediğin zaman istediğin kişiye âşık olabiliyorsun... O zaman gel ve bana âşık ol..."

"Saçma sapan konuşma! Sana o gözle bakamam ben."

"Ben bakarım, ben bakabilirsem, sen de pekâlâ bakabilirsin."

"Batu? Beni korkutuyorsun."

Bana doğru birkaç adım atmaya başladığında, ben de refleks olarak birkaç adım geri atmaya başladım. Sırtım sert bir bedene çarptığında, başımı bedenin sahibine çevirdim ve gözlerim Kıvanç'la kesişti. Yüzü benimkine çok yakınken, kalbimden bir elektrik dalgası geçti ve bunun üzerinde çok fazla durmamaya karar verdikten sonra yüzümü tekrar Batu'nunkine çevirdim.

"Nehir'den uzak dur." dedi Batu, Kıvanç'a hitaben. Kıvanç tek bir kelime bile söylemeden Batu'ya bakmaya devam edince, Batu sesini az daha yükselterek, "Duydun mu beni?" diye sordu.

"Özledin." dedi Kıvanç, kısa ve net bir şekilde.

Söylediği bu tek kelime, bana anlamsız gelen bu tek kelime, sanki milyon tane şey anlatıyormuş gibi Batu'nun bakışlarını aniden değiştirdi. Öfkeden kuduran gözleri, aniden hüzün duygusunu misafir etmişti.

Batu, başını iki yanında salladıktan sonra, "Özlemedim." dedi, sanki kendisi de buna inanamıyormuş gibiydi.

"Yok, belli... Sen epey özlemişsin."

Olaya dâhil olmak istedim ama bu maksatla söyleyebilecek herhangi bir şey bulamadım.

"Onu benden alamazsın." dedi Batu, beni kast ediyor gibi görünüyordu.

"Onu aldığım gibi mi?" diye sordu Kıvanç, bu sefer kimin kast edildiğini anlamadım.

Düşünerek kafamı yormak yerine ikisinden de uzaklaştım. Sanki Batu bu ânı bekliyormuşçasına, ben onlardan uzaklaşır uzaklaşmaz Kıvanç'a yumruk attı. Kıvanç birkaç adım gerilediğinde, arkamı dönüp koşmaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece bir anlığına hiç düşünmeden koşmaya başlamıştım.

Okula yeniden girdiğimde, karşımda müdürümüzü görünce, yine hiç düşünmeden birkaç adımda onun yanına vardım ve müdürümüz olan Tugay Öğretmen'e, Kıvanç ve Batu'nun bahçede kavga ettiklerini söyledim. Tugay Öğretmen kaşlarını çatarak beni nazikçe kenara ittirdikten sonra okul binasından çıkmak üzere yürümeye başladığında, kendimi ispiyoncu ve öğretmenlerin gözüne girmek için her halt yapan çocuklar gibi hissettim. Sonra bunu umursamayarak omuz silktim ve müdürümüzün arkasından ben de okul binasından ayrıldım.

Meraklı kalabalığı güç bela aşabildiğimde, Batu'nun yerde ve boğmak için boğazına yapışmış Deniz'in de onun üzerinde oturduğunu gördüm. Kıvanç'ı bulabilmek adına etrafıma bakınınca, onun, Batuların birkaç metre uzağında olduğunu gördüm. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı ve alaycı bakışları doğrudan Deniz ile Batu'ya dikilmişti. Birkaç büyük adımda yanına varıp, ona neler olduğunu sordum. Bu sırada birkaç kişi Deniz ve Batu'yu ayırmaya çalışıyordu.

"Deniz neden kavga ettiğimizi sordu, ben de Batu'nun seni taciz ettiğini söyledim."

Kıvanç'ın açıklamasından sonra gözlerimi büyüterek ona baktım. Deniz buna gerçekten inanmış mıydı?

"Böyle bakınca balığa benzedin, bakma böyle." dediğinde, bu sefer de ona gözlerimi kısarak bakmaya başladım. "Böyle de yılana benzedin... Solucan gibi baksana kızım!" diye sahte olduğunu umduğum bir kızgınlıkla bana bağırdığında, onu umursamayarak, "Neden ona böyle bir yalan söyledin?" diye sordum.

Ciddiyetle, "Yalan söylemedim, ben yalan söylemem." dedikten hemen sonra, "Yanınıza geldiğimde Batu seni rahatsız ediyordu, bu tacize giriyor olabilir." diye keyifli bir şekilde konuşunca, başımı iki yana sallayarak bakışlarımı ondan ayırdım.

Sonrasında hep birlikte soluğu müdürümüzün odasında aldık. Deniz, Batu ve Kıvanç, kütüphane temizliği için ceza aldı. Bana ceza verilmedi. Müdürümüzün odasından çıktığımızda, Kıvanç, Batu'ya belki bir ara kütüphaneye uğrayabileceğini söyledi ve sonra yanımızdan ayrıldı.

Deniz, Kıvanç'ın gidişinin hemen ardından, "Döverim ben bu çocuğu." deyince, Batu kafasına bir tane şaplak indirdi.

"Aptallık sende oğlum! Ben öylesine iğrenç bir şeyi bırak Nehir'e, herhangi başka bir kıza yapar mıyım? Ne diye ona inandın ki?"

Deniz omuz silkti ve biraz önce kafasına inen şaplağı hiç umursamayıp, kolunu Batu'nun omzuna attı. Birlikte kütüphaneye gitmek için yürümeye başladıklarında, müdürün kapısının önünde tek başıma dikildiğimi fark edip ben de omuz silktim ve ters istikamete, sınıfıma, doğru yürümeye başladım.

Bir sonraki teneffüste İnci sınıfımıza geldiğinde, Irmak'a işaret verdim ve birlikte ayaklandık. Neyse ki Deniz hâlâ sınıfta değildi de bizi İnci'nin yanında görmemişti çünkü eğer görseydi, bir şeyler çevirdiğimizi anlayabilirdi. Hep beraber koridorun sonundaki kırmızı deri koltuklara kurulduğumuzda, İnci, gözlüklerini çıkartıp gülümsedi.

"Diş tellerim bu ayın sonunda çıkacak." deyince, ben de gülümsedim. "Gözlük takmaya bir süre daha devam edeceğim ve diş tellerimle beraber onlardan da kurtulacağım." diye devam edince ise diş tellerini göstererek sırıtmıştı. Fazla mutlu ve heyecanlı görünüyordu. "Annemlerle konuştum, sizin gittiğiniz spor salonuna yazılmama izin verdiler. Değişmek istediğim için annem de çok mutlu... Ayrıca, annemin kuaförü saçlarımı boyatmam gerektiğini söyledi. Yani rengini biraz daha açtırabilirmişiz ve ayrıca kaşlarımı da inceltecekmiş. Sizce yapmaları gerekiyor mu?"

Bu işlerden hiç anlamadığımdan, bakışlarımı direkt Irmak'a çevirdim. Irmak, saçlarını şöyle bir geriye attırdıktan sonra sanki kırk yıldır bu işlerle ilgileniyormuşçasına konuşmaya başladı. Konuşmalarını sıkıcı bulduğumdan dolayı onları dinlemedim, bakışlarımı etrafımızda gezindirdim.

"Nehir!" Irmak'ın çirkefleşmesiyle tekrar ona döndüğümde, "Beni dinlemiyor musun sen?" diye sordu.

"Dalmışım, ne oldu?"

"Sana da bir ayar çekelim diyorum." dediğinde, kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım. "İnci gibi baştan aşağı değiş demiyorum ama biraz bakım yapsan ya be Sümüklü!" diye devam ettiğinde, ne demek istediğini anladım.

"Düşünürüz bir ara." diyerek onu geçiştirmeye çalıştığım an zil çaldı ve beraber sınıflarımıza doğru yol aldık.

--

Sonraki bir haftam öncekiler gibi geçmişti. Kendimi ne bir heyecan ne de fazladan hüzün yaşadığım bir olayın içinde bulamamıştım. Ekimin ortasına doğru, Kıvanç'a birkaç kez rica etmemin sonucunda nihayet bugün parkta buluşmaya karar vermiştik.

Parka gitmeden önce pastaneye gittim ve kendime bir tane çikolatalı yaş pasta sipariş ettim. Çikolatalı yaş pastayı teslim alana dek, Kıvanç'ın pastayı benimle birlikte yiyip yemeyeceğini düşünüp durdum. Büyük ihtimalle yemezdi ama eğer çok ısrar edersem yiyebilirmiş gibi hissediyordum. Yiyebileceğine karar verdikten sonra pasta ve iki tane plastik çatalla parkın yolunu tuttum. Şoförüm Salim amcaya gitmesini söyledikten sonra Kıvanç'ın her zaman oturduğu banka kuruldum.

Kıvanç'ı bekledim ama gelmedi. Pes etmedim. Bekledim, bekledim ve yine bekledim. Tam bir buçuk saat boyunca onu o bankta tek başıma bekledim. Kıvanç gelmemişti evet ama

mideme davetsiz bir misafir gelmişti. Midemdeki tüm her şeyi viyip bitiren misafirler sebebiyle midem bomboştu ve guruldamaya başlamıştı. En sonunda mideminden çıkan guruldama seslerine ve midemin yanma hissine dayanamadım ve vaş pastavı paketinden çıkardıktan sonra hepsini vedim. Hepsini vemem kaç dakikamı almıştı bilmiyordum fakat vedikten sonra midem daha da kötü bir hâl almıştı. işte bunu biliyordum.

Midemin içindekilerinin ağzımdan çıkacağını fark ettiğimde, çöp kutusuna doğru koşmaya başladım. Çöp kutusunun yanına geldiğimde eğildim ve kusmaya başladım, bu sırada da karnımı tutuyordum.

"Kusan bir Solucan!" diyen sesi duyduktan sonra bile kusmaya devam ettiğimde, utançtan neredeyse ağlayacak duruma gelmiştim.

Duyduğum o cümleyi yalnızca Kıvanç söyleyebilirdi ve bu güzel sesin sahibinin Kıvanç olduğundan da emindim. Onun karşısında yere çömelmiş kusuyordum ve o beni alkışlıyordu. Acaba biri beni yerin dibine sokabilir miydi?

Kusmayı kestikten sonra bile kafamı çöp kutusundan kaldırmadım. Öylesine utanıyordum ki midemin kaldıracağını bilsem bir daha asla kafamı oynatmazdım. Uzun bir süre o şekilde kaldığımda, Kıvanç, sağ elimle tutmuş olduğum saçlarımı benden devraldı ve kendisi tuttu, diğer elinde tuttuğu peçeteyi de gözümün önünde sallandırmaya başladı.

Ne demek istediğini anlamadığımı fark ettiğinde, "Ağzını sil." dedi ve ben de elindeki peçeteyi alarak ağzımı sildim.

Çöp kutusuna birkaç kez tükürüp ardından tekrar ağzımı sildikten sonra yavaşça doğrulmaya çalıştım. Ben doğrulduktan sonra Kıvanç ifadesiz suratını hiç bozmadan çöp kutusunun içine baktı, ardından yine bana baktı.

"Ne yedin de bu kadar çok kustun?" diye sorduğunda, nefesimi sakin bir şekilde dışarıya verdim.

Arkamı dönerek banka yöneldiğimde, "Çikolatalı yaş pasta." diyerek sorusuna cevap verdim ve banka ulaştığımda, bağdaş kurarak oturdum.

Kısa bir süre sonra bankın sağ tarafına oturdu. Sağ bacağını, onu ilk kez gördüğüm zamanki gibi yine erkeklere özgü bir şekilde sol bacağının üzerine atıp boş parkı izlemeye başladığında, ben de onu izlemeye başladım.

Bir an olsun duraksamadan, oldukça rahat bir tavırla, "Ne zamandır konuşmuyoruz..." dedim. Gevşek bir gülüş eşliğinde, "Ne iyi ettik de geldik, değil mi?" diye sorduğumda, sol kaşını hafifçe kaldırarak bana baktı ve bakışını görür görmez gülüşümü anında yüzümden silip, ona normal bir ifadeyle bakmadan önce de boğazımı temizledim.

Sonrasında sanki ilk zamanlarımıza dönmüşüz gibi iki yabancı misali öylece oturduk. O, boş parkı izledi, ben de yine her zamanki gibi canımın sıkılmadığı anlarda onu izledim.

Uzun bir sürenin ardından, ellerini diz kapaklarına vurup, "Haydi." diyerek, oturduğu yerden kalktı. "Ben kaçayım artık." dedikten sonra da arkasında bir adet onun deyimiyle sinirli bir Solucan bırakarak yürümeye başladı.

--

Ertesi gün, ikinci ders olan biyoloji dersinde, Deniz büyük bir dikkatle çizdiği kadın veya adamla uğraşırken ve Irmak kafasını masasına koymuş uyukluyorken, ben sıkıntıdan patlıyordum. Deniz'in çizdiği ne olduğu belirsiz şeye bakıp dudaklarımı büktüm ve fısıldayarak, "Ne bu?" diye sordum.

Çizdiği şeyin göğüsleri yoktu fakat üzerindeki çiçekli elbise, çizdiği şeyin bir kadın olduğunu düşündürtüyordu bana. Uzun saçları, parmakla sayılabilecek kadar azdı, beline kadar uzanıyordu ve bu da o şeyin bir kadın olduğunu

bana düşündürmüştü fakat dudaklarının çevresindeki küçük siyah noktacıklar, o şeyin sakalı ve bıyığı da olduğunu anlamamı sağlayıp, erkek olduğuna dair içime bir şüphe düşürtmüştü. Bir kez daha çizdiği bu şeyin ne olduğunu soracağım sırada, kız veya erkeğin kafasındaki çiçek tacını görmemle âdeta haykırarak, "Irmak!" demem bir oldu.

Öğretmenimiz dâhil olmak üzere tüm herkesin dikkatini çektiğim sırada, Irmak da başını aniden sıradan kaldırıp, uyku mahmurluğuyla gözlerini bana çevirdi. Deniz'in itirazına rağmen defterini havaya kaldırıp, çizimini Irmak'a gösterdiğimde, Irmak, ilk başta kısık gözleriyle baktığı çizimin ne olduğunu anlayamadı.

"Seni çizmiş." diyerek anlamasına yardımcı olmak istememin hemen ardından, gözlerini kocaman açan Irmak, sırasından kalktığı gibi narin ellerini Deniz'in boynuna doladı.

Sonrasında soluğu yine Deniz'le beraber müdürümüzün odasında aldık fakat bu sefer farklı olarak yanımızda Kıvanç veya Batuhan değil, Irmak vardı. Deniz şikâyetçi olmadığını söylese de koskoca ünlü şarkıcı Barlas Soykan'ın oğlu olması sebebiyle müdürümüz Irmak'a ceza verdi. Müdürümüz ceza olarak Irmak'ın telefonuna el koymuştu, bu normal şartlar altında çok hafif bir ceza gibi görünse de Irmak için kesinlikle çok ağır bir cezaydı.

Sınıfımıza döndüğümüzde, Irmak yere oturup karalar bağlarken –kafasına siyah bir fular takmıştı– Deniz ondan özürler dileyip durdu. Bu hallerine gülen sınıf arkadaşlarımız bizleri sadece sinir ederken, kapının önünde kollarını göğsünde çaprazlamış bir halde ayakta dikilen Su, beni daha da sinirlendirmişti. Kızın varlığı bile sinirlerime dokunuyordu.

--

Öğle arasında yemekhanedeki yemek sırasının en ortasında, önümde Irmak, arkamda Deniz varken, yemek alabilmek

için dudaklarımda bir şarkı ile ayakta bekliyordum. Uzun zamandır şarkı sözüne dair hiçbir şey karalamadığımı hatırladığımda, şarkıların bana küseceğini düşünerek üzüldüm ve sonra aklıma her zamanki gibi Kıvanç geldi.

"Irmak?" diye fısıldadım. Kafasını ya da vücudunu bana çevirmeden omzunun üzerinden bana baktığında, "Sence..." diye fısıldamaya devam ettim. "Kıvanç da burada düzenli olarak yemek yiyor mudur?"

"Sevgili Sümüklü!.." dedi Irmak, sanki yıllardır konuşuyormuş da artık bundan bıkmış gibiydi. "Senin de bildiğin gibi, Kıvanç da aynı senin benim gibi bir insan... Tabii ki burada yemek yiyecek, seni salak!" diye devam ettikten sonra öfkeli bakışlarını önüne çevirip birkaç adım daha ileri gitti.

Ben de dudaklarımı büzerek aynı onun gibi birkaç adım ilerledim.

Patlıcanlı yemek ve yanındaki bulgur pilavını ortak tabakta istemek yerine farklı tabaklarda isteyerek tepsime iki tane tabak koymuş oldum. Mercimek çorbasını bana uzatan teyzeye hafif bir gülümseme gönderip çorba kâsesini de tepsime koydum ve her zaman oturduğumuz masaya yöneldim. Her zamanki masamızın başköşesinde Deniz, hemen yanlarında da Irmak ve ben otururduk. Okulun en popüler öğrencileri bizler sayılıyorduk ve garip düzenimizin devamı olarak yanımızda diğer popüler öğrenciler oturuyordu. Irmak'ın yanındaki iki kızdan sonra Su oturuyordu ve ben onunla aynı masada oturmaktan hiç haz almıyordum.

Su'ya attığım kötümser bakışlarımı yemeğime çevirdiğim sırada, yanımda bir erkek bedeninin varlığını hissetmiştim. Başımı sol omzuma doğru kaydırıp o bedenin sahibini gördüğümde ise kısa bir anlığına şaşkınca kalakaldım çünkü hemen yanımdaki beden Kıvanç'a aitti. Alaycı bakan gözlerini doğrudan Deniz'e dikmişti ve elinde yemek tepsisi vardı.

Deniz, başında bekleyen Kıvanç'a tip tip baktıktan sonra, "Ne?" diye sordu, bu sırada yemekhanedeki birçok kafa bizden yana dönmüştü.

"Kalkmanı bekliyorum." dedi Kıvanç.

Biraz sonra büyük bir tartışmanın baş göstereceğini fark ettiğimde, bakışlarımı kısa bir anlığına Irmak'a çevirdim. Bana kaş-göz işaretleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştı ama ben her zamanki gibi yine o işaretlerin anlamını anlayamadım.

Deniz, suratında samimi olmayan bir gülümseme varken, "Burası benim yerim." dedi.

"Artık benim yerim olduğunu söylüyorlar."

"Kim söylüyor?" diye sordu Deniz, bunu söylerken kaşlarını çatmıştı.

Kıvanç etrafımızdaki insanları gösterdiğinde, Deniz de etrafımıza baktı ve onların bakışlarıyla karşılaştığında donup kaldı. Kıvanç'ın gösterdiği öğrenciler tam üç yıldır Deniz'i bir paşa torunuymuş gibi göklere çıkarıp, sevip saymış kişilerdi. Şimdiyse, onu, sanki hiçbir şey yaşamamış gibi bir anda yere indirip, sevip saymaktan vazgeçmeleri, Deniz'i hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Kıvanç'ın tepsisi yere düştüğünde, refleks olarak ayağa kalktım. Hangi ara yaptığını kestiremiyordum fakat Deniz aniden Kıvanç'ın tepsisini elinin tersiyle sertçe ittirerek tepsinin gürültüyle yere düşmesine sebep olmuştu. Hepimiz korkuyla Kıvanç'ın tepkisini beklerken, Deniz hiç bozuntuya vermeden elinde tuttuğu çatalın ucundaki patlıcanı ağzına götürdü. Çatalı tepsisine bırakıp kaşığı alacağı sırada, Kıvanç sol elini onun boğazına geçirdi. Sol elinin parmaklarını boğazına dolamış, Deniz'i yavaşça boğuyorken, kendime geldim ve Kıvanç'ın sağ kolunu tutup kendime doğru çekmeye başladım.

"Kıvanç, yapma!" derken, her ne kadar onu kendime doğru çekmeye çalışsam da başarılı olduğum söylenemezdi.

Beni ittirdikten sonra eline çorba kâsesini alarak, içindeki mercimek çorbasını Deniz'in başından aşağıya döktüğünde, yemekhaneden birkaç güçlü çığlık sesi yükseldi. Birkaç kişi nihayet Kıvanç ve Deniz'i ayırmak için ayaklandığında, fırsattan yararlanarak Kıvanç'ı güç bela yemekhaneden çıkardım. Yemekhaneden çıktıktan sonra kollarımdan kendisini ayırdı, hemen ardından bu sefer de kendisi ellerini koluma dolayıp beni peşinden sürüklemeye başladı. Dengesiz herifin tekiydi.

Beni okulumuzun teras katına çıkardıktan sonra hışımla duvara doğru ittirdi. Yüzüme bakan gözlerindeki öfke kıvılcımları beni korkutuyorken, yaklaşarak birkaç adım attı. "O çocuk senin neyin oluyor?" Daha önce birkaç defa Deniz'i ayrıntılı olarak ona anlatmıştım, bundan emindim fakat belli ki hiçbirini dinlememişti.

"En yakın arkadaşım." diye cevap verdiğimde, bu cevabım sebebiyle Irmak'a haksızlık yapıp yapmadığımı düşündüm. Sonrasında en yakın kız arkadaşımın Irmak, en yakın erkek arkadaşımın da Deniz olduğuna karar vererek vicdanımı susturdum. "Ona nasıl öyle davranabilirsin? Bana yaptıklarından dolayı susuyor olmam, arkadaşlarıma da kötü davranabileceğin anlamına gelmiyor Kıvanç!"

Allah'tan sabır diliyormuşçasına bir süre gökyüzüne bakıp, derin nefesler alıp verdikten sonra tekrar bana baktı ve aniden dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Ani olduğu için bir süre afallayarak ona karşılık veremedim.

Kıvanç garip bir çocuktu. Sinirlendiğinde, korktuğunda veya mutlu olduğunda, sarılmak ya da konuşmak yerine öpüşmeyi tercih eden biriydi. Bana kalırsa, ben o tür anlarda ya sarılırdım ya da rahatlamak amacıyla konuşurdum.

Geri çekilip dudaklarımı başparmağıyla sildikten sonra onlara küçük bir buse daha kondurdu ve hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp birkaç adım attı. Ardından da teras katından ayrıldı. Biraz önceki ittirişinin, bağırışının ve sonrasındaki öpücüğünün amacını anlamadığımdan dolayı ben de birkaç dakika boyunca öylece bakakaldım arkasından.

Sınıfımın kapısının önüne geldiğimde, kapının kapalı olduğunu görmüştüm. Kapıyı açıp başımı içeriye soktuğumda, Deniz'in sınıfta volta attığını, Irmak'ın masanın üzerinde bağdaş kurarak oturduğunu ve Batu'nun Deniz'i sakinleştirmek için her adımında yanında olduğunu gördüm. Sesli bir yalancı öksürük takındığımda, üç kafa da benden tarafa yöneldi.

"Seni var ya..."

Sınıfa girip ardımdan kapıyı kapattığım an, Deniz'in söylediği ilk cümle bu olmuştu. Irmak, oturduğu yerden kalkıp önüme geçtiğinde, Batu da Deniz'i tutmuştu.

"Gönder o ibneyi bu okuldan!"

Sanki benim için gelmişti de ben istediğim zaman gidecekmiş gibi davranması sıkıcı olmuştu. Kıvanç beni umursamıyordu; zerre kadar bile.

"Onun yüzünden düştüğüm şu hale bak!"

Öfkeyle saçlarını karıştırıp volta atmaya devam etti. Batu hiçbir şey söylemeden bir ona bir de bana bakmaya devam ediyordu ve Irmak, beni Deniz'den korumak için kısa boyuna aldırmadan önümde dikiliyordu.

"Deniz haklı." dedi Batu ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Her zaman mantıklı düşünen, olgun davranan Batuhan'ın bunu söylemesi beni epey şaşırtmıştı. "Kıvanç'ı bu okuldan gönder." diye devam ettiğinde, önümdeki Irmak'ı yavaşça ittirdim.

"Kafayı mı yediniz siz? Kıvanç bu okula benim için gelmedi, benim için de gitmez! Onun beni zerre kadar umursadığı yok!"

Irmak'ın omzuma nazikçe dokunması, her zaman yanımda olduğunu bana hatırlatmak içindi. Deniz ve Batu, Kıvanç'la olan tuhaf ilişkimi onaylamıyordu ama Irmak onlar gibi değildi, eğer ben mutluysam, otuz yaşındaki biriyle bile ilişkim olsa onaylardı.

"Popülerliğimi kaybediyorum." dedi Deniz. Hepimizin bildiği gerçeği sesli olarak söylemesi, sınıfta kısa bir süre sessizliğe sebep olmuştu.

Deniz, çökmüş haliyle öğretmen masasına geçip sandalyeye oturduğunda, Batu hiçbir şey söylemeyerek sınıfı terk etti. Deniz'in bana kırıldığının farkındaydım fakat yapacak bir şeyim yoktu. Popülerliğini kaybetmesi benim suçum değildi.

Öğretmenler zili çaldığında, "Ben biraz çizim yapayım." diyerek ayaklandı Deniz.

Sanki biraz önce karalar bağlayıp da ağıt yakacak olan o değilmiş gibi her zamanki umursamaz ve neşeli haline geri dönmüştü. Irmak, her şeye rağmen yanımda olacağını kulağıma fısıldadıktan sonra sırasına yöneldi ve sadece saniyeler sonrasında sınıf dolmaya başlayınca ben de sırama yöneldim.

Sırama oturduğumda, Deniz'in çizimine bakmadan edemedim. Her zamankinden farklı olarak bu sefer sapıkça değil de normal bir çizim yapmıştı. Aynaya bakan genç bir kız vardı; genç kız normalde şişmandı fakat aynadaki görüntüsü zayıftı. Aynadaki genç kız kısa saçlı güzel bir kızdı, aynadaki yansımasına bakan kızın saçları daha uzundu ve yüzü gözükmediğinden ötürü onun güzel olup olmadığını anlayamamıştım.

"Nedir bu?" diye sordum.

Anoreksiya nervoza hastalığına sahip olan insanlar, zayıf oldukları halde aynada kendisini şişmanmış gibi görürdü, benim bildiğim böyleydi ama Deniz'in çizimi tam tersiymiş gibi duruyordu.

"İnci'yi çizdim." dedi ve gülmeye başladı. Deniz bazen gerçekten adi bir piç gibi davranabiliyordu. "Bak, bu İnci'nin kendisi." dedi ve aynadaki yansımasına bakan kızı gösterdi. "Bu da olmak istediği ve asla olamayacağı kız." dedi ve yansımadaki kızı gösterdi.

O an, Deniz'e daha çok sinirlendim. İnci'yi güzelleştirip, Deniz'in İnci'ye âşık olmasını sağlamak için her şeyi yapacak olmam beni bazen suçlu hissettiriyordu ama tam olarak şimdi, Deniz'in bu çiziminden sonra, içimdeki suçluluk kırıntısından eser kalmamıştı.

"İğrençsin." deyip önüme döndüm.

Irmak, telefonu elinden alındığı için epey sinirli ve üzgündü; bunu, her zaman sırasının altında bulundurduğu ama hiç okumadığı kitabını açıp okuduğu için pekâlâ anlayabiliyordum.

Sonraki dersler çabucak gelip geçti. Son teneffüste Kıvanç'ın yanına gidip onunla Deniz hakkında konuşmaya karar verdiğimde, Irmak veya Deniz'e hiçbir şey söylemeden sınıftan ayrıldım ve son sınıfların katına çıktım. Kıvanç'ın sınıfına girdiğimde, ilk kez onun sınıfına girdiğimi fark ederek garip bir heyecanla onu bulabilmek için etrafıma bakınmaya başladım.

Onu gördüğümde, orta sıranın en arkasında oturmuştu; yanında esmer bir çocuk vardı ve Kıvanç'a bir şeyler anlatıyordu. Etrafında birkaç tane kız ve ayakta dikilen bir erkek daha vardı. Kıvanç, çocuğun söylediklerini dinlemiyormuş gibi görünüyordu ama aslında dinlediğini biliyordum. Kıvanç'ın bakışları kısa bir anlığına bana kaydığında, yanıma geleceğini sandım ama gelmedi. Öylece oturmaya devam

etti ve bu da yetmiyormuş gibi bakışlarını bir kızın üzerine dikti. Kız, heyecanlı bir halde ona bir şeyler anlatmaya başladığında, Kıvanç ifadesiz tuttuğu yüz ifadesinin ardındaki boş bakışlarıyla ona bakıyordu.

Bakışları boştu. Onu tanıdığımdan beri bakışları hep boş bakmıştı ve bence boş bakan insanlar acıyı fazlaca tatmış insanlardı. Kıvanç'ın hâlâ canını acıtan derin bir yarası vardı ve ben ne yapıp edip o derin yarasını öğrenecek, daha sonra da acısını dindirmek için her şeyi yapacaktım. Onun da dediği gibi, yüzsüzdüm ama sadece ona karşı yüzsüzdüm. İçimde ona karşı garip bir bağlılık ve sevgi vardı. Hislerimin aşka dönüştüğünü sanmıyordum, ondan hoşlanıyor olabilirdim belki ama ona âşık değildim. Onu seviyordum ama bir sevgilinin sevgisi gibi değildi benimki, bundan neredeyse emindim.

"Tatlım, kök salacak gibisin..."

İğneleyici bir kız sesini duyduğumda, ona yapmacık bir gülümsemeyle baktım ve ardından içeriye girdim. Kıvanç'a doğru birkaç adım atarak, çok yaklaşmadan biraz uzaklarında durduğumda, Kıvanç'ın yanındaki çocuk beni fark etti ve gülümseyerek, "Söyle yavrum!" dedi.

"Kıvanç?" deyip bakışlarımı ona diktiğimde, önce çocuğa, sonra bana baktı. "Konuşabilir miyiz biraz?" diye sorduğumda, sesimi olabildiğince nazik ve hoş tutmaya çalışmıştım.

Kıvanç, başını belli belirsiz salladığında, arkamı dönüp sınıftan çıkmak için yürümeye başladım. Sınıftan çıkmadan hemen önce ise Kıvanç'ın esmer çocuğa bir şeyler söylediğini ve çocuğun başını salladığını görmüştüm.

Kapıdan çıkıp yan taraftaki boş pencere kenarına geçerek siyah deri koltuğa oturdum, kısa süre sonra da Kıvanç geldi. Karşımdaki koltuğa oturup bacaklarını aradaki masaya uzattığında, bir süre ona baktım. Eliyle konuşmam için

işaret verdiğinde, buraya ne için geldiğimi unutmuş olduğumu fark ettim.

"Hobilerin neler?" diye sorduğumda, bana bir süre boş ve anlamsız bakışlarıyla baktı. Ardından, "Şaka mı bu?" diye sordu. Aniden ağzımdan öyle bir soru çıkmış olması benim suçum olamazdı, sadece zihnim fazla karmaşıktı.

"Yok... Merak ediyorum. Müzik bölümünde okuduğunu biliyorum ama mesela ne tür çalgı aletlerini çaldığını bilmiyorum."

"Genelde sadece şarkı söylerim fakat çalmayı bilmediğim çok az çalgı aleti vardır." diye bir açıklama yaptığında şaşırmadan edemedim.

"Yeteneklisin yani..." dediğimde, bir şey söylemedi. "Ailenden mi geliyor yeteneğin?" diye sorduğumda, omuz silkti.

"Annemden geldiğini söylerler." dediğinde, kaşlarımı çattım.

Annesi neredeydi, söylerler dediğine göre yoksa annesi yaşamıyor muydu? Hakkında bilmediğim yüzlerce şey vardı ve ben hepsini öğrenmek için can atıyordum.

"Bir gün benim için şarkı söyler misin?" diye sorduğumda, gözlerini devirdi. "Lütfen!" diye ısrar ettiğimde, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Solucan!" dedi.

"Solmıycam!" diye neşeyle karşılık verdim.

Yüzünü buruşturup dünyanın en kötü esprisini duymuş gibi bir süre bana baktı.

Benim suratımda anlamsız bir sırıtış varken, yine neşeyle, "Bak bir tane daha var ama bu daha komik." dedim.

Bir şey söylemeden bana aynı şekilde bakmaya devam ettiğinde, esprimi yapmamı beklediğini düşünerek dudaklarımı araladım. Aslında biraz sonra söyleyeceğim cümleye

espri denilemezdi, ne dendiğini de bilmiyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

"Buna kesinlikle güleceksin."

Şu ana kadar gülecek hiçbir şey yaşamadığımız için hiç gülmemiş olduğunu farz ediyordum.

"Kıvanç Vuran, söyle bana, nerene vuram?"

Kıvanç hiçbir şey söylemeden oturduğu koltuktan kalkıp yürümeye başladığında, "Komik değil miydi yahu?" diye sordum. Yanımdan ayrılıp gittiğinde, onunla ne hakkında konuşmak istediğim henüz yeni aklıma gelmişti. Tekrar sınıfına gidip onu çağırmak istesem de şu son espri gibi olan ama aslında espri olmayan iki şey sebebiyle ısrar etsem dahi gelmeyeceğini bildiğimden, omuz silktim ve oturduğum yerden kalktım.

9

Önümde öylece duran defterimin boş sayfasına ve çok sevdiğim kalemime baktım. Uzun zamandır bir şeyler karalamıyordum; içimde biriken onlarca şey vardı ama onları yazıya dökecek cesaretim henüz yoktu.

Kasımın üçüncü haftasındaydık; Kıvanç'la yaptığımız anlaşma bitmek üzereydi ve ben ona karşı neler hissettiğimi artık biliyordum. Biliyordum bilmesine de... Irmak, Deniz ve Batu ona çoktan tutulduğumu söylüyorken bile sanırım korkuyor, kabullenmiş gibi görünmek istemiyordum.

Eylülün son haftasında tanışmıştım onunla ve birlikte yaptığımız anlaşmaya göre ona âşık olacaktım, ona âşık olduktan sonra ise bir daha asla görüşmeyecektik. İnsan âşık olacağı kişiyi seçemezdi ama ben seçmiştim işte. Kıvanç'ı seçip ona âşık olmak istemiştim ve sanırım olmuştum da...

O çok fazla ... âşık olunası bir çocuktu. Boş bakışları, ifadesiz çehresi, umursamaz sözleri... Kötü bir çocuk gibi görünse de aslında iyi bir çocuk olması... O benim için kusursuz biriydi. Filmlerde ya da kitaplardaki şu tapılası güzellikteki çok çok övülen çocuklar gibiydi ve bu beni bir rüyadaymışım gibi hissettiriyordu. Hem yüzü hem de kalbi güzeldi. Kötülük yaptığı oluyordu ama çocuk parkına gidip saatlerce çocukları izleyen ve onlara bir şeyler ısmarlayan biri ne derece kötü olabilirdi ki? Kıvanç kötü bir çocuk değildi, sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Bir sebebi olmalıydı. Kötüymüş gibi davranarak insanları kendi iç dünyasına almamasının bir sebebi olmalıydı.

Yaklaşık iki aydır tanışıyorduk. Bana, ne ailesinden ne de arkadaşlarından bahsetmişti. Onu hâlâ gerçek anlamda tanımıyor olsam da ona âşık olmuştum ve takvimime göre iki ay dolmak üzereydi. Bu da demek oluyordu ki anlaşmaya iki taraf da uymuştu ve bir daha asla görüşmeyecektik. İki ay önce söylediğim sözler için şu anda pişmandım. Görüşmeyi kesince benim için sorun olmayacağını söylediğim için kendime o kadar çok kızgındım ki... Sorun olacaktı. Ondan gerçekten de çok hoşlanıyordum. Daha önce hiç âşık olmadığımdan, aşkı sadece okuduğum kitap veya filmlerden biliyordum. Irmaklar, hissettiğim şeyin sadece basit bir hoşlanmadan ibaret olmadığını söyleseler de ben hâlâ tam olarak emin değildim. Kavuşunca meşk, kavuşamayınca aşk olduğunu söylerlerdi. Kıvanç benimle görüşmeyi kesip beni tanımıyor gibi davranınca, hissettiğim şeyin aşk mı yoksa sadece bir hoşlanmadan ibaret mi olduğunu anlayacaktım.

Kalemimi elime aldıktan sonra ucunu kâğıda değdirdim. Kıvanç'ı düşünerek bir şeyler yazmak istiyordum, zihnimde milyonlarca söz varken, kâğıda sadece tek bir cümle yazabildim.

Sana âşık oldum.

Gözlerimi kapattım; açtığımda, zihnimdeki o milyonlarca söz bir anda sıralanıverdi.

Üzgünüm, söylemeyi unuttum,
Sadece sorunluydum,
Üzgünüm, sana âşık oldum.

Kalemimi bırakıp gözlerimi kapattım. Basit ama çok şey anlatan bir şarkı sözü yazmak istiyordum. Edebi ya da afili sözler yazmama gerek yoktu çünkü zaten yazdığım sözleri benden başkası okumuyordu.

Sana âşık oldum,
Üzgünüm, fazla kusurluydum,
Yüzsüz bir solucan oldum,
Üzgünüm, ben sana âşık oldum.

Kapım çalındığında kalemimi bırakıp, defterimin kapağını kapattım. Ecrin teyze kafasını uzatıp bir gülümseme eşliğinde içeriye girince; elindeki portakal suyu dolu büyük bardağı görüp ben de gülümsedim. Ayağa kalkarak bardağı elinden aldım.

"Nasılsın kuzum?" diye sorduğunda, portakal suyunu içiyordum. Çabucak bitirip ona geri verdikten sonra sol elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Yorgun gibiyim, sen nasılsın?" diye sordum.

Ecrin teyzeyi ömrüm boyunca belki de annemden daha çok görmüştüm, hatta belki değil, gerçekten de onu annemden daha çok görmüştüm.

"İyiyim çok şükür..." deyip çıkmak için yeltendiğinde, kolundan tuttum.

Birkaç dakika süren klişe sohbetimizden sonra odamdan çıktığında, yalnızlığımı bir kez daha fark ederek yatağıma geçtim ve yorganı başımın üzerine çektim.

--

"Sıra sende, salak!" deyip kafama vuran Irmak'a öfkeyle baktıktan sonra vurduğu yeri nazikçe okşadım.

"Vurma kafama, aptal olacağım sonra." diye mızmızlandığımda, vurunu ekşiti.

"Zaten aptalsın, vursam da vurmasam da bir şey değişmeyecek ki..." deyince, kaşlarımı çatıp, bakışlarımı tamamlamaya çalıştığımız yapboza çevirdim.

"Her şeyi anladım da neden Barbie bebekli bir yapboz aldın?" diye sordum, Barbie bebeğin tamamladığımız güzel mavi gözlerine bakarken.

"O an bu varmış ki bunu almışım yahu, ne bileyim ben." diyerek burun kıvırdığında, başımı iki yana sallayıp güldüm.

"Küçükken az mı oynardık bu Barbie bebeklerle?" diye konuşup gevşekçe gülmeye devam ederken, bağdaş kurmak için bacaklarımı toparladım.

"Seni bilmem ama benim çeşit çeşit Barbie bebeğim ve onlara ait eşyalarım vardı. Barbie bebeğimin evi, arabası, köpeği, atı falan filan..."

"Küçükken... Büyüdüğümde Barbie gibi güzel bir yüzüm ve fiziğim olsun diye Allah'a dua ederdim." diye itiraf ettiğimde, kahkaha atarak bana katıldığını belli etmek amacıyla başparmağını kaldırdı.

"Ben de!" deyip kahkahasına devam etti. Ardından, "Senin duan kabul olmuş ama benimki olmamış, baksana." deyip kendisini gösterince, kaşlarımı çattım. "Barbie gibi güzel bir fiziğin var ve uzun boylusun. Bana bak, cücenin tekiyim!" dediğinde, başımı onaylamaz bir ifadeyle hareket ettirdim.

"Boyum senden uzun olabilir ama uzun boylu olmak pek de eğlenceli değil..."

Barbie'ye benziyordum ama ona güzellik açısından değil, yapmacıklık açısından benziyordum. O insan eliyle yapılan yapma bir bebekti. Bense... Düzgün bir fiziğe sahip olup,

tatlı bir surata sahip olmayan bir kızdım. Barbie'yle aramızdaki tek fark belki de onun yüzünün güzel ve sempatik olmasıydı. Benimkinse çirkin ve itici olmasaydı. Irmak'ın yüzü çok güzeldi, bir bakan dönüp tekrar bakardı. Boyu kısaydı ama vücudu düzgündü. Boyumun kısa olması onun bir şey kaybetmesine sebep olmuyordu, aksine bir şeyler kazandırıyordu bile. Ben öyle değildim ve Irmak'ı bu konuda az da olsa kıskanıyor olabilirdim.

"Okul bakalım Sümüklü!" dedi Barbie'nin dudaklarına yeni bir parça eklerken.

"Neyi dökeyim?" diye sordum, eş zamanlı olarak Barbie'nin ayını benimki gibi uzun sarı saçlarını tamamlamaya çalışıyordum.

"Kıvanç'la nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor." dediğimde, o kaşlarını çattı, ben de omuzlarımı düşürdüm. "Hâlâ aynı soğuk nevale Kıvanç işte... Tek farkı artık bana daha insancıl davranıyor." diye devam ettiğimde, güldü.

"Temas falan oluyor mu aranızda hiç?" diye sorduğunda, aptalca gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. Şu ana dek ne öpüştüğümüzü ne de birlikte uyuduğumuzu Irmak'a söylememiştim çünkü sormamıştı.

"Allah seni kurutmasın!" dediğinde, bedduasına ağzım bir karış açık bakakaldım; bedduası bana kısaca bir selam verip ortalıktan kaybolduğunda, Irmak kafama bir kez daha vurdu. "Bana neden anlatmadın?" diye resmen çığırınca, ayağa kalktım.

"Sormadın." dedim rahat bir edayla fakat içten içe ürkmüyor değildim.

"Sormam mı gerek, geri zekâlı!" diye bağırarak bir hengâme kopardığında, Irmak'ın yatağının üzerindeki telefonumu kaptığım gibi koşmaya başladım.

"Kaçma! Anlatacaksın!" diye bağırmaya devam ettiği sırada benim arkamdan koşmaya başlamıştı.

Merdivende Ebru teyzeyle karşılaşınca, ona kısaca selam verip koşmama devam ettim ve en sonunda Irmakların evinden çıkabildim. Irmak'ın, evinden çıktıktan sonra bile olsa beni kovalayacağını bildiğimden ötürü koşmaya devam ettim; ta ki iki sokak geçene kadar... En sonunda beni kovalamadığına inandığım an koşmayı bıraktım. Evime gidebilmek için, kalan yolu attığım yavaş adımlarla tamamladım.

Bahçemizin kapısını açıp içeriye girdikten sonra korumaların bana verdikleri selamlara karşılık verip kapımızın zilini çaldım. Kapıyı açan kadın bana selam verdikten sonra, "Göksu Hanım yemek odasında sizi bekliyorlar." deyince, içimde garip bir heyecan dalgası oluştu.

Uzun zamandır annemle karşı karşıya bile gelmemiştim.

Sevinçle "Peki." deyip, elimdeki ceketi kadına uzattım ve yemek odasına doğru yol almak için basamaklardan hızlıca çıkmaya başladım. Yemek odasının önüne geldiğimde, elimi üzerine götürüp tekleyen kalbimin atışını hissetmeye çalıştım. Bu pek zor olmadı çünkü epey hızlı ve güçlü atıyordu. Ailemin bende hissettirdiği şeylerle Kıvanç'ın bende hissettirdiği şeyler neredeyse aynıydı.

Bir anlığına aileme âşık olduğumu sandım; sonrasında bunun tam bir deli saçması olduğuna karar verip, kapının kulpunu çevirmeden önce kapıyı tıkladım ve içeriye girdim.

"Gel." diyerek beni yanına çağıran anneme kısa bir anlığına göz attım.

Kızıla boyattığı saçları, her zaman hafif makyajlı olan yüzü ve benimkinden bile daha düzgün olan fiziği ile âdeta tanrıçaları andırıyordu. Anneme gerçekten hayrandım, o çok fazla güzeldi.

"Otur..."

Aramızdaki diyaloglar genelde emir ve yalvarmalardan ibaret olurdu; ben yalvarırdım, o emir verirdi. Babamla aramızda bunlar olmazdı; ben susardım, o emir verirdi. Ortak noktaları, ikisinin de bana emir veriyor oluşuydu.

"Şimdi beni iyice dinle." dedi, ifadesiz tuttuğu yüzünün ardındaki hiçbir duyguyu gün yüzüne çıkarmazken. Suratıma kocaman bir gülümseme yerleştirdim, benim suratıma bakmak yerine elindeki kahve fincanına baktığından gülümsememi görmemişti. "Baban, bir ay sonra üçümüzün, dağ evimize birlikte giderek orada vakit geçirmemizi istedi."

"Ne?" diye şaşkınca soluduğumda, tek kaşını kaldırarak bana döndü ve bunun sus manasına geldiğini anlayınca tepkisiz kalarak devam etmesini bekledim.

Bakışlarını benden ayırdıktan sonra koyu kırmızı dudaklarını araladı.

"Bir gün boyunca sen, ben ve baban dağ evinde olacağız. İşlerden vakit bulabildiğimiz bir gün, bunu sana bildireceğiz ve gerçekleştireceğiz."

Bakışlarını ağır bir şekilde bana çevirdiğinde, hızlıca başımı salladım. Sağ eliyle çıkmamı işaret ettiğinde bir süre bekledim, o ise sanki ben orda yokmuşum gibi dışarıyı seyrederek kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Anne!.." dedim çaresizce, cevap vermedi. "Anne!.." diye tekrarladım, yine cevap vermedi.

Soru sormuyordum ama normal anneler bu kelimeyi duyduklarında cevap niteliğinde konuşurlardı. Benim annem normal bir anne değildi, bu yüzden de her zamanki gibi bu da benim için sorun olmamalıydı.

Dudaklarımı sıkıp başımı itiraz edercesine hareket ettirdiğimde, hiçbir şey söylemeyerek dışarıya çıktım. Koşmaya başladım. Boğulacak gibi hissediyordum.

Koşmaya devam ettim; ta ki ayaklarımın beni Bordo Caddesi'ne getirdiğini fark edene kadar... Bordo Caddesi'nin ışıltılı girişinde yere yığıldım; gözlerimden akan yaşları da o an fark ettim. Nefes nefese kalmıştım ve epey yorulmuştum. Yanımdan geçip giden insanlardan hiçbiri beni fark etmiyordu ve sanki koca kalabalıkta yalnızdım.

Kalabalığın içindeki yalnızı oynadığım birkaç dakikanın ardından güçlükle ayağa kalktım. Dolap Bar'a doğru ilerlemeye başladım. Ben yürürken insanlar omzuma çarpıyor, sendelememe neden oluyorlardı.

Kıvanç'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama onu görmeliydim çünkü beni biraz anlasın, yanımda olsun istiyordum.

"Bir derdim var, artık tutamam içimde..."

Dolap Bar'a girdiğimde duyduğum ses, ayaklarımın yere çivilenmişçesine durmasına sebep olmuştu.

"Gitsem nereye kadar?"

Biri şarkı söylüyordu. Hayır, biri değil; Kıvanç şarkı söylüyordu.

"Kalsam neye yarar?"

Daha fazla ayakta duramayacağımı hissedince, hemen yanımdaki tabureye kuruldum.

"Hiç anlatamadım, hiç anlamadılar.

Herkes neden düşman?

Unuttuk hepsini, Nuh'un nefesini..."

Konuşurken çıkan sesi kadar harikaydı şu an duyduğum sesi ve söylediği şarkı, benim şu anki ruh halime çok fazla uyuyordu.

"Gelme yanıma, sen başkasın ben başka...

Bak bu son perde, oyun yok bundan sonra,

Işık yok, hiçbir şey yok...

Bir derdim var, artık tutamam içimde..."

Alkışlar yükseldiğinde ve Kıvanç'ın sesi kesilince, ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi ardına kadar açtım. Kıvanç'ı göremiyordum. Nerede şarkı söylediğini veya şu anda nerede olduğunu bilmiyordum. Ona sarılmak, onun gözlerine bakmak ve birbirimizin acılarına ilaç olmak istiyordum.

"Yalnız mısın?"

... ve tabii ki evren benim duygusallaşmama izin vermeden başıma bela saracaktı.

Karşımda duran ve büyük ihtimalle sarhoş olan adam, pişkin bir şekilde sırıtarak bana bakarken, tabureden kalktım ve gitmek için arkamı döndüm.

"Sana bir soru sordum güzelim!" diye direttiğinde, cevap vermeyip yürümeye başladım ve neyse ki arkamdan gelip beni rahatsız etmeye devam etmedi.

Dolap Bar'dan çıkıp Bordo'nun sokaklarında ilerlemeye başladım. Amacım bir an önce bu caddeden ayrılmaktı fakat öyle olmadı.

Önümü kesen üç adam, bana, biraz önceki adam gibi pişkin bir sırıtışla bakarken, gözlerinde farklı bir duygu vardı. Duyguyu çözemezken, hemen karşımdaki sarışın adam, elini yüzüme dokunmak için uzattı, geri çekildim.

"Kıvanç'ınki değil mi bu?" diye sorduğunda, başıma Kıvanç yüzünden bir bela geleceğini anlayarak, kaçabilmek için an kollamaya başladım.

"Kıvanç'ınkisin, değil mi hayatım?" diye sordu sarışın adamın yanındaki uzun ve zayıf olan esmer adam.

"Karıştırıyor olmalısınız." dedikten sonra kaçmaya çalıştım, daha doğrusu yanlarından sakince geçip gitmeye çalıştım ama olmadı.

"Kızı paketle!"

Sarışının solundaki ve şu dakikaya kadar hiç konuşmayan adam, sarışının emrinden hemen sonra bir anda beni

omzuna aldığında sarışının emri uygulanmış oldu ve ben de sarışının devişiyle paketlenmiş oldum.

"Bırak sana lan beni!" diye bağırıp çırpınmaya başladım.

Etrafımda o kadar insan olmasına rağmen bir tanesi bile bana bakmadı. Burada bu tür şeyler epey normal karşılandığından mıdır yoksa bugün özel bir görünmezlik günümde olduğumdan mıdır nedir kimse dikkatini bize vermedi.

Âdeta bağırarak, "Kusarım ben böyle!" dedim. Başım ters dönmüştü ve şu anda resmen adamın poposuyla bakışıyordum. "Valla kusarım," diye devam ettim ama nafileydi.

Ben "Kıvanç!" diye bağırmaya başlayınca, adamlar hareket etmeye başladı.

Beni taşıyan adam sallana sallana yürürken, dediğim oldu ve adamın poposuna kustum. Adam beni yere fırlatır gibi kucağından indirince, bedenim küçük çakıl taşlarıyla dolu olan zemine aniden düştü ve küçük bir sızı tüm bedenimi kapladı. Ağzımdaki kusmukları tükürerek kolumla ağzımı sildiğimde, adam iğrenerek bana baktı.

"Sen ne biçim bir kızsın yahu?" diye sordu sarışın adam, beni gözleriyle ezerken.

"Kusan bir kız." diye cevap verdikten sonra doğruldum, gitmek için arkamı döndüğüm sırada biri kolumdan tutarak yönümü değiştirdi.

Bedenim bir başka bedene çarptığında, bakışlarımı bedenin sahibinin yüzüne çevirdim. Gördüğüm ilk şey, okyanus mavisi gözler oldu. Sonrasında, çıkık elmacık kemiklerini ve kumrala kaçan sarı saçlarını gördüm.

"Kız benimle." dedi çocuk ve diğerlerini hiç umursamadan beni çekiştirerek onların yanından ayırdı.

"Kimsin sen?" diye sordum, o an kim olduğunu bilmediğimi sanıyordum.

Okyanus mavisi gözleri olan sarışın çocuk, bana cevap vermedi ve çok kısa bir süre sonra onun kim olduğunu hatırladım.

"Arkesorlu telefon?" diye mırıldanıp, zihnime o günün görüntülerinin düşmesini bekledim.

Köşeyi döndüğümüzde, beni duvara yaslayınca, korkuyla etratıma bakındım ve tekrar ona baktığımda, sadece bir adım uzağımda durduğunu, o güzel okyanus mavisi gözlerini bana diktiğini gördüm.

Her ne kadar ondan korkuyor olsam da "Teşekkür ederim." dedim.

"Bir an hiç etmeyeceksin sandım." dediğinde, kaşlarımı hafifçe çatarak ona baktım. Omuz silkerek, "Her neyse, adın ne?" diye sordu.

Adımı söyleyip söylememekte kararsız kaldım çünkü o gece beni boğmuştu ve ben ona güvenip güvenemeyeceğim konusunda emin değildim.

Söylemeyi reddedeceğim sırada, biraz önce beni o adamlardan kurtardığını anımsayarak, "Nehir." diye cevapladım sorusunu ve sonra belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Güzel bir gülümsemesi vardı.

"Ushan."

Tek kaşımı hafifçe kaldırarak, "Neden usanayım?" diye sorduğumda, dişlerini göstererek gülümsedi.

"Usan değil, Ushan... Adım Ushan..."

Kendimi bu kadar fazla aptal hissettiğim nadir anlar yaşardım ve tam olarak şimdi o anlardan birindeydim. Kafamı deve kuşu misali toprağın içine sokmamak için zor tutuyordum.

"Her neyse, bana borçlandın." diye devam ettiğinde, bir kez daha etrafımıza baktım ve kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Ne borcu?" diye sordum.

"Biraz önce hayatını kurtardım" deyip pişkince güldü, gülüşü sanki dünyanın en önemli şeyini yapmış olmanın mutluluğunu yaşadığını anlatır gibiydi.

"Abartma..."

Yüzünü buruşturarak, "Abartma mı?" diye sordu.

"Evet, ne olmuş yani? Sen gelmesen de ben tek başıma onların elinden canlı kanlı kurtulabilirdim."

Kahkaha attığında sinirlerimin bozulduğunu fark ettim.

"Kanlı kurtulabileceğinden eminim ama... Canlıdan pek emin sayılmam."

"Neyse ne, gidiyorum ben." deyip, gitmek için hareketlenince, omuzlarımdan ittirdi, sırtım duvara çarptı.

Kaşlarımı çatıp, onun ciddileşen suratına baktım. Çıkık elmacık kemiklerini daha yakından görme imkânını bana yaklaşarak sunduğunda, ondan korkmaya başlamıştım.

"Bana borçlusun güzelim ve ben birinin bana borçlu kalmasından hiç hoşlanmam."

"Ushan-"

"Kesici." dedi yamuk bir gülümseme eşliğinde, "Bordo'da bana Kesici derler." diye devam ettiğinde, suratına bir süre bön bön bakakaldım.

"Ne kesiyorsun ki?" diye sorduğumda, yamuk gülümsemesi, yerini yamuk bir sırıtışa bıraktı.

"Eğer borcunu benim istediğim şekilde ödemezsen, öğreneceksin ... ya da dur, seni geri mi götürsem?" diye sorduğunda, ağzımda biriken tükürüklerim sertçe boğazımdan akarak mideme doğru yol aldı.

"Pekâlâ, borcumu nasıl ödememi istiyorsun?" diye sorduğumda, gözlerini kısarak başını sağ omzuna doğru hafifçe yatırdı.

"Kıvanç'la takıldığını duydum. Onunla aramız pekiyi değil. Ondan intikam almak istiyorum. Bu yüzden... Artık

benim sevgilim olacaksın." dediğinde, kendi tükürüğümde boğulup öksürmeye başladım ve bu da onu güldürdü.

"Beni geri götür." dediğimde, Ushan'ın yüzünde anlık bir şok dalgası gezindi. Sonrasında da hiçbir şey söylemeden elini cebine soktu.

Cebinden, büyük siyah telefonunu çıkartıp, tahminimce o adamlardan birini aradıktan sonra telefonunu kulağına götürdü. Bakışlarını bana dikmişken, telefonu birinin cevaplamasını bekliyordu.

"Kızı getiriyorum." dedi, adam aramayı cevaplar cevaplamaz. "Kıvanç'ınki." diye devam ettiğinde, ellerimin gerginlikten soğuduğunu hissettim. "Adamları toplayın." dedikten sonra telefonu cebine koydu tekrar ve bileğimden tutup beni çekelemeye başladı.

Adını henüz öğrenebildiğim çocuk, beni çekelemeye devam ederken, boşta kalan sağ elimi kotumun cebine sokup telefonumu çıkardım. Hızlı aramalara kaydettiğim Kıvanç'ı arayıp telefonumu kulağıma götürdüğümde, Ushan'ın bana bakmadan yürüyor olmasını mucize olarak görüp Kıvanç'ın aramamı cevaplandırmasını bekledim.

"Ne var?"

"Başım dertte." dediğimde, Ushan omzunun üstünden bana baktı ama sandığımın aksine birini aramamı hiç umursamayarak tekrar önüne döndü.

"Bordo'dayım ben şu an ve... Kesici lakaplı biri beni birkaç adamın yanına götürüyor."

"İşim var Solucan!" dediğinde, söylediği cümleyi, çişim var Solucan, diye anlayınca, ona bana neden çişinin var olduğunu söylediğini sormak istedim. Soracağım an asıl söylediği cümleyi anlayınca da o an kendimden bir kez daha utandım.

"Adamlar bana zarar verebilirler." diye üstelediğimde, nefesini sıkıntılı bir şekilde dışarıya verdiğini duydum.

"Öyleyse babanı ya da polisi ara." deyip telefonu suratıma kapattı. Ushan tarafından yürütüldüğümden ve de o anki şok dalgası sebebiyle yürümeye mecalim olmadığından dolayı ayaklarım birbirine dolandı; yere düştüm.

Ushan oflayarak eğilip beni kaldırdıktan sonra bir şeyim olup olmadığını sordu. Biraz sonra beni o pis adamlara verecek olan o değilmiş gibi, resmen benim için endişelenmişti. Bir şeyim olmadığını anlayınca, tekrar beni çekeleyerek yürütmeye başladığı sırada, zihnime düşen ve kalbimi acıtan düşüncelerle baş başa kaldım.

Bordo Caddesi'ne polisler pek uğramazdı. Polisi arasaydım, büyük ihtimalle beni ciddiye almayarak kurtarmaya da gelmezlerdi. Babam benim varlığımdan bihaberdi. Numaramın onda kayıtlı olduğunu bile sanmıyordum ki onu arayıp yardım isteseydim bile o da gelmezdi. Deniz, Batu veya bir başkası da bana yardım edemezdi. Kıvanç'ın umurunda değildim ve umurunda olmadığım bu uslanmaz çocuğun düşmanı yüzünden biraz sonra kendi canımdan olabilirdim. Kaçma fikri bir anda gözüme çok cazip gözüktüğünde kaçmaya çalıştım fakat Ushan'ın eli bileğimi çok güçlü bir şekilde sarmalamıştı ve kaçma eyleminin ilk hecesini bile hayata geçiremeden, vücudumun bir anda ittirilişiyle gerçek hayata döndüm.

Önümdeki yaklaşık on beş adama dizlerimin üzerinde otururken bakakaldığımda, en öndeki sarışın adam Ushan'a yüzünü çevirerek güldü. Arkamı dönüp Ushan'a baktığımda, kısa bir anlığına bakışlarını sarışın adamdan ayırıp bana yönelttiğini ve ardından omuz silkip tekrar adama baktığını gördüm. Kendimi kullanılmış ve satılmış hissediyordum. Bu hissiyata nereden kapıldığımı anlamadığım o saniyelerde, sarışın adam bana doğru ilerlemeye başladı. Korkuyla geri

adım atayım derken –dizlerimin üzerinde yere çöktüğümü unutmuştum– popomun üzerine düştüm. Adam tam karşıma gelip kurbağa misali yere çöktüğünde, gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı.

Suratında, alnında uzun bir yara vardı. Ansızın kendimi, yaranın kimin eseri olduğunu merak ederken buldum. Hemen ardından da adamın yüzündeki sırıtışı görünce, başımı iki yana salladım; bu şu anda merak etmem gereken son şey bile değildi. Elini uzatıp yüzüme dokunduğunda, asi bir tavır takınıp yüzümü onun dokunuşundan kurtarmaya çalıştım. Bir eliyle çenemi sıkıca kavradığında, diğer eliyle de yüzümü okşamaya başlamıştı.

"Sevgilisiyim." dedim aniden.

Madem kimse beni kurtarmayacaktı, ben kendimi kurtarmalıydım, değil mi?

Adam, kaşlarını çatıp bir bana bir de arkamda dikilmekte olan Ushan'a baktı. "Sizi deniyor. Sevgilisiyim." diye devam ettiğimde, adamın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Ushan'ın sevgilisiyim ben." diye devam ettiğimde, söylediğim cümle, midemin ekşiyip ağzıma doğru yol almasına ve adamın önce yüzümü okşamasını bıraktırmaya, hemen sonra ise çöktüğü yerden doğrulup arkasındaki adamlara işaret vererek koşarak yanımızdan ayrılmasına sebep oldu.

Etrafımızda tehlikeye dair bir iz kalmadığında, ekşiyen midem daha fazla bu duruma dayanamayınca, kafamı öne doğru uzatarak ona daha fazla işkence etmemek istedim.

Üzüldüğümde veya strese girdiğimde genellikle kusardım, tam olarak şu an olduğu gibi...

Midemde hiçbir şey kalmadığına inandığım an, iğrenerek oturduğum yerden doğruldum. Arkamı döndüğümde, yüzünde bir gülümseme ve elinde bir peçete ile bana bakan

Ushan'ı gördüm. Elindeki peçeteyi alıp ağzımı sildikten sonra peçeteyi kusmuklarımın üzerine attım.

Keyifli bir ses tonuyla, "Sevgilimsin demek ha?" dedi. Suratına bön bön bakmak dışında başka hiçbir şey yapmadığımda, "Bundan hoşlandım." diye devam etti. "Yani... Ben hiç zorlamadan benim sevgilim olmayı kabul etmen hoşuma gitti." dediğinde, beynime doğru bir sinir kıvılcımı sıçradı. Ben biraz önce gerçekten öyle yapmıştım, değil mi?

Omuzlarımı düşürüp yenilgiyi kabul edercesine, "Bundan sonra ne olacak?" diye sordum.

Yüzünde piçimsi bir gülüş varken, "Ne mi olacak?" diye sorup, hemen ardından, "Tabii ki de Kıvanç'ın gözleri önünde aşkımızı yaşayacağız!" diye hevesli bir şekilde kendi sorusuna cevap verdiğinde, hiçbir şey diyemedim.

10

Ushan beni evime bırakmayı teklif ettiğinde, gereksiz ve ürkütücü bu teklifini reddetmiştim. Şoförümü arayacağım sırada, "Neden seni dinliyorum ki?" diye kendi kendine sorduktan sonra bileğimi tutup yürümeye, ardından da beni çekelemeye başlamıştı. "Sevgiliyiz güzelim biz." dediğinde, onun ağzından da bu gerçek olmayan ama gerçekmiş gibi gösterilen ilişkimizin adını duyunca, midemin tekrar ekşimeye başladığını hissettim fakat neyse ki biraz önceki gibi midemdekiler özgürlüğünü ilan etmek yerine uslu durdular da kusmadım.

Ushan, beni duman grisi bir otomobile bindirdiğinde, itiraz etme hakkımı çoktan yitirdiğimi fark ettiğimden, hiçbir şey söylemeden emniyet kemerimi takmıştım. Şoför koltuğuna geçip emniyet kemerini bağladıktan sonra motoru çalıştırdığında, bir anda kendimi, eğer Kıvanç olsa bağlamazdı ve ben de onu uyarırdım diye düşünürken buldum.

Bordo Caddesi'nden ayrıldığımızda, "Kaç yaşındasın sen bakalım?" diye sordu Ushan.

O gece beni boğan çocuk gerçekten bu çocuk muydu? Nasıl olur da bu kadar rahat davranıp, benimle sohbet etmeye çalışabilirdi?

Bunları daha sonra düşünmeye karar vererek, "On yedi olacağım." diye cevap verdiğimde, kısa bir anlığına bana bakıp sonra yine yola baktı.

"Öyle mi? Peki, ne zaman on yedi olacaksın?"

"6 Şubat'ta on yedi olmayı planlıyorum ama dur bakalım." diyerek dalga geçtiğimde, sandığımın aksine küçük bir kahkaha atarak güldü.

"O halde kova burcusun." dediğinde, başımı salladım. Burçlara pek inanmazdım ama belli ki Ushan inanıyordu.

"Ben de 2 Temmuz'da on sekiz olmayı planlıyorum ve sen sormadan söyleyeyim; yengeç burcuyum." dedi.

Aslında burcunu sormayacaktım. Bunu ona söyleyip onun bozuluşunu keyifle izlemek istedim ama konuşmaya üşendiğimi fark edince dudaklarımı aralamayarak sessizliği tercih ettim.

"Okumaya bir yıl ara verdiğim için lise üçüncü sınıfı tekrar okuyorum, aslında lise son sınıfı okuyor olmam gerekiyordu. Yanılmıyorsam... Sen de üçüncü sınıfı okuyorsun?" diye konuştuğunda, sadece başımı salladım.

Neden okumaya bir yıl ara verdiğini deli gibi merak etsem de yine sessiz kalmayı tercih ederek bunu ona sormadım.

"Soyadın ne?" diye sorduğunda, ilk kez bu kadar meraklı bir erkekle sohbet ettiğimi fark ettim.

"Aksoy." diye cevapladığımda, yüzüne memnun olmuş gibi bir ifade yerleştirdi; bu da benim canımı sıktı.

"Yazgı." dediğinde, ilk başta şive yaparak, yaz kız, dediğini sandım, sonrasında konumuz aklıma geldiğinde, soyadının Yazgı olduğu kanısına vardım. "Ushan Yazgı." diye devam ettiğinde, doğru bir kanıya vardığım için kendimi tebrik ettim.

"Ee, Nehir Aksoy, evinin adresini verecek misin?" diye sorduğunda, sağ kaşı havaya kalkmıştı ve pişkin bir şekilde sırıtarak bana bakıyordu.

Ushan Yazgı, tuhaf bir çocuktu. Beni evime bırakmadan önce, kendi telefon numarasını benim telefonuma "Sevgilim" adıyla kaydetmeyi de ihmal etmemişti. Otomobilinden

indiğimde, ben evime girene kadar orada beklemişti. Evime girdiğimde, onun gidip gitmediğinden emin olmadığım halde hemen adını Kesici olarak değiştirmiştim. Bordo Caddesi'ndekiler zaten bizi sevgili sanıyordu, benim de sanmama gerek yoktu. Bir sonraki gün, Irmaklara Ushan'ı anlatmalıydım ve sonra ondan nasıl kurtulabileceğim hakkında uzunca bir konuşma yapmalıydık.

Odama girdiğimde, hemen üzerimden çıkarttığım tişörtümü elimde sallayarak kendime yelpaze yaparken, banyoma doğru ilerledim. Üzerimdekilerden kurtulup duşakabinin içine girdikten sonra fıskiyeyi elime alıp musluk kulpunu sıcak tarafa doğru çevirip açtım. Suyun sıcaklığını kendime göre ayarladıktan sonra fıskiyeyi yerine taktım ve saçlarımın ıslanmasına izin verdim.

Saçlarım gür ve uzun olduğundan bakımı zor oluyordu. Yüzüme bakım yapmıyordum ama saçlarım konusunda gerçekten titizdim. Neredeyse her gün saçlarımı yıkardım ve ayda bir kez kuaföre gidip saç bakımı yaptırırdım. Babamın saçları siyahtı ve göz rengi maviydi. Annem son beş yıldır saçlarını kızıla boyatıyordu ama asıl rengi koyu sarıydı, gözleri de yeşildi. Saç rengim annemden dolayı koyu sarıydı, göz rengimse ikisinden dolayı mavi-yeşil karışımıydı. Maviye daha çok çalan bir renk olduğundan, soranlara direkt olarak mavi olduğunu söylerdim ama dikkatlice bakıldığında mavi–yeşil karışımı olduğunu anlayabiliyorduk.

Kıvanç'ın gözleri ise kahve çekirdeği rengindeydi. Saçları siyahımsı bir kahverengiydi ve benimki gibi hafiften dalgalıydı. Yüz hatları belirgindi. Fiziksel olarak annesine mi yoksa babasına mı çektiğini bilmiyordum çünkü ne babasını ne de annesini tanıyordum. Kardeşi olup olmadığını bile bilmiyordum. Dur... Kıvanç beni zerre kadar umursamıyordu ama ben banyoda saçlarımı köpüklerken bile onu düşünüyordum. Harika!

Hindistan cevizli şampuanımı yeniden alıp, elime fındık kadar döktükten sonra saçlarımı son bir kez daha köpükledim. Saçlarımı köpüklü bir halde bıraktıktan sonra Hindistan cevizli duş jeliyle vücudumu da köpükledim. Sonrasında, açık kalan suyun altına girip önce saçlarımı iyice duruladım, ardından da vücudumu duruladım ve daha fazla kalmak istemeyerek duşakabinden çıktım.

Bornozuma sarıldıktan sonra aynadaki yansımama bakmak için karşısında dikildim. Sağ elimle aynayı sildikten sonra yan tarafından mobilya kısmına yasladım elimi; yüzümün her bir noktasını incelemeye başladım.

Tatlı değildim, gerçekten hiç ama hiç tatlı bir kız değildim. Bazı kızlar vardı, somurtsalar bile tatlı dururlardı. Bazı kızlar vardı, ağlasalar bile tatlı olurlardı. Ben, uzay taşı yutsam yine de tatlı olamazdım. Vücudum düzgün ve güzeldi, gözlerim güzeldi, saçlarım güzeldi, dudaklarım güzeldi, burnum güzeldi, çenem güzeldi, ulan kulaklarım bile güzeldi ama garip olan şuydu ki tüm bu güzellikler birleşince, sanıların aksine ortaya güzel bir şey çıkmamıştı. Yüzümün azalarına tek tek bakıldığında güzeldim ama hepsine birden bakılınca sıradan bir yüzüm vardı ve güzel değildim.

Değişmem gerekiyordu.

İnci'ye yaptığımız şu büyük değişim oyununu bana da yapabilirdik aslında. Kaybedecek bir şeyim yoktu, hem belki aksine bir şeyler bile kazanabilirdim. Kıvanç'ı mı? Belki Kıvanç'ı kazanırdım. Çok çok küçük bir ihtimal olsa da içimde yine de bir yerlerde umut vardı. Kıvanç'ın bir gün beni seveceğine dair küçük de olsa bir umudum vardı.

Üzerimi giyindikten ve saçlarımı kuruladıktan sonra Irmak'ın numarasını çevirip, acilen benim evime gelmesini söylemiştim. İlk başta mırın kırın etse de sonrasına kabul edip geleceğini söylemişti.

O gelene kadar saçlarımı tarayıp küçük mavi koltuğuma oturdum ve düşünmeye başladım. Düşünen insanlar ciddi bir yüz ifadesi takınıp genelde de gözlerini kısarlardı. Neden bilmiyorum ama belki de pek ciddi olmayı becerebilen bir kız olmadığımdan, amuda kalkarak düşünmeye karar verdim ve mavi koltuğumdan kalkıp yere oturduktan sonra amuda kalktım. Bazen canım sıkıldığında amuda kalkar ve kendimce şarkı mırıldanıp eğlenirdim. İlk kez amuda kalkarak düşündüğüm için bu ilk, bana biraz güç gelmişti.

Odamın kapısı pat diye açıldığında, bunu beklemediğimden olsa gerek, yere sere serpe devrildim. Irmak bu halimi hiç yadırgamadan kendini benim yatağıma bıraktı. Küçük yastığımı kolları arasına alıp gözlerini kapatınca, evime uyumak için geldiğini anladım.

"Pis çıkarcı." diye mırıldandığımda, hiç tepki vermedi. "Gece yine kiminle konuştun da uykusuz kaldın?" diye sorduğumda, yine hiç tepki vermedi.

Evime ilk başta gelmek istemeyip, sonrasında rahatça uyuyabileceğini düşündüğü için gelmeyi kabul etmiş olmalıydı. Ebru teyze yani Irmak'ın annesi, Irmak'ın gündüzleri uyumasına izin vermezdi. Irmak da geceleri, yakışıklı bulduğu erkeklerle konuşup uykusuz kalır ve sonrasında benim evime gelip uyurdu.

"Ben değişmeye karar verdim." dediğimde, yine hiç tepki vermeyeceğini sanmıştım fakat tek gözünü aralaması, tepki verdiğine bir kanıttı. "Bakım yaptırmaya falan..." diye devam ettiğimde, diğer gözünü de açtı.

O an, bir Irmak'a baktım bir de kendime... Her zaman ışıltılı görünen saçları, parlak mavi gözleri, tek bir sivilcenin bulunmadığı cildi ve hafif makyajlı suratı... İşte bunların hiçbiri bende yoktu.

Irmak, yatağımdan zıplarmışçasına kalktığında, kısa bir anlığına korktum. Gözlerini kısıp beni baştan aşağı süzdü,

sonrasında etrafımda dönmemi işaret etti. "Yağ yok." dediğinde, kendimi kurbanlık koyun gibi hissettim. "Saçlar..." Başımın döndüğünü hissedince tam karşısında dikildim. "Yüz..." diye devam ettiğinde, sorumlu taraflarımı saydığını anladım. "Kıyafetler..." Her kelimesinden sonra uzunca bir süre duraksıyordu. "Tamam ya, halledilir." diye devam ettiğinde, bana ağır bir vakaymışım gibi muamele etmemeye çalıştığını fark ettim.

"Üzerine bir şeyler al, daha çok işimiz var, çok!" diye söylenip odadan ayrıldığında, Irmak'ın eğlence olarak beni seçtiğini an itibariyle fark edip, kararımdan az biraz pişman olarak kıyafet odama ilerledim.

Sonrası tam bir faciaydı. Kuaför, giyim mağazaları ve daha niceleri... İşkence çektiğim yedi saatin ardından iki aylık harçlığımı bitirmiştik. Saçlarım belimin bir karış yukarısında kesilmişti. Saçlarıma garip garip şeyler sürüp kaşlarıma da şekil vermişlerdi. Düzenli olarak kaş aldırmaya geleceğimi söylediklerinde, yere oturup hıçkırarak ağlamak istemiştim. Kaşlarımın kötü bir görünümü yoktu. Şeklinin hafif kavisli olması için birkaç tüyü yolmuşlardı ve bu canımı acıtmıştı. Yepyeni ve Irmak'ın deyişiyle fazlasıyla tarz olan pantolon, şort, etek ve elbise gibi kıyafetler aldıktan sonra ayakkabı da almıştık. Neler aldığımızın hiç farkında değildim; ta ki otomobilin bagajı ve arka koltuğunun tıka basa poşetlerle dolu olduğunu görene kadar...

"Yeter bu kadar." diye isyan ettiğimde, Irmak omuz silkip poşetlerin üzerine oturmuştu ve evime doğru yol almaya başlamıştık.

Evime geldiğimizde, Irmak beni odamdaki boy aynasının önüne geçirtti. Kot şortlu bir tulumu üzerime giydirdiğinde, sıkıldığımı kanıtlarcasına oflayarak tulumun askısıyla oynamaya başladım. Irmak, saçlarımı hafifçe ıslatıp sonrasında onlara şekil vermeye koyulduğunda, bu işten

epey sıkıldığımı belli etmek amacıyla sürekli oflamaya devam ettim. Dudaklarıma ve gözlerime bir şeyler sürdükten sonra gözlerimi açmam için emir verdiğinde, söylediğini yapıp bakışlarımı aynaya çevirdim.

Aynadaki kız bendim ama olmayabilirdim de. Gözlerimin üzerinde siyah bir çizgi vardı, dudaklarım her zamanki gibi renksiz değildi. Saçlarım ışıl ışıl parlıyordu ve güzeldim. Gerçekten güzeldim. Öyle büyütülecek bir değişim yaşamamıştım fakat değiştiğim belli oluyordu. En basitinden yüzüm artık temiz görünüyordu yahu!

"Hadi artık ben kaçtım, babam üçüncü kez eve çağırıyor." deyip elindeki telefonu bana gösterdi.

Irmak'ın babası kuralcı bir adamdı, Irmak'la çok fazla ilgilenirdi. Ben evden çıkıp yirmi gün dönmesem, nerede olduğumu sormazlardı ama Irmak, evden çıkıp gittiği yerleri rapor etmezse sıkıntı yaşardı.

"Tamam." dediğimde, çantasını koluna takıp, odamdan ayrılmak için hazırlandığı sırada, "Irmak!" diyerek onu durdurdum. Önce bakışlarını, ardından da bedenini bana çevirdiğinde, "Teşekkür ederim." diye devam edince yüzünü ekşitti.

"Duygusal konuşmalara gelemediğimi biliyorsun, değil mi? Hadi hadi..." deyip, odamı hızlı adımlarla terk etti. Onun ardından gülerek, klasik Irmak, diye geçirdim içimden.

--

Çarşamba günü okula giderken, Salim amcaya, çıkışta beni almaya gelmemesini söyledim. İlk başta itiraz edecek gibi oldu ama buna fırsat vermeden otomobilden indiğim için itiraz edemedi.

Okul çıkışı kantinde toplandık. Denizlerle okulumuzun hemen karşısındaki Girdap Kafe'de buluşmak için sözleşmiştik. Haftada en az bir kez o kafeye gider, bir şeyler yer ya da içerdik. Kafe devasa büyüklükte ya da küçüklükte değildi.

Orta büyüklükte, rengârenk masa ve sandalyeleri olan şirin bir yerdi. Oraya gittiğimde, çikolatalı yaş pasta yer ya da portakal suyu içerdim. Frambuazlı pasta yiyip kola içtiğim de oluyordu ama çoğunlukla bunu tercih etmezdim.

Ansızın omzuma dolanan kol, beni bir anlığına korkutarak düşüncelerimden ayrılmama sebep oldu. Ushan'la birkaç gündür konuşmamıştık, hâlâ ondan nasıl kurtulabileceğimi bulamamıştım ve omzuma dolanan kolun sahibini o sanarak korkmuştum. Neyse ki omzuma dolanan kolun sahibi Ushan değildi de Deniz'di.

"Hatunum benim..." deyip keyifli bir şekilde sırıtmaya devam etti.

Değişimimi Batuhan gibi o da beğenmişti. Batuhan yorum yapmayıp, sadece güzel olduğumu söylemişti ama Deniz yine farkını konuşturarak, "Taş gibi hatun olmuşsun kız!" demişti.

"Yarın Kıvanç'la olan anlaşmanızın son günüymüş diye duydum." dediğinde, sesindeki keyif kırıntıları tenime battı ve beni rahatsız etti.

Deniz, Kıvanç'tan gerçekten hoşlanmıyordu.

"Deniz, bana gelirken gazoz al!"

Irmak, yanımızdan Deniz'e siparişini söyleyerek geçip gittikten sonra Deniz arkasından ağzını eğerek onun taklidini yaptı. Bu hali beni güldürürken, Deniz benim de gazoz isteyip istemediğimi sordu. İstemediğimi söylediğimde, yanağımdan makas alıp kantine gitmek için beni kendimle baş başa bıraktı.

Keşke bırakmasaydı çünkü Kıvanç'ın ağzının içine girmekte olan Su'yu gördüğümde, beynime tüm sinir kıvılcımları hücum etmişti. Sinir kıvılcımları başımın ağrımasına sebep olurken, Su'yu ittirmeyen Kıvanç'ı öldürmek istemiştim. Birkaç gün önce Su'nun Kıvanç'ı popüler olduğu için

elde etmek istediğimi duymuştum. Kıvanç'a karşı davranış ve sözleri o kadar içtendi ki benim bile inanasım geliyordu ama gerçeği bildiğimden ötürü olsa gerek, hareket ve sözleri midemi bulandırıyordu. Su, gerçekten ikiyüzlü pisliğin tekiydi. Kıvanç'ı öldürmemin aptalca olduğunu fark edip Su'yu öldürmeye karar verdim. Kıvanç'ı öldürseydim çok üzülürdüm ama Su'yu öldürseydim üzülmezdim.

Hiç düşünmeden aceleyle yanlarına ulaştım ve Su'yu Kıvanç'tan ayırdım. "Acilen konuşmamız gerek." dedikten sonra Kıvanç'ın suratına bakmadan Su'yu peşimden sürüklemeye başladım.

"Konuşmak istemiyorum ben seninle." diye ağzını yayarak kımıldattığında, onu öldürmeden önce ağzına bir tane patlatmaya karar verdim.

Okulun aşağı katındaki soyunma odasına indiğimizde, Su'yu ittirdim, sanırım çıt kırıldım kızlardandı ki yere düştü çünkü normal şartlar altında biraz önceki ittirilmeyle kimse yere düşmezdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" dediğinde, üzerine doğru yürümeye başladım. Ellerini beton zeminin üzerine koyup, poposuyla beraber gerisin geriye gittiğinde, çoktan ona ulaşmıştım bile.

"Seni öldüreceğim." diye konuştuğumda, gözlerinde büyük bir korku dalgası gezindi. O dalga gözlerinde oyalanmaya devam ettiğinde, Su'yu öldürme fikrinin de aptalca olduğunu fark ettim. Su'yu öldürseydim hapse girerdim ve hayatım mahvolurdu. Bunu biraz önce düşünmeyip öldürme işlevine geçmeden hemen önce düşünebildiğim için kendimi tebrik edip, "Öldürmesem de... Ölmekten beter edeceğim." diye devam ettim. Su'nun gözlerindeki korku dalgası aynı şekilde gezinmeye devam etti.

"Bir daha seni..." diye fısıldadım, bu sırada sağ ayağımı karnına bastırıyordum. "Kıvanç'ın yanında..." diye devam

ederken, eş zamanlı olarak ayağımı sigara ezer gibi hareket ettirdiğimde, küçük çığlığı soyunma odasını doldurdu. "Görürsem..." Sağ elimle onun siyah, düz saçlarını dolayıp çektiğimde, çığlığının desibelini arttırdı. "Güler'e yem ederim."

Güler, bizim okulumuzun kabadayı kızlarındandı. Okula okumak için değil de sanki kavga çıkartıp, disipline gitmek için gelmiş gibi davranıyordu. Neredeyse herkes ondan korkardı ve Su da bu herkes kısmının başını çekiyordu.

"Söz!" diye bağırıp çığlık atmaya devam ederken, karnına bastırdığım ayağımı kaldırıp bel boşluğuna tekme attım.

Bedeni iki büklüm olurken, öksürmeye ve eş zamanlı olarak ağlamaya başladı. Bir kez daha tekme atmak için ayağımı geriye doğru savurduğum sırada, kolumdan tutulup çekilince dengemi kaybettim ve son anda yere düşmekten kurtuldum.

Beni tutan kişinin Kıvanç olduğunu gördüğümde, neredeyse utançtan yerin dibine girecektim. Kolumu bırakarak Su ile ilgilenmeye başladığında, utanç duygum, yerini öfkeye bıraktı. Su, sanki bu ânı bekliyormuşçasına, yerde sürüklediği kendisini hemen Kıvanç'a ulaştırdı ve daha sesli ağlamaya başladı.

"Bana vurdu!" diye bağırıp, işaret parmağıyla beni gösterdiğinde, ağlamaya devam ediyordu ve bu haliyle tam bir çocuğa benziyordu. Çocukları sevmiyordum, çocuk gibi davranan Su'dan ise nefret ediyordum.

Kıvanç, Su'nun saçlarını okşamaya başladığında, burnumda bir sızı hissettim. Bana bir kez dahi böylesine şefkatli davranmamıştı. Bana şefkatli davranması için benim de mi dövülmem gerekiyordu?

Kıvanç, Su'yu omuzlarından tutarak düştüğü yerden kaldırdığında, Su ona sıkı sıkı sarıldı. Kıvanç, onun sarılışına karşılık vermeden donuk halde konuşarak, "Sen git, ben de

birazdan geleceğim." dedi ve Su yanımızdan ağır adımlarla ayrılırken, Kıvanç, rahatsız olduğum bir duyguyu misafir ettiği bakışlarını bana çevirdi.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye burun kıvırarak sorduğumda, bakışlarındaki duygunun beni ciddi manada rahatsız ettiğinin farkına varmıştım.

"Söyleyecek kelime bulamıyorum sana." dediğinde, burnumdaki sızının etkisi olarak gözlerimin yanması da başlamıştı. "Sırf bana yakın diye..." dedikten sonra bana doğru birkaç adım attı, "Ona tekme attın." diye devam edince, kaşlarımı çattım. "Sen kimsin de kendinde bu hakkı bulabiliyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun sen? İki ay yanımda dolanmana izin verdim diye nasıl olur da görüştüğüm kızlarla olan ilişkime karışabileceğini düşünürsün?"

Gözlerindeki öfke, suratına yansıdı. Onu ilk kez bu denli öfkeli –bana karşı– gördüğümden ötürü diyecek bir şey bulamadım.

"Sana âşık oldum." diye itiraf ettim bir anda.

İlk kez birine karşı bu derece güçlü hisler besliyordum ve ilk kez birine hislerimi itiraf etmiştim.

"Ne olmuş yani?" diye umursamazca sorduğunda, ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Etrafımdaki tüm kızlar bana zaten âşık." diye devam ettiğinde, gözlerimin dolduğunu hissettim, bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim.

Hayır, şimdi değil... Şimdi ağlayamazdım.

"Senin aşkının ne farkı var da kendini bu derece önemsedin?"

Gözlerimden yaşlar akmak üzereydi. Yalvardım. Ne olur, şimdi akma, şimdi olmaz, onun karşısındayken olmaz...

"Senin aşkının neyi farklı da hayatımda önemli bir rolün olduğunu sanabildin?"

"Benimki gerçek." diye mırıldandığımda, sesimin güçsüzlüğü sebebiyle kendime kızdım.

"Diğerlerinin de öyle." dedikten sonra çenemden tutarak başımı kaldırdı, beni ona bakmak için zorladı.

Tam o sırada gözümden bir damla yaş aktı.

"Kesici ile sevgili olduğunu duydum." dedi.

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda, dilini şaklatarak beni susturma maksatlı başını salladı. "Bordo'daki herkes duydu." diye devam ettiğinde, diğer gözümden de bir damla yaş aktı.

"Biraz önce, bana âşık olduğunu söyledin. Anlaşmamızın bitmesine bir gün kalmıştı, ben sözümü tuttum; anlaşma amacına ulaştı, yani daha fazla zorlamamıza gerek yok. Bu dakikadan itibaren ne ben seni tanıyorum ne de sen beni tanıyorsun."

Yüzüme benden iğreniyormuşçasına bakarken, çenemi ittirir gibi bıraktığında, bakışlarımı tekrar ayakkabılarıma kaydırdım.

"... ama ne var biliyor musun?" diye sordu. Bakışlarımı ürkek bir kedi misali kaldırıp ona diktim. "Farklı olduğunu düşünmüştüm..." Sustu ve bakışlarını etrafımızda gezdirdi. Yüzünde hayal kırıklığının parçalarını gördüğümde, "Hiçbir farkın yokmuş. Sen de herkes gibiymişsin." dedi.

Arkasını dönüp soyunma odasından çıkmak için yürümeye başladığında, nefesimi tutmuştum. Odadan çıktığında, yere çöktüm ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Dakikalarca hıçkırarak ağladım. Kıskançlığımın, yüzsüzlüğümün, bencilliğimin, aptallığımın sonuçlarına...

... ama en çok da ona ağladım.

11

Şişmiş gözlerimden bir damla yaş daha aktığında, onu da elimin tersiyle sildim ve elimdeki siyah kalemimi daha sıkı tuttum.

Yazmaya ihtiyacım vardı. Belki roman yazamıyordum ama şarkı sözü yazmak beni rahatlatıyordu.

Sadece sevgini istedim.

Kıvanç için soyunma odasında hıçkırarak ağlamamın üzerinden tam üç hafta geçmişti. Bu süre boyunca Kıvanç'la bir kez dahi konuşmamıştık. Hiç konuşmayışımız bir yana, göz göze bile gelmemiştik. Beni gerçekten tanımıyormuş gibi davranıyordu.

Yaklaşık on beş gün sonra yeni bir yıla girecektik ve maalesef eski yaşantımla şimdiki yaşantım arasında hiçbir fark yoktu. Ailem beni umursamamaya devam ediyordu ama buna çoktan alıştığım için bu artık bana gayet normal geliyordu. Arkadaşlarımla aram eskisinden bile daha iyiydi. İnci yavaştan güzelleştiği halde, Deniz hâlâ onunla alay ettiğinden, daha fazla buna dayanamayarak profesyonel destek alabilmek için Amerika'ya gitmişti.

Şu son üç haftada olanlardan canımı en çok sıkan, Ushan'la hâlâ sahte de olsa sevgili oluşumuzdu. Kıvanç'a olan düşmanlığı o kadar korkutucu bir yoğunluktaydı ki Kıvanç'ın adını telaffuz ettiğimde dahi çocuğun okyanus

mavısı gözleri siyaha çalıyordu. Çok konuştuğumuz veya aynı ortamda bulunduğumuz söylenemezdi. Ondan az da olsa korkuyor ve ona hâlâ güvenmiyordum. Beni aramadığı veya yanına gitmem için ısrar etmediği sürece onunla muhatap olmamaya veya buluşmamaya çalışıyordum. Konuştuğumuzda veya buluştuğumuzda gayet arkadaşça ve iyi davranıyordu. Kötü biri olmadığını düşünüyordum fakat bazen en ufak şeye sinirlenip fazla tepki verebiliyor olması benim kafamı karıştırıyordu.

Bu bana çok mu?

Kıvanç'ın beni sevmesini istiyordum. Âşık olmasa dahi beni insan olarak sevmesini istiyordum. Bana az da olsa değer versin istiyordum. İsteğim çok muydu yoksa gerçekleşemeyecek kadar imkânsız mıydı?

Sözde bana sevgili,
Bana hiç yok mu?

Camı açıp avazım çıktığı kadar bağırarak, "Biri de beni sevsin be!" diyesim vardı.

Dünya sende meyhane,
Ben etrafında pervane...

Hem de ne pervane!

Sırf Kıvanç'a olan yüzsüzlüğüm sebebiyle, ondan bir adet lakap bile kazanmış ve üstüne onunla konuşmaya devam etmek için o lakabı zor da olsa kabullenmiştim.

Fark edemedin mi beni?

Ey kuvvetsiz dünyalı!

Kalemi fırlatırcasına bırakıp ayağa kalktım. Delirmeme ramak kalmıştı. Filmlerdeki zengin, mutsuz kızlara söyleyip çok güldüğüm olmuştu fakat şimdi onlardan bir farkım yok gibiydi. Para her şey değil derlerdi, bu doğruydu çünkü param vardı ama mutsuzdum. Ailem burnu diyen kişilerden değildi. Para için benden vazgeçen bir aileden bahsediyorduk, nasıl olur da paranın her şey olmadığını düşündüklerini söylenebilirdi ki? Bana karşı neden bu denli ilgisiz olduklarını onlara milyon kez sormuş olsam da her sorumu cevapsız bırakmışlardı ve kendi sorularıma ben cevap vermeye başlamıştım. Neden benimle ilgilenmiyorlardı? Çok fazla çalıştıkları için... Neden çok fazla çalışıyorlardı? Çok fazla para kazanmak istedikleri için... Neden çok fazla para kazanmak istiyorlardı? İşte bundan sonraki sorularıma cevap veremiyordum. Ailem neden çok fazla para kazanmak için benden vazgeçmişti? En önemlisi, sebebi gerçekten bu muydu?

Telefonumun melodisini duyduğumda, odamda volta atmayı bırakıp, yatağımın yanındaki komodinimin üzerinde çalan telefonuma yöneldim. Telefonumu elime alıp, arayan kişinin adını gördükten sonra aramayı meşgule attım.

Arayan kişi Ushan'dı.

Tekrar aradığında, tekrar meşgule attım; onunla konuşmak şu an isteyeceğim en son şey bile değildi. Tekrar arayınca, bu sefer telefonumu tümüyle kapattım. Sıkıntıyla otlarken, yatağıma gireceğim sırada duyduğum ses ile öylece kalakaldım.

Biri kapı tıklatıyormuş gibi ses çıkarmıştı ve odamın kapısı açık olduğundan dolayı nerenin tıklatıldığını o an

kestirememiştim. Aynı ses çıkmaya devam ederken, etrafıma bakındım ve bakışlarım bir çift okyanus mavisi gözlere takıldı. Ushan, perdesi açık olan balkon camımın ardından pişkince sırıtarak bana bakıyordu.

Gözlerim büyürken, kapıyı açmam için bana işaret verdiğini gördüm. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kaldım. Eğer kapıyı açmasaydım ne yapardı? Daha da önemlisi, kapıyı açsam bana ne yapardı? Son zamanlardaki arkadaşça olan tavırları düşünülecek olursa, kapıyı açtığımda bana zarar vermeyeceğini düşünüyordum ama Ushan, en ufak şeye bile gerektiğinden daha fazla tepki veren dengesiz bir çocuk olduğu için, bu konuda da emin olamıyordum.

Bir süre kılımı dahi kıpırdatmadan ona bakmayı sürdürdüğümde, kapıya yumruk yaptığı eliyle hiç bıkmadan vurmaya devam etti. Gitmeyeceğinden emin olduğumda, balkonumun kapısını açmak için yerimden kalkıp ilerledim. Kapıyı açtığımda, kendisini davet etmemi beklemeden içeriye girdi ve ellerini ovuşturup eş zamanlı olarak onlara üflemeye başladı.

"Dondum güzelim ya, kapıyı neden açmıyorsun?" diye sorduğunda, ona hayret edercesine baktım. Kendisini küçük mavi koltuğuma bıraktığında, ayakta dikilmeye devam ettim.

"Otursana." dediğinde, "Allah razı olsun." deyip samimi olmayan bir gülümseme eşliğinde yatağıma oturdum. Buna karşılık olarak, o ise gerçekten içten bir şekilde güldü. Gülümsemesi güzeldi ama içerdiği anlamlara göre bu değişebiliyordu.

"Neden geldin?" diye sorarak bir nevi kabaca davrandım çünkü ona kibar davranmam için hiçbir neden yoktu.

"Seni götürmeye geldim, hazırlan."

Bana fikrimi sormamıştı, direkt olarak gideceğimizi söylemişti ve ben buna sinirlendiğimden, ne yaparsa yapsın onunla gitmeyecektim.

Yine de merakıma yenilip, "Nereye gidiyoruz?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım.

"Bordo'ya." dediğinde, Kıvanç'ı görebilme imkânımın olacağını düşünerek, biraz önceki kararlığıma rağmen teklifini anında kabul ettim.

Ushan bu kadar çabuk kabul etmemi beklemiyor olmalıydı ki şaşkınca bana baktı; ardından bozuntuya vermemek amacıyla olsa gerek, hafifçe gülümsedi.

Aynı okulda okuyor olsak da onu uzun zamandır görmemiştim ve onu görmeyi şu anda gerçekten çok istiyordum. Eğer ki karşılaşırsak, benim suratıma dahi bakmayacağından emindim fakat onu görmek istiyordum.

"Hazırlanıp geliyorum hemen." dedikten sonra zoraki bir gülümseme takındım ve Kıvanç'ı görebileceğim ihtimali ile birlikte oturduğum yerden kalktım.

--

Siyah kot pantolonumun cebine telefonumu koyduktan sonra mavi kazağımı düzeltip, Ushan'ın uzattığı kaskı elime aldım. Salık bıraktığım saçlarımın bozulmaması için büyük bir uğraş verip en sonunda kaskı takabildiğimde, yine merakıma yenik düşerek, "Bu motor senin mi?" diye sordum.

"Evet." dediğinde, Ushan hakkında çoğu şeyi bilmediğimin farkına vararak, "Peki birkaç hafta önceki araba senin mi?" diye sordum.

Kaskı taktıktan sonra sorumu, "Hayır, babamın o." diyerek cevapladı ve ben de onun arkasına oturup, kollarımı hafifçe onun beline doladım.

Ushan'ın aşırı hız yapmasından dolayı, Bordo Caddesi'ne varmamız sandığımdan daha kısa sürdü. Motoru durdurup

kaskını çıkarmaya çalıştığı sırada motordan indim. Ushan da benden sonra motordan inip kaskını motorun koltuğunun altına koyduğunda, ben de taktığım kaskımı çıkarmak için hareketlendim.

"Dur..."

Ellerim öylece kafamdaki kaskın üzerinde durduğunda, gülümsedi ve ardından ellerimi nazikçe tutup kasktan ayırdı. Gülümsemeye devam ederken, kaskı yavaşça çıkardı ve hızlıca kendi kaskını koyduğu yere koydu. Saçlarımı düzeltmek için kaldırdığım ellerimi yine nazikçe tuttuktan sonra onları saçlarımdan uzaklaştırdı ve saçlarımla kendi ellerini buluşturdu. Biraz önce taktığım kasktan dolayı bozulan saçlarımı, nazik hareketlerle eski haline döndürmeye çalıştığı sırada, suratına geniş bir gülümseme hâkimdi.

"Saçlarına dokunmak heyecan verici bir hismiş." diye kendi kendine mırıldanır gibi konuştuğunda, kaşlarımı çattım ve hemen ardından yapmacık bir gülümseme eşliğinde kendimi ondan bir adım geriye çektim.

Sol elini bana doğru uzattığında, ilk başta amacını anlamadım ve sonra elini tutmam için uzattığını fark ederek, yüzüme yerleşen isteksizlikle gülümsedim; başımı, bunu yapmayacağımı belli edercesine hareket ettirdim.

"El ele tutuşmayı pek sevmiyorum da..."

Yalan. Kıvanç samimi bir gülümseme eşliğinde bana elini uzatsaydı, kendi elime Japon yapıştırıcısı sürer, onun elini öyle tutardım.

"Keyfin bilir." dediğinde, elimi tutmayıp önden yürüyeceğini sandım fakat sol eliyle sağ elimin bileğini tutup, kendi peşinden beni de çekelemeye başladı.

Her ne kadar bileğimde onun elini istemesem de itiraz ederek onu kızdırmak istemediğimden sesimi çıkarmadım.

Dediğim gibi gerçekten dengesizdi ve ne zaman ne yapacağı hiç belli olmuyordu.

Bordo Caddesi'nin ışıltı girişini ardımızda bıraktığımızda, "Neden geldik buraya?" diye sordum, aslında bu soruyu daha önceden sormam gerekiyordu ama Kıvanç'ı düşünmek beni her zamanki gibi aptallaştırmıştı ve sormayı akıl etmemiştim.

"Kıvanç'a aşkımızı yaşadığımızı kanıtlayacağım." dediğinde, kalbimin üzerine kocaman bir kütle oturdu.

Kıvanç, Ushan ile benim gerçekten de sevgili olduğumuzu sanıyor ve üstüne üstlük kendisine olan aşkımın sahte olduğunu düşünüyordu. Kıvanç'ın ağzından bunu duymamıştım ama onun yerinde kim olsa öyle sanırdı.

Kalabalık bir halkanın ortasına girdiğimizde, "Bu oyun ne zaman son bulacak?" diye sordum.

"Ben son bulmasını istediğimde." dedikten sonra elini bileğimden çekip belime koydu. Nazikçe kolunu belime dolamıştı fakat nazikçe olması umurumda bile değildi; onun bana dokunması bile beni rahatsız ediyordu.

Tanıdığım ve çok özlediğim bir ses, "Kesici!" diye bağırdığında, Ushan'ın suratında pişkin bir sırıtış belirdi.

Ushan'ın alaycı bakışlarının odaklandığı noktaya baktığımda, sesin sahibi olan onu, Kıvanç'ı gördüm. Öfkeyle parıldayan kahve çekirdeği gözlerini doğrudan Ushan'a dikmiş, birkaç metre uzağımızda duruyordu.

Gözleri benim üzerimde bir kez dahi dolanmazken, Ushan'ın alayla, "Bordo'nun karanlık çocuğu!" dediğini duydum.

Sanki mümkünmüş gibi Kıvanç'ın gözlerindeki öfke kıvılcımları daha da alevlenirken, Ushan beni öne çıkarmak istercesine tuttuğu belimden nazikçe ittirip, "Bu da benim masum sevgilim." dedi.

Çoğu zaman saçmalayan ve aptalca hareketlerde bulunan bir kız olabiliyordum ama masum ya da saf bir kız olmadığımı üçümüz de biliyorduk.

"İkisini de dışarıya atın." dediğinde, Ushan dişlerini göstererek güldü; bense onun bu sırıtışına yüzümü buruşturarak baktıktan hemen sonra tekrar Kıvanç'a döndüm.

Ne olur, diye fısıldadım dudaklarımın arasında. Bir kez olsun bana bak...

... ve baktı.

Beni duymuşçasına aniden bakışlarını yüzüme çevirdiğinde, ne yapacağımı bilemedim. Üç haftadır bakışlarını bir kez olsun bana dokundurmayan bu çocuk, tam olarak şimdi bana bakıyordu ve benim yaptığım tek şey ona bön bön bakmak olmuştu.

... ve bakmayı kesti.

Kıvanç arkasını döndüğü an, iki kolumdan sertçe tutulup yerde sürüklendiğimi hissettim. Ushan'a baktım, aynı ona yaptıkları gibi iri yapılı iki adam beni de kollarımdan sürüklüyordu. Ushan'ın suratında alaycı bir gülüş, benimkindeyse kocaman bir hayal kırıklığı hâkimdi.

Aslına bakılırsa, Kıvanç'tan bir kahraman edasıyla bana yaklaşıp kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekerek, "Hayır, o benim masum sevgilim!" diye haykırmasını falan düşlememiştim.

Gerçekten!

Bordo Caddesi'nin karanlık sokaklarında sürüklenip, ışıltılı girişinden bir paçavraymışım gibi atıldığımda, bedenim yere düştü. Ruhum bir süre gökyüzüne bakıp dinlenmeyi beklerken, bedenim de aceleci davranmadı, olduğu yerde bekledi.

"Kalksana kızım!" dedi Ushan. Uzanmaya devam ettim.

Kıvanç için bir hiç olduğumu fark ettiğim bu anlarda, elimden başka ne gelebilirdi ki?

"Kime diyorum ben?"

Ushan, sol ayağıyla benim sağ ayağımı dürttüğünde, bakışlarımı ona çevirdim. Şaşkın bakışlarıyla bana bakarken, pek masum görünüyordu. Masum olmadığını biliyordum ama şu anda öyle görünüyordu.

Hakkında bir elin parmakları kadar bilgi sahibi olduğum bir çocuk yüzünden, biraz önce iki adam beni paçavra misali caddeden dışarı atmıştı. Yaşananlar gururuma dokunurken, burnumun içten içe sızladığını hissettim.

Ushan sağ elini bana doğru uzattığında, elini tutmayıp uzanmaya devam ettim. Gitmek için hazır olduğumu hissettiğimdeyse, sağ elimi yavaşça kaldırdım. Elimi kendi elinin arasına alıp, beni kendisine doğru hızla çektiğinde, çekişinin hızı sebebiyle bir anlığına sol elim ve başım göğsüne çarptı. Kıvanç'la bir kez dahi bu şekilde bir temas kurmadığımızı düşündüğüm o kısacık anda; elini belime dolayınca, boğazımın tıkandığını hissettim.

Kıvanç'la asla böyle bir yakınlığımız olmayacaktı.

"Üzülme güzelim, ben buradayım." dedi olan biten her şeyi anlamışçasına.

Çaresiz bir şekilde, "Götür beni buradan." dedim.

--

Evime getirip beni yatağıma yatırmasını, üzerimi örtmesini ve başımda beklemesini az biraz hatırlıyordum. O tüm bunları yaparken, benim bilincim pek yerinde değildi. Ağlıyordum ve kendimi tamamen ona bırakmıştım.

Gözlerimi açtığımda karşımda onu görmeyi hiç ama hiç beklemiyordum. Gözlerimin etrafı ve içi ağlamaktan olsa gerek, acıyordu. Gözlerimi bir kez sıkıca kapatıp tekrar açtığımda, Ushan'ın hâlâ orada olduğunu, acının da hâlâ göz

çevrem ve içinde olduğumu anlayınca, kısa bir şaşkınlık yaşadım.

"Neden gitmedin sen?" diye sorduğumda, yine kabaca bir giriş yaptığımın farkındaydım.

"Seni bekledim, bir ara ateşin çıkar gibi oldu." dedikten sonra sağ elinin işaret parmağıyla yanımdaki bezi gösterdi. "Alnına bez koydum." diye devam ettiğinde, kanımın donduğunu hissettim.

Ben kendimi tamamen ona bırakmışken ve evdeki hiç kimse bizimle ilgilenmezken, o bana kötü şeyler yapabilme fırsatını yakalamıştı fakat o bu tür şeyleri yapmak yerine, çıkan ateşimi düşürmek için alnıma bez koymuştu.

Üstüme örttüğü battaniyemi hafifçe kaldırıp, üzerimdeki kıyafetlerimi kontrol ettiğimde, Bordo Caddesi'ne gittiğim zaman giyindiğim kıyafetlerle karşılaşmayınca, öfkeyle dolup taşan bakışlarımı üzerimden çekip Ushan'a diktim.

"Gözlerim kapalıyken üzerini değiştirmek isterdim, denedim ama beceremedim. Bu yüzden el mecbur gözlerim açıkken üzerini değiştirdim ama kesinlikle sana dokunmadım." dediğinde, bakışlarım öfkeli değil de kuşkulu bakmaya başlamıştı. "Yani, dokundum ama kötü bir manada değil." diye devam ettiğinde, bakışlarımdaki duyguyu korumaya devam ettim. "Kötü bir amacım yoktu yahu!" Ani çıkışlı değişimi, şaşırmama sebep olsa da hiçbir şey söylemeden tekrar gözlerimi kapattım.

"Bir şeyler anlatsana bana." dediğimde, bir süre ses çıkarmadı.

Bu süre uzayınca, gözlerimi açıp başımı hafifçe kaldırdım. Ayakta dikilmiş şapşal bakışlarıyla bana bakıyordu. Yatağın sağ tarafına doğru kayarak oturması için yer açtığım sol tarafına iki kez vurduğumda, hiçbir şey söylemeden gelip oturdu. Ben uyurken üzerimi değiştirmiş ve ateşim çıktığında

ağzıma bez koyup, ateşim düşene kadar başımda beklemişti. Bunları yapan birinin, şu anda uyanık ve kendimi savunabilecek bir haldeyken bana bir şey yapacağını sanmıyordum.

"Ne anlatayım?" diye sorduğunda, bakışlarımı tavanına diktim.

Ondan bu denli şüphelenmekte haklı mıydım? Kıvanç'la aramızdaki meseleyi sorduğumda, bana anlatmamış olması veya dengesiz ruh hallerine bürünüyor olması, ondan her an şüphelenmem için yeterli sebeplerden miydi?

Tavanımdan bakışlarımı ayırdığım sırada, "Aşk meselesi?" dedim.

Çok orijinaldim, biliyorum.

"Aşk falan yok." diye sertçe tepki verdiğinde tek kaşımı kaldırdım. Bu şekilde tepki verdiğine göre anlatmayı dahi istemediği bir aşkı olmalıydı.

"İlk aşkını anlat." diye emir verdiğimde, bakışlarını kaçırdı. "Anlatsana çocuk!" diye üstelediğimde, başını iki yana salladı.

"Olmaz." diye tavrının devamını getirdiğinde, nedenini sorgularcasına iki kaşımı da hafifçe kaldırdım. Bakışlarını benden kaçırıp, "Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum." dediğinde, içimdeki meraklı kız beni esir aldı.

"Dertleşelim hadi. Sen bana ilk aşkını anlat, ben de sana ilk aşkımı anlatayım." deyince, aklıma ilk aşkımın kim olduğu geldi ve yine içime bir hüzün çöktü.

"Kimseye söylemeyeceğine dair söz ver." dediğinde, "Söz." dedim.

"Adı Ezgi." dediğinde, kızın isminin güzelliği karşısında hafifçe gülümsedim. "Ezgi Çora..."

Kızın soyadını duyunca, gözlerim irice açıldı. Akılımı okumuşçasına, "Evet, şu bildiğimiz, son zamanların en ünlü

yazarı" diye devam etti̇ğinde, duydukları̇m karşısında gözlerim biraz önceki̇ne nazaran daha da açıldı.

Ben Ezgi Çora'nın kitaplarına, onun yazı tarzına, az çok da kendisine hayrandım. Bildiğim kadarıyla benimle yaşıt bir genç kız olan Ezgi Çora, Türkiye'nin en genç başarılı yazarıydı ve kitapları burkaç ülkede çevri̇lerek de basılıp yayınlanıyordu. Ezgi Çora gerçekten harika bir kızdı. Bu yüzden Ushan Yazgı'nın ona âşık olması pek de şaşırılması gereken bir şey değildi.

"Yani ilk aşkındı? Sen de onun mu ilk aşkıydın? Ne soruyorsun? Anlatsana yahu!" diye üsteledi̇ğimde, yattığım yerden çoktan doğrulmuştum bile.

"Babalarımız çok yakın arkadaştı. Bu yüzden çocukluğumuzdan beri birlikteydik, gözümü ilk açtığımda beni gördü diyebilirsin sana... Çocukluğumdan beri âşığım ona ben... Ne başkalarına..." Alaylı kısa bir sırıtış kondurdu yüzüne hemen eski haline dönüp devam etti.

"Ayrıcalıklı bir kızdı hep... On üç yaşındayken... O da bana âşıktı. Yani, ben öyle sanıyordum. Bir yıl bana hayatımın en güzel günlerini yaşattı. Onunla öylesine mutlu ve huzurluydum ki... Gerçek aşk sanırdım hep bizimkini..." Tekrar aynı sırıtıştan takındı, bu azıcık da olsa kalbimi sızlattı. "Annesi öğrenmiş." deyip omuz sildiğinde, tek kaşımı kaldırdım. "Terk etti beni." diye devam ettiğinde, ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Rahat bıraktım ben bunu biraz. Babamın verdiği harçlıkları harcamak yerine biriktirmeye başladım. Hani, güya para biriktirip kaçıracağım bunu..." O an, Ushan'ın yüzünde masum bir çocuğun hayallerinin yıkılışı canlandı. "Biriktirdim bir miktar para... Geçtim karşısına, diyeceğim ki ulan seviyorum ben seni, korkmuyorum kimseden..." Başını iki yanında salladı. "Yalan söylemiş bana... Sevmemiş ki hiç."

Tam olarak şu an suratında taşıdığı izler, belki de kurduğu en masum hayallerinin yıkım izleriydi. Ansızın bu izler beni rahatsız etti. Acısını hafifletmek amacıyla sağ elimi uzatıp, nazikçe onun sol yanağına koydum, yavaşça gözlerini kapattı.

Bir süre öylece durduk. Gözlerini açtığında, acısı hafiflemiş gibi bakıyordu. "Benden sonra, dört erkekle daha ilişki yaşamış. Dört erkek daha..." O an Ezgi Çora'dan nefret ettim, sırf Ushan Yazgı'nın tüm masum hayallerini yıktı diye. "Siyahı çok severdi." deyip burukça gülümsedi. "Belki bir gün beni de sever diye, siyah olmaya karar verdim." Elimi çekmek için hamle yapacağım sırada sol elini kaldırıp elimi tuttu. "Öyle bir siyah oldum ki..." Sırıttı. "Annem bile benden korkuyor." deyip ansızın buruk bir kahkaha attı.

Hafiften titreyen elimi tutmayı bıraktığında, ben de onun yanağına dokunmayı bıraktım. Emin olduğum bir şey vardı ki Ushan Yazgı beni korkutuyordu.

"Bir keresinde..." diye başladı söze, bakışları komodinime takılmıştı. "Torpil patlatacaktık, bilir misin torpili bilmiyorum ama..." Yüzündeki sırıtış bir an bile olsun yerini başka bir şeye bırakmadı. "Babam yakaladı bizi, patlatamadık." diye devam edip hemen ardından kahkaha attığında, anlattığı anıdaki komik yeri bulmaya çalıştım fakat bulamadım.

"Bir keresinde de..." diye başladı tekrar söze, yine bakışları komodinimdeydi. "Canının çikolata istediğini söylemişti, gittim marketteki tüm çikolatalardan birer çeşit aldım. Mutlu olur sanmıştım, Görünce kızdı biraz ama beni kırmamak içindi sanırım, neredeyse hepsini yedi. Sonra da hastaneye kaldırdık."

Tekrar kahkaha attığında, ben de güldüm.

"Çok sevdim be Nehir!" dediğinde, ikimizin de suratında gülümsemeye dair hiçbir iz kalmamıştı.

"Nerede şu an?" diye sordum, belki bir ihtimal aralarını yapabilirim diye düşünmüştüm.

"Babamlar kavga etti, annelerimiz de babalarımız kavga etti diye bir süre konuşmadı. Bu süre uzadı da uzadı. Ezgi bana dört yıl sonra reşit olduğunda geri döneceğine dair söz verdikten sonra ben onun geri dönmesini bekledim, o ise hikâyemizi yazarak ünlü bir yazar oldu. Yazdığı kitabı aldım, bildiğim hikâyeyi baştan sona okudum. Değiştirmiş sonunu, ikimiz kavuşmuşuz falan..."

Tekrar gülümsedi; suratındaki bu gülümseme samimilikten başka hiçbir şey taşımıyordu.

"Sevindim sonunu okuyunca. Hâlâ bir umut var sandım çünkü bana dört yıl beklemem gerektiğini söylemişti ve ben bekliyordum. Sonra... Bir gün buluşmak istedi... Buluştuk, çok heyecanlıyım ben tabii... Yalan olduğunu söyledi."

Suratında öfkenin kırıntıları hareketlendiğinde, benim korkum da harekete geçer gibi oldu.

"Sırf o an benden kurtulmak için dört yıl yalanını uydurduğunu söyledi." Gözlerini öfkeyle yumup, birkaç saniye sonra açtı. "Her neyse... Üç yıldır ondan haber alamıyorum. İlk zamanlar böyle değildi. Ortak bir arkadaşımız vardı, neredeyse her gün ona sorardım. En sonunda sıkıldı sanırım, artık sormamamı, hatta onu tanımıyormuş gibi davranmamı söyledi o ortak arkadaşımız, ben de öyle yaptım. Bir daha sormadım, onu da tanımıyormuş gibi davrandım. Sonra da... Vazgeçtim."

"Ne demek vazgeçtim?" diye sorduğumda, umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Gelmeyecek geri, beni aşağılarcasına bu gerçeği söyledi. Daha ne kadar bekleyebilirim ki?" diye sorduğunda ona hak verdim.

Ezgi'nin ilk kitabını yani Ushan ve kendi aşkını anlattığı o kitabı okumuştum. Aşkları o yaşa göre fazla güçlüydü,

kıskanılır derecede mutlulardı. Ezgi geri dönmeyeceğini söylediğine göre, daha fazla beklemenin ne manası vardı ki?

"Başka bir kız olmadı mı hiç?" diye sordum, başını iki yana sallayıp beni onaylamasını bekledim fakat öyle yapmadı.

"Oldu." dedi utanırcasına.

O an aşkın ne tuhaf bir şey olduğunu düşündüm. Biri için ölürmüşçesine onu sevdiğini söyleyip, o gidince başkasına karşı aynı şeyleri hissetmek... Tuhaftı aşk. Acıtan ama aynı zamanda iyileştirendi aşk. Mutlu eden ve çoğu zaman da ağlatandı aşk ve aşk, belki de bu dünyadaki en harika ve aynı zamanda da en berbat histi.

"Onu da başka sefere anlatırım." deyip samimi bir güliş takındıktan sonra oturduğu yerden kalktı.

Bir şey söylemedim, sadece peki dercesine gözlerimi yummakla yetindim.

Odamdan çıkmak üzereyken, "Bu arada..." deyip, adımlarını durdurdu. "Ezgi'yi anlattığım ilk kişisin." diye devam ettiğinde, kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Teşekkür ederim." diye fısıldamamın ardından, odamdan ayrıldığında öylece arkasından bakakaldım.

İnsan hiç susmamalıydı. Bir derdi mi var? Anlatmalıydı yakınındaki dostlarına çünkü o dert, içinde büyüyüp sadece acı verirdi insana. Bu dünyada insanı rahatlatacak yalnızca iki şey vardı; sarılmak ve anlatmak... Bu yüzden ben de yine, başımı yastığıma koyup gözlerimi kapatmadan hemen önce bir süre tavanımla dertleştim. Anlatacak kimsem olmadığında, her şeyimi tavanıma anlatırdım. Yargılamaz ve hiç yorum yapmazdı. Uzunca bir süre konuştum da konuştum, o da olması gerektiği gibi hiç tepki vermeden beni dinledi. En sonunda, iyi geceler dileyip gözlerimi kapattım çünkü derin bir uykuya ihtiyacım vardı.

--

Ertesi gün, kulüp dersinde Deniz ve ben, her zamanki gibi yine yan yana oturup, bölümümüzden epey uzakta olduğumuzu kanıtladık. Irmak, Dans Kulübü'ndeydi ve kıvrak vücudu sayesinde başarılı bir öğrenciydi. Deniz ve ben, Irmak'ı hem başarılı hem de sevdiği bir bölümde okuduğu için az da olsa kıskanıyorduk.

"Boş durmak yok, haydi, canlanın biraz!"

Sanki göbek atmamızı ister gibi ellerini sallayarak konuşmuş olan öğretmenimize karşı ikimiz de sadece gözlerimizi devirdik. Kadın anlamıyordu. Ne Deniz'in ne de benim müziğe karşı yeteneğimiz yoktu! Benim şarkı sözü yazmamı yetenek olarak görmüyordu; eğer görseydi, ben de derslerde boş boş durmak yerine pekâlâ bir şeyler yapabilirdim.

Deniz, oldukça sinirli bir ses tonu kullanarak, "Bir gün bu kadının düdüğünü fena öttüreceğim." dediğinde, sadece üç saniye sonra neyi kast ettiğini anlayarak kaşlarımı çattım ve bacağına canını acıtmayacak kadar sert bir şekilde vurdum.

Yan sınıfımızda okuduğunu bildiğim çocuğun mırıldandığı şarkı, ansızın bana ilham getirince, çantamdan şarkı sözlerimi yazdığım defterimi çıkardım. Çocuk kıskandığım güzel sesiyle şarkıyı mırıldanmaya devam ederken, kalemimi de elime almıştım.

Unutamadım hâlâ,

Dinlediğim her şarkının notalarında,

Sensizlik olmuyor.

Terk edişin hâlâ aklımda.

Kafamı kaldırıp, gözlerimi, yazdığım sözleri okuyan Deniz'e diktim. Dudakları aralık, gözlerini kısmış, kafasını hafiften öne eğmiş bir halde sözleri okumaya çalışıyordu. Ona dik dik baktığımı birkaç saniye sonra fark edince, samimi olmayan bir gülümseme yolladı bana ve başını başka yöne çevirdi. Sesi güzel olan çocuk bir başka şarkıyı söylemeye başladığında, yanındaki kız da ona eşlik etmeye başlamıştı. Kalemi tekrar sıkı sıkıya tuttum. Sesim güzel olmayabilirdi ama iç sesim güzeldi.

Nasıl çekip gidebildin?

Önce ellerim tutsak, sonra gözlerim...

Nasıl beni bırakıp gidebildin?

Deniz'in kahkahasını duyduğum an kalemi çantama atıp öfkeli gözlerimle ona baktım. Ağzını, yumruk yaptığı eliyle kapatmış, kahkahasını önlemeye çalışıyordu. Öfkeli bakan gözlerimle bir süre hiçbir şey söylemeyip ona baktım; kahkahasını biraz olsun dindirebildiğinde, "Kızım, ağır ergen hallerine girmişsin sen." deyip kahkaha atmaya devam etti.

"Deniz!"

Öğretmenin bağırışını duyduğumuzda, ikimiz de başımızı ondan yana çevirdik. Aysu Öğretmen'in, Deniz'in adını bağırarak söylemesinden hemen sonra Solist Odası'nı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Aysu Öğretmen gerçekten sinirli gözüküyordu ve Deniz'e saldırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı.

"Dışarı mı çıkayım?" diye sordu Deniz, suratında pişkin bir sırıtış yüzüyordu. Deniz'in suratındaki sırıtış beni bile sinir ederken, kadının halini düşünemiyordum.

Aynen [illegible] dive bağlandığında [illegible] hava gibi kuruyu hemen anlaşılan kuşar adımlarla ilgilenir gibi.

Yarınlarınız her ilave bir [illegible] [illegible] [illegible]

12

Ayaklarımın beni Bordo Caddesi'ne götürüyor olması ne kadar doğruydu bilmiyordum çünkü geçen sefer geldiğimde bu caddeden yaka paça atılmıştım. Bu sefer yanımda Ushan vardı, bu yüzden caddeden atılacağımı pek sanmıyordum. Sanıyordum ama pek sanmıyordum. Evet, pek kelimesinin önemi buradan anlaşılabilirdi.

Kıvanç'ı özlemiştim. Onu özlememi gerektirecek nadir anılarımız vardı ama onu yine de tüm o soğukluğuna rağmen özlemiştim. Bizim ilişkimiz genel olarak düşünülecek olursa, ben ona bakardım, o bana bakmazdı; ben konuşurdum, o susar ve keyfi yerinde değilse beni dinlemezdi. Yine de ben bu saçma ilişkimizi özlemiştim; ona bakmaya ve ona bir şeyler anlatmaya ihtiyacım vardı. Amacıma ulaşmıştım, ona âşık olduğumu sanıyordum ve geceleri artık sadece onu düşünüyordum; ailemi düşünmüyordum. Aile demişken... Üç gün sonra babamın isteği üzerine ayarlanan o aile gününüz vardı. Orada ne halt yiyeceğimi hiç ama hiç bilmiyordum çünkü son günlerde düşündüğüm tek şey Kıvanç'tı.

Dolap Bar'a girdiğimde, kendi kendime güldüm çünkü barın adı *gerçekten* komikti. Barın adını kimin koyduğunu merak ediyordum ama merakımı gidermek için kime sormam gerektiğini bilmiyordum.

Barmeni bardakları silerken gördüğümde, gülümsedim ve yanına ilerledim, gerçekten iyi bir çocuktu.

"Selam güzellik, ben Gay Boy" dediğinde sıraydım. Sanırım çocuğun biriyle iletişim kurmak için kullandığı ilk cümle buydu, beni iki seferdir aynı şekilde selamlıyordu.

"Nehir ben." deyip elimi uzattığımda, tek kaşını kaldırdı, ardından elimi sıktı.

"Gay misin?" diye sorduğumda, bana boş bir bakış fırlattı.

"Peki, sen aptal mısın?" diye sorduğunda, sorusuna karşılık, "Evet." diyesim geldi. Kıvanç bana o kadar çok aptal olduğumu söylemişti ki istemsizce buna ben de inanıvermiştim.

"Ne alakası var canım?" diye söylenip sol omzumu umursamazca kaldırıp indirdiğimde, bu hareketin bana yakışmadığını fark edip bir daha bu hareketi yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

"Kendime Gay Boy diyorum, gay değilsem neden böyle söyleyeyim?"

Çocuk hem iyiydi hem de mantıklı düşünüp konuşuyordu. Onu şimdiden çok sevmiştim.

"Neyse ya, bana meyve suyu versene." dediğimde, kahkaha atmaya başladı. Ona tek kaşımı kaldırarak, ne gülüyorsun dümbelek, bakışımı attım, çocuk bakışımı tanımlayamamış olacak ki istifini bozmadan, hatta karnını tutarak kahkaha atmaya devam etti.

"Lan..." deyip o kahkahasını önlemeye çalışırken kaşlarımı çattım, sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Nihayet kahkahasını önleyebildiğinde, "Nerede olduğunun farkında mısın sen?" diye sordu. Bardaydım. Barlarda meyve suyu satılmıyor muydu yoksa bu sadece Dolap Bar'a özel bir şey miydi?

"Boş ver ya, sen en iyisi bana su ver." dedim.

Suyun satılması şarttı. Suyun satılmadığını söyleseydi, bu sefer de ben ona biraz önceki gülüşü gibi gülerdim.

"Bekle." deyip arkasını döndü.

O arkasını dönünce, ben de etrafıma bakındım. Kıvanç'ı bu koskoca caddede bulamayacağımdan emindim fakat eğer bu bardaysa, belki bir ihtimal onu bulabilirdim. Tekrar Gay Boy'a doğru döndüğümde, onun bir başka kızla ilgilendiğini görmüştüm, hemen önümdeki su ise beni bekliyordu. Bardağı elime alıp suyu yudumlamaya başladığımda, Gay Boy sipariş edilen içeceği kıza verdi ve tekrar bana döndü.

"Kıvanç'ı mı arıyorsun yine?" diye sorduğunda, öksürdüm, bardağı biraz önceki yerine bıraktım.

"Nereden bildin?" diye sorduğumda, gerçekten şaşkındım. Buraya en son geldiğimde ona Kıvanç'ı sormuştum ama üzerinden epey zaman geçmişti.

Göğsünü kabartarak, "Barmenlerin hafızası kuvvetlidir." dedikten hemen sonra, kendini beğenmiş bir edayla, "... ya da sadece benim." diye devam etti.

"Aman." diye alayla konuşup bardağı elime tekrar aldım ve kalan suyu yudumlamaya devam ettim.

Barmen bana gülerek bakarken, duyduğum melodi, bardağı alelacele aynı yerine bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başlamama sebep oldu. Duman'ın Melankoli şarkısı...

"Özledim seni harbiden."

Hem de Kıvanç'ın sesinden!

"Aklıma da düşüverir aniden.

İçince, açılınca..."

Sarhoş muydu?

"Bekledin, sana gelmedim,

Geceleri gönlümü eğledim."

Neden bu şarkıyı söylüyordu?

"Uçunca, uyuşunca..."

Nasıl bu kadar içten söyleyebiliyordu?

"Söyledin seni duymadım.

Leyla'ya Mecnun'u oynadım.

Sevgi sözleri.

Onu gördüm.

Anladım ki yanılmışım.

Gözleri kapalıydı ve her zamanki gibi yine siyahlara bürünmüştü.

"Öylesine yalana sarılmışım."

Kime söylüyordu bu şarkıyı? Böylesine içten söylediği sözler kimin içindi?

"Sen ölünce, gömülünce..."

Şarkı sözlerini tekrarlayacağını anladığım sırada, arkamı dönüp koşmaya başladım. Suyun ücretini ödemediğim aklıma geldiğinde, cebimdeki beşliği çıkarıp barmenin önüne koydum, bir şey söyleyeceğini fark etsem de umursamadan koşmaya devam ettim.

Kıvanç'ın sevdiği bir kız vardı.

Bu düşünce zihnime düşüp de bir daha kalkmak bilmeyince, saatlerce içimde onunla savaştım. Sanırım düştüğü yeri epey beğenmiş olmalıydı ki kalkmadığı gibi yumurtlamaya da başlamıştı. Kıvanç'ın sevgilisi vardı. Kıvanç'ın ölümsüz bir aşkı vardı. Kıvanç'ın, Kıvanç'ın ve Kıvanç'ın...

Zihnime düşen o düşünce beni çıldırtma aşamasına gelince, Deniz ve Irmak'ı aradım. Su'nun deyişiyle Sulu Parazitler olarak toplanmamızı gerektiren bir konu vardı.

--

"Ne var kızım ya, ne diye apar topar çağırdın beni?"

Irmak'ın odama girer girmez söylediği ilk cümle bu olmuştu. Deniz gelene kadar, Irmak yarım kalan turkuaz mavisi ojesini sürmeye devam etmişti; ben de Deniz gelene kadar tek kelime etmem, diye tutturarak odamda volta atmıştım.

"Senin yüzünden flörtümü bırakıp geldim."

Deniz de odama bu şekilde söylenerek adımını atmıştı.

İkisinin de odama söylene söylene girmelerini hiç umursamayarak, "Kıvanç'ın sevgilisi var." diyerek pat diye konuya giriş yaptığımda, ikisi de aynı anda, "Ne?" diyerek tepki verdi.

Bakışlarımı Deniz'de toplayıp, "Kıza çok âşık, ölüyor oğlum aşkından." dedim. Nedense o an Irmak'ı muhatap alasım gelmemişti.

Irmak ise bunu umursamayıp, "Kız güzel mi?" diye sordu. Eğer, evet güzel, deseydim, ha sorun yok o zaman, diyecek miydi, açıkçası merak ediyordum.

Sorusuna o tarz bir cevap vermek yerine, "Kızı görmedim." dedim sadece.

"Nereden kesin o zaman?" diye sordu Deniz.

Yüzünü buruşturan Irmak, Deniz'e hitaben, "O nasıl bir soru cümlesidir?" diye sorduğunda, Deniz omuz silkti.

Deniz'le müzikte yeteneksiz olduğumuz gibi bir ortak noktamız daha vardı; Dil anlatım dersimiz de pek iyi değildi. İkimiz de çoğu zaman anlatım bozukluğu içeren cümleler kurardık. Irmak, Türkçeye çok önem veren ve onu gerektiği gibi güzelce kullanmaya çalışan biri olduğundan, en ufak bir hatamızda bizi rezil ederdi.

"Kardeşiniz bunalıma girmiş burada, sizin yaptığınız muhabbete bakın yahu." deyip, kendimi yatağıma doğru fırlattım. Fırlatılmaya benzeyen atlamam sebebiyle vücudum kısa bir anlığına ağrı çekti, sonra geçti.

Irmak, "Siz zaten Kıvanç'la görüşmeyi kesmemiş miydiniz?" diye sorduğunda, başımı çaresizce salladım.

"O zaman sana ne kızım bundan?" diye sordu Deniz, Irmak da ona katılmak amacıyla başını salladı.

"Ne demek bana ne?"

"Yahu, ben de önemli bir şey oldu sandım. Kalk Irmak, kalk, gidelim bu diyardan..."

Irmak tekrar onaylarcasına başını sallayıp, Deniz'le eş zamanlı olarak ayağa kalktı ve ikisi de bana başka herhangi bir şey söylemeden odamdan çıktı.

Arkalarından bir süre bakakaldım, Ecrin teyze içeriye girdiğindeyse hemen kendimi toparladım. Gülümseyerek ne olduğunu sorduğumda, Ecrin teyze de gülümseyişime karşılık vererek, "Göksu Hanım kıyafet alışverişi yapıp yapmadığını sordu." dedi.

Kıvanç'la dolu olan kafam sebebiyle kıyafet almayı unutmuştum fakat yine de "Endişelenmesine gerek yok, yaptım." diyerek yalan söyledim.

Ecrin teyze bir iki saniye gözlerini yumup açtıktan sonra bir ihtiyacım olup olmadığını sordu. Annem, demek istedim. Anneme ihtiyacım var.

"Hayır, yok..."

... ama yine diyemedim.

"İyi geceler kuzum!"

"İyi geceler Ecrin teyze!"

Yine, koskoca odamda yapayalnız kaldığımda, yatağımda tepinmeye başladım. Saatin geç olduğunun farkına vardığımdaysa, yatağımın içine girip uyumaya çalıştım. Uyuyamadığım onca dakikanın ardından, kalkıp yere oturdum ve her canımın sıkıldığında yaptığım gibi amuda kalktım. Bu hareketin sağlık açısından birçok faydasının olduğunu duymuştum fakat hiç araştırmak gibi bir girişimim olmamıştı.

Uzunca bir süre o şekilde durdum, sonra yorulduğumu fark edince bağdaş kurarak oturdum. Uzun bir süre de yoga yapıyormuşçasına, gözlerim kapalı bir şekilde oturup, kendimi rahatlatmaya çalıştım.

En sonunda, uyumak istediğimi fark edince, komodinimin üzerinden telefonumu aldım ve Batu'yu aradım. O her hâlükârda gelirdi, hem de hiç söylenmeden.

Aramamı, "Efendim?" diyerek açınca, hafifçe gülümsedim. "Uykum var." diye mızmız bir kız edasıyla konuştuğumda, mırıltılı bir ses çıkarıp, "Bekle, geliyorum." dedi ve aramayı sonlandırdı.

Bir saat kadar sonra Batu odama girdiğinde, oturduğum mavi koltuğumdan kalkıp ona sarıldım.

"Ah be Nehir!.." deyip sarılışıma karşılık verdiğinde, hiçbir şey söylemedim çünkü ben hiçbir şey demesem de o bir şekilde anlardı.

Kısa süren sarılışımızın ardından yatağıma geçip örtümü düzelttim. Yastığıma başımı koyup ümit taşan bakışlarımı ona diktiğimde, yatağımın hemen solunda bulunan küçük mavi koltuğuma kurulup derin bir nefes aldı.

Sesine esrarengiz bir ton katmayı unutmayarak, "Bir varmış, bir yokmuş..." diye konuşmaya başladı.

Üzgün olduğumda veya uyuyamadığımı söylediğimde, nerede olursa olsun hemen gelir ve hiçbir şey sormadan bana masal anlatırdı. Diğer gecelerde olduğu gibi o gece de bana yine zaten ezbere bildiğim masallardan birini anlattı.

--

Ertesi gün uyandığımda, Batu'nun anlattığı Külkedisi masalı sayesinde rahat bir uyku uyuduğumu fark ettim. Esneyerek yatağımdan doğrulduğumda, küçük elbise dolabımın üzerindeki notu gördüm. Yatağımdan kalkıp birkaç adım atarak dolabımın hemen önüne geldiğimde, nottaki yazıyı okudum.

HARİKA BİR PRENS BULACAĞINDAN EMİNİM AMA O KİŞİNİN KIVANÇ LAVUĞU OLABİLECEĞİNDEN EMİN DEĞİLİM.

Notuna samimi bir gülümseme yolladıktan sonra banyoma girmek için odamdaki mavi kapıyı açtım. Adım atıp sol tarafımdaki kapıyı araladıktan sonra içeriye girdim ve ardımdan kapıyı kapattım. Aynada kendime kısa süreliğine

baktıktan sonra duşakabinin girişini aralayıp kendimi onun içine attım. Attım derken ciddiydim. Gerçekten attım ve dirseğimin acımasına sebep oldum. İnleyerek doğrulduktan sonra da musluğu açtım.

Kısa süren duşumun ardından havluma sarıldım ve banyomdan çıkıp tam karşımdaki kapıyı açarak kıyafet odama girdim. Çamaşırlarımı giyindikten sonra koyu kot mavisi pantolonumu üzerime geçirdim. Mavi bir bluz giyinecekken son anda asker yeşili bluzum gözlerime takıldı ve onu elime alıp üzerime geçirdikten sonra tekrar banyoma ilerleyip saçlarımı yapmaya başladım.

Yarım saat süren hazırlanmamın ardından Ushan'ı aradım.

Aramamı "Sarışınım!" diyerek açtığında, yüzümü ekşittim. Ne ara onun sarışını olmuştum?

"Senden ayrılmaya karar verdim, git Ezgi'nle barış." dediğimde, bir süre ses çıkarmadı.

Bir aydır sahte sevgiliydik ve bana Ezgi'yi anlatmasından sonra yakın arkadaş diyebileceğimiz bir ilişkimiz olmuştu. Ebeveynlerimin bana nasıl davrandığını biliyordu, onun ilk aşkını biliyordum. En önemli sırlarımızı birbirimize anlatmıştık fakat onunla sahte sevgili olmaya devam etmek istemiyordum.

"Olmaz." dediğinde, tek kaşımı kaldırdım.

"Ne demek olmaz?"

"İmkânı ihtimal dâhilinde değil... Olmaz. Ol-maz!"

"Oğlum, istemiyorum seni, anlamıyor musun? Ezgi'ye âşıksın sen, ben de Kıvanç'a âşığım. Neden-"

"Bordo Caddesi'ne gel."

Telefonu suratıma kapattığında, kaşlarım çatık bir halde şaşkın şaşkın bakakaldım.

Bordo Caddesi'ne gidersem olay daha net bir şekilde çözülür, diye düşünerek evden ayrıldım. Ne olursa olsun

Ushan'a hâlâ tam olarak güvenmediğimden dolayı yolda-yken Irmak'ı arayıp, bir saat içerisinde beni aramasını, telefonuna cevap vermezsem de derhâl Bordo'ya gelmesi gerektiğini söyledim. Neyse ki bu sefer söylenmeden ve sebebini sormadan, isteğimi kabul etti.

Bordo'ya vardığımda, Ushan'ı arayıp caddeye geldiğimi söyledim ve telefonu kapattıktan yalnızca birkaç dakika sonra bileğimde nazik olduğunu söyleyemeyeceğim bir dokunuş hissettim.

"Ushan!" diye bağırdığımda, "Kesici!" diye bağırarak karşılık verdi. "Lakabım Kesici!" diye bağırarak devam ettiğinde, öfkesi tüm benliğini esir almış gibiydi.

Siyah bir kapının önüne gelene dek, canımı acıttığını umursamadan beni bileğimden çekelemeye devam etmişti. Siyah bir kapının önüne geldiğimizde, Ushan kapının önünde duran bizim yaşlarımızda olduğunu tahmin ettiğim çocuğa, "Kapıyı aç." diye emir verdi. Çocuk kapıyı açtığında, Ushan beni fırlatırcasına içeriye doğru itekledi. Dizlerimin üzerine düştüğümde, an itibariyle içerideydim.

"Kıvanç'a, Kesici senin Solucan'a çok öfkelenmiş, her zamanki yaptığından yapacakmış, de."

Çocuk hiçbir şey söylemediğinde, Ushan onu orada bırakarak içeriye adımını attı ve kendi ardından kapıyı kapattı. Ben o sırada çoktan düştüğüm yerden doğrulmuştum. Şaşkın bakışlarımla Ushan'a baktığımda, okyanus mavisi gözlerinin siyaha çalan bir maviye dönüştüğünü gördüm.

"Lakabımın anlamını merak ediyordun, değil mi?" diye sorduğunda, sorusunu umursamak yerine, bulunduğum odayı incelemeye başladım.

İçeride bir yatak, bir televizyon ve bir tane de küçük buzdolabı vardı. Odanın camı yoktu, tavanında küçük bir tane havalandırması vardı ve içerisi boğucu bir havaya sahipti.

Tekrar Ushan'a odaklandığımda, sivaha çalan öfkeli gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

"Sana birazdan lakabımın anlamını uygulamalı olarak göstereceğim."

Sözünü bitirir bitirmez, sağ elini arka cebine götürdü. Elini tekrar görebileceğim şekilde gün yüzüne çıkardığında, elindeki çakıyı görebilmiştim.

Korkuyla "Yok artık." dediğimde, büyük bir sırıtışla, "Var artık." dedi.

Sağ elimi korkarak havaya kaldırdıktan sonra, "Bak, bırak onu... Konuşarak halledebiliriz." dediğimde, dişlerini göstererek güldü.

Komik bulduğu için gülmemişti, söylediğim şeye sinirlendiği için gülmüştü.

"Ezgi'yi çok sevmiştim." diye söze başladığında, duygusal bir hale bürüneceğini düşünerek rahatladım çünkü eğer fonksiyonları duygusal bir şekilde çalışırsa, onu alt etmek benim için daha kolay olurdu. "Beni hiç acımadan terk ettiğinde, ona siyah olacağımı söylemiştim." diye devam ettikten sonra çakının düğmesine bastı ve çakının parıldayan keskin ucu gün yüzüne çıktı.

"Söylediğim gibi siyah oldum, baksana bana." deyip ellerini iki yana açtı; sağ elindeki çakı, korkutucu bir derecede bana bakıyordu. "İnsanlar psikopat ve çift karakterli biri olduğumu düşünüyor. Ezgi de öyle düşünüyor mudur?" diye sorduğunda, başımı iki yana salladım çünkü aksini yapsaydım daha fazla sinirleneceğini biliyordum.

"Peki, sen öyle düşünüyor musun?" diye sorduğunda, biraz önceki gibi ama daha şiddetli olarak başımı iki yana salladım. Tekrar dişlerini görebileceğim şekilde güldüğünde birkaç adım geri attım.

"Korkma sarışınım, korkma." diye fısıldadığında, o an anladım.

"İnsanlar çok ve boş konuşur." diyerek söze başladı. Ses tonunda, görmüş geçirmiş bir insanın bilgeliği yatıyor gibiydi. "Çok ve boş konuşan insanlara ceza vermek gerekir."

Kıvanç'ın buraya gelip beni kurtarmayacağından emin olduğum için etrafımda kendimi koruyabileceğim bir şey aradım. Bulamadım.

"Bir adam vardı, Ezgi'nin tam bir orospu olduğunu söylemişti. Çok öfkelendim, adamla kavga ettik. Ona ceza vermek istedim ve verdim. Adam, çok kullandığı bir şeyini kaybetti ve ben de, bu aptal lakabın sahibi oldum. Kesici... Ne komik, değil mi? Sevdiğim kız için siyah olmaya çalışıp, sırf ona laf ediyorlar diye öfkelenip bir adamın dilini kestim. Komik, değil mi?" deyip kahkaha atmaya başladığında, donan kanım tepki vermeme engel olmuştu.

Ushan... Kesici... Dil kestiği için "Kesici" lakabına sahip ruh hastası... Ezgi Çora'ya takıntılıymışçasına âşık olan Ushan Yazgı...

"Gülsene!" diye bağırdığında, dudaklarımı gülmesi için zorladım fakat bana itaat etmediler. "İnsanlar benim veya bana ait olan şeylerin hakkında çok ve boş konuşuyor. Ben onlara, konuşmayın, diyorum ve onlar beni dinlemiyorlar. Ben onlara tekrar, konuşmayın, diyorum ve onlar beni yine dinlemiyorlar. Sonra... Bir daha asla konuşamasınlar diye onların dillerini kesiyorum. Hiç acımadan. Şimdi anladın mı güzelim, bana neden Kesici dediklerini?" diye sorduğunda, ürkekçe başımı salladım.

Kapının önünden çekilip yatağın yanına ilerlediğinde, kaçmak için an kovaladım.

"Bak buraya." dediğinde, başımı sağ omzuma doğru çevirdim; elindeki kavanozu daha net görebilmem için havaya kaldırdı.

Kavanozun içindeki kırmızı şeylerin ne olduğunu anlayamadığımda, kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Dil koleksiyonuma merhaba de." diye devam ettiğinde, midemin içinde büyük bir deprem yaşandı.

Bana doğru gelmeye başladığında, midemdekileri daha fazla orada tutamayacağımın farkına vararak eğildim ve kusmaya başladım.

"İlk kez sana anlattım Ezgi'yi ve sen bunu bile bile beni bırakmak istedin, ilk kez sana gösterdim dil koleksiyonumu ve bakalım sen bunu bile bile şimdi ne yapacaksın?" diye konuşurken, birkaç adımda yanıma varmıştı.

Midemdekileri boşalttığıma emin olduğumda, elimin tersiyle ağzımı silip, beraberinde başımı kaldırdım ve tam o anda saçlarımı kökünden kavrayıp, beni çömeldiğim yerden o şekilde kaldırdıktan sonra bedenimi kendi bedenine yaslayıp, başımı da geriye doğru çekti.

"Ushan!" diye konuştuğumda, gözlerime yaşlar birikmişti. "Bu yaptığın ... yanlış." diye devam ettiğimde, sondaki kelimem sebebiyle kendime kızdım. Sanki annesiymişim de öğüt veriyormuşum gibi konuşmuştum.

"Biliyorum." dediğinde, saçlarımdaki ellerini biraz olsun gevşetmiş gibiydi.

"Baksana, bana Ezgi'yi anlattın. İlk kez, bana anlattın... Bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Bana önem veriyorsun... Biz... İki yakın arkadaşız, sen bana zarar veremezsin." diye devam ederken, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

Başımı kendi göğsüne sertçe yasladıktan sonra sol kolunu belime dolayıp, "Neden veremezmişim?" diye sordu.

Kıpırdamama ihtimal yoktu, kolunu sıkıca bedenime sarmıştı ve sağ elinde tuttuğu bıçağı boğazıma dayamıştı. Şu dakikadan sonra emin olduğum bir şey vardı ki o da Ushan Yazgı'nın sorunları olan ruh hastası bir çocuk oluşuydu.

Bu gerçeği henüz şimdi, Ushan boğazıma bıçak dayayınca anladığım için kendime kızdım, kendime kızdıktan hemen sonra da Ushan'a kızdım ama ona bunu söylemedim çünkü eğer söyleseydim, boğazıma dayanan bıçak belki de dayanmak yerine başka şeyler de yapabilirdi. Belki de kızdığım kişi kendim veya Ushan değil de Kıvanç'tı. Kesici'nin benim dilimi keseceğini öğrenmiş olmalıydı ve ona rağmen hâlâ beni kurtarmaya...

Geldi.

İçeriye giren Kıvanç, Irmak ve tanımadığım siyah saçlı büyük ihtimalle de mavi gözlü olan çocuk, son andaki düşüncelerimi yarıda kesmiş, hatta rahatlayıp sevinmeme sebep olmuştu fakat Ushan'ın boğazıma dayadığı bıçak biraz önce hareketsiz dururken, onlar içeriye girince, ani bir giriş olduğundan Ushan paniklemiş, bıçak hareket etmişti. Büyük ihtimalle boynum kesilmişti.

Biraz önce sessizce ağlayan ben, şimdi hıçkırarak ağlamaya başlamıştım ve bu ağlayışım hâlâ boğazıma dayalı olan bıçak için hiç iyi bir davranış değildi.

Ushan, kulağıma doğru, "Ağlama." diye fısıldadı.

"Tükürtme belana Kesici!" dedi mavi gözlü çocuk.

Eğer şu anda bu halde olmasaydık, olduğum yere oturup çocuğun bu garip tehdidi için dakikalarca gülebilirdim ama bu haldeydik ve eğer gülseydim bu epey garip olurdu.

Ushan, sol kulağımın hemen yanındaki dudaklarını oradan ayırdıktan sonra, "Sen karışma Ozan!" diye tısladı.

Adının Ozan olduğunu öğrendiğim çocuk Irmak'a dönüp bir şeyler mırıldandığında, Irmak başını iki yanında salladı,

gözlerinde yaşlar birikmiş gibiydi ya da ben sadece ışık sebebiyle öyle görmüştüm.

"İlla dilini keseceksen, git ve bunu başka yerde yap." dedi Kıvanç ve dudaklarım hafifçe aralandı, şaşkınlıktan bacaklarım titremeye başlamıştı.

Bu kadar mı önemsizdim onun için?

"Bu kadar mı önemsiz senin için?"

Ushan'ın zihnimi okuyup okumadığını merak ederken, Kıvanç'ın, başını evet anlamında hareket ettirdiğini görünce, titreyen bacaklarımın üzerinde daha fazla duramayacağımı hissederek, yere düşer gibi oldum ve her türlü bahse girerim ki Ushan boğazıma dayadığı bıçağı o an çekmemiş olsaydı, şu anda yaşamıyor olurdum.

Her şey bir anda gelişti.

Ushan elindeki bıçak boğazımı kesmesin diye bıçağı dayadığı yerden uzaklaştırınca, Kıvanç iki büyük adımda yanımıza vardı ve Ushan'ın kafasına sert bir tekme attı. Ushan'ın kolları benden ayrılırken, bedeni geriye doğru savruldu. Kıvanç, geriye doğru savrulan Ushan'ın bedenine bir tekme daha attığında, tekmesinin Ushan'ın karnına denk geldiğini gördüm. Ozan beni kolumdan tutup çekerken, Ushan'ın acıyla kıvranıp eş zamanlı olarak öksürdüğünü duymuştum.

Ozan'ın, beni Irmak'a doğru fırlatması ve sonra Irmak'la beraber Bordo Caddesi'nde koşmaya başlamamız...

Bu olanlar en fazla üç dakika içinde gerçekleşirken, boynumdaki sızıyı yeni yeni hissediyordum. Uzunca bir süre ardımıza hiç bakmadan koşmaya devam edip, Bordo Caddesi'nin çıkışında soluklanmaya çalıştığımız sırada, gözyaşlarımı sildim. İkimiz de hafifçe eğilmiş, dizlerimize ellerimizi yaslamış bir halde soluklanırken, Ozan'ın bize doğru koşarak geldiğini gördüm.

"Koşun kızlar!" diye bağırdığında, ona uyarak biz de tekrar koşmaya başladık.

Ozan, caddenin çıkışındaki bir otomobilin yanında durduğunda, yine ona uyarak biz de orada durduk.

"Binin!" diye bağırdıktan sonra otomobilin ön kapısını açıp şoför koltuğuna geçtiğinde, yine ve yine ona uyarak biz de bindik.

Ozan, otomobilin kapılarını kilitledikten sonra derin bir nefes alarak motoru çalıştırdı.

Otomobil çalışıp Bordo Caddesi'ni geride bırakır gibi olduğunda, adının Ozan olduğunu bildiğim çocuk gayet sakin bir şekilde, "Kıvanç sizi eve bırakmamı tembihledi." dediğinde, kalbimde komik bir hareketlilik hissettim. Aynı sakinlikle, "Senin adın Nehir miydi?" diye sorduğunda, dikiz aynasından bana bakıyor olduğunu gördüm.

Sorusuna karşılık hafifçe başımı salladığımda, "Irmak'ı senin evine bırakmamı ister misin?" diye sorunca, sorusuna değil de Irmak'ın adını biliyor olmasına takılarak Irmak'a kısa bir bakış attığımda, gelmek istediğini söylercesine başını salladığını gördüm.

Tekrar dikiz aynasına baktığımda, Ozan'ın yola baktığını görünce, "Çok iyi olur." dedim ve otomobil Bordo Caddesi'ni tamamen ardında bıraktığında, Irmak'ın küçük çığlığını duydum.

"Nehir! Boynun!" dediğinde, gözlerimi irice büyüttüm.

Boynumun ne halde olduğunu unutmuştum!

"Doğru söyle... Ne kadar derin?" diye sordum, ne aynaya bakmaya ne de kesilen yere dokunmaya cesaretim vardı.

"Yemek borunu görebiliyorum!" diye endişeyle bağırdığında, gözlerimi mümkünmüş gibi daha irice büyüttüm ve bunun dışında başka tepki veremedim.

Yemek borumu görebiliyorduysa... Ölecek miydim?

Ozan'ın kahkahasını duyduğumda, Irmak'ın da dikiz aynasından Ozan'a bakıp gülmeye başladığını duydum. "Salak bu..." Benimle alay ettiğini anladığımda, kaşlarımı çatıp, bakışlarımı ellerime çevirdim. "Vallahi salak..."

Sonrasında evimi tarif etmem dışında yol boyunca hiç konuşmadık.

Evimin önüne geldiğimizde, yine tek kelime etmeden otomobilden indik. Evimin hemen önünde dikilen Kıvanç'ı gördüğümüzde, üçümüz de şaşkınca kalakaldık. Ne ara Ushan'la olan meseleyi halletmişti de bizden önce benim evime varabilmişti?

Kıvanç yanına yaklaşmamıza izin dahi vermeden, otoriter bir tavırla, "Ozan, sen Irmak'ı evine götür." dedi.

Irmak'a döndüğümde, tek kaşını kaldırmış bir halde bana bakıyordu, ne demek istediğini anlamadım fakat yine de başımı salladım.

"Yarın sabah erkenden gelirim öyleyse." dedi Irmak ve Ozanla beraber biraz önceki indiğimiz otomobile yöneldi fakat bu sefer arka koltuğa değil de öndeki koltuğa oturdu. Onlar sokağımızdan çıkınca, bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim.

Çenesiyle evimi işaret ettiğinde, başımı salladım ve bize merakla bakan korumaların yanından geçip evimin kapı zilini çaldım. Hemen arkamdaki Kıvanç, kalbimin komik bir şekilde hareket etmesini sağlamaya devam ederken, kapıyı açan kişi boynumdaki kanı görmesin diye saçlarımla boynumun ön kısmını kapattım, içeriye o şekilde girdim ve hızlı adımlarla basamakları tırmandım. Odamın önüne Kıvanç'la eş zamanlı olarak vardığımızda ise odama ilk giren o oldu.

Kapımı kapatmamın hemen ardından, "Eğer ben oraya gelmeseydim..." diye söze başladı. "Ushan senin dilini ya da boğazını kesseydi..." dedikten sonra bakışlarını kaçırdı. "... ve ;er ölseydin..." diye devam ettikten sonra tekrar bakışlarını

benimkilerle buluşturdu. "Ailen, senin yokluğunu ne zaman fark ederdi?" diye sorduğunda, boğazımdan güçlü ve acıtan bir tükürük topu geçti.

Cevap vermedim, ilk kez onun gibi davranıp merakla sorduğu sorusuna cevap vermedim ve gidip yatağımın ayakucuna oturdum. Cevabımı bekleyip beklemediğini bilmiyordum, bakışlarımı onun üzerinden çekeli çok olmuştu.

"Her neyse, kalk da şu boynunu temizleyelim." dedikten sonra, beni bileğimden tutup banyoma sürüklediğinde, ona zorluk çıkartmadım.

Mavi kapımı açarak banyoma girdiğimizde, belimden tutup bedenimi hafifçe kaldırdıktan sonra beni banyo lavabosunun mobilya tezgâhına oturttu. Küçük bir çocukmuşum gibi hissettiğim o saniyelerde, yüzümde samimi ve fazla geniş olmayan bir gülümseme belirdi. Saçlarımı geriye doğru attırdıktan sonra, çenemden hafifçe tutup başımı geriye doğru ittirdi. Yutkunduğum sırada, gözlerim, boynuma dikkatle bakan Kıvanç'ın gözlerindeydi.

"Çok derin değil." dediğinde, yüzündeki rahatlama duygusunu görünce istemsizce şaşırdım.

Boynum derin bir şekilde kesilmediği için rahatlamıştı. Daha biraz önce benim önemsiz olduğumu söylediği halde, neden derin kesilmediği için rahatlamıştı ki?

Dolaptan çıkardığı şişenin kapağını açtıktan sonra, pamuğa birkaç damla ondan döktü ve şişenin kapağını kapattıktan sonra geri dolaba koydu. Tekrar bana döndüğünde, "Biraz sızlayacaktır." deyince, mırıltılı bir ses çıkardım ve eş zamanlı olarak kesilen yeri pamukla temizlemeye başladı. Söylediği gibi biraz sızlamıştı fakat önceden uyarıldığımdan dolayı ses çıkarmamaya özen göstermiştim.

Pamuğu benim hemen yanıma koyduktan sonra dolaptan gazlı bezi çıkartıp, avuç içimden daha küçük bir parça

kesti. Kestiği parçayı, kesik olduğunu sandığım yere hafifçe bastırdıktan sonra, kahverengi olan bant ile bantladı.

Geriye doğru ittirdiği başımı, nazik olarak normal hale getirdikten sonra dudaklarıma hafif bir buse kondurdu ve ardından yine belimden tutarak beni lavabo tezgâhından indirdi. "Odaya geç, geliyorum." dediğinde, bir şey söylemedim ve dediğini yaparak odama geçtim.

Birkaç dakikanın ardından, o da odama geldiğinde, "Solucan!" diye seslendi. Başımı kaldırıp ona baktığımda, bedeninin sadece yarım metre ilerimde olduğunu fark etmiştim. "Uyuyalım." diye devam ettiğinde, hafifçe başımı salladım.

Son anda üzerimdekileri fark edip değiştireceğimi söyleyerek kıyafet odama gittim. Şortlu, mavi–siyah pijama takımımı giyindikten sonra tekrar odama girdiğimde, Kıvanç'ı yatağımda uzanmış bir halde buldum. Birkaç adımda yanına vardığımda, yatağın sağ tarafına doğru kaydı. Yanındaki boş kısma uzanıp örtüyü güzelce üzerime örttüm. Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattığında, bir şey söylememeye devam edeceğini fark edip dudaklarımı araladım.

"Neden geldin?" diye sordum, en son birbirimizi tanımıyormuş gibi davranıyorduk, neden geldiğini gerçekten çok merak ediyordum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." dediğinde, kaşlarımı çatıp sağ omzumun üzerine doğru yattım.

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Ushan'ın pisliklerine karışmam ben." diye açıklama yapınca, tekrar soru sormak için dudaklarımı araladığım sırada, "Irmak denen sulu göz arkadaşın yüzünden, bu seferkine karışmak durumunda kaldım." diye devam etti. Yutkunduğum sırada, "Bunun bedelini sana ağır ödeteceğim." dedi.

Son söylediği cümle sebebiyle görüşmeye devam edeceğimizi anlayarak sevindim ve onu onaylayarak mırıldandım.

Sol omzumun üzerine doğru yatıp bakışlarını bana diktiğinde, hafifçe gülümsedim.

Suratımda samimi bir gülümseme varken, "Seni özledim." diye mırıldandım.

Sırası yine tüm duygulardan yoksunken, "Ben de dudaklarını özledim." diye mırıldandı.

Ben bir şey söylemediğimden olsa gerek, başını hafifçe uzatıp dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Dakikalar süren öpüşmemizden sonra, çeneme küçük bir buse kondurdu.

"İyi uykular Solucan!" diye mırıldandığında, "İyi uykular Kıvanç!" dedim.

13

Gözlerimi yavaşça aralarken aynı zamanda da esniyordum. Günışığının yüzüme vurduğunu biliyor, yeni bir güne mutlulukla başlamak istiyordum.

Vücudumun neden bu kadar çok ağrıdığını merak ederken, kasıklarımın üzerindeki ağırlığı hissettim ve bakışlarımı kasıklarımın üzerindeki ağırlığa çevirdiğimdeyse çıplak bir bacak gördüm. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı bacağın sahibine çevirdiğimde, bacağın sahibinin Kıvanç olduğunu gördüm; ardından, bu çok normal bir şeymiş gibi tekrar gözlerimi kapattım ve sonra bunun hiç de normal olmadığını fark ederek gözlerimi ardına kadar açtım.

Dün gece yaşadıklarımız, zihnimin içinde dört dönmeye başladığında, bakışlarım Kıvanç'ın biçimli kaşlarına takılmıştı.

Ushan'dan ayrılacağımı söylediğimde, Ushan bir diğer kişiliğini gün yüzüne çıkararak beni tutsak etmişti; boğazıma bir bıçak dayamıştı ve eğer Kıvançlar o an geç kalmış olsaydı, o bıçak ya boğazımı ya da dilimi kesecekti. Sonuç olarak eğer şansım olmasaydı, dün gece ölmüş olacaktım. Kıvanç'ın sırf Irmak istedi diye gelip beni kurtardığını bilmek pek inandırıcı değildi çünkü o herhangi birinin isteğini kabul edecek biri değildi. Beni kurtardıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi çekip gidebileceğine rağmen, evime kadar gelip benimle uyumak istemişti. Uyumadan önce bana pansuman bile yapmıştı. Kıvanç daha birkaç hafta önce artık beni tanımıyor olduğunu söylemişti fakat şimdi yanımda

uyuyordu. İşte bu duruma gülünebilirdi. Ben de öyle yapıp, gülmeye başladım.

"Uyumayacaksan kalk." dedi Kıvanç, uyuyor olduğunu sandığımdan rahatça kahkaha atmıştım ama o böyle söyleyince, sol elimle ağzımı kapatarak kahkahamı önlemeye çalıştım.

Kahkahamı önleyebildiğimde, "Uyuyorum." dedim ve biçimli kaşlarından başlayarak yüzünü incelemeye devam ettim.

Yüz ifadesi çok masum ve cildi çok temiz görünüyordu. Sakalı veya bıyığı yoktu fakat onların izleri yakından pekâlâ da belli oluyordu. Dudakları, uyuduğu için olsa gerek azıcık şişmişti ve bu bende onları öpme isteğini doğurmuştu. Bazı insanlar küçük çocuklara karşı, "Ay ben seni yerim, sen ne tatlı şeysin öyle!" diye garip bir tepki verip sonrasında o küçük çocukların yanaklarını sıkarlardı. Şu an benim yapmak istediğim tek şey tam olarak buydu. Kıvanç'ın yanaklarını sıkıp kafasını bir sağa bir sola sallayarak o cümleyi söylemek istiyordum ama tabii ki de yemiyordu.

"Ah!"

Sırtımın sertçe yere çarptığını hissettiğimde, eş zamanlı olarak sessiz bir şekilde inlemiştim. Kıvanç biraz önce resmen beni yataktan aşağıya atmıştı.

"Uyumayacağını biliyordum." dedikten sonra bana sırtını dönünce, bir yandan sırtına şaşkın şaşkın bakarken, diğer yandan da kendi sırtımı sol elimle ovuşturmaya çalışıyordum.

Beni umursamadığını ve umursamayacağını bildiğimden, ayağa kalkıp odamdan ayrılmak için adım attım fakat sonra boynumdaki sargı bezini hatırlayınca, küçük dolabıma yönelmek durumunda kaldım. Dolabımdan siyah bir fular çıkardıktan sonra vakit kaybetmeden fuları boynuma doladım çünkü ne de olsa odamdan çıktıktan sonra evimizdeki

çalışanlar veya küçük bir ihtimal de olsa ebeveynlerimden biriyle karşılaşabilirdim.

Odamdan ayrıldıktan sonra basamakları hızlı hızlı inerek mutfağa vardım. Mutfağa girdiğimde, isimlerini bilmediğim iki kadının ve Ecrin teyzenin mutfak masasında oturuyor olduğunu gördüm. Ben içeriye girince iki kadın toparlanıp dikkatini bana verirken, Ecrin teyze bana gülümseyerek, "Günaydın!" dedi.

"Günaydın." deyip buzdolabına doğru ilerledim.

Kadınlardan biri önüme geçtiğinde, hafifçe tek kaşımı kaldırdım.

"Siz söyleyin, ben veririm." dediğinde, itiraz etmeden su istediğimi söyledim.

Kadın soğuk suyu bir bardağa doldururken, Ecrin teyzeye döndüm.

"Arkadaşımla kahvaltı yapacağız, hazırlar mısınız?" diye sorduğumda, Ecrin teyze anlayışla başını salladı.

Kadın bardağı bana uzattığında, elinden alıp içindeki suyu içtim ve teşekkür ettikten sonra boş bardağı tezgâhın üzerine koyup mutfaktan ayrıldım.

Basamakları tırmanırken, babam Kaan Aksoy karşıma çıktı. Kaşları her zamanki gibi çatıktı ve bakışlarını benim yüzüme dikmiş hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu.

"Günaydın!" dedim, belki karşılık verir de muhabbet ederiz diye ama beklediğim gibi oldu ve karşılık vermeden yanımdan geçip gitti.

Birkaç saniye öylece ayakta dikildim. Sonrasında bu yaptığımın saçma olduğuna karar verip, kalan basamakları da tırmanarak odama girdim.

Kıvanç'ın uyumaya devam ettiğini gördüğümde, suratımda geniş bir gülümseme belirdi. Ses çıkarmamaya özen gösterirken, komodinimin üzerindeki telefonumu alıp hemen

dibine oturdum, sırtımı da yatağın yan kısmına yasladım. Telefonumun tuş kilidini açtığımda, saatin ona geldiğini ve iki kişiden toplam beş mesajımın olduğunu gördüm. Bu kişiler tahmin ettiğim gibi Ushan ve Irmak'tı.

Ushan'ın yazdıklarını daha çok merak ettiğime karar verince önce onun mesajlarını açtım.

Kimden: Kesici

Özür dilerim Nehir, yaptığım şey çok yanlıştı. (01.13)

Kendimi affettirmek için istediğin her şeyi yapacağım. (07.04)

Bugün buluşup, konuşabilir miyiz? (09.55)

Dün gece Bordo'da Kıvanç ve Ozan ona ne yapmışlardı hiç bilmiyordum ve bu konuya dair hiçbir tahminim yoktu. Aslına bakılırsa bilmeyi veya tahminimin olmasını da istemiyordum. Ushan'ın mesajlarını silip, kalbime korku tanelerinin düşmesine izin vermeden önce Irmak'ın mesajlarını açtım.

Kimden: Irmak

Yeni uyandım, hazırlanıp size geliyorum. (09.02)

Lan kahvaltı hazırlat, çok açım. (09.17)

Hâlâ gelmediğine ve başka bir mesaj daha atmadığına göre yolda olmalıydı, en fazla on beş dakika içinde de odamda olacağına adım kadar emindim. Kıvanç'la yapmak istediğim şeylerden biri de onunla baş başa güzel bir kahvaltı yapmaktı fakat eğer biraz sonra Irmak gelirse bu isteğim gerçekleşmeyecekti. Irmak'ı arayıp gelmemesini istemeli miydim? İsteğimden dolayı beni anlayışla mı karşılaşırdı yoksa bana kırılır mıydı? Tanıdığım Irmak kesinlikle anlayışla karşılardı fakat tersinden kalkan tanıdığım Irmak kesinlikle kırılıp üstüne bir de isteğimi başıma kakardı.

Kıvanç'ın homurdanışını duyduğumda, soru havuzumu boşaltarak başımı ona çevirdim, gözlerini sıkıca kapatmış homurdanıp duruyordu.

"Kıvanç!" diye seslendim.

"Üvkumun içine ettin Solucan!" dedikten sonra gözlerini açtı.

Yatakta doğrulup oturur pozisyona geçtikten sonra gözlerini ovuşturdu, bu haliyle çok tatlı görünüyordu.

"Onsaki ses çıkarmamaya özen göstermiştim..."

Bir şey söylemeden gözlerini kapatıp başını tavanıma doğru kaldırdığında, gözlerim belirginleşen âdemelmasına takıldı.

"Kahvaltı hazırlıyorlar aşağıda, birazdan da Irmak gelecek." dediğimde, başını tavanımdan ayırıp benden tarafa çevirdi.

"Bedel ödeyecektin, hatırladın mı?" diye sorduğunda, hafifçe başımı salladım. Başını ve bakışlarını, önünde duran ellerine çevirdikten sonra, "Kahvaltı yapmayacağım." dedi.

"Neden?" diye sordum çığlık atarcasına.

"İşlerim var, öğleden sonra seni alırım." deyip, üzerindeki örtüyü kaldırdı ve yataktan çıktı.

Yatağın etrafında dolanıp mavi kapımı açtıktan sonra içeri geçip ardından kapattı. Bir süre içeriden hiç ses gelmedi, sonra su sesi geldi, sonra yine hiç ses gelmedi, sonra kapı aralandı ve Kıvanç'ı gördüm. Tekrar yatağın etrafında dolandı, yatağın sol yanında duran küçük mavi koltuğumun üstüne dün gece attığı pantolonunu ve siyah tişörtünü eline aldıktan sonra onları üzerine geçirdi.

"Neden bedel dediğin şeyi ödeyecekmişim?"

Saçlarını elleriyle düzeltmeye çalışırken, başıyla beraber bakışlarını da bana çevirdi ve rahat bir tavırla, "... çünkü ben öyle istiyorum." dedi.

"Tamam ama neden?"

"Senin yüzünden başıma dert aldım."

"Bedeli ödedikten sonra ne olacak peki? Yani... Bize?" diye sorduğumda, içimde bir yerlerde hâlâ var olduğunu sandığım gururlu kız ciğerlerimi parçalamaya başlamıştı.

"Birkaç gün önceki gibi, tanışmıyor gibi davranacağız." dedi ve odamdan çıktı.

Kapımı kapatmamıştı ve basamakları inerken çıkardığı sesleri duyabiliyordum; kalbimin atarken çıkardığı ses buna biraz mani olsa da duyuyordum. O gittikten sonra on dakikaya yakın bir süre öylece oturdum, hiçbir şey yapmadım ve sadece düşündüm.

Tahmin ettiğim gibi henüz on beş dakika dolmamışken basamakları koşarak çıkan Irmak odama girdi. Zamanlaması harikaydı ya da ben onu gerçekten iyi tanıyordum.

"Boynun nasıl oldu?" diye anaç bir tavırla konuşup, yanıma oturduktan sonra nefesini düzene sokmaya çalışırken, o da aynı benim gibi sırtını yatağın sağ kenarına doğru yaslamıştı.

"İyi gibi." dedikten sonra boynumdaki yarayı hiç görmediğim aklıma geldi. Sonra hemen, "Aslında bilmiyorum, hiç bakmadım." dedim.

"Aç da bir bakalım, eğer kötüyse hastaneye gideriz."

"Yok ya o kadar kötü değil." dedim; bir yandan da nasıl yaralandığımı acayip merak ederken.

"Öyle diyorsan." deyip sustuktan sonra tek omzunu silkti. Bu hareket bana hiç yakışmıyordu ama ona yakışmıştı. Kısa bir anlığına kendimi yine Irmak'ı kıskanırken bulduğumda, eş zamanlı olarak Irmak heyecanlı olduğunu her bir noktasıyla kanıtlarken, "Hadi anlat!" dedi.

"Ne anlatayım?" diye sordum ruhsuz tonla.

"Zıkkımın kökünü anlat. Salak mısın kızım sen?" diye sinirle soluduğunda, bıkkın bir ifadeyle gözlerimi devirdim.

"Nereden başlayayım?" diye sordum, yine aynı ruhsuz tonla.

"Hevesimin içine etmesene kızım, dün gece heyecandan uyuyamadım. Dün ölüyordun lan, anlatsana artık!" derken, omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başlamıştı.

Dün yaşadıklarım zihnime doluşmaya başladığında, ne alakaysa ben de heveslenip heyecanlandım ve anlatmaya başladım.

Damağımın kuruduğunu hissettiğimde, yutkundum ve sustum. Irmak en önemli yerinde reklam verilen filmin izleyicisi gibi tepki verdiğinde, bir kez daha yutkunup anlatmaya devam ettim. Kıvanç'ın bana pansuman yaptığını, ardından birlikte uyuduğumuzu da anlattığımda, en son sabah neler yaşadığımızı da sordu ve an itibariyle dün geceden beri yaşadığım her ânı Irmak'a anlatmış oldum.

"Tamam, şimdi sus ve beni dinle, ben anlatacağım." dedi ve hiç sormadığım halde anlatmaya başladı.

"Sen bana Bordo'ya gideceğini söylediğinde, ben seni önce hiç ciddiye almadım. Sonra düşündüm... Bu kız aptaldır kesin gider, dedim kendi kendime ve tuttum Bordo'nun yolunu... Gevşek tutmuşum, elimden kaydı." deyip kahkaha atmaya başladığında, dudaklarımı aralarken yüzümü ekşittim.

Elini havada sallayıp, "Neyse, neyse." dedikten sonra kahkahasını durdurabildiği an tekrar anlatmaya devam etti. "Ne diyordum ben? Hah, ben Bordo'ya geldiğimde, beni içeriye almadılar. Üzerimdeki çiçekli elbiseden mi yoksa kel adama diklendiğimden midir bilmiyorum. Uzun bir süre kel adamla tartıştık, sonrasında Ozan denen çocuk yanımıza yaklaşıp bir sorun olup olmadığını sordu. Arkadaşım içeride ve namusu kayıplarda, dedim."

Gözlerimi irice açtım, bana yaramaz küçük çocuk sıntışından yaptı.

"Ne var canım? O an ağzımdan öyle çıktı, söyledim, geçti bitti işte." dedikten hemen sonra, "Ben böyle deyince, Ozan, kel adama bakarak kafasını salladı ve kolumdan tutup beni caddeye doğru çekti. Ben hemen kolumu çekip zor kız tavırları takındım. Güldü o da bu hareketime. Sonra niye geldiğimi falan sordu. Başladım ben seni anlatmaya... Seni anlatmakta biraz abartılı davrandım galiba çünkü tanıştığımız andan itibaren neredeyse her anımızı anlatmışım." deyip sustuğunda, nefesimi verirken başımı iki yana salladım.

Omuz silkip konuşmaya devam etti. "Neyse, Ozan bana dedi ki, 'Kısa kesecek misin?' Sonra ben trip atmaya başladım. Unutmuşum senin ne halde olduğunu... Sen misin bana, 'Kısa kesecek misin?' diye soran... Attığım tripler Ozan'ın burnundan girip ağzından çıktı." deyip kahkaha attıktan sonra, "Neyse en sonunda şu Ushan denen çocukla olan ilişkinizi anlatmaya başladım. Senin şu Ushan yüzünden Bordo'da olduğunu anlayan Ozan bileğimi tuttu ve bana 'Koş!' deyip beni de kendisiyle çekeleyerek koşmaya başladı ama ne koşma... Kıvanç'ı bulup durumu anlattık. Ben Kıvanç'la Ozan'ın arkadaş çıkmasının şokunu yaşarken, aynı zamanda seni kurtarsın diye Kıvanç'a yalvarıyordum. Ben, Irmak Kayahan... Olayın ciddiyetinin farkındasın, değil mi?" deyince, bu sefer de ben güldüm.

Irmak kimseye yalvarmayan, bencillik ve ön yargı içinde yaşayan bir kızdı. Benim için Kıvanç'a yalvarmış olması da pekâlâ şaşırılacak bir davranıştı.

"Neyse, işte sonra geldik seni kurtardık falan... Oraları biliyorsun zaten... Ozan beni evime bırakırken telefon numaramı istedi. Yine zor kız ayaklarına yatarak, 'Sen ne sanıyorsun kendini ve beni?' diye sorup cevap vermesine izin vermeden arabadan indim." deyip sırıttığında, ona bön bön baktım.

"Ne var?" deyip sırıtışını yüzünden sildiğinde, başımı iki yana sallayarak, oturduğum yerden yavaşça doğruldum.

"Kalk da kahvaltı yapalım, saat on bir olmalı." dediğimde, birlikte odamdan ayrılıp mutfağa gitmek için basamakları indik.

Güle oynaya yaptığımız kahvaltı sırasında, Irmak'ın Ozan'a karşı sempati beslediği çok açık belli oluyordu. Dünkü koruyucu tavırları Irmak'ı etkilemişti. Uğruna ölürüm, tarzı düşünceleri yoktu; sadece iyi ve tatlı bir çocuk olduğunu düşünüyordu.

Bu düşünceyi benimle paylaştığında, "Bunu bize yapamazsın." demiştim, bir Türk filminden fırlamışçasına... Irmak tek kaşını kaldırıp bana şüpheci bakışlarıyla bakınca da "Bir çift vardır ve bu çiftteki kızın en yakın arkadaşıyla çocuğun en yakın arkadaşı sevgili olur. Kızım, bu çok klişe." demiştim ve sağ eliyle kafama bir şaplak geçirmişti. Kahvaltıdan sonra, annesiyle alışverişe çıkacağını söyleyerek evimden ayrılınca ise ben de anne hasreti çekerek odama gitmiştim.

Anne hasreti çekmenin çok sıkıcı olduğunu fark edince, telefonumu elime alıp biraz olsun eğlenirim umuduyla Deniz'i aradım.

"Güzelim!" diyerek telefonu açtı.

"Deniz!" derken, son heceyi uzattım ve birkaç saniye sonra hemen, "Neredesin?" diye sordum.

"Kafede oturuyoruz arkadaşlarla."

Şaşkınlıkla, "Ne arkadaşları?" diye sordum.

"Bazıları bizim sınıftan, bazıları yan sınıftan falan... Geçenlerde kulüp dersinden atıldım ya, Tiyatro Kulübü'ndeymiş bu arkadaşlar, onlar da atılmışlar." deyip kahkaha attı, arkadaşlar dediği kişiler de Deniz'den sonra kahkaha attı.

"İşte o zaman tanıştık, arkadaş olduk falan." diye devam ettiğinde, mırıltılı bir ses çıkardım. Irmak, Deniz ve ben – Su'nun deyişiyle Sulu Parazitler– sınıfımızdakilerle pek konuşmazdık. Sınıflar zaten on kişilikti ve herkes bir gruplaşma

halinde olduğundan, bu kimse için problem değildi fakat belli ki Deniz'in artık bizler dışında da yakın arkadaşları vardı.

"Tamam, öyleyse ben kapatayım artık..." Deniz'in, yok yahu, ne kapatması, deyip, ardından da evime geleceğini falan sansam da öyle bir şey demeden, "Tamam, hadi görüşürüz!" diyerek telefonu suratıma kapattı.

Kendimi yatağıma atıp, kara kara düşüncelere dalarak tavanıma baktım. Batu'nun bu yıl son senesiydi, doktor olmak istediğini, çok fazla çalışmak zorunda olduğunu bildiğimden onu aramak istemiyordum. Ders çalışmak gibi bir düşüncem de olmadığından, dışarı çıkıp aylak aylak dolaşmaya karar verdim. Tam yatağımdan doğrulacağım sırada telefonumun çalmasıyla, doğrulmayıp, elimde tuttuğum telefonumu görüş hizama kaldırdım.

Arayanın ismini gördüğümde, içimi garip bir endişe kapladı. Yatağımda doğruldum ve balkonumun kapısının önüne gelip, aramasını meşgule aldıktan sonra odamın balkonunun kapısını kilitledim. Tekrar aradığında, aramasını tekrar meşgule aldım ve tekrar kendimi yatağıma attım. Pes etmeyip tekrar aradığında, pes ederek aramasını cevapladım.

"Kesici?"

"Lütfen, Ushan de bana..." Gözlerimi devirdim. "Neredesin, buluşabilir miyiz?"

"Hayır." dedim, kesin ve net bir şekilde.

Gerçekten tüm o yaşanılanlardan sonra hiçbir şey olmamış gibi onunla buluşacağımı falan mı sanıyordu? Eğer öyle sanıyorsa, elbette ki yanılıyordu.

"Korkma, sana zarar vermeyeceğim."

"Ha-yır." diye direttiğimde, bir süre ses çıkarmadı.

"Sana karşı çok umut beslemiştim ve sen aniden ayrılmak istediğini söyleyince sinirlendim. Bazen... Sinirlerime hâkim olamıyorum ve sonuçları kötü olabiliyor."

Umut beslemek... İşte sihirli kelimeler bunlardı. Ushan hâlâ hayata karşı umut besliyorsa, hemşe Kıvanç'a karşı umut besliyordum ve belli ki de olmuş da varlığı insanlara karşı umut beslemişsek. Çoğunun sonu hüsran olsa da insan bir şeylere veya birilerine karşı umut beslemekten bir an olsun vazgeçmemeli çünkü umudun olmadığı yerde yaşam da var olmazdı.

Ushan'ın hâlâ hayatta olduğunu nefes seslerinden anladığımda, "Senden ne istiyorsun sen?" diye sordum merakla. Bu soruyu ona bir avuç sormamıştım çünkü hiç merak etmemiştim ama şimdi merak ediyordum.

"Sevgini." diye cevap verdiğinde, gözlerimi kapattım. "Kıvanç'ı sevdiğin gibi beni de derinden sevmeni istiyorum." diye devam ettiğinde, gözlerimi açıp, yatağımın hemen sağındaki komodinimin üzerinde duran koyu mavi gece lambama diktim.

"Sev beni." diye devam ettiğinde, sol elimin parmakları çenemde gezindi. "Ezgi gibi korkarak değil, her an kaçacakmışsın gibi ya da en ufak şeyde gidecekmişsin gibi değil... Cesurca, her an yanımda olacakmışsın ve hiç gitmeyecekmişsin gibi... Kıvanç'ı nasıl seviyorsan Nehir, beni de öyle sev." diye devam ettiğinde, kalbime ağır bir yük bindi.

Hayatımda ilk kez, babam dışında bir erkeği bu denli derinden sevmiştim ve öyle görünüyordu ki bu kişi yanlış kişiydi. Aşık olacağım kişinin özellikleri başlıklı listeme uyuyor olsa da Kıvanç sevgimi zerre kadar hak etmiyordu. Ushan'ın hak edip etmediğinden de emin değildim fakat emin olduğum bir şey vardı ki o da Ushan listeme kativen uymayan sevgiye aç biriydi. Birincisi, Ushan, Kıvanç kadar yakışıklı değildi. İkincisi, Ushan sarışındı. Üçüncüsü, Kıvanç'ın sesiyle Ushan'ın sesi kıyaslanamazdı bile. Dördüncüsü, Ushan'ın adı yazıldığı gibi okunsa da yabancı bir isim gibiydi ve güzel sayılmazdı. Beşincisi, benden uzun olsa da bu en fazla beş santim falandı.

"Nehir?" diye seslenerek düşüncelerimden arınmamı sağladığında, sesimi bulabilmek adına bir kez yutkundum.

"Sevemem seni." dedim, ses tonuma tüm gerçekliği davet ederek.

"Beni sevmen için... Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey."

"Nehir!.."

"Özür dilerim Ushan, seni sevemem... Ben Kıvanç'a âşığım ve bir başkasını sevmek istemiyorum. Kıvanç bana zerre kadar değer vermese de ben onu sevmeye ona âşık olmaya devam edeceğim çünkü ben..."

... çünkü ben, sırf beni umursamayan ailemi düşünmemek için liste yapmış, sonra listeme uyan ilk erkekle anlaşma yapmış ve ona âşık olabilmek için onunla iki ayını geçirmiş olan aptal bir kızdım; çünkü ben, sırf kendim acı çekmeyeyim diye başkalarını hiç düşünmeyen bencil bir kızdım.

"Bir daha beni arar veya rahatsız edersen..." Ushan'ın düzenli nefes alış verişlerini duyarken, cümlemi yarıda kestim. Bir aylık süren arkadaşlığımızın sonunun böyle olması, beni de en az onun kadar üzmüştü. "Seni polise şikâyet ederim." deyip telefonu kapattığımda, kendime kızdım.

Çocuk daha önceden dil kesmiş ve bundan tereyağından kıl çeker gibi kurtulmuş biriydi, benim polise şikâyet etmem onu ne kadar engelleyebilirdi ki? Bazen ciddi manada saçmaladığımı biliyordum ama bunu saçmaladıktan sonra fark ettiğimden ötürü bunu bilmemin pek de etkisi olmuyordu.

Kıvanç, bugün öğleden sonra beni alacağını söylemişti fakat ne beni almaya gelmişti ne de beni almaya gelmeyeceğini belirten bir mesaj atmıştı. Ona mesaj atıp gelip gelmeyeceğini sorsaydım, fazla mı yüzsüzce davranmış olurdum? Mesajımı gördükten sonra beni almaya gelecekse bile yüzsüzce davrandığım için gelmekten vazgeçer miydi? Yüzsüz

14

Belimin tutulduğunu hissedebiliyordum. Sırtımdaki ağrının ve bacaklarımdaki sızının yanı sıra dilimin de tutulduğunu düşünüyordum.

"Kıvanç!" dedim çaresizce, dilimin tutulmadığını anlayıp kendimce sevindim.

"Sesini kes." dedi sert bir tonla ve beni izlemeye devam etti.

"Ne zaman bitecek?" diye sorduğumda, gözleri dudaklarımdaydı.

"Az kaldı."

... ve sonra Kıvanç, "Bitti!" diyene kadar hiç konuşmadım. Kıvanç bittiğini söylediğinde, tutulan bedenimi bir sağa bir sola döndürüp ellerimi de hareket ettirerek çıtlattım. Cebimden telefonumu çıkartıp saate baktığımda, gözlerim irice büyüdü. Tam iki saattir hiç konuşmamış ve hareket etmemiştim.

Kıvanç, altıya doğru beni parka getirip, her zaman oturduğumuz bankta oturttuktan sonra hiç konuşmamamı ve ayrıca hiç hareket etmememi tembihlemişti. Söylediğini yapıp, bana işkence gibi gelen o dakikalara katlanmıştım ve o da o dakikalarda gözünü hiç ayırmadan, ayakkabılarımdan, saç köklerime kadar her bir noktamı ezberlercesine beni incelemişti. Bu beni az biraz utandırsa ve oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanıp onun azarlarına maruz kalmama sebep olsa da öylece oturup susmaya devam etmiştim.

"Tam iki saattir bana bakarak ne düşündün?"

"Oturu var mı diye baktım." dedi alay kokan ses tonuyla.

Kıvanç'ı artık az çok tanıyordum, hangi cümlesinde alay ettiğini, hangisinde ciddi olduğunu anlayabiliyordum ve bi raz önceki cümlesi kesinlikle alay içeriyordu.

"Haha..." diye yapmacık bir şekilde güldükten sonra, "Ne komik şeysin sen öyle." diye devam ettiğimde, gözlerini de virdi ve sonra kaydıraktan kayan çocuklara baktı.

Bir süre ben onu izledim, o da çocukları izledi. Bu za ten rutin olarak yaptığımız bir şey olduğundan, bu duruma çok da takılmadım fakat sonra her zamanki süremizi aştı ğımızı fark edince, "Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Ben oturuyorum ve sen de gidiyorsun." dedi kesin bir yargıyla.

Şirin olduğunu sandığım bir ses tonu ile "Ben de otur maya devam etsem?" diye sordum.

"Git."

"Oturmaya devam etsem?"

"Git."

"Devam etsem?"

"Git!"

"Tamam." dedim, ani çıkışından dolayı hafiften kork muştum.

Başka bir şey söylemeyeceğinden emin olduğumda, ya vaşça ayağa kalktım. Üç haftadan sonra ilk kez dün konuş muş ve bugün eskisi gibi bankta oturmuştuk. Bir daha böyle bir şey yaşamayacağımızı dün kesin bir dille belirttiği halde, benim hâlâ umudum vardı.

Gülümseyip ona bakmaya devam ederken, gitmeden önce bir şey yapmak isteyip, terleyen avuç içlerimi pantolo numa sildikten sonra Kıvanç'a doğru eğildim. Çenesini tut tuktan sonra dudaklarına ufak bir buse bırakıp geri çekildim

ve yüzüne bakmayıp arkamı döndükten sonra parkın çıkışına yöneldim.

--

Bir sonraki gün fizik sınavını olup çıkmamızın hemen ardından, Irmak, sınavı kötü geçen Deniz'in moralini düzeltebilmek için Girdap Kafe'ye gitmeyi teklif etti. Ben de bu teklifi desteklercesine şeyler söyleyince, Deniz kabul etti ve birlikte Girdap Kafe'ye gittik.

Deniz'in annesi ve babası, Deniz henüz on yaşındayken boşanmışlardı ve bu yüzden babası, Deniz'in üzerine fazla düşüyordu. Çoğu zaman turnelerde olmasına rağmen onun eğitimiyle ilgili olan bir babaydı. Deniz sınavlardan düşük not alınca, Barlas amca ona gerçekten çok kızıyor, bununla da yetinmeyip ona cezalar veriyordu. Aslında Deniz'in bugünkü fizik sınavını da kafaya taktığı falan yoktu fakat düşük not aldığında, babasının ona yine ceza vereceğini bildiğinden üzülüyordu.

Kafeye girdiğimizde, yine her zamanki gibi benim isteğim olarak seçtiğimiz küçük mavi masamıza ilerledik. Küçük mavi masanın etrafındaki siyah ve kırmızı küçük taburelerden siyah olana oturduğumda, Deniz karşımdaki kırmızı tabureye, Irmak ise yanımdaki kırmızı tabureye oturmuştu.

"Batu'yu da çağırsa mıydık?" diye sordum.

Batu ile ben, kantinde yere düştüğüm ve herkesin bana güldüğü bir anda tanışmıştık. O zamandan beri onunla çok yakın arkadaştık fakat aynı şey Irmaklar için geçerli değildi. Bir yıldır benim isteğim üzerine Batu'yu gittiğimiz yerlere davet ediyorduk. Irmak, sadece Deniz ve benimle takılmak istiyordu, Batu'dan pek hoşlanmıyordu. Deniz içinse hiçbir şeyin önemi yoktu, Batu olsa da olurdu olmasa da olurdu.

Bir anda yanımızda beliren ve beni korkutan garson, "Hoş geldiniz, ne alırdınız?" diye sordu.

Irmak, "Ben bir kola ve bir de vişneli yaş pasta alayım." dedi.

"Ben de kola alayım." diyen Deniz'in başka bir şey istemeyeceğini anladığımızda, eş zamanlı olarak garsonla birbirimize baktık.

"Ben portakal suyu istiyorum."

Garson siparişlerimizi yazarken, bakışlarımı Deniz'e çevirdim, hâlâ üzgün görünüyordu.

"Bana da bir şalgam suyu." diye konuşan ve sonrasında Deniz'in hemen yanındaki siyah tabureye kurulan Batu'ya döndüm.

Batu burada olduğumuzu nereden biliyordu? Onu çağırmadık diye bize kızmış mıydı?

"Batuş?" dedim şaşkınlığıma mani olamayarak.

"Deniz çağırdı, ben de kırmayayım geleyim dedim."

"Ne oldu kardeşim, dertli misin sen de?" diye soran Deniz'e döndüm.

Batuhan genel olarak bir derdi olduğunda, bizlerle oturup şalgam suyu içen bir çocuktu. Babası bir doktor olarak içki veya sigara gibi şeylere karşı bir insandı ve Batuhan bunlardan birini bile hayatı boyunca hiç kullanmamıştı. İnsanlar, içince geçer, derdi. Batuhan da buna inandığından, ne zaman bir derdi olsa içerdi ama içki veya sigara değil; şalgam suyu.

"Hiç girmeyelim oralara." dedi ve ardından büyük bir of çekti.

Gerçekten geçiyor muydu bilmiyordum; bunu ona hiç sormamıştım ve sormayacaktım da... Batuhan şalgam suyu içtiğinde sarhoş olduğunu düşünüp, büyük ihtimalle de acısının geçtiğine inanan bir çocuktu, ona gerçeği fark ettirmek istemiyordum.

Yaklaşık bir saat boyunca, içeceklerimizi içip Batuhan ve Deniz'in oflamalarını dinledik. Masadan ilk kalkan Irmak

oldu ve Irmak kalkınca, iki sözde sarhoşu yalnız bırakmak isteyerek ben de kalktım. Kafenin önünde saatlerdir beni bekleyen şoförüm Salim amcaya başımla selam verdikten sonra otomobilin arka koltuğuna geçip oturdum; tam o sırada telefonumun melodisini duyunca, cebimden telefonumu çıkardım.

Kıvanç arıyor...

Ekranda gördüğüm yazıdan sonra Salim amcaya motoru çalıştırmamasını istediğimi söyledim. İlk başta titreyen elim sebebiyle aramayı cevaplandıramadım; cevaplandırdığımdaysa heyecandan telefonu kulağıma götüremedim.

Kıvanç, daha dün bir daha görüşmeyeceğimizi söylememiş miydi?

"Sana diyorum, neredesin sen?"

Telefonu kulağıma birkaç saniye geç götürdüğümden, ilk baştaki konuşmasını duyamamıştım.

"Okulun oradaki kafedeyim."

"Çekmece'ye gel."

"Neye geleyim?" diye sordum.

"Dolap Bar'a gel, barmene seni Çekmece'ye getirmesini söyle."

"Neden gelmemi istiyorsun?"

"Ödenmemiş bir bedelin var."

"Parkta ödedim ya!" diye sitemle soludum.

"O, müzik odasındaki olay içindi. Şimdiki Bordo Caddesi'ndeki olay için olacak."

Kaşlarımı çatıp, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Soru sorma ve sadece gel." dedikten sonra telefonu kapattı.

Şoförüm Salim amcaya, Bordo Caddesi'ne gitmek istediğimi söyledim ve o da başıyla beni onayladıktan sonra otomobili Bordo Caddesi'ne sürdü.

Yirmi dakika sonra Bordo Caddesi'nin önündeydim.

Salim amcaya beni beklememesi ve gitmesi gerektiğini söyleyip ona el salladıktan sonra caddenin girişine yöneldim. Caddenin girişindeki kel adam sırıtarak önümü keştiğinde, içimde bir yerlerde ufak bir korku kırıntısı belirdi.

"Bu aralar çok takılıyorsun buralarda." dedi sırıtmaya devam ederken.

Kel adamın iyi biri mi yoksa kötü biri mi olduğuna bir türlü emin olamıyordum. Kıvanç'ın burada tanınan bir çocuk olduğu aklıma geldiğinde, çenemi dikleştirerek ona baktım.

"Kıvanç çağırıyor, bu yüzden geliyorum."

Önümden çekildiğinde, ona sinir bozucu bir gülüş attım ve kendimden emin adımlarımla ilerlemeye başladım. Kel adamın gözünden ırak olduğumu fark ettiğimdeyse, emin adımlarımı bırakıp koşmaya başladım. Sonuçta bu cadde benim için çok da güvenli bir yer sayılmazdı.

Dolap Bar'a geldiğimde, hiç kimseyle muhatap olmadan direkt olarak Gay Boy'un olduğu yere yöneldim, Gay Boy ise beni görür görmez işini bırakıp benim yanıma doğru ilerledi. Ortada bir yerde buluştuğumuzda, "Sevişecek misiniz kız?" diye sordu.

Gözlerim irice açılırken, bardan kaçıp gitmek istedim. Kıvanç beni bu sebepten dolayı çağırmış olamazdı, değil mi?

"Gel bakalım." dedikten sonra sağ bileğimi tuttuğu gibi beni çekelemeye başladı.

Uzunca bir süre yürüdük, birçok insana çarpıp farklı farklı kapılardan girip çıktık. En sonunda kan kırmızısı bir kapının önünde durduğumuzda, Gay Boy kapıyı açıp beni içeriye doğru ittirdi. "Gerisini sen halledersin." dedikten sonra kapıyı kapatınca, birkaç defa kapıyı yumrukladım.

"Aç şu kapıyı!" diye bağırdım. "Lan açsana!" diyerek çirkef bir şekilde konuştum. "Seni bir elime geçireyim var ya..." diye söylenip kapıya sırtımı döndüm ve ileriye baktım.

Dar bir koridordaydım. Koridorun tavanı ve duvarları siyah, tabanı ise kan kırmızısı bir renge boyanmıştı. Duvarlarında kırmızı ışık yayan lambalar vardı ve bu lambaların hiçbiri yere bakmıyordu. Bu dar koridorda yürümekse beni ürkütüyordu. Biraz sonra Kıvanç'ın yanına vardığımda, neler olacağını bilmemek ise beni daha çok ürkütüyordu.

Dar koridoru birkaç dakika boyunca yürüdüm ve en uçtaki siyah kapının önünde durdum. Dolap'ın Çekmece'si... Şimdi anlıyordum. Barın adı Dolap'tı ve bu dolabın farklı farklı, renkli ışıklarla donatılmış bölmeleri ve tek bir çekmecesi vardı.

Siyah kapıyı açamadığımı fark ettiğimde, yumruk yaptığım sağ elimle kapıya vurmaya başladım.

Saniyeler sonrasında, otomatik olarak açılan kapıdan içeriye girdiğimde, maalesef ki Kıvanç'ı göremedim. Birkaç adım ilerlediğimde, sağımdaki beyaz kapının açıldığını ve belinde banyo havlusu sarılı olan Kıvanç'ın içeriden çıktığını gördüm. Bakışlarımı ondan kaçırıp, birkaç adım daha ilerledikten sonra odanın içine diktim. İçerisi beyazdı. Bütün mobilyalar ve duvarların rengi beyazdı ve içeride beyaz dışında tek bir rengin dahi olmaması beni şaşırtmıştı. Evet, asıl şaşırmam gereken, böyle bir yerde, duştan henüz şimdi çıkmış olan Kıvanç'la ne işim olabileceği olmalıyken, ben odanın beyazlığına takılmıştım.

"Neden geldim ben?" diye sordum; bu sırada Kıvanç'a bakmamaya özen gösteriyordum.

"... çünkü ben öyle istedim."

"Ne yapacağız burada?" diye sorduğumda, bakışlarım Kıvanç'ın olduğunu sandığım çift kişilik ve göz yoran beyaz yataktaydı.

"Soru sorma ve duşa gir." dedikten sonra omuzlarımda onun ıslak ellerini hissettim.

Beni gerisin geriye sürükleyip, ardından bedenimi ters çevirip banyodan içeriye soktu ve hiçbir şey söylememe izin vermeden banyonun kapısını kapattıktan sonra, "Çabuk ol!" diye bağırdı.

Küçük sayılmayan banyoya bir süre şaşkınca baktım, ardından banyo kapısını kilitledim ve üzerimdekilerden kurtuldum. Bunu neden yaptığıma dair en ufak bir fikrim yokken musluğu açtım ve duş aldım. Bir şey durmam için bana engel olurken, saçlarımı ve vücudumu Kıvanç'ın olduğunu sandığım şampuan ve duş jeliyle yıkayıp durulandıktan sonra duşakabinden çıktım.

"Dolabın içindeki kıyafetleri giy!"

Bağırarak verdiği emrine uyarak dolabın kapağını açtım. Siyah iç çamaşırlarını elime alıp kısa sürede giyinirken, nasıl olur da bedenime tam olarak uyabildiklerini düşünüyordum. İç çamaşırlarını giyindikten sonra, dolaptaki diğer siyahları da elime aldım ve ne olduklarına baktım. Siyah penye bir şort ve yine aynı renk ve kumaştan bir askılı tişört vardı. Onları da giyindikten sonra Gay Boy'un söylediği şeyi yapmayacağımıza emin olarak rahatladım. Dolapları karıştırıp saç kurutma makinesi aradım ama bulamadım. Saçlarımı havlu yardımıyla az biraz kurutabildikten sonra Kıvanç'ın olduğunu düşündüğüm tarağı yıkadıktan sonra saçlarımı taradım. Kıvanç'ın içeriden bağırdığını duyduğumda, kendi çıkardığım kıyafetleri kirli sepetinin üzerine koymuş ve banyodan ayrılmıştım.

Yatağın ayakucunda oturmuş, sağ elindeki telefonuyla uğraşan Kıvanç'ın üstünde sadece boxerı vardı ve benim

banyodan çıkmamdan yalnızca on saniye sonra Kıvanç telefonuyla uğraşmayı bırakıp bana bakarak, alaycı bir ifadeyle, "Bir an banyoda sabahlayacağını düşündüm." demişti.

Onun alayla söylediği sözden uzunca bir süre sonra, "Uyuyacak mıyız?" diye sordum.

Yatağın sol tarafına geçtikten hemen sonra keyifli bir ses tonuyla, "Ne yapmamızı isterdin?" diye sordu, tam o sırada bakışları bacaklarımdaydı.

"Bacakların seksi." dediğinde, hiçbir şey söylemeyip, yatağın içine girdim ve üzerime yarısının onda olduğu beyaz örtüyü örttüm. "Aslında bakarsak, sen de seksisin." diye devam ettiğinde, kaşlarımı çattım.

Muhabbetin farklı bir yere kaymasını istemediğimden, "Neden uyumak için beni çağırdın?" diye sordum.

"Hımm, bir düşünelim bakalım." dedi keyifle ve sağ omzunun üzerine uzandı. Ben zaten sol omzumun üzerinde uzandığımdan, şu an bedenlerimiz karşı karşıya bakıyordu. "Tek başıma uyumak istemediğimi fark ettim ve birlikte uyuduğum ilk kız olduğundan, seni çağırmak zorunda kaldım."

Tek kaşımı hafifçe kaldırdım ve iğneleyici olacağını umduğum bir ses tonuyla, "Zorunda kaldın." dedim.

"Evet." dedi ve dudaklarının kenarını aşağı, ortasını ise yukarı doğru bükerek bana baktı. Dudaklarını normal bir hale soktuktan hemen sonra, "Başka kızlarla da bu deneyimi yaşamış olsaydım, en iyi hangisiyle uyuyor isem onu çağırırdım ama biraz önce de söylediğim gibi birlikte uyuduğum ilk kız sensin." diye devam etti.

Uyuduğu ilk kız olmam ne kadar özeldi, emin değildim. Bunun için kendimi özel hissedip mutlu olmalı mıydım, bilmiyordum. Bunu daha sonra düşünmeye karar vererek, bakışlarımı gözlerinden saçlarına doğru çevirdim. "Beni

tanımıyor gibi davranacağını söyledin. İki aylık anlaşmamız bitti ama hâlâ beni yanına çağırıyorsun."

Sanki dünyadaki en normal şeylerden birini ona söylemişim gibi, "Ne olmuş?" diye pervasızca sordu.

"Yani... Sen istediğinde gidiyorum, istediğinde geliyorum. Ben bu durumdan pek hoşlanmıyorum."

"Ne olmasını isterdin?"

Neden böyle davrandığını bilmiyordum ve onu anlayamıyordum. Dengesiz biriydi. Bir öyleydi bir böyle... Canı ne zaman neyi istese elde ediyor, canı istemediğindeyse öylece bırakıyordu. Onu anlamak gerçekten güçtü.

"Hep geleyim, hiç gitmeyeyim."

"Fazla solucanımsı bir hareket sanki?" diye sorarcasına keyifli bir şekilde konuştu. Gerçekten keyfi yerinde miydi yoksa keyifsiz olduğu için beni çağırmıştı da keyfini yerine mi getirmemi istiyordu anlamamıştım.

Dişlerimi göstererek samimi bir şekilde gülerken, "Solucanım ya zaten." dedim.

"Benim Solucan'ım!.."

"Senin Solucan'ın." dediğimde, onu onaylamaktan ziyade, söylediği şeyi kendime kabullendirmek ister gibi konuşmuştum.

Son iki aydır hiç olmadığım kadar yüzsüz bir insan gibi davranmıştım. Aslına bakılırsa, ben ilk kez birisine karşı yüzsüzlük yapmıştım ve sanırım yüzsüzlük yapmakta pekiyi olmadığımdan bu işin dozajını kaçırmıştım.

Uzun bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Çekmece'ye geldiğimden beri bana hiç dokunmamıştı ve sandığımın aksine o gece bana hiç dokunmadı. Uzun süren ve hiç konuşmadığımız bakışmamızın ardından, Kıvanç'ın göz kapakları yavaşça kahve çekirdeği gözlerini kapattı ve bir daha da açılmadı.

Bense bir süre uyuyan onun masum yüzünü izledim ve benim göz kapaklarım da yeşilimsi mavi gözlerimin görüşünü kesmek için bana yalvardığında, onların yalvarmalarına kulak kabartıp, göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim. Bu sefer birbirimize iyi dileklerde bulunmamıza gerek kalmamıştı çünkü söylediğimiz son cümleler zaten her şeyi özetliyordu.

Ben Kıvanç'ın Solucan'ıydım.

15

Birinin saçlarımı usulca okşadığını hissettiğimde, sanki bu her zaman yapılan bir şeymiş gibi bunu hiç umursamadım. Büyük bir ihtimalle rüyadaydım, etrafın karanlık olmasına bakarsak ya geceydi ya da kördüm. Başka bir ihtimal olamazdı çünkü birinin benim saçlarımı okşuyor olması gerçekte olabilecek türden bir şey değildi.

"Kızım!.."

Ah evet, ben kesinlikle rüyadaydım, uyuyordum ve annem beni uyandırmak için önce saçlarımı okşamış sonrasındaysa bana adımla değil de kızım diyerek hitap etmişti.

"Baban bekliyor, haydi uyan." diye devam ettiğinde, uzun zamandır bu tür rüyalardan görmediğimi fark ettim.

Son zamanlarda aklım Kıvanç'la öylesine doluydu ki ailemle ilgili rüyalar bile görmemiştim. Bu işe üzülmem gerektiğini sanmıyordum çünkü aylar öncesinde ulaşmaya çalıştığım amaç tam olarak da buydu.

"Beş dakika daha." diye nazlandım.

Film, dizi, roman ya da hayali olan tüm her şeyde başkahramanın annesi sabahları onu uyandırmaya çalıştığında, başkahraman, beş dakika daha, diye nazlanırdı. Sanırım bu nazlanma sahnesi gerçek hayatta da yaşanabiliyordu fakat ben bu nazlanma sahnesini hiç yaşamadığımdan olsa gerek, gerçek hayatta yaşanıp yaşanmadığından bile emin değildim.

"Henüz hazır değil misiniz hanımlar?"

Gözlerimi açıp, önce başımda dikilen anneme ve sonra da odaya henüz girmiş olan babama baktım. İkisi de her zamankinin aksine oldukça spor giyimli görünüyordu.

Annem yumuşak sesiyle, "Kaancığım, sen aşağıya in, biz de hemen geliyoruz." deyince, babam başını sallayıp ona gülümsedikten sonra arkasını döndü ve odamdan ayrıldı.

Babam gittikten sonra annem beni zorla yatağımdan kaldırıp banyoma soktu. Beni yıkayacağını sandığım o korku dolu saniyelerde, beni şaşırtarak banyodan çıktı ve arkasında şaşkın bir adet Nehir bıraktı.

Kıvanç'la Çekmece'de uyuduğumuz gecenin ertesi sabahı Kıvanç erkenden uyanıp, ardından beni de uyandırdıktan sonra alelacele beni Çekmece'den göndermişti. Evime geldikten sonra yapacak herhangi bir işimin olmadığını anlayınca ve uzun zamandır da ders çalışmadığımı fark edince, saatlerce ders çalışmıştım. Akşama doğru saat on gibi yorulduğumun farkına varıp, tavanıma iyi geceler diledikten sonra yatağıma girmiş ve kendimi uykunun ellerine teslim etmiştim. Tam olarak şu anda bir rüyada olmam gerekiyordu fakat bir rüya nasıl böylesine uzun ve gerçekçi olabilirdi ki?

Kısa sürede duş alıp banyomdan çıktığımda, annemi kıyafet odamda kıyafetlerimi incelerken buldum. Bir şey söylemeden üzerimde sadece bornozum varken, kapı pervazında dikilerek onu izledim. Seçtiği çamaşırlarımı bana uzattığında, gülümseyip ona teşekkür ettim ve tekrar banyoma girip onları giydim. Biraz sonra annem sabırsızlıkla banyo kapısını çaldığında, kapıyı açtım ve uzattığı kıyafetlerimi alıp tekrar kapıyı kapattım.

Annemin seçtiği spor kıyafetleri giyindikten sonra saçlarımı kurulayıp taradım ve sonra da banyomdan çıktım. Annem, odama girdiğimde beni şöyle bir süzüp başını onaylarcasına sallayınca, beraber odamdan ayrıldık.

Aşağı kata indiğimizde, beklemekten sıkılmış olan bir adet Kaan Aksoy bulduk. Babam bizi gördüğünde biraz söylendi fakat sonra annem onu uyarınca tek kelime daha etmedi ve ceketlerimizi aldıktan sonra beraber evden ayrıldık. Babam şoför koltuğuna, annem de yan koltuğuna ve ben de arkadaki koltuğa kurulunca, babam motoru çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

Babam dikiz aynasından bakışlarını bana çevirdikten sonra gülümsedi ve sorumu, "Dağ evimize." diyerek cevapladı.

"Neden gidiyoruz?"

"Aile günümüz ya bugün." dedi annem ve o anda kafama büyük bir balyoz düştü. Kafama düşen balyozun acısı her saniye artarken, bir rüyada olmadığımı anlamıştım ve bu bende sevinç dansımı yapma isteğini doğurmuştu.

"Neden diğer günlerde de normal aileler gibi davranmıyorsunuz?" diye sorduğumda, babamın bakışları dikiz aynasından bana çevrilmişti ve annemden tek bir kelime dahi çıkmamıştı. "Aile günüymüş, hah!" deyip alaycı bir sırıtış takındım ve babama bakmamak için, bakışlarımı camın ardındaki Seyhan'a çevirdim.

Dağ evimize gelene kadar, benim son sözümden sonra üçümüz de hiç konuşmadık. Otomobilden indiğimizde, babam ortamı yumuşatmak adına birkaç tane espri yaptı, hiçbirine gülmedim. Yıllardır benimle zerre kadar ilgilenmeyen onlar, şimdi bir anda ortaya çıkan aile günü sebebiyle ilgili aile rolüne bürünmüşlerken, benim de sanki hiçbir şey olmamış ve her zaman böyleymişiz gibi düşünerek onlara uymamı beklemiyorlardı herhâlde!

Dağ evine girdiğimizde, üçümüz de birbirimize uzak olacak şekilde salondaki koltuklara kurulduğumuzda, "Kızım!" dedi babam.

"Bana öyle seslenmeyin."

Yıllardır hiçbir yalvarışımı duymayan onlar değil miydi? Nasıl olur da şimdi, tüm o şeyleri hiç yaşanmamış sayıyor olabilirlerdi? Kıvanç eğer burada olsaydı, ona soracak bir sorum vardı. Asıl yüzsüz olan ben miydim yoksa ebeveynlerim miydi?

"Lütfen işimizi zorlaştırma..."

Hayret ederek, "Ne işi anne? Siz bu durumu iş olarak mı görüyorsunuz?" diye sordum.

"Bunların hepsi senin geleceğin için." dedi annem, benim aksime gayet sakin konuşmuştu.

Yüzüme alaycı bir gülümseme davet ettikten hemen sonra, "Gelecek mi?" diye sordum.

"Eğer Aksoy kurallarına uymazsak, mirastan men edileceğiz Nehir!" dedi babam, otoriter bir tavır takınmıştı ve sanki kızıyla değil de bir çalışanıyla konuşuyor gibi bir ses tonu kullanmıştı.

Yüzümü buruşturup, "Para için bize yaptıklarınıza bakın." dedim ve eş zamanlı olarak başımı iki yana salladım. Bu yaptıkları gerçekten para için miydi bilmiyordum fakat yıllardır düşündüğüm ve sonrasında vardığım sonuç hep bu olmuştu. Diyelim ki ben yanlış bir çıkarıma varmış ve onları haksız yere yargılamıştım. Peki, tüm bunlar para için değilse ne içindi?

Aynı ses tonunu kullanmaya devam eden babam, "Bize bir şey olduğu yok Nehir!" dedi.

Öfkeyle, "Anlayamadığınız şey ne biliyor musunuz?" diye başladım söze. Madem yıllar sonra ilk kez bana konuşma hakkı vermişti, öyleyse bu hakkımı pekâlâ da öfkemi kusarak kullanacaktım. "İlkokuldan beri veli toplantılarımın hepsine Ecrin teyzeyi yolluyorsunuz, harçlıklarımı bana o veriyor, ağladığımda bana o sarılıyor, düştüğümde beni yerden o kaldırıyor, hata yaptığımda bana yine o kızıyor..."

Doğrudan anneme bakarak, "Sen benim annem olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorduğumda, şaşkınlıkla gözlerini irileştirdi. "Sen beni doğuran ve bana sadece yedi yıl bakan bir kadınsın. Peki ya sen?" diye sordum ve bu sefer de bakışlarımı, kaşlarını çatmış olan babama çevirdim. "Salim amca ve Ecrin teyze bana sizden daha fazla anne-babalık yaptı." dediğimde, kısa bir anlığına birbirlerine baktılar ve tek kelime dahi etmediler. "Benim anlayamadığım şeyse şu... Niye? Niye böylesine ilgisizsiniz?"

"Aksoylar-"

"Aksoy olduğum için, kendimden nefret ediyorum!" diyerek sözünü kestim babamın. "Geçen hafta ölüyordum ben be!" dedim, hayal kırıklığına uğramış bir insanın kullanabileceği bir ses tonuyla.

"Ne demek ölüyordun?" diye merakla sordu babam.

"Sırf iyi bir geleceğim, rahat bir hayatımız ve de çok paramız olsun diye nasıl birbirinizden veya benden vazgeçebildiniz?"

Ağlayabileceğimi fark ettiğimde, bakışlarımı onlardan kaçırdım ve birbirine kenetlediğim ellerime diktim.

"Seni Türkiye'nin en iyi özel okuluna ve onlarca kursa yolladım. Eğitimin iyi olsun diye yıllardır binlerce lira döktüm. En yeni kıyafetleri, mobilyaları, teknolojik aletleri aldım. Diğer aileler gibi olsaydık, bunların hiçbirine sahip olamazdın."

"İstedim mi hiç?" diye sorup, bakışlarımı biraz önce konuşan babama çevirdim.

"Ne?"

"Ben sakız alabilmek için bile sizden para istemedim." dediğimde, kaşlarını çatarak bakışlarını anneme çevirdi. "İstediğim tek şey mutlu bir aile olmamızdı. Benimle, Irmak'ın annesi, Deniz'in babası gibi ilgilenmenizi istiyordum. Ben

hiçbir zaman sizden ne para ne de güzel bir gelecek istemedim. Gerçi..." deyip alayla gülümsedim. "Bana hiçbir zaman ne istediğimi sormadınız ki..."

Babam genişçe gülümsedikten sonra, "Henüz çok küçüksün, yıllar sonra bunun doğru olduğunu anlayacaksın." dedi.

Sanırım anlamayı reddediyordu. Ben, annem ve babam yanımdayken çöp kutusunda bile yaşamaya razıydım, neyin doğrusuydu bu şimdi?

"Ne desem boş, değil mi?" diye sordum. İkisinin suratlarına da uzun uzun baktım. Bir şey söylemediler, sadece sustular, yıllardır yaptıkları gibi... "Yarın eski halinize döneceksiniz..." Başımı salladım. "Madem öyle, bugünün keyfini çıkaralım, değil mi?" deyip gülümsedim. Gülümsemem kesinlikle samimi değildi ama kızlarını tanımayan bu Aksoy çifti, gülümsememin samimi olduğunu sandı.

Günün geri kalanında, babam epey övdüğü tereyağlı makarnasını yapmak için mutfağa yöneldi. Annem üçlü koltuğun köşesine oturmuştu ve ben de yıllardır hayalini kurduğumdan, koşturup başımı onun kucağına koyduktan sonra koltukta bir güzel yayılmıştım. O benim saçlarımı okşamaya başlamışken, ben de fırsattan istifade ederek ona Kıvanç'ı anlattım.

"Pek ısınamadım gibi." diye bir yorumda bulunduğunda, anneme kaşlarımı çatarak baktım.

"Neresine ısınamadın ya?"

"Çocuğun ısınılacak tek bir tarafı yok ki!" diye konuştuğunda, ona hak verdim. Biraz önce anneme Kıvanç'ı detaylı olarak anlatmıştım ve ben bile onda ısınılacak tek bir şey bulamamıştım.

"... ama ben âşığım." deyip aptalca sırıttığımda, annemin de gülümsediğini gördüm.

"Biliyorum, biliyorum." dediğinde, gözlerimi kapattım ve yüzümdeki huzurlu gülümseme ile annemin saçlarımı okşadığını düşünerek düşlere daldım.

Haykırmak istiyordum. Caddeye çıkıp, onlarca insanın ortasında, benim annem de benim saçlarımı okşuyor ulan, diye haykırmak ve delirmişçesine kahkahalar atmak istiyordum. Bunun bir seferliğine mahsus bir şey olup olmadığından emin değildim, şu an bu umurumda da değildi çünkü annem benim saçlarımı okşuyordu, şu an bundan daha önemli ne olabilirdi ki?

"Makarna hazır!"

Babamın uzaktan gelen sesinden sonra annem ellerini saçlarımdan çektiğinde biraz hüzne bulansam da bozuntuya vermeden gözlerimi araladım ve uzandığım koltukta doğruldum. Annemle beraber mutfağa yöneldiğimizde, kurulmuş olan sofraya hayret ederek baktım. Babamın yemek yapmak gibi bir becerisi olduğundan bihaberdim ve aldığım kokuya bakılırsa, bu becerisi gerçekten mükemmel seviyesinde iyiydi.

Masanın etrafındaki siyah sandalyelere kısa bir anlığına baktıktan sonra başköşenin hemen sağındaki sandalyeyi çektim ve oturdum. Karşıma annem oturduğunda, başköşeye de babam oturmuştu ve masanın üzerinde duran tencerede ki makarnayı tabaklara doldurmaya başlamıştı annem. Bana yiyebileceğimden daha fazla bir tabak makarna doldurduğunda, babamın da benim için su doldurduğunu fark etmiştim.

Makarnanın tadına ilk bakan ve babama övgü dolu sözler söyleyen kişi ben oldum. Neden onca yılın ardından böylesine garip bir anı yaşadığımızı bilmememe rağmen, anın tadını çıkarmak istediğimden, onlarla muhabbet ederek makarnamı yemeye devam ettim.

Yemekten sonra annem masayı toplayacağını söyleyince, babam ve ben salona geçtik. Biraz önce anneme anlattığım kadar rahat bir tavırla babama da Kıvanç'ı anlatıp anlatamayacağımı düşündüğüm sırada, babamın bana Kıvanç'ın kim olduğunu sormuş olması beni şaşkına uğratmıştı. Babamla yan yana oturuyorduk ve benim göz bebeklerim yuvalarından fırlayacakmışçasına büyüyerek ona bakıyordu.

"Evimize sık sık girip çıkıyormuş." dediğinde, haberi korumalarımızdan veya Salim amcadan aldığını anladım ve ona anneme anlattığım kadar detaylı olmasa da Kıvanç'ı anlatmaya başladım.

Annem mutfaktan dönene kadar süren ve hiç aralık vermediğim konuşmamın ardından, babamın Kıvanç için söylediği ilk ve tek kelime "serseri" olmuştu. Kıvanç'ın bir serseri olduğunu söylemiş olması, o an bana epey komik gelmiş olmalıydı ki kahkahalarla gülmüştüm. Ben gülünce babam da gülmüştü ve o gülünce, salona yeni giren, büyük ihtimalle neden güldüğümüzü dahi bilmeyen annem de gülmeye başlamıştı.

Günün geri kalanını ise bu şekilde, yani çoğu zaman nedenini bilmeden gülerek geçirmiştik.

16

Birbirinden güzel, küçük ve rengârenk olan balıklara hayranlıkla bakarken, "Balık olabilir miyim?" diye merakla sorduğumda, kolumdan tuttu ve "Hadi, gidelim." dedi beni çekiştirmeye çalışırken.

Akvaryuma dokundum bir kez daha, sanki bunu yaparken, balıklara da dokunabiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Solucan olmasam, balık olsam, olmaz mı?" diye sordum, bakışlarımı onlardan alıp Kıvanç'a çevirdim.

"Neden?" diye sordu, nedenini merak etmediğinden emin olduğum halde açıkladım.

"... çünkü balıkların hafızası hakkında bir şeyler duydum. Balık olursam... Yaşadığım her şeyi, tanıdığım her şeyi sık sık unutacağım için... Acı çekmem, değil mi?"

Sorumu duymazdan gelerek beni tekrar çekelemeye başlamadan önce, "Gel, seni bir yere götüreceğim." dedi.

Gece yarısına doğru ailemle evimize dönmüştük ve evimizin içine girer girmez ikisi de eski hallerine dönmüşlerdi. Bir süre kapıda dikilip ne yapacağımı bilememiştim. Neden böyle bir şey yaptıklarını bir türlü aklım almıyordu. Yıllardır ilgisiz davranan onlar, bir anda ilgili davranmışlardı ve evimize döndüğümüzde yine eskisi gibi ilgisiz davranmaya devam etmişlerdi. Onlar kendi odalarına çekildiklerinde, evden koşarak ayrılmıştım. Nereye gideceğimi bilmeyerek, nefesim kesilene dek koşmuştum. Seyhan'ın ünlü lokantalarından biri olan Aşk Lokantası'nı görünce, koşmayı kesip

içeriye girmiştim. Üzerimdeki sporumsu kıyafetlerden olsa gerek -koştuğum için terlemiştim de- görevliler beni dışarıya çıkartmak istemişlerdi. Bu lokantaya genellikle iş sektörlerinin üst düzey adamları ve kadınları gelirdi.

"Kaan Aksoy'un kızıyım ben!" diye bağırıp, kendimi onların kollarından kurtarmıştım.

O anda, büyük akvaryumu görmüştüm ve küçük deli bir kız misali hayranlıkla büyük akvaryuma doğru ilerlemiştim. Dakikalarca akvaryuma bakıp içindeki balıklarla sohbet etmiştim. Etrafımdaki insanların beni izlediğinin farkındaydım fakat bu o an hiç umurumda olmamıştı.

Sanırım orada dikilmemden memnun olmadıklarından, bir kadın yanıma gelip ailemi aramak isteyip istemediğimi sormuştu. Balıklardan bakışlarımı bir an olsa bile ayırmadan, telefonumu cebimden çıkarıp kadına uzatmıştım. Kadın bir şey söylemeden beklemeye devam ettiğinde, "Kıvanç." demiştim.

O an kendimde değildim. Kıvanç'ı arayacaklarında onun gelmeyeceğinden emin olmam gerekirdi ama ailemden veya arkadaşlarımdansa o an yanımda sadece Kıvanç'ı görmek istemiştim.

Kadının Kıvanç'ı arayarak onunla ne konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü o an küçük turuncu bir balıkla ilgileniyordum. Bacaklarım akvaryumun önüne geldiğimden beri hiç hareket etmediğinden olsa gerek uyuşmuştu. Bacaklarımın uyuştuğunu fark ettiğimde, onları hareket ettirmek istemiştim, eş zamanlı olarak yanımda duran Kıvanç'ı görmüştüm. O an gerçekten şaşırmıştım çünkü gelip beni almasını hiç beklemiyordum. Kısa bir an ona bakıp, ardından balıkları göstermiştim. Bir süre sadece susmuştuk, sonra sıkılmış olmalı ki beni apar topar lokantadan çıkarmıştı.

Şimdiyse, onun desteğiyle nereye olduğunu bilmediğim bir yere doğru ilerliyorduk. Kollarını belime dolamıştı, ben

de kendi kollarımı ona dolamıştım. Yürüyebilecek mecalim yoktu ve ben bunu dillendirmediğim halde, Kıvanç, bunu anlayabilmişti. Adım atmayı kestiğimizde, bayağın bakışlarımı etrafımızda gezdirdim. Bir ağacın önündeydik ve ağacın ilerisinde üç katlı bir ev duruyordu.

"Bu eve neden geldik?" diye sordum.

"Ev değil." deyip kafasıyla yukarıyı işaret etti. Beni getirdiği yer, şu çok değerli ağaç eviydi. Kıvanç'ın küçükken babasıyla beraber yaptığı bir ağaç evi olduğunu ve onun için gerçekten değerli olduğunu biliyordum fakat hiçbir zaman beni şu çok değer verdiği ağaç evine getireceğini düşünmemiştim.

"Hadi bakalım." deyip beni nazikçe ittirdiğinde, tek kaşımı kaldırıp ona döndüm.

"Ne hadi?"

"Tırman."

"Haha!.." deyip alaylı bir kahkaha attım. "Sanırım unuttun, hatta sanırım değil, kesinlikle unuttun. Benim yükseklik fobim var, oraya tırmanamam." deyip başımı iki yana salladım. Bu imkânsızdı.

"Aptal aptal konuşma, tırman, hadi." diye devam ettiğinde, başımı iki yana sallamaya devam ettim. "Yemin ediyorum seni burada bırakıp evime giderim. Tırman artık!"

Kısa bir anlığına etrafıma baktım. İşlek bir yerde değildik, hatta bulunduğumuz yere ıssız bir orman dahi diyebilirdik. Kıvanç'ın beni burada bırakıp gideceğini düşünürsek, yarına sağ çıkmama olasılığım yüksekti. Kıvanç'ın söylediğini yapan bir çocuk olduğunu da düşünürsek, evet, kesinlikle yarına sağ çıkamazdım.

"Öyleyse, bana yardım eder misin?"

"Nasıl?"

"Birlikte tırmanalım." diye bir teklifte bulunduğumda, gözlerini devirdi.

"Saçmalama, ip merdiven bu." deyip ip merdiveni gösterdiğinde, onunla, ciddi olamazsın tarzı bir konuşma başlatıp dalga geçmek istedim. Sonra da bundan vazgeçtim.

"Tamam, ben tırmanmaya başlayayım ve sen de hemen arkamda ol. Yani... Olur musun?" Geç de olsa emir verdiğimi fark etmiştim.

"Boş yapma, hadi." deyip, beni tekrar nazikçe ittirdi.

Direnmekten vazgeçip ip merdivenin basamak çubuğunu tuttuktan sonra bir ayağımı en alttaki basamağa koydum. Gerisi kolay oldu, diyemeyeceğim çünkü olmadı. Sanırım on dakikaya yakın bir sürede iki metrelik ip merdiveni tırmanabildim. Ağaç evine ayak basıp bedenimi de içeriye attıktan sonra arkamı dönüp aşağıdaki Kıvanç'a baktım.

"Başardım!" diye bağırıp sevinç dolu bir kahkaha attığımda, başını onaylamaz bir ifadeyle iki yanında salladı ve yalnızca bir dakikada yanıma vardı.

"Bir an senin solucan değil de kaplumbağa olduğunu düşündüm." dediğinde, dudaklarımı büktüm, tam o sırada sağ elini uzatıp, büktüğüm dudaklarımı tuttu ve kendisine doğru çekip ellerini onlardan ayırdıktan sonra öptü.

Ben yaptığının şaşkınlığından kendimi alamazken, o hiçbir şey yapmamış gibi rahat bir tavırla küçük ağaç evinin tam ortasındaki geniş yer yatağına attı kendini. "Gelsene." deyip bakışlarını bana diktiğinde, hiçbir şey söylemedim.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın kenarına oturduğumda, Kıvanç da doğrularak ayakkabılarını çıkardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp, "Sen de yaptın?" diye sorarcasına konuştu.

"Ayakkabılarını çıkarmandan bahsetmiyorum." dediğimde, hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını ağaç evinin bir köşesine doğru attı.

Elini bana doğru uzattığında, güzel eline baktım; bir erkeğe ait olamayacak kadar güzel elleri vardı.

"Telefonunu ver." dediğinde, nedenini sormayarak cebimden çıkardığım telefonumu ona uzattım.

Kendininkiyle beraber benimkini de yer yatağının biraz ilerisine doğru yerde sürükleyerek, attı. Üzerindeki tişörtü çıkardı, ayağa kalktı ve pantolonun düğmesini açtı; gözlerimi kaçırdım, beni görmezden geliyordu. Tekrar yatağa oturduğunu hissettiğimde gözlerimi kaçırdığım yerden alıp ona diktim. Yatağa uzanıp ince örtüyü üzerine örttükten sonra bakışlarını ağaç evinin tavanına dikti.

"Canım böyle istedi." dedi umursamaz bir edayla.

"Ne?" diye sorup, sağ omzumun üzerine yattım ve onun güzel yüzüne bakmaya devam ettim.

"Canım seninle olmak istedi."

"Canının her istediği zaman beni kovup tekrar çağıramazsın."

"Niye? Solucan değil misin sen?" diye sorup, o da sol omzunun üzerine yattı ve bana baktı, yüzünde alaycı bir ifade gizliydi.

"Öyleyim." dedim ve bir süre sadece birbirimize baktık.

"Neler oluyor?" diye sorduğunda, kısa bir süre şaşkınca ona baktım.

Kıvanç ilk kez gerçekten merak ederek hayatımdaki sorunun ne olduğunu sormuştu.

"Ailem." dedim ve sustum, anlamasını bekledim. Anladı, en azından bakışları beni anlıyormuş gibi bakmaya başlamıştı. Anlatmaya devam etmek yerine, "Sana bir şey sormama izin verir misin?" diye sordum.

Şu an Kıvanç'la ailem hakkında konuşmak, en son istediğim şey bile değildi.

"Son."

"Batuhan ile aramızda ne var?"

Aptal olduğumu söylerlerdi, belki bu doğruydu ama bunu anlamayacak kadar aptal değildim. Batuhan ondan gerçekten de hiç hoşlanmıyordu ve ben bunun bir nedeni olduğunu anlamıştım.

"Nereden çıktı bu?"

"Senden hoşlanmıyor."

"Genellikle erkekler benden hoşlanmazlar."

"Neden?"

"... çünkü her zaman onların kızlarını alırım..."

O an, Kıvanç'ın daha önceki takıldığı kızlar veya sevgilileri hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bakışlarını gözlerimden dudaklarıma kaydırırken, "... ve geri verdiğimde..." deyip, kısa bir anlığına duraksadıktan sonra tekrar bakışlarını dudaklarımdan gözlerime kaydırıp, "Hepsi çoktan bana âşık olmuş olur." diyerek sözünü tamamladı.

"Batu'nun da mı kızını elinden aldın?" diye sordum ve bir başka sefere bu soruma gülmeye karar verdim. Batu'nun kızını elinden almak...

"Kızını değil, delirmişçesine sevdiği kızını... Ben almadım, o verdi."

Kaşlarımı çattım, anlayamıyordum. Bir insan neden takıldığı kızı veya sevgilisini bir başkasına verirdi? Batuhan'ın öyle bir şey yapmayacağından neredeyse emindim.

"Batuhan-"

"Çocukluk arkadaşım." dedi sözümü keserek ve bu benim gözlerimin ardına kadar açılmasına sebep oldu. Kıvanç, çocukluk arkadaşının takıldığı kızı veya sevgilisini elinden mi almıştı? Bu berbattı.

"Neden?" diye sordum. Neden bunu Batuhan'a yaptın?

"Kız istedi." dediğinde, yüzümü ekşittim.

Batuhan'a bunu nasıl yapabilmişlerdi? Çocukluk arkadaşı ve sevdiği... Nasıl yapabilmişlerdi?

"Nasıl?" diye sordum, zihnimdeki milyonlarca sorudan sadece ilkini sorarak.

"Ara ve sor." dediğinde, tek kaşımı kaldırdım.

Fazlasıyla ciddi görünüyordu. Sanırım yaptığı hatayı dillendirmek istemiyordu ki bunu şu an bile hata olarak gördüğünden pek emin olamıyordum.

Uzandığım yerden doğruldum ve Kıvanç'ın telefonlarımızı koyduğu yerden kendiminkini aldım.

"Benimkini al." deyince itiraz etmeyerek kendiminkini bırakıp onun telefonunu aldım ve biraz önceki yerime geçtim fakat bu sefer uzanmak yerine bağdaş kurarak oturmuştum.

"Sende ne diye kayıtlı?" diye sordum çünkü Batu'nun numarasını ezbere bilmiyordum.

"Kardeşim." dediğinde, Batu için kullandığı kelimeye her ne kadar takılmış olsam da takılmamış gibi davranarak rehberde K harfine gelip dediği gibi Kardeşim diye kayıtlı olan numarayı aradım.

Numara uzunca bir süre çaldı ve sonra hat düştü; şaşkınlığıma engel olamayarak tekrar numarayı aradım, tekrar uzunca çaldı ve sonra tekrar hat düştü. Bu birkaç defa tekrarlanırken, Kıvanç uzandığı yerden gözlerini bana dikmiş öylece beni izliyordu.

"Ne var lan, ne var?" diye bağıran Batu aramayı cevaplandırdığında, bakışlarımı Kıvanç'tan ayırdım.

"Benim, Nehir..."

Bir süre konuşmadı.

"Senin ailenle olman gerekmiyor muydu? Kıvanç'ın yanında ne işin var?" diye sinirle soluduğundaysa, bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim.

"Kıvanç'la..." dedim ve sustum. Gerçekleri duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Sesini hoparlöre al." dedi Kıvanç, söylediğini yapıp telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve hoparlöre aldım. "Sor." diye devam ettiğinde, sormak istemediğimi, daha doğrusu Kıvanç'ın, kardeşi olarak gördüğü Batu'ya ne yaptığını bilmek istemediğimi fark ettim.

"Kıvanç'la çocukluk arkadaşıymışsınız ve Kıvanç senin sevdiğin kızı elinden almış, bu doğru mu?"

Yine de sordum çünkü ben gerçekten aptaldım.

"Kimseye anlatmayacaktı. Söz vermişti... Anlatmayacaktı."

"Batu!" dedim.

Beni hiç umursamadan, "Telefonu ona ver." diye emretti.

"Batuhan!" dedi Kıvanç.

"Piç kurusu!.." diye tısladı Batuhan.

Gerçekten öfkeli olmalıydı ki biraz önce küfür etmişti çünkü biz Batuhan'ın ağzından nadir olarak küfrün çıktığını duyardık.

"Uzun zaman oluyor kardeşim!" dedi Kıvanç pişkin bir şekilde, yüzünde gülümsemeye dair hiçbir kırıntı yoktu fakat içten içe gülümsediğini hissetmiştim.

"Ne istiyorsun lan sen benden?"

"Beni anlamanı." dedi Kıvanç derin bir sesle ve üçümüz de sustuk. Ben onları anlamadığım için susuyordum ve onların neden sustuğuna dair ise en ufak bir fikrim yoktu.

"Kapatacağım." dedi Batu.

Kıvanç bakışlarını bana çevirdi.

"Anlat." dedim aniden. "Nasıl tanıştınız, ne zaman aranız bozuldu? Anlat Batu!" diye devam ettiğimde, yanına

uzanmamı işaret etti Kıvanç. Söylediğini yapıp sağ omzumun üzerinde uzandım ve telefonu ikimizin arasına koydum.

"Pekâlâ, anlatacağım ama istediğiniz için değil. Kıvanç'ın nasıl adi biri olduğunu görmen için anlatacağım. Şimdi dinle. Bizleri karşına aldığın o çocuğun yaptığı adiliği dinle."

Batu derin bir nefes alıyorken, korku dolu bakışlarım Kıvanç'ın üzerindeydi.

"Tanıştığımızda on bir yaşındaydık. Kıvanç'ın kardeşi babamın özel hastasıydı."

Kıvanç'ın bir kardeşi mi vardı? Kıvanç'ın değişen bakışlarına ve Batu'nun sözlerine bakılırsa, gerçekten de bir kardeşi var olmalıydı.

"Bir gün babam yine kardeşiyle ilgileniyorken, bu sefer bunu içeriye almamışlardı."

Sustu, yüzünde buruk bir gülümsemenin var olduğunu tahmin ettiğim sırada devam etti.

"Kapının dibine oturmuş, suratında küsmüş bir ifadeyle ayaklarına bakarken, ailesinin dışarıya çıkmasını bekliyordu. Yanına gidip adımı söyledim ve onunkinin ne olduğunu sordum, cevap vermedi. Tekrar adımı söyleyip onunkini sordum, yine cevap vermedi. Bu birkaç defa tekrarlandı. Git, bile demedi. Kalmamı istediğini fark edip oturdum yanına, anlatmaya başladım. Hastanede birçok hasta görmüştüm, onların üzücü hikâyelerini dinlemiştim, onlardan başladım anlatmaya. Kardeşi odadan çıkana dek ben anlattım, o da ayakkabılarına bakarak beni dinledi. Ailesi odadan çıktığında, heyecanla ayağa kalktı. Bana dönüp, 'Ben de Kıvanç.' dedikten sonra babasının peşine takıldı. O günden sonra ne zaman hastanede onu görsem yanına gittim, arkadaş olmaya çalıştım ve sonralarda arkadaş olduk."

Derin bir nefes alıp devam etti.

"Staj yapan doktorlarla saklambaç veya koşuşturmaca oynadık. Aynı liseye kaydolana dek arkadaşlığımız hep hastane sınırları içerisindeydi. Aynı liseye kayıt olduğumuzda aynı sınıfta değildik. Ben onun bir üst derece sınıfındaydım çünkü Kıvanç benim kadar çalışmazdı. Aslına bakarsak... O pis, sınavlara hiç çalışmadan yüksek not alan tiplerdendir. Neyse... Bunun bir alt sınıfında Ozan diye bir çocuk varmış. Bir gün getirdi Ozan'ı ve benimle tanıştırdı."

Nefes alabilmek için sustuğunda, Kıvanç'ın gözlerini kapattığını fark ettim. Uyuyacağını sanmıyordum ama yine de sol elimi uzatıp işaret parmağımı sağ gözünün kapağına dokundurdum ve açtığında hızlıca çektim.

"Birkaç hafta Ozan, ben ve Kıvanç takıldık. Sonra Ozan sanki grup kuruyormuşuz gibi birini daha getirdi. Adı Damla... Kız çok güzel... Mavi gözleri, açık kestane saçları, mükemmel bir gülüşü ve sesi var. O kadar güzel ki tanrıçalar gibi, ilk görüşte tutuldum ben ona."

Kıvanç'ın gözleri açıktı ve doğrudan telefona bakıyordu.

"Birkaç hafta, yani lisenin ilk döneminin bitişine dek dördümüz arkadaşça takıldık. Sonralarda Kıvanç benim Damla'dan hoşlandığımı fark etti. Lisenin ilk yılının bitişine doğru Kıvanç'ın zorlamalarıyla hislerimi Damla'ya itiraf ettim. İlk başta bir şey demedi, sadece gülümsedi. Birkaç gün geçti, net bir şey söylemediğinden delirecek gibiydim çünkü bilirsin, belirsizliktir insanı yavaş yavaş bitiren ve aynı zamanda da öldüren..."

Kıvanç'ın gözlerini devirip başını iki yana salladığını gördüğümde, Batu'nun son sözüne karşılık bu hareketi yaptığını anladım.

"Ben hislerimi itiraf edişimden on gün sonra hanımefendi geri dönüş yaptı bana. Uzun lafın kısası, yaz tatilinde sevgiliydik. Çok mutluydum. Damla öylesine mükemmel bir kızdı ki... Hani, şu her erkeğin sahip olmak istediği kız

tipleri var ya... Öyle mükemmeldi. Deliriyordum ona olan aşkımdan. Damla'nın bende gönlü var mıydı pek bilmiyordum ama umurumda da değildi açıkçası çünkü o sıralar Damla benimdi."

Derin bir nefes daha aldı.

"Lisenin üçüncü yılında, Kıvanç kötü bir olay yaşadı. Birkaç hafta evinden hiç çıkmadı ve bizi de evine aldırmadı. Kimseyle, bizimle bile, konuşmuyordu. Onu çok merak ediyorduk. Damla onu iyileştirip tekrar aramıza döndüreceğini söyledi ve bir gün bir şekilde Kıvanç'ın evine girebildi."

Batu sustu, eş zamanlı olarak Kıvanç sırtüstü uzandı ve bakışlarını da ağaç evinin tavanına dikti. Bense biraz sonra duyacaklarımdan ötürü kalbimin heyecan–korku duygularına kapılarak çarpmasına izin verdim.

"Damla benim ilk aşkımdı, Kıvanç'sa tek kardeşim... İkisine de güveniyordum, bu yüzden gitmesine izin verdim. Bir hafta boyunca her gün Kıvanç'ın evine gitti. O bir haftanın sonunda Kıvanç evinden çıktı. Ozan ve ben, Damla'nın onu nasıl ikna ettiğine anlam verememiştik. O günden sonra Kıvanç, sandığımızın aksine bizden, özellikle de benden uzaklaştı. Bordo Caddesi'ne gider oldu –ki normalde pek takılmazdı oralarda– ve Damla da bir anda benden uzaklaştı. Anlam verememiştim, onlara bir şey yapmamıştım ama ikisi de anlaşmış gibi benimle pek konuşmuyordu."

Batu susup yutkunduğunda, bakışlarımı hâlâ tavana bakıyor olan Kıvanç'tan alıp telefona diktim.

"Damla'yla lisenin üçüncü yılına kadar hiç öpüşmemiştik. Onu bir kez olsun öpmemiştim. Benden önce birçok sevgilisi olduğunu ve birçok kez o sevgilileriyle bedensel temas kurduğunu biliyordum ama kıyamamıştım. Ona dokunmaya kıyamıyordum, bu yüzden onu hiç öpemedim. Benim dokunmaya kıyamadığım kızı benden önce Kıvanç öptü." Konuşmasının sonlarına doğru sesi çatallaşan Batu

konuşmayı kestiğinde Kıvanç bakışlarını bana çevirdi. Sağ omzumun üzerine yatmış, öfkeli bakışlarımla ona bakıyordum. Sırtüstü uzanmış, çevirdiği başıyla duygudan yoksun bakışlarla bana bakıyordu.

"O âşık olduğun çocuk, işte böylesine adi biri." dedi Batuhan ve aramayı sonlandırdı. Uzandığım yerden doğrulup, aramıza koyduğum telefonu öncesinde Kıvanç'ın koyduğu yere bıraktıktan sonra tekrar yer yatağında kendi yerime geçtim. Kıvanç'ın sol kolunu yastık niyetine kullanabilmek için uzatıp, başımı kolunun üzerine koyduktan sonra alnımı göğsüne yasladım ve kendi sol kolumla onun gövdesine sarıldım.

"Biraz önce nasıl adi bir insan olduğumu öğrendin ve şu anda bana sarılıyorsun." dedi şaşkınlıkla.

Hoş kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım.

"Elbette nedeni vardır."

Böylesine adice bir şey yapmasının elbette ki bir nedeni olmalıydı.

"Bir nedeni yok." dedi konuyu kapatmak istercesine.

Başımı daha rahat edebilmek için hakaret ettirdiğimde, alnıma çenesinin değdiğini hissettim. Sol bacağımı onun sağ bacağının üzerine attığımda bir şey söylemedi. Hep onun bacağı benim üzerimde olacak değildi ya!

"Hadi." dedim rahat olduğuma inandığımda. "Bana o anı anlat... Yani anlatır mısın?" diye konuşurken, sol elimin parmaklarını karın boşluğunda nazikçe gezdiriyordum.

"Hayır..."

"Lütfen." diye üstelediğimde, Kıvanç'a karşı daha ne kadar yüzsüz olabileceğimi düşünüyordum.

Ben kim olursa olsun gururundan hiçbir şekilde ödün vermeyen bir kızdım, ta ki Kıvanç'la tanışana dek... Kıvanç'a karşı garip bir şekilde fazla yüzsüzdüm ve bu yüzsüzlüğüm benim hoşuma gidiyordu.

"Bana dokunma."

Bu ani sert çıkışı az biraz kırılmama sebep olurken... num o an yüzsüzlük yapmak istemedi ve kollarını ... nünden ayırıp ona arkamı döndüm. Sol omzumun üzerin... uzanırken gözlerimi kapattım ve aptal gözyaşlarımın ... maması için kendimle savaş vermeye başladım.

Ne yazık ki savaşımın sadece beşinci saniyesinde sol gö... zümden bir yaş alçak pamuksu yastığa doğru düştü. Bir süre sessizce ağladım. Aileme mi yoksa Kıvanç hakkında öğ... rendiklerime mi ağlıyordum bilmiyordum. O bir süreden sonunda burnumu çektiğimde Kıvanç'ın hareketlendiğini duydum. Hemen sonra Kıvanç'ın sağ kolunu benim boynuma dolamasına tanık oldum. Biraz önce ona dokunmamam gerektiğini söyleyen o iken şimdi o bana dokunuyor ve hatta sarılıyordu. Ben sol omzumun üzerinde uzanmış cenin pozisyonunu almışken, o da anahtar–kilit uyumu misali bana uyarak sol omzunun üzerinde cenin pozisyonu alarak uzanmıştı ve sağ kolu beni sarıyordu. Sol kolunun nerede olduğunu merak ettiğim an sanki düşüncelerimi duymuş gibi başımı nazikçe kaldırıp sol kolunu yastığın üzerine koydu ve sonra da başımı koluna koydu.

"Anlat." dedi fısıltıyla. Neyi anlatmamı istediğini bilmiyordum. Burnumu çektim tekrar ve sonra sağ elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Neden böylesin? Anlat." diye devam ettiğinde, kendimi çözülmeye hazır buz gibi hissetmiştim. Ben Kıvanç'ın aksine dertleri içimde hapsedemiyordum. Birilerine anlatmadığımda, o dertler daha büyüyor ve beni boğuyordu. Bir anda her şeyi anlatmak istedim. Doğumumdan bu yana yaşadığım her anımı bilsin istedim.

"Sıkılırsın." dedim, fazlasıyla sakin bir ses tonu kullanarak.

"Sıkılırım." dedi dürüstçe. "Yine de anlat." dediğinde dudaklarımı hafifçe araladım. Olan biten her şeyi anlatmak istiyordum.

Kıvanç'la genel olarak ilişkimiz zaten bundan ibaretti. Ona birçok şey anlatırdım, dinlemezdi, dinlediğinde ise sıkılırdı.

"6 Şubat 1998 tarihinde doğdum." dediğimde, anlatma işini abartıp abartmadığımı düşündüm kısa bir anlığına ve sonra Kıvanç'ın bir şey söylemediğini fark edince devam ettim.

"Burcum Kova... Burçlara inanır mısın?" diye sorduğumda, "Pek sayılmaz." dedi.

Benim de burçlara inandığım söylenemezdi. Irmak, burçlara inanırdı ve kendi inancını bize de kabul ettirmeye çalışırdı. Kova burcunun bazı özelliklerine uyuyordum ama tam bir Kova kızı olduğum söylenemezdi.

"Seyhan'da doğdum." dedim, o anda ilk kez hakkımda bu tür şeyleri öğrendiğini ve susmamı istemediğini fark ettim; işte bu sevindirici bir şeydi. "Kendimi bildim bileli hep aynı evde yaşıyorum. Aynı ev, aynı oda..." Farklı çalışanlar, farklı eşyalar...

"Aksoyları biliyorsun zaten." dedim. Unutmuş olması olasıydı fakat mırıltılı bir ses çıkardığında unutmuş olmadığını anladım.

Kısa bir afallama yaşadığımdan olsa gerek, "Ben mesela..." dedim, devamını getiremedim.

"Sen, mesela?" dedi sorarcasına.

"Sakız çiğnemeyi çok severim." dedim, aklıma gelen ilk şeyi dillendirerek.

"Öyle mi?" diye sordu, sözde bir soru olduğunu bildiğim halde mırıldanarak onu onayladım. "Sakız çiğnediğinde mutlu mu oluyorsun?" diye sorduğunda, bu seferkinin sözde bir soru olmadığını fark ettim ve yine mırıldanarak onu onayladım.

"Öyleyse... Sana sakız alacağım." dediğinde, içimde tarifi imkânsız bir sevinç belirdi.

"Bana doğum günümde de sakız alacak mısın?"

"Alacağım."

"Sakız önemli."

"Öyle." diyerek beni onayladı.

"... ama ben seni sakızlardan daha çok seviyorum." dedim, hiçbir şey söylemedi.

Aslına bakılırsa, bir şey söylemesini beklememiştim. Kıvanç'ın bana karşı bir şeyler hissetmediğini biliyordum. Kıvanç'ın en son ne zaman bu tür duyguları kalbine misafir ettiğini merak ediyordum fakat şimdi bunu sorarak ânı mahvetmek istemiyordum.

"Bugün..." dedim. Bir süre Kıvanç'ın nefes alış verişini dinledim sonra da "Aile günümüzdü." diye devam ettim. "27 Aralık..." Alaylı bir gülümseme takındım suratıma. "Benim en mutlu ve aynı zamanda da en mutsuz olduğum gün." Suratımdaki gülümseme yerini bir sırıtışa bırakırken, "Ailem yanımda diye mutlu olurken, gecenin sonunda eski hallerine dönecekler diye üzülüp mutsuz olduğum gün." diye devam ettim.

"Ne yaptınız?" diye sordu, bana soru sormasına ve beni gerçekten dinliyor olmasına hâlâ alışamadığım için bir müddet sustum, sonra sabahtan başlayarak bu âna kadar yaşadığım her ânı anlatmaya başladım.

Konuşmayı kestiğimde, "Öpüşsek mi?" diye sorup kollarını benden ayırdığında, şaşkınlıktan bir şey diyemedim.

Ona tüm gün ailemle ne yaptığımızı anlatmıştım ve o bunu zerre kadar umursamayarak hiçbir yorumda bulunmayıp benimle öpüşmek istediğini söylemişti.

Beni sırtüstü uzandırıp üzerime çıktığında, sağ elimle ağzımı kapattım. Elim ağzımın üzerindeyken, "İstemiyorum." dediğimde, gözlerini devirdi. Elini uzatıp ağzımın üzerindeki elimi çekmeye çalıştı ama çekemedi.

"Öpüşürsek geçer" dediğinde, "Hayır, sarılırsak geçer." dedim.

"Öpüşelim."

"Sarılalım."

"Öpüşürken sarılalım?"

"Sarılırken öpüşelim."

"İkisi de aynı şey aptal!" dediğinde, elimi ağzımdan çekerek sıyrıldım ve tam o anda beni öptü. Gülüşünden öpmek diye sarılırım buna deniyordu, emin değildim.

Dudaklarımı öpmeye devam ederken, boynumu nazikçe yastıktan kaldırıp beni oturur pozisyona getirdi, eş zamanlı olarak kendisi de oturur pozisyondaydı. Çenemi öpüp, dudaklarını benden ayırdığında, nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Seni öperken..." deyip sustu, o da nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Hindistan cevizli çikolata yiyormuşum gibi hissediyorum." diye devam ettiğinde, kaşlarımı çattım.

Bu bir iltifat mıydı? Ben neden bunu bir iltifat olarak algılayamamıştım?

"Nasıl?" diye soludum.

"Dudakların... Çikolata gibi... Tatlı, yumuşak, yenilesi..." Gülümseyip onun güzel yüzüne bakmayı sürdürdüm, o da "Kokun ise... Hindistan cevizi gibi." diye devam etti.

Hindistan cevizli şampuan ve duş jeli kullandığımı ona söylememe gerek yoktu, değil mi? Kıvanç zeki bir çocuktu, bunu anlamış olması gerekirdi.

"Dudaklarını seviyorum." deyip tekrar dudaklarıma uzandı. Üst dudağım normal kalınlıktaydı, alt dudağım ise ondan daha kalındı. Kıvanç genellikle alt dudağımı öperdi ve ben de onun üst dudağını öperdim. Onu öpmek, cennette bir sakız dağının yanında ev almışım gibi beni mutlu ederdi. Lütfen, sakız önemliydi...

Dudaklarımı ondan ayırmaya çalıştığımda, itiraz etmeyip bana izin verdi. Bir şey söyleyeceğimi sanmış olmalıydı ki ümit dolu bakışlarıyla bana baktı. Çoğu zaman ifadesiz bakan o bakışları, şimdi ümit duygusunu kendisine misafir etmişti. Onun ümit dolu bakışlarını kırmamak için, bir şeyler söylemem gerektiğini hissedip, "Sence ben güzel miyim?" diye sordum.

Aptal mıydım? Evet... Sora sora böylesine saçma bir soru sormuştum ve Kıvanç'ın bakışlarındaki ümit duygusu koşarak oradan ayrılmıştı.

Yavaşça gözlerini devirdi, "Bu saçma soruyu sormak için mi öpüşmemizi yarıda kestin?" diye sordu.

"Mesela sen..." deyip sustum, gerçekten dilimin ucuna gelen soruyu soracak mıydım? "Benim gibi birinden hoşlanır mıydın?"

Soruyu sorarken kendimi işaret edip, güzelliğimi kastettiğimi anlamasını ummuştum ve evet, gerçekten dilime gelen soruyu an itibariyle sormuştum.

"Hayır." diye net bir şekilde cevapladığında, ona sardığım ellerimi yavaşça ondan ayırdım. Çirkinim yani, diye geçirdim içimden çaresizce.

"Çirkin değilsin." dediğinde, zihnimi okuduğunu sanarak küçük bir korku dalgasına yakalandım. "Aşk, güzelliğine bakan bir şey değildir." diye devam ettiğinde, kaşlarımı çattım. "Güzelliğin veya çirkinliğin benim senden hoşlanmamı etkileyecek bir unsur değil." diye devam ettiğinde, çattığım kaşlarımı az daha çattım.

Onu gerçekten anlayamıyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanları dış görünüşüne bakarak yargılayan tiplerden değilim ve yine bir kızın dış görünüşünü göz önünde bulundurarak ona âşık olacak biri değilim."

"Küçükken gözlük kullanıyordum" diye itiraf ettim.

"Gözlük takıp da çok tatlı olan kızlar var" dediğimde o *tatlı* dediği kızları kıskandım.

"Diş tellerim vardı." diye devam ettim.

"Diş telleri insanları çirkin göstermez."

"Yüzümde çok fazla sivilce vardı." diye devam ettiğimde, buna da bir şey bulabilecek miydi merak ediyordum.

"Ergenken sivilcen çıkması kadar normal bir şey yok."

"Dış görünüşe önem vermiyorsun yani?" diye sordum, bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Tepki vermedi, cevap vermedi, öylece suratıma bakmaya devam etti. "Seninle tanışmadan önce bir liste hazırlamıştım." diye itiraf ettim.

"Ne listesi?"

Bugün gerçekten özel bir gün olmalıydı ki Kıvanç bana çok daha insancıl davranıyordu.

"Âşık olacağım erkeğin özellikleri." dediğimde, gözlerini kıstı, yüzünde bana inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Ön yargılarında boğulacaksın." dediğinde, söylediği cümleyi ilk başta anlamadım, sonra anladım.

Ön yargılı bir insan olduğumu söylemişti.

"Listene uyuyor muyum bari?" diye alayla sordu, yüzünde en ufak bir ifade dahi yoktu.

"Listeme uyan ilk kişiydin." dedim, belki bu anlattıklarımdan sonra benimle bir daha hiç konuşmayacaktı ama elimde olmadan ona dürüstçe her şeyi anlatasım vardı ve anlatacaktım.

"O sorduğun soru neyin nesiydi?" diye sorduğunda, kaşlarımı çattım, hemen ardından hangi sorudan bahsettiğini anladım.

"O an, sen beni hiç umursamayınca, ne bileyim... Umursamazdın ve ben âşık olabilmek için seni seçmiştim. Eğer âşık olmamı istemeseydin olmayacaktım ve-"

"Pek olur" diyerek sözümü kesti, kollarını benden ayırdı ve benden az da olsa uzaklaştı. "Eğer beni o gün sorsa, hayır derdim. 'Sen, sanki hiç konuşmamışız gibi kalkıp yoluna devam mı edecektin?' diye sorduğunda kalakaldım, böyle bir soruyu hiç beklemiyordum.

"Yani... Evet." dediğimde, tek kaşını kaldırdı.

"Sana 'soluk' an demekle hata mı ettim acaba?" diye sorduğunda ilk başta bir şey söylemedim çünkü her zamanki gibi ne demek istediğini anlamamıştım. "Neyse, hadi uyuyalım." dediğinde, havanın aydınlanmak üzere olduğunu fark ettim.

"Son bir soru!" diye heyecanla konuştuğumda, beni yatağın sol tarafına doğru nazikçe itti. Yatağın sağ tarafına sol omzumun üzerinde olacak şekilde uzanıp gözlerini bana diktiğinde, soru sormama izin verdiğini anlayarak ben de sağ omzumun üzerinde olacak şekilde uzandım.

"Ozan kim?" diye sordum.

"Arkadaşım." diye kısaca yanıtladı. Ben bunu zaten biliyordum.

"Nasıl biri, tam olarak nasıl tanıştınız?"

"Batu anlattı zaten ve iyi biri..."

Gerçekten uykusu olduğu için mi yoksa yine eskisi gibi beni umursamadığı için mi böyle net ve kısa cevaplar veriyordu?

"Tamam da nasıl iyi biri?"

Irmak'ın birkaç gündür Ozan'a karşı az da olsa ilgisi olduğunun farkındaydım, bu yüzden Ozan hakkında olabildiğince geniş bilgiler edinmeliydim.

"Soğukkanlı." dedi ve sustu.

"Başka?"

"Umursamaz..."

"Başka?"

"Eğlenceli..."

"Başka?"

"Ozan'ı ne diye soruyorsun sen?" diye sinirle soluduğumda, öylece bakakaldım.

Irmak'a ayarlayacağım, deseydim benimle dalga geçerdi. Merak ettim, deseydim yanlış anlardı.

"Son bir soru demiştim, bunu Ozan'dan çekip başka konuya taşıyabilir miyiz?"

"Taşı."

"Ailenden bahseder misin?" diye sordum az da olsa çekinerek.

"Hadi, uyuyalım." dediğinde, ailesinden bahsetmek istemediğini anladım.

"Bugün birbirimize karşı çok açık değil miydik? Uyumadan önce... Lütfen, ailenden bahset. Yani, bahseder misin?"

"Bedelini ödersin..."

"Bedeller, bedeller..." diye mırıldanıp, ardından hafifçe gülümsedim. Kıvanç garip bir çocuktu. Gözünü midene sokarım, gibi çocuksu bir tehdidi vardı ve karşılıksız iş yapmayıp, yaptığı işin karşılığını almak istediğinde de buna bedel diyordu. Gerçekten garipti.

"Bir annem yok." dediğinde, boğazımda bir şeyler düğümlenir gibi oldu.

Bu durum onun açısından ne derece kötüydü, ne demem gerekiyordu?

"Annem beni doğururken, kan kaybından ölmüş." diye devam ettiğinde, kaşlarımı hafifçe çattım. "Bu yüzden babam benden pek hoşlanmaz, sonuçta, çok sevdiği karısı beni doğururken öldü." diye konuşmaya devam ederken, sesinde bariz bir umursamazlık vardı.

"Beni doğuran kadın, yani annem öldükten yıllar sonra, babam, Selen adında bir kadınla evlendi. Selen, paragöz ve

bencil bir kadının teki." deyip sustuğunda, kelimelerinin nefret koktuğunun farkına vardım.

"Babamla sadece parası için evlendiğinden emindim. Babam onunla evlendiği yetmiyormuş gibi bir de ondan çocuk yaptı." deyip bakışlarını benden ayırdı.

"Kardeşini seviyor musun?" diye sordum, eğer sevmiyorduysa, kardeşin dediğim için bana kızabilirdi, bu ihtimal beni biraz olsun endişelendirdi.

"Seviyorum."

"Adı ne?"

"Bora."

"Kaç yaşında?"

"8"

"Onunla tanışabilir miyim?"

"Hayır." dedi kısa ve net bir şekilde.

"Neden?"

"Bora konuşamıyor..." dediğinde, kaşlarımı çattım. "... ve yürüyemiyor." diye devam ettiğinde, göğsüme hafiften bir ağrı saplanır gibi oldu. "Bu yüzden, küçük odasından hiç çıkmıyor ve yabancılardan çekiniyor." diye devam ettiğinde, bir şey söylemedim.

Çocukları sevmezdim, Bora'yı seveceğimden de pek emin değildim. İlk başta, Bora, sırf Kıvanç'ın sevdiği kardeşi diye onunla tanışmak istemiştim fakat artık onunla tanışmak istememin sebebi bu değildi.

"Beni seveceğinden eminim."

"Ben de." deyince, şaşırmadan edemedim, aslında Bora'nın beni seveceğinden emin falan değildim. "Hadi, uyuyalım." diye devam ettiğinde, daha fazla üstelemek istemedim ve başımı salladım. Bana arkasını dönüp, sağ omzunun üzerinde uzandığında, bir süre sadece sırtını izledim.

Sırtını izlemekten bıktığımı fark ettiğimde, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

"Sarıl." dediğinde, gülümseyip aramızdaki boşluğu doldurdum ve sol kolumla bedenini sardım.

Fısıldayarak, "İyi uykular Kıvanç!" dedim, bu sırada alnım sırtına değiyordu. Sessiz kaldığını fark ettiğimde, tekrar fısıldayarak, "İyi uykular Kıvanç!" dedim fakat cevap vermeyip sessiz kalmaya devam etti.

İçimdeki burukluğu anın güzelliğiyle bastırmayı başarıp gözlerimi kapattığımda, burnuma yine o koku çarptı. Yağmuru, toprağı, ikisinin buluşmasından sonra ortaya çıkan doğallığı kokladım. Yağmurun toprağın derinliklerine dokunup, ortaya çıkardığı tüm saflığın kokusuyla doluydum onun sırtına yaslandığım sırada. Uyku beni tüm rahatlığıyla sarmalarken, ruhum kahverengiydi. Tamamen uykuya dalmadan önce tek düşündüğüm bu kokuyken, uykuya daldıktan sonra ise zihnimde kahverengi ile yeşil dans etmişti.

17

Melodik bir şekilde cıvıldayan kuşlar, yattığım yerde rahatsızca kıpırdanmamı sağlarken, homurdanarak göz kapaklarımı araladım, Kıvanç'ın hemen yanımda, sol kolunun dirseğini yastığa dayamış ve kafasını da sol elinin avuç içine yaslamış bir halde uzandığını ve duygusuz bakışlarını üzerime dikmiş olduğunu gördüm.

"Günaydın." diye mırıldanıp yavaşça doğruldum ve ellerimle gözlerimi ovuşturdum, ardından da saçlarımı karıştırdım. "Saat kaç?" diye sorduğum an aklıma ebeveynlerim geldi.

Evde olmadığımı fark edip beni merak etmişler miydi? Hiç sanmıyordum.

"Dokuza geliyor." dediğinde, bakışlarımı yeniden ona çevirdim.

"Sen ne zaman uyandın?"

"Uyumadım." deyip hiç istifini bozmadan biraz önceki duruşu ile beni izlemeye devam etti.

"Hiç mi uyumadın?" diye sordum afallayarak, başını hafifçe aşağı ve yukarı hareket ettirdi.

Kısa bir süre konuşmadık ve sonra bana olan bakışından dolayı oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanırken, "Ne?" diye çıkıştım. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda, cevap vermeden, duygusuz bakmayı başarabildiği gözleriyle beni izlemeye devam etti.

O an, dün gece bana anlattığı tüm o acı gerçekliği zihnimin önüne düşürdüm.

Sonunda bir Kıvanç'ın çocukluk arkadaşı olduğunu ve okulumuzu kovdolmasının gerçek sebebinin Kıvanç'ın onun sevdiği kızı elinden almasından dolayı olduğunu öğrenmiştim. Kıvanç'ın öz annesinin olmadığını, üvey annesinin kötü bir kadın olduğunu, üvey annesinden olan kardeşinin yürüyemiyor ve konuşamıyor olduğunu da öğrenmiştim. Dün buraya geldiğimizde sadece ailem ve benim hakkımda konuşacağımızı sansam da Kıvanç üç ay sonunda ilk kez kendinden taviz vererek kendini bana açmıştı. Nedeni neydi, hiç bilmiyordum. Anlaşmamızın bitmesine bir gün kala beni bırakmıştı. Ushan'la Bordo'da kötü bir olay yaşadığımda o gece hemşire uyumuştu ve dün gece de beni şu çok değerli ağaç evime getirip sabaha kadar uyumayarak yanımda uzanmıştı. Onun için iyi veya kötü kelimelerini kullanamıyordum. Bazen iyi bir çocuk, bazen kötü bir çocuktu ama emin olduğum bir şey vardı ki Kıvanç gerçekten de dengesiz bir çocuktu.

"Şey..." dedim. Sol kaşını hafifçe kaldırdı, bu, sanırım gevelememi emretme şekliydi. "Beni evime bırakır mısın?" diye sorduğumda, bakışlarını benden alıp ağaç evinin açık kapısına çevirdi.

Gece boyunca ağaç evinin kapısı açık mıydı? Sandığımın aksine çok rahat uyumuştum ve üşümemiştim. Aralık ayında olduğumuzu düşünürsek, üzerimize örttüğümüz örtü çok da kalın değildi ve kapının açık olduğunu varsayarak üşümeyi geç, donmam gerekirdi.

"O kapı hep açık mıydı?" diye sordum; en sonunda kendi kendime birçok çelişkiye düşeceğimi fark ettiğimde.

"Hayır, bir saat önce falan açtım." diye açıkladığında, bir kez daha içten içe Kıvanç'a kızdım. İşine gelen sorulara gayet açıklayıcı ve tatmin edici cevaplar veriyordu fakat işine

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Kalamı dağıtıp korkumun az da olsa hafiflemesini umuyordum fakat Kıvanç lavken bu imkânsızdı! Buraya çıkmak kolay olmuştu çünkü gözlerim kapalı çıkmıştım ve anlık aşmalarımda gökyüzüne bakmıştım. İnerken aşağıya bakmam gerekecekti ve bu beni korkutuyordu.

"Helikopter mi çağırsan acaba?"

Bu sefer duygusuz bakıştan öte, öfkeyle parıldayan gözleriyle bana bakıp hiçbir şey söylemeyince, "Mantıklı değil mi?" diye sordum. Kısa bir an düşündüm. İki metre için helikopter getirtilmesi mantıksız olabilirdi. "Tamam, vazgeçtim. İtfaiye çağıralım." diye yeni bir fikir ileri sürdüğümde, sol elinin işaret ve başparmağıyla burnunun kemerini sıktı.

Parmaklarını burnunun kemerinden ayırdığında, "Bak, ne yap biliyor musun? Gözlerini kapat ve aşağıya atla." deyince, sırıttım.

"Aynı numaraya iki kez kanacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun." dediğimde, gözlerini kapattı.

İki elini yumruk [illegible]mıştı ve mecazi olmayan bir anlamda burnundan [illegible] [illegible]ndirmiştim.

"[illegible]n, istersen [illegible]urtu... Umu-

[illegible]

Güç bela düştüğüm yerden kalktığımda, sol kolumun dirseğini ovuştura ovuştura Kıvanç'ın peşi sıra ilerlemeye başladım. Otomobilinin önüne geldiğimde, o çoktan şoför koltuğuna kurulmuştu bile. Beni bırakıp gidebilir, düşüncesiyle hızlı davranarak Kıvanç motoru çalıştırmadan, hemen yan kapısını açıp koltuğuna kuruldum. Kıvanç kısa bir anlığına bana baktığında, kapıyı ardımdan kapattım ve tam o anda otomobilin motorunu çalıştırdı.

"Emniyet kemerini takar mısın?" diye sordum, garip bir şekilde bu konuda takıntılıydım. İlkokulda trafik kurallarını öğrettiklerinde, bir hevesle tüm bu kuralları öğrenmiştim ve emniyet kemerinin takılmamasına ciddi anlamda karşıydım. Şehir içinde de olsak, hatta evden bir kilometre uzaklıktaki markete gidiyor da olsak, kazanın nasıl geleceği belli olmazdı. Emniyet kemeri hava yastıklarının devreye girmesini sağlardı ve bu da kaza anında daha az hasar görmemizi sağlardı. Dersleri gerçekten hevesle dinlediğimden tüm bunları biliyor ve bunlar hakkında dikkatli davranıyor, davrandırtıyordum.

"Kıvançcığım, lütfen emniyet kemerini takar mısın?" diye bir anne edasıyla konuştuğumda, kafasını bana çevirmeden bakışlarını çevirdi ve bu şekilde bana yandan bir bakış atmış oldu.

"Sen yap." diye emrettiğinde, sol kaşım hafifçe havaya kalktı.

Amacını anlamadığım ve hareketsiz kaldığım o kısa anda, gözlerine boş boş baktım ve sonra sol kaşımı indirip ona doğru uzandım. Emniyet kemerini tutup kendime doğru çektim, kemerin başlığını yerine taktıktan sonra tatmin olmuşçasına gülümsedim ve arkama yaslandım.

"Öpüşmemiz gerekiyordu." dedi hayal kırıklığı ile.

"Ne?" diye anlamadığımı belirtmek amacıyla sordum.

"Biraz önce emniyet kemerimi bağlamak için üzerime doğru eğildin."

"Evet bunu biliyorum." diye aptalca bir tepki verdiğimde gözlerimi kısa bir anlığına sinirle kapatıp tekrar açtı.

"Boş versene." deyip taktığım emniyet kemerini çıkardı ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpmeye başladı.

Öpüşü, sandığımın aksine sert değil yumuşaktı ve yine sandığımın aksine uzun değil kısa sürmüştü.

Kendisi emniyet kemerini taktığında, dağıldığını hissettiğim saçlarımı ellerimle düzelttim ve ben de kendi emniyet kemerimi taktım. Sonra otomobil hareket etti ve uzun sürecek olan yolculuğumuz başlamış oldu. Hafifçe arkamı dönüp Kıvanç'ın ağaç evine bakıp, ona içten bir şekilde teşekkür ettim. Kıvanç'la tanıştığımızdan beri ilk kez, 27 Aralık gecesi, dertleşecek kadar yakın olmuştuk ve ben bunu ağaç evine borçluydum. Aslına bakılırsa, ağaç evinden ziyade... Aileme borçluydum.

"Müzik açabilir miyim?" diye sordum, zihnime düşen acı gerçeklerden kurtulmak istediğimi fark ettiğimde.

"Aç." dedi kısaca, zaten uzun cümle kurmasını beklememiştim.

Kıvanç çok nadir uzun cümleler kurardı, bu yüzden artık bu duruma alışmıştım.

Sol elimi uzatarak işaret parmağımla başlatma düğmesine bastığımda, otomobilin içini hoş bir ses doldurdu ve tam o anda bakışlarım Kıvanç'ın direksiyonu tutan sağ eline takılınca, kendimi, o güzel elinde bir yüzüğün nasıl durabileceğini merak ederken buldum. İleride onunla evlenebilirdik. Ufak, pembe bir düğün arabası olabilirdi. Mutlu olabilirdik. Tabii ben pembeyi, o da beni sevseydi...

"Sever misin?" diye bir soru yönelttiğinde bana, zihnimdeki düşünceler yarım kalarak parçalandı.

İlk başta neyi sorduğunu anlayamadım, sonra şarkıyı söyleyen kişiyi yani Cem Adrian'ı kast ettiğini anlayarak onaylamak amacıyla mırıldandım ve hemen ardından, "Evet." dedim.

"Güzel." dediğinde, müzik zevkimi beğenmiş olduğunu anladım ve bu beni sevindirdi.

Kıvanç'ın ilk kez bende olan bir şeyi beğenmiş olması mutluluk verici bir şeydi.

"Adrian'a eşlik eder misin?" diye sorduğumda, onun gerçekten eşlik edeceğini ve benim kulaklarımın iki güzel sesi birden misafir edeceğini düşünüyordum.

"Hayır." dediğinde, hayallerimi bir kez daha tuzla buz etti.

"Neden?"

"Canım istemiyor." dediğinde, gözlerimi devirdim ve yolu seyretmeye başladım.

Tabii ki böyle olacaktı! Sonuçta tanıştığımızdan beri onun canının isteğine göre hareket ediyorduk!

Uzun bir sessizliğin ardından, yine dayanamayıp, "Güfte yapıyor musun?" diye sordum.

"Hayır." dedi, bakışlarım anında ona çevrildi ve eş zamanlı olarak, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Onun güfte yaptığını sanıyordum çünkü derin ve yaralı bir ruhu vardı. Bence eğer isteseydi ortaya fevkalade sözler çıkarabilirdi.

"Yapmıyor musun yoksa yapamıyor musun?"

"Yapmıyorum." dediğinde, başımı salladım; Kıvanç Vuran'ın yapamadığı bir şeyi düşünmek güçtü, bu yüzden tabii ki de yapamıyor değil yapmıyor olacaktı.

"Peki, beste yapıyor musun?" diye sordum, soruma karşılık sadece kafasını sallamakla yetindi. "Ben güfte yapıyorum." dediğimde, bir anda aklıma gelen dâhiyane fikri onunla paylaşmak için, "Ben güfte yapayım, sen de o güfteleri bestele ve sonra onları oku, ne dersin?" diye sordum.

Girdiğimiz sokak tanıdık geldiğinde ve Kıvanç soruma cevap vermediğinde, emniyet kemerini taktığım yerden çıkarmak için sağ elimi hareket ettirdim. Kıvanç otomobili evimin hemen önünde durduğunda, ben çoktan emniyet kemerini çıkartmıştım bile. Sorduğum soruya cevap vermeyerek teklifimi kabul etmediğini göstermişti ve bu beni birazcık üzmüştü. Güftelerimi besteleyip onları okumasını gerçekten çok istemiştim ve hâlâ da istiyordum.

Otomobilden inmeyerek koltukta öylece oturduğum uzunca bir sürenin sonunda, "Solucan!" dediğinde, eğik başımı kaldırmayıp bakışlarımı kaldırdım ve ona baktım. "Dün konuştuklarımızı hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, sadece başımı sallamakla yetindim. "Her birini?" diye sorup sağ kaşını hafifçe kaldırdı, tekrar başımı salladım. "Ne hissettiğini veya ne düşündüğünü söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Ne önemi var ki?" diye umursamazca sorarak, sorusuna bir soruyla karşılık vermiş oldum.

"Doğru, önemi yok." dediğinde, kalbimde en ufak bir sızıntı oluşmadı çünkü ben bunu en başından kabul etmiştim.

Kıvanç için benim duygularımın veya düşüncelerimin hiçbir önemi yoktu ve hiçbir zaman olmayacaktı da...

"Bu yüzden..." deyip sustuğunda, başımı kaldırdım ve yutkundum, ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum. "Artık benimsin." dediğinde, kaşlarımı çattım çünkü bunu söyleyebileceğini tahmin dahi etmemiştim.

"Ne?"

"... ve ben sana gitmeni söyleyene dek, sana ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim hiçbir şekilde benden gidemezsin. Dün gece benim hakkımdaki birçok gerçeği öğrendin ve buna rağmen yanımda kalıp bana sarılarak uyudun, bu yüzden Solucan, bundan sonra benimsin ve hiçbir yere gidemezsin."

"Sen gitmemi söylesen de gitmem ki." deyip arsızca sırıttım.

"İşte benim Solucan'ım!" diye keyifle soluduktan sonra iki elini boynuma sarıp beni kendisine doğru çekti ve öpmeye başladı.

Dudaklarını benden ayırmadan önce, çeneme utak bir buse kondurdu ve sonra "Hadi, in." diye emrettiğinde, başımı sallayarak kapımı açtım, otomobilinden indim. Kapıyı kapatacağım sırada, duraksadım ve başımı hafifçe eğerek ona baktım.

"Dün gece için teşekkür ederim." diye mırıldandığımda, "Etme." dedi ve kapıyı kapatmamı işaret etti.

Mahcup bir şekilde gerilen dudaklarımı da alıp, kapıyı kapattıktan sonra evime yöneldim.

Pekâlâ, teşekkür etmemi istemiyorsa, etmezdim.

Evimin önündeki korumalar bana selam verdiğinde, ben de onlara selam verdim, kapı ziline bastıktan sonra ise arkamı döndüm ve Kıvanç'ın gidip gitmediğine baktım. Gitmişti, zaten aksini düşünmek pek de mantıklı olmazdı.

Kapının açıldığını –çıkan ses sebebiyle– anlayınca, başımı kapıya çevirdim ve siyah saçlı kadına baktım.

"Hoş geldiniz Nehir Hanım!" dediğinde, ona samimi olmayan bir gülümseme eşliğinde baktım ve evime girdim.

"Bekleme salonunda misafiriniz var, yaklaşık bir saattir sizi bekliyor." diye devam ettiğinde, şaşırmadan edemedim çünkü bekleyen kişi arkadaşlarımdan herhangi biri değildi; eğer olsaydı, bekleme salonunda değil odamda beklerdi. Misafirim, bir saattir salonda beklediğine göre, evdeki çalışanlarımızın tanımadığı, yani evime hiç gelmemiş biri olmalıydı.

"Tamam." dedikten sonra bekleme salonuna doğru ilerledim.

Salonun kapısının önüne vardığımda, sağ elimle kapının kulpunu tuttum ve kulpu sağa doğru döndürdüm. Kapı açılırken, perdesi olmayan pencerenin hemen önünde dikilen onu gördüm.

"Evimde ne işin var?" diye sınırle soludum.

Daha geçenlerde dilimi kesebilecek kadar kötüleşen bir çocuğa tam da şu anda gereksiz bir diklenme yaptığımı fark ettiğimde, yavaşça bedenini bana doğru çevirdi Ushan ve ruhumda ufak bir tedirginlik dalgasının gezinmesine sebep oldu. Bana doğru ilerlemeye başladığında, kendimi evimde ve dolayısıyla da güvende olduğuma inandırmaya çalıştım; başarabildiğimde ise kılımı bile kıpırdatmayarak bana doğru ilerlemeye devam etmesine izin verdim.

"Son zamanlarda yaptıklarım yüzünden gerçekten çok üzgünüm, sana karşı öyle bir tutum sergilemek... İnan hiç istediğim bir şey değildi." dediğinde, başımı sallarken tek gözümü kısmak ve sen hele geç bunları, demek istedim ama yapmadım.

"Kendimi affettirmek adına sana bir şey getirdim; eğer izin verirsen sana onu hediye etmek istiyorum." dediğinde, dil koleksiyonundaki dillerden birini bana hediye edeceğini sanarak boğazıma bir çığlık kütlesi davet ettim.

Eğer gerçekten bana bir dil verseydi, o çığlık kütlesi hiç çekinmeden davetimi kabul edip boğazımı yırtarak geçecekti. Etrafımıza bakındım, dile veya kana dair bir şey göremediğimde, bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve ellerinin arasındaki kâğıtları gördüm.

Kâğıtları benim göğüs hizama kadar kaldırdıktan sonra ağır bir şekilde sallarken, "Bu kâğıtlarda ne yazıyor biliyor musun Nehir?" diye sordu. Alt dudağımı hafifçe dişledim, merak etmeli miydim yoksa etmemeli miydim bilmiyordum. "Kıvanç ve onun tek aşkının anıları." diye devam ettiğinde, dişim şaşkınlık duygusuna kapılarak alt dudağımı serbest bıraktı ve iki dudağımın arasında küçük bir boşluk oluşurken, kalbimde de büyük bir boşluk oluştu.

18

Yaklaşık on dakika boyunca Ushan'ın suratına boş boş bakıp bakarken de kara kara düşünmüş olsam da aklım hâlâ almamıştı. Bana neden Kıvanç ve onun tek aşkının anılarının yazılı olduğu bir tomar kâğıdı hediye etmek istediğini anlayamamış, orada yazılanları okuyup okumamakta da kararsız kalmıştım çünkü sonuçta orada yazılanlar Kıvanç ve onun tek aşkının özel anılarından ibaretti. Öte yandan aklıma takılan bir başka soru ise; onların özel anılarının Ushan'da ne işi olduğuydu. Ushan beni ya kandırıyordu ya da orada yazılanlar onun sandığı kadar özel anılardan ibaret değildi.

"Al." deyip kâğıtları elime tutuşturduktan sonra tekli sivah koltuğa kuruldu.

Bacaklarının arasına büyük bir aralık bırakıp, iki dirseğini de dizlerine yasladıktan sonra yumruk yaptığı ellerini çenesinin altında birleştirdi ve büyük bir dikkatle beni izlemeye başladı.

Ushan'ın oturmakta olduğu tekli geniş koltuğun hemen yanındaki ikili geniş koltuğa, elimdeki kâğıtlarla birlikte yöneldim. Koltuğa bir güzel yayılarak oturduktan sonra kâğıttaki güzel el yazısına kısa bir anlığına göz attım, bunu yaparken de yazıları okumamaya özen gösterdim.

El yazısı Kıvanç'ın mıydı, yoksa onun tek aşkının mı?

Aşık bir Kıvanç'ı okumak bende nasıl bir duygu yaratırdı?

Çok üzülür müydüm, yoksa hiç umursamayıp aynı neşede birlikte günüme devam eder miydim?

Lanet olası bu anıları çok fazla merak ediyordum, onları okumalı mıydım, yoksa okumamalı mıydım?

"Adı Hazel." dediğinde, kaşlarımı hafifçe kaldırarak Ushan'a döndüm.

"Türk değil mi?" diye sordum.

Başını hafifçe iki yana sallayarak, "Babası Türk, annesi de bildiğim kadarıyla bir İngiliz." diye açıkladığında, bakışlarımı tekrar kâğıtlara çevirdim.

Kızın ismi Hazel'di. Hazel, hem Türklerin hem de İngilizlerin kullanabileceği bir isimdi ve ailesi sanırım bu yüzden ismini Hazel koymuştu. Hazel'ın İngilizcedeki anlamı elaydı. Kızın gözlerinin ela olma olasılığı yüzde kaçtı? Peki ya ben bunu neden merak etmiştim?

"Okumak isteyeceğini düşünmüştüm." dediğinde, sesindeki hayal kırıklıkları zihnime battı. Zihnim, Ushan'ın hayal kırıklıklarından kurtulmak için çabalarken, "İstiyorum." dedim.

"Öyleyse oku." dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Okuyacaklarım beni üzecekti. Bundan emindim fakat yine de yaptım. Üzüleceğimi bile bile okumaya başladım.

2011 Ağustos

Sevgili günlük, bugün garip bir çocukla tanıştım.

Biliyorsun, amcamın müdür olarak çalıştığı yetimhaneye neredeyse her cumartesi çocukları ziyaret etmek amacıyla gidiyorum.

Bugün yine gittim. Koridorda oradan oraya koşuşturan küçük çocuklarla kovalamaca oynuyordum ki birine çarptım. Çocuk sol kolumun dirseğini hafifçe tuttu, iyi olup

olmadığımı sordu ve benim gözlerimin takıldığı ilk yer onun dudakları oldu.

Bir erkeğin öylesine güzel dudaklara sahip olması haksızlık!

Her neyse. Kolumu ondan kurtarıp iyi olduğumu söylediğimde, suratıma bön bön bakmaya başladı.

Asi bir ses tonu kullanarak, "Çekilecek misin?" diye sordum.

"Evet, tabii." dedi ve sonra önümden çekildi.

İtiraz etmeyip hemen önümden çekilmiş olması beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurum ve hatta henüz birkaç adım atmıştım ki şaşkınlığım ağır basınca, topuklarımın üzerinde geri döndüm.

"Baksana!" diye seslendim adını bilmediğim çocuğa. Elindeki uğraştığı telefonunu cebine koyup bana döndü.

"Evet?"

"Kimsin sen?" diye sordum, ziyaretçi saati değildi ve ben o çocuğu ilk kez gördüğüme emindim.

"Kıvanç Vuran." diye soruma cevap verdiğinde, gözlerimi hafifçe kıstım. Sağ elini uzattığında, kısılan gözlerim normal bir hale döndü ve elimin istemsizce onun güzel eliyle buluşmasını izledim.

"Hazel Güven." diye kendimi tanıttığım sırada, ellerimiz amaçsızca havada sallanıyordu.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sorunca, sorusunun altındaki asıl soruyu anladım.

"Hayır... Amcam buranın müdürü... Bu yüzden, bilirsin, sürekli gelirim ve arkadaşlarım var." diye geveledigimde güldü. Gülüşü güzeldi. Açıklama yapmayı keserek aynı soruyu ben de ona sordum.

"Hayır, sadece... Bir şey yapmam gerekiyor ve yetkili birilerini ararken sana çarptım." diye açıklamasının ardından tek kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Ne yapman gerekiyormuş?"

"Nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum... Yani, yanlış anlayabilirsin." diye çekinerek konuya giriş yaptı.

Bora adında engelli bir kardeşi olduğundan bahsetti. Söylediğine göre Bora ne yürüyebiliyormuş ne de konuşabiliyormuş, hatta anne ile babası yüzünden de şimdiye dek hastaneler hariç hiçbir mekânda bulunmamış ve hiç arkadaşı yokmuş. Bora'nın kendi yaşıtındaki çocukları merak ettiğini ve bu yüzden de Bora için aylardır neredeyse her gün bir çocuk parkına gidip, oradaki çocukları videoya çekip, akşam eve döndüğünde de videoları Bora'ya izlettiğini söyledi. Hiçbir yorumda bulunmadım. Yetimhanedeki çocukları da videoya çekmek istediğini anlamıştım fakat bana gereksiz gelmişti. Zaten parktaki veya sokaktaki çocukları videoya alıyordu, yetimhanedekilere ne gerek vardı?

"Bence sen, parklardaki veya sokaklardaki çocukları çekmeye devam et." dediğimde, telefonundaki bir diğer videoyu açmıştı. Çektiği videoları bana izleterek kötü bir amacı olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

"Hazel!" dedi ve adımı ne kadar güzel söylediğini fark ettim. "Bora, yürüyemediği ve konuşamadığı için üzgün... Televizyon izlemesi yasak ve o sadece çizgi film izleyerek büyümüş bir çocuk... Sosyal hiçbir şeye sahip değil. Kendisinden daha kötü durumlarda olan çocukların olduğunu bilmiyor ve kabullenmiyor. Sanıyor ki dünyadaki en kötü şey onun başına gelmiş; bu yüzden de kendisinden hoşlanmıyor. Küçük bir çocuğun kendisinden nefret etmesini istemeyiz, değil mi?" diye sorduğunda, beni ikna edebilmişti.

Bora, söylediğine göre beş yaşındaydı. Beş yaşındaki bir çocuğun bu tür düşüncelere kapılmaması gerekiyordu.

"Tekâlâ, sen bu işi bana bırak" dedim ve elinden telefonunu kaptım.

Sonrası koşuşturmayla geçti. Çocukları videoya çektik ve sonra benim örgütlemem ile çocuklar hep bir ağızdan, "Seni seviyoruz Bora!" diye bağırdı. Hiç tanımadığım o küçük çocuğun mutlu olması için bugün türlü türlü şaklabanlıklar yaptım. Sonra, akşama doğru Kıvanç'la beraber yetimhaneden ayrıldık. Kıvanç bana veda ettikten sonra, kapının önünde kendisini bekleyen siyah bir otomobile yöneldi.

Yüzümü buruşturup, "Bu ne biçim bir Kıvanç?" diye sordum. Bakışlarımı Ushan'a çevirdiğimde, gülüp okumaya devam etmemi işaret etti.

Gerçek Kıvanç bekâr, çekingen ve de düşünceli...

2011 Eylül

Sevgili günlü... Onu görüğümde mutlu ... görmeyeceğimi sanmıştım ... Onun iyi olduğunu söyle... ...na gitmiş ve videonun ... ...mış olması onu çok ... ...rmış. bu konuda ya... ...rım ama inanmak ... ... Çok tatlı... Kıv... ...ter tane fakat Bor... ...ken onunki es... ...hakkında yer...

Kıvanç'la birlikte yaklaşık iki saat boyunca çocuklarla oynadık ve sohbet ettik. Sohbetini sevdim fakat o fazla iyi... Kibar, anlayışlı, güleç ve yardımsever... Bu biraz can sıkıcı. Beni bilirsin, bu tür erkeklerden pek hoşlanmam ama henüz Kıvanç'a bundan bahsetmedim.

"Kıvanç bu kıza mı âşık oldu?" diye sordum şaşkınlıkla, eş zamanlı olarak iki kaşım da havaya kalkmıştı ve Ushan'a bakıyordum.

"Evet." dediğinde, kendimi yüksek bir yerden atmak istedim. "Ben de hoşlanıyordum ondan." diye devam ettiğinde ise kendimi daha yüksek bir yerden atmak istedim.

"Bu kızın neresini beğendiniz?" diye sorup yüzümü buruşturdum.

Kıskançlık yapıyor olamazdım, değil mi? Hey hey... Bekle... Asıl soru o değildi. Asıl soru, kızın şu anda nerede olduğuydu. Evet... Asıl soru buydu. Hazel denen bu kız, şu anda neredeydi?

"Kıza ne oldu?" diye sordum; elimdeki kâğıtları işaret etti. Okumamı söylüyordu. Söylediğini yaptım ve tekrar soru sormadan önce okumaya devam ettim.

2011 Kasım

Sevgili günlük, bugün Kıvanç benden hoşlandığını söyledi ve ben de güldüm. Tanışalı neredeyse üç ay oluyor ve o bunu henüz yeni itiraf edebiliyor...

Sanırım ben ona güldüğümde bozuldu çünkü yüzünde mahcup bir ifade oluştu fakat ben bunu önemsemedim. Bilirsin, genellikle erkekler benden hoşlanır veya bana âşık olur... Kıvanç da o tarz erkeklerden biri; sadece daha yakışıklı ve daha zengin, onun tek farkı bu.

[illegible]

Sevgili günlük, Kıvanç nihayet bana âşık olduğunu itiraf edebildi.

Bugün tanışalı tam beş ay on dört gün olmuş.

Ne? Tabii ki de bu hesaplamayı ben yapmadım! Kıvanç yapmış. Bu davranışları bence biraz ezikçe... Tanıştığımız günden itibaren geçen günleri sayması falan, ne bileyim...

Ayrıca fark ettiğim bir şey var. Kıvanç'ın diğer erkeklerden tek farkı daha yakışıklı ve zengin olması değil. Onun çok güzel bir sesi var. Bana, piyano çalarken rica etmediğim halde şarkı da söyledi. Sesi büyüleyici bir güzellikte ve ben bu büyüleyici güzellikteki sesin harcanmasını istemiyorum. Bu yüzden onun, babamın inşa ettiği ve pekâlâ da sözümün geçtiği caddedeki en ünlü barda ama solist olarak şarkı söylemesini istedim.

İlk başta bu isteğimi saçma buldu ve reddetti, ben de ona caddeyi ve şarkı söylemesini istediğim barı anlattım. Söylediği şarkı başına yüklü bir miktarda para alabileceğini ve kazandığı paraları yetimhaneye bağışlayabileceğini söylediğimdeyse nihayet kabul edebildi. Bugüne kadarki yetimhaneye bağışladığı paraların kendi babasından aldığıyla olması onu rahatsız ediyordu; barda şarkı söylemeye başladığında hem sesi harcanmamış olacaktı hem de bu rahatsızlığı sona erecekti.

Anlayacağın, Kıvanç'ın gerçekten güzel bir sesi var ve benim onun bu sesini harcatmaya hiç niyetim yok.

Kıvanç, Hazel için şarkı mı söylemişti?

İçimde tarifi imkânsız bir acı oluştu. Kalbimdeki boşlukta o acı bir süre dolandı ve sonra boğazıma yükseldi. Ağlama isteğimin her saniye daha da arttığını hissederken, okumaya devam ettim.

2012 Şubat

Sevgili günlük, bugün 14 Şubat ve Kıvanç benimle sevgili olmak istediğini söyledi.

Bu sefer gülmedim çünkü Kıvanç sinir bozucu derecede iyi bir çocuk ve benim onunla, o iyi bir çocukken sevgili olmak gibi bir düşüncem yok. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ilk birkaç dakika hiç konuşmadan öylece suratıma baktım.

Babam, Kıvanç gibi iyi-ezik biriyle sevgili olmamı hiç istemez çünkü başka insanların kurduğu ve yıllarca büyütmek için emekler harcadığı şirketlerini sırf eğlenmek için batıran tehlikeli bir adam o. Annem, yıllar önce babam ve beni, babamın asla kurtulmak istemediği bu huyu yüzünden terk etti. Büyük aşkından bile sırf bu yüzden vazgeçebildiyse babam, Kıvanç gibi biriyle birlikte olmamı asla kabullenemez.

Babamın içindeki kötü adamı da iyi adamı da seviyorum, onu üzmeyi hiç mi hiç istemiyorum. Bu yüzden de Kıvanç'a birkaç dakikalığına boş boş baktım ve sonra yanından geçip gittim.

"Bu kız çok..." derken sustum. Ondan bahsederken hangi kelimeyi kullanmam doğru olurdu?

Aptal? Bencil? Bilemiyordum.

"Devam et." dedi Ushan ve ağzıma gelen tüm hakaretleri yutarak okumaya devam ettim.

2012 Mart

Sevgili günlük, bugün Kıvanç'la sevgili olduk.

"Yok artık!" dedim hayretle. "Sevgili olmuşlar" diye devam ettikten sonra bakışlarımı Usha'ya çevirdim.

Yorum yapmayıp, oturduğu koltuğa sırtını yaslayarak duruş pozisyonunu değiştirdiğinde, yorum yapmamakta ısrarcı olduğunu anladım ve okumaya devam ettim.

Bana beni çok sevdiğini söyleyip, benimle sevgili olmak istediğini belirtti. Bu sanırım yaklaşık on gün falan devam etti. Kıvanç'tan sürekli, "Seni seviyorum Hazel!" cümlesini duymak artık bende kusma etkisi yaratıyordu ve bu yüzden de en sonunda dayanamadım.

"Sevgili mi olmak istiyorsun?" diye sinirle söylendim, başını salladığını gördüğümde, "Öyleyse istediğim gibi bir erkek ol!" dedim. Ben çekip gideceğimi düşünürken, o, "Nasıl?" diye sordu. İlk başta şaşırdığımdan olsa gerek bir şey söyleyemedim.

Şaşkınlığımı üzerimden atabildiğimde, "Kötü ol." dedim, ilk cümlem bu oldu ve Kıvanç hafifçe kaldırdığı kaşlarıyla cümleme şaşırdığını kanıtladı. "Eğer beni istiyorsan, kötü bir çocuk ol. Ben iyi çocukları sevmem ve sen..." Yüzümü ekşittim. "Gerçekten iyi bir çocuksun."

Sözümü bitirir bitirmez, "Tamam." dedi. Sanırım bu benim biraz midemi bulandırdı.

"Sigara veya içki içmenden bahsetmiyorum." dediğimde, hafifçe başını salladı. "Benim için kötü bir çocuk mu olacaksın?" diye sorduğumdaysa, tekrar başını salladı. "Peki, birini öldürmeni istersem?" diye sorduğumda, başını sallamadı.

Neyse ki o kadar aptal değildi.

"Pekâlâ, öyleyse kötü bir çocuk ol ve beni kazan." dedim ve sonra onu orada öylece bırakarak gittim.

"Bu iğrenç..."

Bakışlarımı Ushan'a çevirdiğimde, başıyla beni onayladığını gördüm. Bu gerçekten iğrençti. Kıvanç'ın şu anki takındığı tüm o tavırların sebebinin bir şıllık olduğunu bilmek iğrençti. Kıvanç'ı sırf kendi şımarık bencilliği için şu anki olduğu kişiye dönüştüren o aptal kız iğrençti. Hazel Güven, her şeyiyle iğrençti ve ben ondan nefret ediyordum.

2012 Eylül

Sevgili günlük, sandığımın aksine Kıvanç kötü bir çocuk olma yolunda emin adımlarla yürüyebiliyor. O iyi yürekli çocuğun iki güne kalmayıp pes edeceğinden emindim fakat hayır, söylediğim her pisliği yapıyor ve beni gerçekten çok seviyor.

Onu babamla tanıştırdım. İlk kez bir erkek arkadaşımı babamla tanıştırdığımdan olsa gerek, babam bu durumu başta garipsedi fakat Kıvanç'la yarım saate yakın bir süre boyunca sohbet edince, o da durumu normal olarak karşıladı, günün sonunda ise bana Kıvanç'tan hoşlandığını söyledi.

Babamın takdir ettiği biriyle sevgili olduğum için mutluyum.

2012 Aralık

Sevgili günlük, sanırım Kıvanç'tan hoşlanıyorum. Gerçekten yakışıklı bir çocuk ve beni gerçekten çok seviyor. Bence bu ikisi ondan hoşlanabilmem için yeterli bir sebep...

2013 Nisan

Sevgili günlük, Kıvanç'tan gerçekten hoşlanıyorum. Bana çok iyi davranıyor. Babamın yanındayken kendimi prensesler gibi hissediyordum, Kıvanç'ın yanındayken kendimi kraliçe gibi hissediyorum. Çabalarım sonucunda etrafımızdaki

insanlara karşı soğuk ve kaba birine dönüştü fakat bana karşı hâlâ ilk günkü kadar kibar ve anlayışlı. Bu durumdan hoşlandım.

2014 Ocak

Sevgili günlük, yaklaşık 2 yıldır Kıvanç'la beraberiz ve sanırım artık onu seviyorum.

Kâğıtları hemen yanımdaki sehpanın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarımı Ushan'a diktim. Anlam yüklediği bakışlarıyla beni seyrediyordu; ne tepki vereceğimi veya ne söyleyeceğimi merak ediyor olmalıydı. Söyleyecek tek bir kelime dahi bulamamışken, bakışlarım Ushan'dayken, zihnimdeki milyonlarca soruyu atlayıp onlardan kurtulmayı diliyordum.

Kıvanç, Hazel denen kıza gerçekten âşık olmuş muydu? Ne olmuştu da aralarındaki ilişki bitmişti ya da ilişkileri bitmemiş miydi? Hazel denen kız şimdi neredeydi ve ne yapıyordu? Kıvanç, Hazel denen kıza karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muydu?

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorunca Ushan, zihnimdeki milyonlarca soru bir anda beni terk etti ve tek kalan o soru dudaklarımın arasından dökülüverdi.

"Bu kâğıtların sende ne işi var?"

Anladığım kadarıyla koparılmış olan bu kâğıt parçaları Hazel'ın günlüğüne aitti.

Hazel'ın günlüğünden bu parçaları kim koparmıştı ve Kıvanç ile Hazel'a ait bu özel anıların Ushan'da ne işi vardı?

"Çaldım." dediğinde, kısa bir anlığına gözlerim büyüdü.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sinirle soluduğumda, omuz silkmekle yetindi. "Hazel buradakilerin eksik olduğunu fark ederse ne yapacaksın?" diye sinirle solumaya devam ettiğimde, yüzüne acı bir ifade konuk oldu.

"Edemez." diye kesin bir tınıyla konuştuğunda, ilk başta söylediği şeye anlam veremedim. Anlam verebildiğimde ise nedenini sordum, bakışlarını benden kaçırdı.

Bir süre sonra bakışları tekrar beni bulduğunda, "O öldü." dedi, alt dudağım yavaşça dokunduğu üst dudağımdan ayrıldı.

Kıvanç'ın âşık olduğu Hazel Güven ölmüş müydü?

"Kıvanç'ın aptallığı yüzünden, o öldü." diye devam ettiğinde, kız için değil de Kıvanç için üzüldüm. Âşık olduğu kız eğer onun aptallığı yüzünden ölmüşse, büyük bir vicdan azabı çekiyor olmalıydı.

"Nasıl?" diye sordum.

Ushan'ın Ezgi'ye âşık olduğunu biliyordum fakat tam olarak şu anki yüz ifadesi, Hazel'dan bir süreliğine de olsa hoşlandığını düşündürtmüştü bana.

"Batuhan, Kıvanç ve Hazel..." diyerek başladı söze. "Damla'ya gideceklermiş. Kıvanç alkollüymüş, Hazel da bu yüzden arabaya binmek istememiş. Kıvanç'ın ısrarı sonucunda hep beraber arabaya binmişler. İlk yarım saat hiçbir sorun yaşanmamış. Köprüden geçecekleri sırada önlerine bir köpek çıkmış. Kıvanç köpeğe çarpmamak için direksiyonu aniden kırınca, arabanın hâkimiyetini kaybetmiş ve araba nehre yuvarlanmış. Batuhan arkada oturuyormuş ve arabadan kolaylıkla çıkabilmiş. Hazel'ın emniyet kemeri bir türlü açılmamış. Kıvanç'ın onca söylemlerine karşın, Batuhan arabadan önce Kıvanç'ı çıkarmış."

Duraksadı, kısa bir süre sonra ise bakışlarını donmuş ve büyük ihtimalle öz rengini kaybetmiş olan suratıma dikti.

"Hazel, o gün, o nehirde, Kıvanç yüzünden boğularak can verdi."

Ushan'ın son cümlesi ile kalbimin üzerine hiç alışık olmadığım bir duygu oturdu. O anda, aklıma tamamen farklı

bir düşünce geliverdi. Kıvanç'ın bana Solucan diyerek seslenmesi ve daha önce bir kez dahi adımı söylememiş olmasının sebebi bu olabilirdi. Kıvanç'ın sevdiği kız, nehirde boğularak ölmüştü ve benim adım da Nehir'di. Bana adımla seslenmiyor oluşunun sebebi ilk tanıştığımızda öne sürdüğü sebepten ziyade bu olabilirdi.

"Bana neden bunları anlattın?" diye öfkeyle sordum, öfkeliydim çünkü bunları bildiğim için artık kendimi daha kötü hissediyordum. Eğer tüm bunları bilmeseydim, yaşamıma daha huzurlu ve kolay devam edebilirdim.

"Bil diye." dedi ve omuz silkti. "Kıvanç'ın seni asla sevmeyeceğini ve sana asla onun için önemli biriymişsin gibi davranmayacağını bil de umutlanma diye..."

Burnumun içinin sızladığını hissettiğimde burnumu çektim ve alt dudağımı ısırdıktan hemen sonra sağ elimi kaldırdım, kapıyı gösterdim.

"Çık dışarı!" diye sertçe konuştuğumda, ilk başta tepkisiz kaldı Ushan ve bana öylece bakmaya devam etti.

Söylediğim cümleyi tekrarladığımda, "Çıkayım anasını satayım." dedi ve ayağa kalktı. "Sen de Hazel gibi onun ol, ben yine boktan yalnızlığımda kavrulup gideyim. Çıkayım anasını satayım, çıkayım!" diye sitemkâr bir şekilde konuştu ve arkasına dahi bakmadan salondan çıktı.

Normal şartlar altında, Ushan'ın söylediği son sözler kalbime taht kurup onun için üzülmeme sebep olabilirdi fakat şimdi, hayır, üzülemezdim çünkü üzülecek çok daha önemli bir gerçekle karşı karşıyaydım.

Kıvanç, âşık olduğu kızın ölümüne sebep olan bir çocuktu, belki de sırf çektiği bu vicdan azabından dolayı gülmeyi kendine haram kılmıştı ve ben acıtacağını bile bile hiç gülmeyen birine âşık olmuştum.

19

Ertesi gün okula gittiğimde, Kıvanç'ı ne zaman görsem, bana bakıyor oluşunu umursamayarak ondan kaçmak için koşmaya başlamıştım fakat o tabii ki de peşimden koşup beni yakalamaya çalışmamıştı.

Kıvanç'ın Hazel'a hâlâ âşık olması muhtemel bir şeydi. Ona bunu sorabileceğimi sanmıyordum çünkü eğer gerçekten de öyleyse bana bunu söylerdi ve ben o zaman daha çok üzülürdüm fakat öte yandan soruma cevap vermeyerek beni bir kez daha önemsemediğini de kanıtlayabilirdi ve ben yine daha çok üzülürdüm. Kıvanç'la hangi yolu denersem deneyeyim ben hep daha çok üzülen taraf oluyordum.

Aslında şimdi etraflıca bir bakınca, o gün o teyzeye uyduğuma da o listeyi yaptığıma da Kıvanç'ın listeme uygun olduğunu düşündüğüme de onunla anlaşma yaptığıma da pişman olduğumu düşünüyordum. Ne vardı da adam gibi geceleri ailemi düşünerek üzülmemiştim ki? İlla bir acıyı unutmak için bir başka acıyı mı yaşamak gerekirdi?

"Iztırabını..." diye başlayıp sustum.

Derste olduğumuzu unutmuştum ve yüksek sesle konuşmamın sonucu olarak tüm gözlerin bana çevrilmesine sebep olmuştum. Hafifçe gülümsediğimde, öğretmenimiz dâhil hepsi bakışlarını benden kaçırdı. Ben de zihnimdeki düşüncelerden arınmak isteyerek yanımda oturan Deniz'in çizdiği resme baktım.

Şişman bir kız, elindeki şekere ağlayarak bakıyordu. Kızın kalçası, göğüsleri ve kafası çok büyüktü. Gözlükleri vardı ve gözlerinden akan yaşlar ayaklarının hemen dibinde bir su birikintisi oluşturmuştu. Kız garip bir şekilde sevimli ve güzeldi. Deniz ise çizimine sırıtarak bakıyordu ve kızın gözyaşı birikintisini çizerken bundan epey keyif aldığını yüz ifadesine de yansıtmıştı.

Çizimine şaşkın şaşkın baktığımı fark ettiğinde, yüzündeki ifadeyi silmekle bile uğraşmadan doğrudan gözlerime baktı. Kaşlarımı çattım ve ben de doğrudan gözlerime bakan yeşil gözlerine baktım.

"Bakışmaya devam edecek miyiz yoksa soracak mısın?" diye sorduğunda, çatık kaşlarımın duruşunu hiç bozmadım ve bakışlarımı çizimine çevirdikten sonra ne çizdiğini sordum.

Hafifçe kıkırdadı ve "İnci'yi çizdim." dedi.

Bir kez daha anlıyordum ki Deniz gerçekten de hiçbir zaman akıllanmayacak, sapık ruhlu bir çocuktu.

Teneffüs zili çaldığında, oturduğum yerden kalktım ve eş zamanlı olarak kuyruk sokumumda oluşan acıyla yüzümü buruşturdum. Son iki saattir yerimden hiç kalkmamıştım ve bu da sonuç olarak kuyruk sokumumum ağrımasına neden olmuştu.

Deniz'i çizimiyle baş başa bırakarak sınıfımızın kapısına yöneldiğim sırada, Irmak kendisini beklememi söyleyince, yerinden kalkıp yanıma ulaşana dek tek adım dahi atmadım. Yanıma ulaşır ulaşmaz koluma girdi ve yürümeye başladık.

"Biliyorsun..." dedikten sonra Irmak'ın kolundan ayrılmaya çalıştım. "Kol kola girmekten hoşlanmıyorum." diye devam ettim.

"Gene unutmuşum, pardon." dediğinde, adımımı durdurarak, bıkkın bir surat ifadesi ile ona döndüm.

"Gene değil, yine!" diye hafif yüksek bir tonla konuştu, gümda, ofladı.

Her ikisi de aynı anlama geliyor olabilirdi fakat bir kere takmıştım kafaya. Gene değil, yine denilmeliydi!

"Kantine gidelim."

Bu bir soru değildi, direkt emir verir gibi isteğini söylemişti ve ben de bunu yadırgamayıp, başımı salladıktan sonra onun peşi sıra ilerlemeye başlamıştım. Kantine indiğimizde gördüğümüz manzara beni epeyce şaşırtmaya yetmişti. Kantin her zamankinden çok daha fazla kalabalıktı ve garip bir şekilde bu kalabalık tek bir yerde toplanmıştı. Irmak da benim gibi kalabalığın toplanma nedenini merak etmiş olmalıydı ki dirseğiyle beni dürttükten sonra gözleriyle kalabalığı işaret etti ve sonra birlikte o tarafa doğru ilerlemeye başladık.

Kalabalığın yanına vardığımızda, insanları iterek kalabalığın en ortasındaki kişiye ulaştık. Gördüğüm kişiyi ilk an tanıyamadım ama sonra tanıyınca, yüzüme soğuk su çarpmışçasına titredim.

"... ama bu..." deyip sustum.

Söyleyecek kelime bulamıyordum. Gideli kaç hafta olmuştu ki tanınamayacak kadar fazla değişebilmişti?

"Evet, o." dedi uzunca bir sürenin ardından Irmak ve saniyeler sonra nefretle aralanan dudakların arasından çıkan o soruyu duydum.

"Bu şırfıntının İnci olduğundan emin miyiz?"

Sorunun sahibi olan Su'ya döndüğümde, nefretini yüzünde bariz bir şekilde belli ederek İnci'ye bakıyor olduğunu gördüm. Su ve Irmak'la ilgilenmeyi kesip dikkatimi tamamen İnci'ye vererek onu incelemeye başladım. Saçları normalde kahverengiydi fakat şimdi kum rengindeydi. Gözlerindeki lensin rengi maviydi ve o mavi gözleri her birimizi teker teker

tarıyordu. Dudakları her zaman kuru ve çatlakken, şimdi pembe bir rujla renklendirilmiş, güzel ve canlı duruyordu. Her zaman paspal ve özensiz giyinen kızın üzerinde bir kot pantolon ve göbeğindeki piercingi görmemize olanak sağlayan bordo bir tişört vardı. Bacakları ve kolları onu son gördüğümdeki kadar kalın değildi; aksine, dokunsam kırılacakmışçasına inceydi. Göğüsleri yine büyüktü fakat büyüklüğü onun yalnızca seksi olmasına sebep olmuştu.

"Vay anasını..." dedi Su, belli ki o da benim gibi İnci'yi baştan aşağı süzerek incelemişti ve an itibariyle okulun en seksi kızlarından biri olan Su'nun bile İnci'nin güzelliği karşısında nutku tutulmuştu. Saçları boya, gözleri lens ve burnu estetikli olabilirdi ama gerçekten de güzel görünüyordu.

Oturduğu yerden zarifçe kalkarak onu inceleyen bizlere vücudunu sergiledi. İnsanların ona hayran bir şekilde bakıyor olması gururunu okşuyor olmalıydı ki yüzündeki gülümsemeden bir an olsun vazgeçmiyordu.

İnci, dakikalar sonrasında, Irmak ve bana bakarak bize doğru ilerlemeye başladığında, ona sarılmak istedim. Görüşmeyeli birkaç hafta olmuştu ve onu özlemiştim. Büyük değişimi için onu tebrik etmek istediğim anda, Irmak ve benim hemen önümüzde durdu ve dudaklarını hafifçe araladı.

"Sizi özledim Parazitler!" dediğinde, suratımdaki samimi gülümseme dondu.

Bizim değiştirmek için çabaladığımız, masum, saf ve Deniz'e deli gibi âşık olan kız, düşmanımız olan Su'nun bize taktığı lakap ile mi seslenmişti bize?

"Kıvanç!" diye bağırıp, bakışlarına ışıltılı bir sevinç eklediğinde, nefesimi tuttum.

İnci, benim âşık olduğum çocuğun adını mı söylemişti az önce?

Su'yla benim aramızdan kolaylıkla geçip, giydiği topuklularını sesinin yankılanmasına izin vererek yanımızdan ayrıldığında, topuklarının üzerinde dönerek nereye gittiğine baktım ve kantin girişinde dikilen Kıvanç'ın yanına yaklaştığını gördüm.

Kıvanç'ın bakışları benim olduğum taraftaydı, bana bakıyor olma olasılığı yüksekti fakat bu uzaklıktan kime baktığını anlayamıyordum. İnci, kaldırdığı sol eliyle Kıvanç'ın sağ dirseğine dokunduğunda, Kıvanç bakışlarını sabit tuttuğu yerden ayırıp ona çevirdi.

"Parçalarım ben bu kızı." dedi Su ve Su ile ilk kez aynı tarafta bulunacağımızı anladım.

İnci geri dönmüştü ve dönüşü hiç de masumca olmamıştı. Büyük olasılıkla Deniz'den vazgeçmişti ve masumluğunu kaybeden İnci'nin ilk savaşı benimle olacaktı.

--

Dördüncü dersimiz kimyaydı ama öğretmenimiz hastalandığından dolayı derse gelmemişti. Deniz'in, İnci'nin geldiğini henüz bilmediğini varsayıyorduk çünkü hiçbirimizi umursamadan çizim yapmaya devam ediyordu. Gerçi bilse bile bu yaptığından farklı bir şey yapacağını da sanmıyordum.

Deniz'in dakikalardır tek kelime etmeden çizim yapmasından sıkılınca, yerimden kalkarak Irmak'ın yanına geçtim ve oturdum. Elindeki telefona sırıtarak bakıyordu ve onun yanına oturduğumdan bihaberdi. Ayıp olmayacağını düşündüğümden, ekrandaki mesajlaşmaya çevirdim bakışlarımı.

Geri zekâlı: Okul çıkışı buluşalım mı?

Ben: Sebep?

Geri zekâlı: Kedi kurtarırız xd

"Geri zekâlı kim, kedi kurtarmak ne alaka ve şu sondaki ifadenin anlamı ne?"

Sorularımı aniden ve art arda sıralamış olmamdan olsa gerek, Irmak gözlerini büyüttü, onlara hafif bir şaşkınlık davet ederek bana baktı.

"Ne?" diye sorarken telefonunu işaret ettim. Gözlerini devirerek benden ayırdı ve dudaklarını hafifçe araladı.

"Geri zekâlı dediğim kişi senin şu Kıvanç'ın arkadaşı olan Ozan." dediğinde, sırıtmama engel olamadım. Yeni bir aşk mı doğuyordu ne? "Sırıtma hemen." diye devam ettiğinde, sırıtışımı yüzümden atmayı denedim, neyse ki ilk seferinde başarılı olabildim. "Ozan kedileri çok seviyor..." dediğinde, kedi kurtarma olayını şakasına söylediğini anladım. "... ve şu sondaki ifade de çok kullandığı bir şey. Sanırım hâlâ büyüyememiş ... ama çok tatlı değil mi?" diye devam edip, Ozan'ın fotoğrafını gözüme sokmak istercesine bana gösterdi.

Ozan'ın gözleri açık maviydi ve saçları siyaha yakındı, teni beyazdı ve Kıvanç'tan on santim kadar daha kısaydı. Çok yapılı bir çocuk değildi, yakışıklı sayılmazdı fakat tatlı olduğu bir gerçekti. Irmak'ın onun omzuna ancak yetişebildiğini düşündüğümde ve Irmak gibi birinin bile, aptal âşık gibi davrandığını fark ettiğimde, Ozan'ın Irmak için ideal bir sevgili adayı olduğuna karar verdim.

Kararımdan hemen sonra hiç düşünmeden, "Neden sevgili değilsiniz?" diye sordum. Irmak, sorumdan rahatsız olmuşçasına öksürmeye başladı. Telefonunun ekranını kilitledi ve önce bedenini, ardından suratını benden yana çevirdi.

"Neden sevgili olacakmışız?" diye burun kıvırarak sordu.

"Hoşlanıyorsunuz birbirinizden..."

Gerçeği benden duymak onu rahatsız etmiş olmalıydı ki tekrar öksürdü ve o an anladım. Irmak, Ozan'dan hoşlandığını henüz kendisine bile itiraf etmemişti.

"Yok, canım, ne hoşlanması." deyip güldü; gülümsemesi samimiyetten yoksun bir gülümsemeydi. "Ben ve bu geri zekâlıdan hoşlanmak?" dedikten sonra sessiz bir kahkaha attı.

Başımı sallayarak gülümsedim ve kısa bir süre sonra bakışlarımı ondan alıp Deniz'e çevirdim.

Deniz, pür dikkat kesilerek yaptığı çizime bakıyordu. Yüzünde ifade yoktu, ifadesizdi ve bu haliyle Kıvanç'ın her zamanki haline benzemişti. "İnci'den bihaber mi?" diye sordum, sorum Irmak'aydı fakat bakışlarım Deniz'deydi.

"Büyük ihtimalle, öyle..."

"Sence." dedim ve sustum, bakışlarımı Deniz'den çekip Irmak'a diktim. "Deniz, İnci'ye âşık olur mu?"

İnci, Deniz'in hayallerindeki bir kıza dönüşmemişti fakat artık pekâlâ da beğenebileceği güzel bir kızdı. Eski halini unutarak İnci'ye âşık olur muydu bilmiyordum ama ben kesinlikle olmaması taraftarıydım. İnci, dış görünüşünü değiştirmişti değiştirmesine de... Bununla yetinmeyerek kalbinin güzelliğini de yok etmişti. İnci, eski İnci değildi ve Deniz'in şimdi ki İnci'ye âşık olması onun üzüleceği anlamına geliyordu.

--

Teneffüs zili çaldığında, yüzünde garip bir ifade taşıyan Irmak'ı yanımda buldum. Deniz son derse girmemişti, eşyaları masamızın üzerindeydi ve ben nerede olduğunu bilmiyordum. Irmak'a tek kaşımı kaldırarak baktım, yüzündeki o garip ifade, söylemek istediği fakat söyleyemediği bir şeyin olduğunu düşündürttü bana.

"Dökül." dedim.

"Sakin kalacağına söz ver." dediğinde kaşlarımı çattım. Ne olmuştu da sakin kalamayacaktım? "Çığlık atmak, ağlamak, birilerine vurmak yok?" diye sorarken sol kaşını

kaldırmıştı. Gözleri benim iki gözüm arasında mekik dokuyordu ve dişleri de o sırada dudağını ısırıyordu.

"Önceki teneffüs bir şey olmuş."

"Deniz kendini asmış mı?" diye feryat edercesine sorduğumda, Irmak gözlerini büyüttü. Kendimi ağlayacakmış gibi hissediyordum. "Nerede asmış, tuvalette mi?"

"Allah belanı versin, iki dakikada öldürdün çocuğu!" diye söylendiğinde, Deniz'in kendini asmadığını anladım ve içimde bir sevinç dalgası gezindi. O an sevinç dansımı etmemek için kendimi zor tuttum.

"İnci onunla öpüşmüş!" deyip, derin bir oh çektikten sonra, "Sonunda söyledim be!" dedi. İnci'nin onunla öpüşmüş olması beni epey şaşırtırken ilk başta tepki veremedim. Deniz'in daha ilk günden ondan hoşlanıp, üstüne bir de onu öpmüş olması ne kadar mantıklıydı bilemiyordum.

"Deniz de ne sapık ne aceleci ne dengesiz bir çocuk yahu." dediğimde, çantama masanın üzerindeki defterimi koyuyordum. Çantamı omzuma astıktan sonra tekrar Irmak'a döndüm.

"Kızım, Deniz ne alaka şimdi?"

"Öpmüş ya kızı?" dediğimde, sağ elinin avuç içini alnına bastırdı. Alnını avuç içiyle ovuşturduğu sırada, sınıftaki herkesin dışarı çıktığını fark etmiştim.

"Deniz değil. İnci'yle öpüşen Deniz değil." dediğinde, biz de susunca sınıfın içinde kısa bir sessizlik oluştu.

Batu muydu acaba? Batu ve İnci'nin tanıştığından bile emin değildim.

"Kıvanç." diye devam ettiğinde, kaşlarım hafifçe yukarıya kalktı. "Kıvanç ve İnci, geçen teneffüs öpüşmüşler. Yangın merdivenlerinin orada." diye devam ettiğinde, yutkundum çünkü biraz sonra boğazımın kuru olmamasına ihtiyacım olacaktı.

"Tutma beni Irmak!" dedikten sonra çantamı yere fırlatarak koşmaya başladım. Irmak da benim arkamdan...

Geçenlerde bir dergide bir soru görmüştüm. Aşkınız için neler yapabilirsiniz? O an, bu soruya herhangi bir cevap verememiştim fakat biraz sonra cevabımı uygulamalı olarak verecektim.

—

Okul bahçesinde koşmaya devam ederken, gözlerim İnci'yi arıyordu.

Okulun güvenlik görevlisini gördüğümde, koşmayı bıraktım ve ona Kıvanç'ın nerede olduğunu sordum. Okulumuzda çok fazla öğrenci olmadığından, neredeyse herkes birbirini tanırdı; bu yüzden de güvenlik görevlisinin Kıvanç'ın nerede olduğunu bildiğinden emindim. Sorumun cevabı olarak, Kıvanç'ın az önce bir kızla birlikte otomobiline binip okuldan ayrıldığı bilgisini alınca, o kızın İnci olduğunu anlamıştım.

Irmak'ın peşimden bağıra çağıra koşmasını umursamayarak, motoruna binmeye çalışan Cem'in kolunu tuttum.

"Allah aşkına ben de bineyim şu motora, birini yakalamam gerekiyor." diye konuşup, umut dolu bakışlarımı ona diktiğimde, kaşlarını hafifçe kaldırıp tekrar indirdikten sonra bakışlarıyla motorun arkasını işaret etti.

Siyah kaskını bana uzatırken, "Bin." dedi. Motoruna binip kollarımı Cem'in beline sardığımda, Irmak'ın bize yetişmek üzere olduğunu fark ettim.

"Gaza bas, Cem! Gaza bas!" diye bağırışımla motorun çalışması bir oldu.

Cem Derin, bizim hemen yan sınıfımızdaki öğrencilerden biriydi. İsim olarak birbirimizi tanıyorduk ama ilk kez iletişim namına bir çift laf etmiştik. Bu bir çift lafın da bugüne ve bu duruma gelmesi, bundan sonraki ilişkimiz için

belki de talihsizlikti fakat tam olarak şu an, İnci'yi parçalamak dışında bir şey düşünemiyordum.

"Allah'ım, sana geliyorum!" diye bağırdım, Cem motora daha bi' sert asıldığında. O kadar hızlı gidiyorduk ki az sonra Cem'in organlarını ona sıkı sıkıya sarılışımdan dolayı ezeceğimden emindim.

Kıvanç'ın otomobilini gördüğümde, sağ elimi Cem'in karnından çekerek Kıvanç'ın aracını işaret ettim. "Şu arabayı kes!" diye bağırdığımda, söylediğim cümlenin anlamı yanlış anlayacağını düşündüm fakat Cem zeki bir çocuk olmalıydı ki doğru anladı ve otomobilin önünü kesmek için harekete geçti.

"Arabayı kes, arabayı!" diye bağırmaya devam ettiğim sırada, motor durdu ve eş zamanlı olarak önünü kestiğimiz Kıvanç'ın aracı da durdu.

Midemin ağzıma gelmek için savaş verdiği o kısacık anda bir süre oturduğum yerde bekledim. Sonra yavaşça motordan kalktım ve kaskı çıkarıp Cem'e uzattım. Getirdiği için teşekkür ettiğim sırada genişçe sırıtınca, bakışlarım yamuk çenesine takıldı. Siyah saçları, siyaha yakın kahve gözleri ve yamuk bir çenesi vardı.

"Başka bir sefere tekrarını yapalım, bebek!" diye neşeyle konuştuğunda, sırıttım, motoru çalıştırdığında anın farkına vararak arkamı döndüm.

Şaşkın bakışlarıyla bana bakan İnci ve Kıvanç'a baktım, hemen ardından şoför koltuğunda oturan Kıvanç'a yöneldim. Otomobilin yanına vardığımda, Kıvanç camını yarıya kadar indirdi. Suratıma samimi bir gülümseme davet ettim ve Kıvanç'a selam verdim. Şaşkın bakışları üzerimdeydi; İnci'ye bakmadığım her an gülümseyebiliyordum fakat zihnime düşen gerçekle gülümsemem soluveriyordu.

Sağ elimin işaret parmağını kaldırıp, "Kısacık bir işim var" dedim ve otomobilin etrafında dönüp sağ ön koltuğun kapısını açtım.

İnci bana şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken, nazikçe kolunu tuttum. "İnsene sen." dedim ve yapmayacağını anladığımda, nazik olmayı kesip kabalaştım ve onu otomobilden zorla indirdim.

Onu çekiştirirken mantıksız bir kuvvet uygulamış olmalıyım ki İnci otomobilin hemen yanına yere düştü. O küçük bir çığlık atarken, ben daha fazla beklemeyerek sol elime saçlarını doladım. "Bana bak kızım!"

Yüzünü buruşturmuştu ve boyalı saçlarını elimden kurtarmak için debeleniyordu.

"Deniz'e olan aşkını masum sandık, yardım ettik sana." Kaşlarım çatılmıştı. "Havalara girip geri döndün, Deniz'i unutmuşsun." diye devam ederken, sağ dizimi karnına bastırdım. Küçük bir çığlık daha attığında, "Kıvanç'a bir daha dokunursan, senin o lensli gözlerini yerinden çıkarıp midene sokarım." dedim ve burnunun ortasına bir yumruk attım.

İnci'nin acı dolu çığlığını duyduğum anda, sol kolumun dirseğinin, biri tarafından sertçe tutulduğunu ve sonra İnci'nin saçlarından ayrılması için baskı yapan parmaklara karşılık elimi gevşettim. Beni İnci'den ayıran Kıvanç'a soluk soluğa kalmış bir şekilde döndüğümde, Kıvanç'ın yüzündeki o korkutucu ifadeyle karşılaştım. Gözleri şimdi kahve çekirdeğinin en koyu tonuna sahipti ve bakışlarındaki anlam beni korkutmuştu.

"Nehir!"

İnci'nin bağırışını duyduğumda, bakışlarımı Kıvanç'tan ayırıp ona çevirdim. Burnundan akan kanı elinin tersiyle sildikten hemen sonra, "Peki ya, dokunan oysa?" diye sorunca, dehşetle büyüyen gözlerimi Kıvanç'a çevirdim.

Bakışlarında öfke hariç hiçbir duygu yoktu ve bu benim gerçeği anlamama hiç yardımcı olmuyordu.

"Sen mi dokundun?" diye fısıltıyla sorduğumda, Kıvanç dudaklarını bile kıpırdatmadı ve tam o sırada İnci'nin kahkahalarla söylediği o cümleyi işittim.

"Tabii ki o dokundu! Su ile birlikte olan da o değil miydi zaten?"

Alt dudağım üst dudağıma dokunmayı bıraktığında, eş zamanlı olarak hayal kırıklığı ile ışıltısını kaybeden gözlerim Kıvanç'a döndü. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Yapmışsa da ne zaman yapmıştı? Bunu yaptığı için ona kızma hakkım var mıydı veya bunu yaptığı için ne derece üzülmeliydim?

Öfkeli Kıvanç, beni ittirerek daha biraz önce İnci'nin oturduğu koltuğa oturtup, otomobilin kapısını sertçe kapattıktan sonra etrafında döndü ve şoför koltuğuna yöneldi. Zihnimdeki sorular allak bullak olup birbirleriyle tartışma içerisine girerken, kanayan burnunu tutan İnci'ye baktım. İnci'nin bakışları bendeydi ve yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı. Kıvanç'ın motoru çalıştırdığını duyunca, bakışlarımı İnci'den ayırdım ve hemen aynı kapıyı açıp Kıvanç'ın yan koltuğuna oturdum.

Kıvanç'ın otomobili çalıştırmasından sonra sürüşü boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Sinirliydi ve otomobilin hızını her geçen saniye arttırıyordu. Emniyet kemerini takmamıştı ve ben de takmasını söyleyecek cesareti henüz kendimde bulamadığımdan gıkımı çıkarmamış, kendi emniyet kemerimi takmıştım. Hani, benim taktığımı görür ve benim söylememe gerek kalmadan o da emniyet kemerini takar diye ama takmadı. Hız kadrajına baktım. 140'ı geçtiğini gördüğümde, şehir içinde olduğumuzu söylemek istedim fakat ağzımdan sadece, "Emniyet kemerini takar mısın?" diye cılız bir sesle sorduğum soru çıktı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdığında, kaşlarımı hafifçe çattım.

Asıl sinirli olması gereken kişi ben değil miydim?

Otomobili durdurana dek onun deyimiyle çenemi hatta bir süre sonra gözlerimi de kapattım. Otomobilin durduğunu hissettiğimde, gözlerimi yavaşça açtım ve tam karşımdaki evime baktım. Beni evime getirmişti. Kaşlarım hafif çatılıyken, bakışlarımı ona çevirdim. Bana hâlâ aynı tondaki gözleriyle bakıyorken, inmemi söyledi.

Bir şey söylemeden otomobilden inecekken, açtığım kapıyı kapattım ve sonra ona döndüm.

"Su ile gerçekten birlikte oldunuz mu?" diye sorduğumda, oflayarak bakışlarını ve başını, benden zıt yöne çevirdi. Bu tür şeyler onun için fazla basit ve normal olmalıydı. "Ne zaman oldunuz?"

"Ne fark edecek?" diye umursamazca sorduğunda, başını da bakışlarıyla beraber benden yana çevirmişti.

"Çok şey..."

... ve belki de hiçbir şey...

"Sen henüz bana âşık olmamıştın."

Belki ona bu konuda küçük de olsa haklılık payı verebilirdim ama İnci için? Hayır, asla veremezdim!

"Neden İnci'yle öpüştün?" diye sordum, eğer bunu sormasaydım, gecelerce uykusuz kalacağımı biliyordum.

"Neden İnci'yi de dövdün?"

Sorusundan çok, sorusunun içindeki o ek dikkatimi çekti ve hemen sonra İnci'den önce Su'yu da dövdüğümü hatırladım. Şimdi anlıyordum. Sinirlenmesinin sebebi İnci'yi dövdüğüm içindi, tıpkı geçen sefer Su'da olduğu gibi...

"Dün gece beni o çok değerli ağaç evine götürdün." İkimizin de bildiği gerçeği otomobilin orta bir yerine attığımda yüzüne bir ifade ekleyerek sol kaşını hafifçe kaldırdı. Anlatmak istediği şeyi anlayamadım çünkü daha önceden milyon

deta da söylediğim gibi yüz ifadelerinden anlam çıkaramıyordum! "Ben sanmıştım ki..."

"Sen sanma bir şey!" diye bağırarak sözümü kesti.

Dudaklarım aralık, gözlerim hafifçe büyürken öylece durakladım. Sinirlenmesi ve bağırması gereken kişi ben değil miydim?

"Sırf geceyi seninle geçirdim diye, sırf ben sana git diyene kadar gitme dedim diye bu hakka sahip değilsin sen!"

Onca aya rağmen hâlâ mı o hakka sahip değildim? Yüz ifadesindeki ciddiyete bakarsak, evet, değildim.

"... ama o kız-"

"Su'yu dövdüğün zaman da aynı konuşmayı yapmadık mı biz seninle? Akılları artık Solucan!.. Sen benim hayatımdaki kişilere karışabilecek bir konumda değilsin! Yaptığım veya söylediğim sözlere karışabilecek bir konumda değilsin! Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diye öfkeyle solurken, sağ eliyle sol dirseğimi sıkıca tutmuştu.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, hiçbir şey söylemedim.

"Bana karışma." diye tıslayarak devam ettiğinde, otomobilin içinde büyük bir sessizlik oluştu.

"Neden?" diye sordum, o uzun süren büyük sessizliğin ardından. "Hazel olmadığım için mi?" diye devam ettiğimde, çok kısa bir anlığına, Kıvanç'ın gözlerinde daha önce onda hiç şahit olmadığım bir duygu belirdi.

Neydi bu duygu? Özlem miydi?

"Onu..." dedi ve sustu, yutkunduğunu hareket eden âdemelması sayesinde anladım. "Onu nereden biliyorsun sen?" diye devam ettiğinde, bakışlarımı ondan kaçırdım.

Hazel'ın anılarını yazdığı defterden kopan parçaların Ushan'da olduğunu ve Ushan'ın bana onları okuttuğunu söyleseydim, Kıvanç'ın tepkisi ne olurdu? Bilemiyordum. Bu yüzden, sükûnetimi korudum ve Kıvanç'tan gelecek her

türlü soruya karşı sükûnetimi korumaya devam etmeye karar verdim.

"Ushan mı anlattı?" diye sorduğunda, büyüyen gözlerim onun şüpheyle bakan gözlerine döndü.

Batu'yu ihtimallere bile koymadan direkt anlatan kişinin Ushan olup olmadığını sorması, Batu'ya gerçekten çok güvendiğinin bir kanıtıydı. İnsan çok güvendiği çocukluk arkadaşının sevdiği kızla nasıl arkadaşça olmayan anlar yaşayabilirdi?

Sesini yükselterek, "Bana cevap ver!" dediğinde, kaşlarımı çattım.

Acıyla ve hayal kırıklığıyla, "Hazel seni nasıl birine dönüştürmüş böyle." dedim.

Kıvanç'ın suratındaki öfke ve bakışlarındaki kin kısa bir anlığına kayboldu ve sanki... Sanki o kısacık anda, Hazel'ın anlattığı o iyi yürekli Kıvanç'ı gördüm. Dehşete kapıldım, otomobilden inmek için elimi uzattım fakat benden önce davranarak kapıları kilitledi.

"Bir daha onun adını ağzına alırsan..." diye başladı söze ve kaşlarımı hafifçe yukarıya kaldırmama sebep oldu. "Seni doğduğuna pişman ederim." diye devam ettiğinde, kurduğu klişe cümleye burun kıvırarak baktım.

Umursamazca, "Doğduğuma pişmanım ki zaten." dedim.

Evet, Hazel onu çok değiştirmişti ve Kıvanç şu anda öfkeden kuduran bir volkan olabilirdi. Onu umursamıyordum çünkü bana zarar verecek kadar kötü bir çocuk olduğunu düşünmüyordum.

Bakışları bir süre benimkilerde takılıp kaldı. Bakışlarıyla bana bir şeyler anlatıyor olmalıydı fakat tahmin edileceği üzere ben yine anlayamıyordum. Sol gözü hafifçe seğiriyor gibiydi ve dişlerini o kadar sıkmıştı ki onların kırılabileceğini düşünüyordum. Neye bu kadar sinirlendiğini

anlayamıyordum. Onu kıskanıp bırakıp gitmemi mi, Ishan'ın hana Hazel'i anlatmasına mı? Kıvanç'ı anlamak gibi bir seçenek yoktu. Onu anlamak bu durumda başarabileceğim son şeydi. Ben hiç değildi.

"Bir arabadan" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Onu hiçbir şey anlamadığımı söylemek istiyordum. Bir şeyler yapmam ve söylemem gerektiğini biliyordum ama kıpırdayamıyordum. O da sanki bu ilk hareketimizi bekliyormuş gibi kıpırdamıyordu. Bir müddet öyle sessiz içinde gittikten sonra,

Romalılar sonra herkesin kurtulmayı arzu ettiği evlerde geçen zaten iyi gibi ama sıkıntılı bir an hemen sonrası mı çağırıyorlardı" N.h. Anlatmaya başlamıştım. Benim için Kıvanç'ın varlığının sıkıntısı başlıyordu. Tabii ki de onun varlığını hissetmeyecektim.

20

Sol elimin tırnaklarına siyah ojemi sürmeye devam ederken, Irmak'ın homurdanışına kulak kabarttım.

"Hayatımda duyduğum en saçma şey bu." dediğinde, neyi kast ettiğini anlamayarak sordum. "Yılbaşı partisini okulda vermek de ne demek?" diye sinirle soluduğunda, başımı sallayarak onu onayladım.

Okul müdürümüz Tugay Öğretmen, çocuğu olarak gördüğü bizlerin yılbaşında barlarda sürtmesini istemediğinden, okulda ihtişamlı bir parti vermeyi planlamıştı. Partiye herkesin katılması zorunluydu; öyle ki Tugay Öğretmen, partiye gelmemek için bahane uyduran öğrencilerin hiçbir bahanesini kabul etmemiş hatta partide yoklama alacağını bile söylemişti. Veliler, Tugay Öğretmen'in bu davranışını etik bularak onu desteklediklerinden dolayı, hepimiz partiye katılacaktık. Evinde oturup ders çalışacağını, ailesiyle tombala oynayacağını, yeni yıla uyuyarak girmek istediğini söyleyenler olmuştu fakat hayır, Tugay Öğretmen hiçbir bahaneyi kabul etmemişti. Partiye katılmayanlar nerede olursa olsun bulunup partiye getirtilecekti.

Irmak'ın kendi evinde parti vermek gibi bir hayali olduğundan, bu olay onu gerçekten kızdırmıştı. Ailesinin Tugay Öğretmen'i desteklediğini duyunca ise daha çok kızmıştı. Deniz için hava hoştu. Her hâlükârda kızlar etrafında olacaktı ve okuldaki partide çok daha kız olacağından, bu okuldaki parti işi onun lehineydi. Batuhan'a göre parti olsa da olmasa da bir şey fark etmezdi, onun için birlikte olmamız

ve eğlenmemiz önemliydi. Benim içinse... Sanırım ben artık yılbaşına, evde oturup çerez yiyerek girmek isteyenlerdendim. Artık diyorum çünkü eskiden böyle değildim.

Sekizinci yaş günümden önceki yılbaşı gününde, yine annemlerle beraber oyun odamda oturup şarkı söyleyerek yeni yıla gireceğimizi sanıyordum fakat öyle olmadı. Yılbaşından birkaç gün önce babam ve annem aniden bana karşı bir tavır aldılar. Onları üzecek veya kızdıracak bir şey yapmadığımı düşünüyordum; bu yüzden de günlerce ne yapmış olabileceğimi kafamda tartıştım fakat çıkarabildiğim sonuç hep aynıydı.

Hiçbir şey yapmamıştım.

Bir süre sonra düşünmeyi bıraktım ve oyun odamdaki oyuncak bebeklerimle oynamaya devam ettim. Okul veya diğer şeyler umurumda değildi. İstediğim tek şey, oyuncaklarımın benimle konuşup dertlerime derman olmasıydı. On üç yaşıma kadar her yılbaşında ve doğum günümde, bir gün oyuncaklarımın konuşabilmesi için dilek dilemiştim. On üçüncü yaş günümde, böyle bir şeyin mümkün olmayacağını anladığım için ailemin benimle eskisi gibi yakın olabilmesini dilek seçmiştim. Sekiz yaşımdan beri her dilek hakkımı ya oyuncaklarımın konuşabilmesi ya da ailemin eskisi gibi olması için harcamıştım. Bu sefer onlar için harcamayacaktım çünkü gerçekleşmeyecek hayaller kurmayı bırakalı çok olmuştu.

Ojeli tırnaklarımın kuruması için ellerimi havada tuttuğum sırada, "Akşam ne giyeceksin?" diye sordu Irmak.

Dudaklarımı büküp bilmediğimi söyledim. 31 Aralık günündeydik ve akşam dokuzda parti başlayacaktı. Parti hazırlıkları son beş gündür yapılıyordu fakat ben henüz iki gün önce öğrenmiştim. Kıvanç ve onun çevresinde gerçekleşen olaylarla o kadar çok kafayı bozmuştum ki sınavlarımın yaklaştığını dahi fark etmemiştim.

Ozan, anne ve babasının evden çıkarılan bedenlerini görmüş ve buna rağmen hiç ağlamamış. Birkaç yıl sonra evlatlık olarak Özdemir–Narin Yolcu adlı bir çifte verilmiş. Narin Yolcu, iki yıl sonra anlaşamadığını öne sürerek Özdemir Yolcu'dan ayrılmış ve tam üç yıldır Ozan ile üvey babası beraber yaşıyorlarmış.

Ailesini yangında kaybettiğinden beri çevresindeki insanlara karşı hep bir mesafeli davranmış. Kıvançlara karşı bile her zaman mesafeliymiş çünkü bir gün onların da gideceğini bildiğinden, onlara da çok alışmak istemiyormuş. İşte, asıl sorun tam olarak burada. Ozan, Irmak'tan hoşlandığını söylemiş birkaç gün önce fakat hemen sonraki mesajı Irmak'ı çileden çıkarmaya yetecek cinstenmiş. Irmak'tan hoşlandığını ama onunla herhangi bir ilişki yaşamak istemediğini söylemiş. Irmak'a bağlanmaktan korkuyor, bir gün öz ailesi ve üvey annesi gibi onun da gideceğini bildiğinden, şimdiden önlem almak istiyormuş. Sırf Ozan'ın bu önlem alma isteği yüzünden ben tam üç gün Irmak'ın yakınmalarını dinleyip, "Haklısın kardeşim!" temalı destekleyici sözler söyledim. Irmak ve Ozan birbirine çok benzeyen iki aptal âşıktı. İkisi de etrafındakileri sevdiği halde bunu belli etmekten kaçınan, birilerine bağlanmaktan korkan iki aptal âşıktı. İkisi de bencil ve çoğu zaman umursamaz olan kişiliklerinin altında fedakâr bir kişilik barındıran iki aptal âşıktı ve bu iki aptal âşığın kavuşması pek mümkün olmayacak gibi duruyordu.

Irmak cephesinde olaylar böyle gelişirken, Deniz cephesinde işler daha karmaşıktı. İnci'nin inanılmaz değişimi Deniz'i pek bir şaşırtmışa benzemiyordu fakat içten içe onun da aynı bizler gibi şaşkınlık yaşadığından emindim. İnci geleli yalnızca üç gün oluyordu fakat kızın gelişi gibi okuldaki varlığı da olay yaratmıştı. İlk gün Kıvanç'la öpüşmesi okuldaki tüm öğrenciler tarafından duyulmuştu. Kıvanç ve beni

sevgili sanan birkaç yarım akıllı öğrenci yanıma gelip, "Ah be, başın sağ olsun Nehir!" demişti. Onlara yüzümü buruşturup, çirkefçe "Ne baş sağ olması be?" demiştim ve aldığım cevap, "Kıvanç'la ilişkiniz ölmüş ya..." olmuştu.

Okulumuzdaki öğrencilerin mizah seviyesi düşüktü. Bunu o espri olmayan espriden dahi anlayabilirdik. Mizah demişken... Kıvanç'a yetişebilmek için, motoruna atladığım Cem Derin'le artık arkadaştık. Deniz'in, Tiyatro Kulübü'nde olan yakın arkadaşlarından birinin Cem olduğunu öğrendiğimde, küçük çapta bir şoke olmuştum ve bunun üzerine Deniz uzun zamandır Cem ile bizi tanıştırmak istediğini fakat bir türlü kısmet olmadığını söylemişti. İnci'nin gelişinin ikinci günü, Cem bizim sınıfımıza gelip Deniz'i çağırdığında ve bana da selam verdiğinde kayışlar kopmuştu.

Sonuç olarak Parazitler grubuna Batu gibi bizden çok daha farklı olan Cem de dâhil oldu.

Irmak tabii ki de Cem'i sevmiyordu. Batu'ya bile yeni yeni ısınabilen o, nasıl olur da sürekli kötü kötü espriler yapıp yaptığı esprilere kahkahalarla gülen Cem'e hemencecik ısınabilirdi ki? Cem'in mizahı garip bir şekilde güzeldi. Esprileri güzel veya ince değildi fakat esprilerini yaparkenki takındığı yüz ifadesi ve ardından attığı kahkahalar beni güldürmeye yetiyordu. Deniz, Irmak ve Batu, onun bu esprileri karşısında tepkiler verirken, benim Cem'in gülüşüne gülmemden dolayı Cem onun esprilerine güldüğümü sanıp onları umursamayarak aynı şekilde devam ediyordu. Ben Cem'in esprilerinden rahatsız olmuyordum fakat İnci yüzünden sinirleri bozulan Deniz epey rahatsız oluyordu.

İnci yüzünden sinirleri bozuktu çünkü gelişinin ikinci günü sınıfımıza girip, Deniz'le bir laf dalaşına girmişti. Yok, artık çok değişmiş de artık Deniz gibi şımarık bir çocuğa dönüp bakmazmış bile de yok efendim artık Deniz kimmiş de falan... İlk gün benim sinirlerimi, ikinci gün Deniz'inkilerini,

üçüncü gün de hepimizin sinirlerini bozmuştu. Hepimizin sinirlerini bozma sebebiyse, üçüncü gün okula girdiğim sırada eşkıya misali önümü kesmiş oluşuydu. Onu dövmüş olduğumdan dolayı –estetikli burnunu kırmıştım– bana gerçekten çok kızgındı. Eşkıya misali önümü kesip, iki elini beline koymasından bunu anlamıştım.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir, bunu biliyorsun değil mi?" diye sormuştu, gözlerini hafifçe kısmıştı ve sesine esrarengiz bir tını katmaya çalışıp başarılı da olmuştu.

"Evet de ne alaka şimdi?"

"Ne bileyim yahu, hep bu sözü kullanmak istemişimdir. Cuk diye oturmadı mı?" diye sorup cevabımı saf saf beklediğinde, içinde bir yerlerde hâlâ saf İnci'yi yaşattığını anlamıştım.

Nasıl bu kadar değişebildiğine anlam veremiyordum. Irmak veya ben ona kötü hiçbir şey yapmamıştık fakat gelir gelmez düşman olarak edindiği ilk kişiler bizler olmuştuk. Kendi çıkarımız olsa da onun güzelleşmesini, daha doğrusu değişmesini sağlamak için elimizden geleni yapmıştık ama o kendi tercihi ile Amerika'ya gitmişti.

Amerika'da ne olmuştu? Ne olmuştu da bu kadar hızlı bir değişim yaşayıp güzel kalbini de kötülükle doldurup gelmişti?

Kendi kendime sorduğum sorulara cevap bulamayacağımı fark ettiğimde, "Ne diyeceksen söyle, sınav başlayacak birazdan." demiştim.

"Diyeceğim şu ki... Bu okula sizden intikam almak için geldim. Belki eski günlerin hatırına intikam almaktan vazgeçerim diye düşünüyordum ama hayır, şu son yaptığın ile beni gerçekten sinirlendirdin." deyip susmuş ve sağ elini koyduğu belinden çekip, işaret parmağıyla omzuma üç saniyelik

arayla birkaç kez dokunup az da olsa omzumun geriye doğru sendelemesine sebep olmuştu.

"Yarın." demişti omzumdaki parmağını çekip, elini tekrar beline koyduğu sırada. "Senden en değerlini alacağım Nehir!.." diye devam etmişti, sesindeki esrarengiz tını varlığını koruyordu. "... ve sen ağlaya ağlaya bitap düşeceksin." diye devam ettikten sonra yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti.

O an, ilk kez İnci'den nefret ettim çünkü o an Irmak'a zarar vereceğini anlamıştım. Bu yüzden parti gecesine önlem olarak birini davet ettim. Her an Irmak'ın yanında olup, onu herhangi bir tehlikeden koruyabilecek birini... Ozan'ı çünkü o ne yapar eder Irmak'a asla bir şey olmasına izin vermezdi.

Partinin yiyecek ve içecek kısmından son anda haberim olmasına rağmen ben sorumluydum. Genellikle bu gibi partilerde kokteyl verilirdi; en olmadı çerez ve kuru pasta dağıtılır, yanında da su ikram edilirdi. Yiyecek ve içecek sipariş edeceğimin tam bir saat öncesinde, Batu bana, "Çok dertliyim be Nehir'im!" deyince, planlarım tümüyle değişmişti. Partinin yiyecek ve içecek kısmını diğer öğrencilere karşı bencillik, Batu'ya karşı ise fedakârlık yaparak değiştirdim. Akşam yiyecek ve içecekler geldiğinde, Tugay Öğretmen ve diğerlerinin yüz ifadelerini merak ediyordum.

Öte yandan, merak ettiğim bir diğer şey ise Kıvanç'ın partiye gelip gelmeyeceğiydi. Partiye herkesin katılması zorunluydu evet ama Kıvanç'ın kural tanımaz asi ruhlu bir çocuk olduğunu hepimiz biliyorduk. Kıvanç'ın kusursuz sesinden ve saygın ailesinden ötürü Tugay Öğretmen onun her türlü şımarıkça davranışına hoşgörüyle karşılık veriyordu. Kıvanç'ın ailesinin, daha doğrusu babasının okula yaptığı bağışlar en az bizlerinki kadar hatırı sayılırdı. Üstelik Kıvanç'ın yeteneğini göz ardı etmek de aptallık olurdu. Kıvanç'la daha şimdiden çalışmak isteyen onlarca insan vardı fakat bildiğim

21

Ağzımdaki sakızın tadını kaybettiğini fark ettiğimde, onu yuttum. Sakız yutmanın zararlı bir şey olduğunu biliyordum fakat en sevdiğim şeylerden biri de sakız yutmaktı ve sakızı yuttuğumda az da olsa doygunluk hissi yaşıyordum. Kim ne derse desin, herhangi bir rahatsızlığım çıkmayana dek çiğnediğim sakızları yutmaya devam edecektim.

Sakızımı yuttuktan hemen sonra Irmak'ın dizinin birkaç santim yukarısında biten çiçekli, belinden aşağısı kabarık olan elbisesine göz atıp, ardından da kendi giydiklerime baktım. Siyah dar paça bir kot pantolon, altında kısa topuklu siyah botlarım ve üzerinde de beyaz, önünde küçük birçok hayvan figürüyle göbeğimi açıkta bırakan bir bluz giymiştim. Irmak'la genel olarak tarzımız buydu. O ya elbise giyerdi ya da pantolon; bense ya şort giyerdim ya da pantolon...

"Hazırsan çıkalım mı?" diye sorduğunda, başımı hafifçe salladım ve odamdan çıkışını izledim. Komodinimin üzerindeki telefonumu alıp peşinden koşar adımlarla ilerledim ve evimden ayrıldıktan sonra Salim amcanın kapısını açtığı otomobile bindik.

Kıvanç'ın partiye gelip gelmeyeceğini hâlâ bilmiyordum. Hazel'ı bildiğimi ona çaktırmasaydım, belki de aramız şu anda iyiydi ve hatta partiye birlikte gidiyor da olabilirdik. Ne yazık ki yine şu aptal çenemi tutamamıştım ve her şeyi mahvetmiştim. İnci'yle öpüştüğü ve Su ile birlikte olduğu için ona kızgındım fakat kızgınlığımı ona göstermek için sonraya saklıyordum.

Salim amca otomobili durduğunda, derin bir nefes alarak kapısını açtım, önce ben indim, benim ardımdan da Irmak otomobilden indi ve Salim amca bana başıyla selam verdikten sonra motoru çalıştırdı. Telefonumun kamerasını açtığım sırada, Salim amca çoktan gazı kökleyip gözden kaybolmuştu.

"Hadi fotoğraf çekelim." dediğimde, Irmak her ne kadar gözlerini devirse de ben ön kamerayı açıp sağ kolumu havaya kaldırınca, kafasını benim kafama yaslayıp sırıtarak poz verdi. Birkaç tane çektikten sonra telefon tutan kolumu indirip gülümsedim. "Gidebiliriz." deyince, Irmak da gülümsedi ve okul kapısından içeriye girdik.

"İsimleriniz?" dedi, hiç tanımadığım bir kadın. Yoklamanın kapıda alınacağından haberim yoktu.

"Nehir Aksoy."

Kadın, listeden benim adımı bulup adımın yanına tik koyduktan sonra bakışlarını Irmak'a çevirdi, Irmak ise bunun üzerine, "Irmak Kayahan." dedi.

Kadın aynı şeyi onun için de yaptıktan sonra yolu açtı ve geçmemize izin verdi. Partinin, müzik katında yapılacağını biliyorduk; bu yüzden en üst kata çıkmak için asansörü çağırdık.

Asansörün bulunduğumuz kata gelmesini beklediğimiz sırada, "Nasılsınız Parazitler?" diye aşağılarcasına sorunca Su, bakışlarımı asansör kapısından ayırarak ona çevirdim. Cevabımızı bekleme gereği duymadan, "Yakında buralardan gideceğim. Sizinle daha fazla uğraşamayacak olmam ne de kötü..." diye devam edip dudak büktü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Irmak. Benden önce davranarak bunu Su'ya sorduğu için onu daha sonra tebrik etmeye karar verdim.

"Almanya'ya, annemin yanına gideceğim."

O sırada asansör bulunduğumuz kata gelerek kapısını açtı, üçümüz de sırayla asansöre bindik. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Su, asansörün kapısı kapanırken gülümseyerek, "Güzel bir parti olacak gibi, ha, ne dersiniz?" diye sordu.

Su'nun anne ve babası, biz anaokulundayken ayrılmıştı. Anaokulundayken bir süreliğine onunla arkadaşlık kurmuştuk fakat anne ve babası ayrılınca, Su bir anda çok değişmişti. Ben dâhil birçok insanı aşağılamaya ve şımarıkça davranışlarda bulunmaya başlamıştı. Anne ve babası boşanan ilk çocuk Su değildi ama o sanki ilkmiş gibi davranıyor, kendisini öğretmenlere karşı acındırıyor ve böylelikle tüm cezalardan muaf tutuluyordu. Zamanla kendisi gibi davranmaya başlar sanıldı fakat Su bir daha asla ilkokul gününde annesini özlediğini söyleyen sümüklü kız çocuğu gibi olamadı. Her zaman eğlence ve entrika peşinde koştu ve kendi benliğini kaybetti.

"Sizinle bir daha uğraşamayacak olmam ne üzücü." deyip alt dudağını sarkıttı. Ona bunu biraz önce de söylediğini söyleyeceğim sırada asansör durunca, "Neyse ki bugün yapacağım şey, önümüzdeki yıllarda yapabileceğim şeylerden daha fazla keyif verecek bana." dedi sırıtarak ve ben de araladığım dudaklarımı kapattım.

Asansörden ilk inen olup, birbirine şaşkın şaşkın bakan Irmak ve beni yalnız bıraktı.

"Ne dedi bu hoşaf beyinli?"

Irmak'ın sorusuna karşılık dudaklarımı büktüm, aynı zamanda omuzlarımı kaldırıp tekrar indirdim. İnci'den sonra bir de Su için mi endişe yapmam gerekiyordu; bilemiyordum... İkisini de bir güzel dövmüştüm, dövdüğüm için mi bana kızgınlardı yoksa genel bir kızgınlık mıydı onların ki; bunu da bilemiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Kıvanç için Irmak'ın deyişiyle şu hoşaf beyinli kızları karşıma almıştım ve Kıvanç'ın buna değip değmediğinden de

emin değildim. Sırf kıskançlığım benim gözümü kararttı ve o iki hoşaf beyinliyi dövdüm diye Kıvanç artık benimle konuşmuyordu.

Peki, ben pes edecek miydim? Tabii ki de hayır!

Müzik katına girdiğimizde, öğrencilerin neredeyse yarısının çoktan gelmiş olduğunu fark edip etrafıma bakınmaya başladım; ne bizimkileri ne de Ozan'ı görebildim. Irmak da benim gibi etrafına bakınıyorken, bir anda bakınmayı kesip sadece tek bir noktaya odaklanınca, sürprizimi gördüğünü düşünerek ben de o noktaya baktım ve doğru düşündüğümü anlayınca sırıttım.

"Ozan! Buradayız!"

Irmak, kaldırdığım koluma dokununca, kolumu indireceğini sandım fakat hayır, bahsettiğimiz kişi Irmak'tı. Kolumu indirmedi, çimdikledi ve ben acıyla inlerken, Irmak'ın bu hareketini gören Ozan dişlerini göstererek gülümsemeden edemedi.

"Kambersiz düğün olmaz dediler; çıktım, geldim." dedi Ozan, Irmak'ın yanındaki yerini almıştı bile.

"Oha, o kamber sen miydin?" diye sordu Cem, şaşkın bakışları Ozan'ın üzerindeydi. Ne zaman yanıma geldiğini bilmiyordum.

"Bu kim?" diye sordu Ozan, Irmak'a bakarak. Yüzünde, Cem'den rahatsız olduğunu belli eden bir ifade taşıyordu ve bu birazcık komikti.

"Arkadaşımız." dedim ve ardından samimi bir şekilde gülümsedim.

Ozan'ı Irmak'ın anlattığı kadarıyla tanıyor ve seviyordum. Hakikatli bir çocuk olduğu belliydi fakat ne kadar hakikatliydi işte orası muammaydı. Bunu önümüzdeki günler bize gösterecekti.

"Seni kim çağırdı?" diye sorarken, yüzünde, Ozan'ın buraya gelmesinden rahatsızlık duymuş gibi bir ifade oluşmuştu ama sesindeki tonun anlamı aslında rahatsızlık duymadığını anlamamıza yetmişti. Sesindeki tonun gerçek anlamını yalnızca Irmak'ı yıllardır tanıyan bizler –Deniz ve ben– anlayabilirdik.

"Nehir çağırdı." dediğinde Ozan, Irmak bakışlarını bana çevirdi. Dışarıdan biri bunun için öfkelendiğini sanabilirdi fakat Irmak'ın bakışlarındaki minnet duygusunu da ben hemencecik anlayabilmiştim.

"Güzelim, bir kere de sorun çıkarma." dedi o minnet duygusunu fark etmemiş olan Ozan.

"Bana güzelim deme." dedi Irmak, sesinin tonu hâlâ aynıydı.

Gelecekte Ozan ve Irmak aşkı diye bir şey olsaydı eğer, ilk destekçileri ben olurdum, buna emindim, hatta onlar için bir çift ismi bile bulmuştum; *IrmOzi*...

"Çok koşturmalı bir ilişkimiz var, farkındayım fakat bu gece koşmasak olur mu? Güzelce bir dans etsek, olmaz mı?"

Ozan'ın koşturmalı ilişkideki kastını anlamıştım. İlk tanıştıklarında Bordo Caddesi'nde koşmuşlardı; ilk buluşmalarında Ozan, Irmak'ın elini tutunca Irmak bunu kovalamaya başlayınca koşmuşlardı; ilk kez tesadüfen karşılaştıklarında da hobi olarak koşmuşlardı. Irmak ve Ozan'ın henüz aşka dair bir ilişkileri olmasa da koşturmalı bir ilişkileri olduğu barizdi.

"Ben sana küsüm." dedi Irmak.

O sırada Cem'in hâlâ yanımda durup, olan biteni anlamaya çalışıyor olduğunu fark ettim. Cem, ona baktığımı gördüğünde sağ kolunu kaldırıp omzuma attı.

"Tamam, güzelim! Tamam, özür dilerim." dedi Ozan.

O an kısa bir süreliğine düşündüm. Kıvanç benden özür diler miydi? Hiç sanmıyordum. Özür dilemenin yücelik belirtisi olduğunu savunurdu birçok insan fakat kalan diğer insanlar da özür dilemenin küçük düşürücü bir hareket olduğuna emindi. Kıvanç için ikincisinin geçerli olduğunu düşünüyordum.

"Özür dileyince geçiyor mu sanıyorsun?" diye sordu Irmak, düşünmeyi keserek gözlerimi devirdim. Biraz sonra edebi bir konuşma yapacağından neredeyse emindim. "Al bardağı at yere, sonra da dile özrünü... Bardak eski haline dönüyor mu?" Bu klişe muhabbeti dinlediğime inanamıyordum.

"Teknik olarak dönmez." dedi Ozan, ardından, "İyi de ne alaka şimdi?" diye sordu.

"Beni kırdın, bardak nasıl eski haline dönmezse ben de dönemem artık..."

"Kızım sen bardak mısın da kendini bir bardakla eş tutuyorsun?" diye sordu Ozan, Irmak da malak gibi kaldı. "Hani, bardak olsan sana hak vereceğim ama buradan bakınca hiç de bardağa benzer bir halin yok." diye devam edince, içimden kahkahalar attım. O sırada içten kahkaha attığımdan olsa gerek boğulur gibi oldum ve arkamı dönüp öksürdüm.

"Komikti, değil mi?" diye fısıldayarak sordu Cem, kulağıma doğru. Başımı sallayıp dişlerimi göstererek güldüm ve tam o sırada Kıvanç'ı gördüm.

Cem'in kolu omzumdaydı, dudakları kulağıma yakın duruyordu ve ben gülüyordum. Kıvanç'ın bakışlarındaki duygu öfke miydi ve bakışlarının odağı direkt olarak ben miydim?

"Nehir Aksoy!"

Tugay Öğretmen'in müzik katında yankılanan öfkeli bağırışını duyunca, Kıvanç'tan bakışlarımı çekip Cem'in kolunun altından ayrıldım. Müdürümüz Tugay Öğretmen'e bakıp samimi olmayan bir gülümseme takındım ve Ozan, Irmak'ın

elbisesinin kısalığı hakkında tartışma yaratacak bir konuşma yapmaya başlamışken, onların yanından ayrılarak müdürümüze doğru ilerlemeye başladım.

Müdürümüzün yanına vardığımda, bana öfkeli gözleriyle bakıp kurumuş dudaklarını araladıktan sonra, "Yiyecek ve içecek siparişini doğru verdiğinden emin misin?" diye sordu. Öfkeleneceğini biliyordum fakat bu kadar öfkeleneceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Evet, hocam!" dedim, sesim olabileceğinden daha cılız çıkmıştı.

"Kızım, yılbaşı partisinde çiğ köfte ve şalgam suyu sipariş edilir mi? Dalga mı geçiyorsun sen bizimle?" diye sinirle soluduğunda, suratına boş boş baktım.

Ne olmuştu yani? Her yılbaşında aynı şeyleri yiyip içmek zorunda değildik ki. Bu sefer de acı çiğ köftelerimizi yerken şalgam sularımızı kana kana içseydik ve sonra geceleyin tuvaletlerden çıkamasaydık... Ne olurdu yani? Bunu neden bu kadar abartmıştı ki?

"Hayır, hocam!"

İçimden geçenleri dışarıya aktaramamak da ayrı bir olaydı.

"Hocam!" diye bir ses duyduğumda, başımdan soğuk su dökülmüşçesine ferahlayarak rahatladım. Her zamanki gibi Deniz yine beni korumak için kendini önüme atmıştı. "İzin verirseniz ben size açıklayayım." diye devam eden Deniz, kendini öne atmak sözünü gerçekleştirerek önüme geçip beni ittirdi.

Deniz'in dedesinin babası bu okulu yaptırdığından Deniz'in de müdürümüz üzerinde hatırı sayılır bir etkisi vardı; müdürümüzü sakinleştirebilecek sayılı kişiler arasındaydı. Bu yüzden gönül rahatlığıyla Deniz'i müdürümüzle baş başa bırakıp arkamı döndüm. Cem'i bıraktığım yerde bulamadım, aynı zamanda Kıvanç'ı da... Kaşlarım çatılırken

Batu'yu aramaya koyuldum. Bir süre sonra koskoca müzik katında Batu'yu aramanın zor olacağını düşünerek, cebimden telefonumu çıkarıp rehberden adını bulduktan sonra arama tuşuna bastım.

Aramamı, üçüncü çalışında "Efendim?" diyerek açtı.

"Neredesin?" diye sorarken, etrafıma bakınmaya devam ediyordum.

"Gitar Odası'ndayım." dediğinde, aramayı sonlandırdım ve Gitar Odası'na doğru yol aldım.

Gitar Odası'na giderken, birkaç insana çarpıp onların söylenmesine sebep oldum ve elimdeki telefonu gören müdür yardımcımız telefonumu istedi. İlk başta bunun bir saçmalıktan ibaret olduğunu söyleyip telefonumu vermeyeceğimi söyledim fakat o da bu sözümün üstüne bütün öğrencilerin gecenin sonunda bir sorun yaşamamak adına telefonlarını topladığını söyleyince, telefonumu bir hüzün eşliğinde ona verdim.

Müdür yardımcımız telefonumu aldıktan sonra etrafıma bakınmaya devam ederek yürümeye başladım. Gözlerimin aradığı kişi bu sefer Kıvanç değil, İnci'ydi. Bu gece Su'nun kötü bir şey yapacağını biliyordum fakat İnci'nin yapacağı şeyin daha kötü olacağından emin olduğum için gözlerim hep onu arıyordu.

Gitar Odası'na girdiğimde, Batu'yu elindeki gitarla uğraşırken bulmuştum. Batu gitar çalmak şöyle dursun, flüt çalmasını bile bilmeyen bir çocuktu. Bu yüzden de elindeki gitarla terk edilmiş bir panda yavrusu misali oturuyor olmasına anlam verememiştim.

"Batuşum, ne yapıyorsun burada?" diye sordum. Gitar Odası'nda ikimizden başka kimse yoktu.

"Gitarların yapısını çözmeye çalışıyordum." dedi oldukça ciddi bir ses tonu ve yüz ifadesi kullanarak. Dalga geçtiğinden

emin olduğumdan, söylediği şey hakkında soru sormak yerine hemen yanına, yere oturdum.

"Anlat." dedim ve anlatmasını bekledim. Bir of çekti ki karşıki dağlar ne ki dünya üzerindeki tüm dağlar yıkıldı.

"Damla da gelmiş partiye." dediğinde gözlerim irice açıldı.

O kızın bizim partimizde ne işi vardı? İstediğimiz kişileri müdür yardımcımızın iznini alarak çağırabildiğimizi biliyordum ama o kızı bu partiye kim davet ederdi ki?

"Kıvanç..."

Sesli söylediğim isimden sonra Batu bakışlarını bana çevirip başını salladı. Damla'yı partiye Kıvanç davet etmişti ama neden? Kıvanç'ın, Damla'yı partiye davet etmekteki amacı neydi? Lanet olası bu partide neler olacaktı bu gece?

"Onu gördüm ama o beni görmedi." dediğinde, sesindeki o masum tını zihnimde yankı yaptı. "Çok güzeldi be Nehir!" diye devam ettiğinde, nefes almayı unuttuğumu fark edip nefes aldım.

Batu'nun acısı, benim acımmış gibi tenimde yakıcı izler bırakıyordu. Batu'nun Damla denen kıza âşık olduğunu biliyordum. Damla onun ilk ve tek aşkıydı; şehvet duygusuna yenik düşüp Kıvanç'la etik olmayan bir ilişki yaşayarak da Batuhan gibi birini kaybetmişti. O günlerin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve Batu, Damla'yı ilk günlerdeki gibi sevmesine rağmen hâlâ affetmemişti. Gerçi, Damla'nın affedilmek için bir şey yaptığını da düşünmüyordum ya neyse...

"Benim olmaması çok acı." dedi Batuhan.

Belki de ona en çok koyan, hâlâ onu seviyor ve onu istiyor olmasıydı. Kardeşi olarak gördüğü ilk ve tek kişiyle ilişki yaşayan ilk ve tek aşkını affetmek istiyordu ama belli ki affedemiyordu.

"Neden geldi ki?" diye sordu, benden bir cevap bekliyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Canımı daha fazla acıtmak için mi demeliydim, yoksa canı sıkılmıştır belki, diyerek durumu şakaya mı vurmalıydım? Bilmiyordum, bu yüzden sustum ve kollarımı uzatarak onun boynuna doladım. Kollarımı belime sarıp, hiçbir şey söylemeyerek öylece durdu.

"Batuhan?"

Duyduğum seslenişten sonra Batu'dan kendimi ayırdım. Batu'nun yüz ifadesini görmemle arkamı dönüp sesin sahibi olan kıza bakmam da bir oldu.

"Damla!.."

Batu'nun karşılık olarak söylediği isimden sonra gözlerim kızın her noktasını büyük bir kıskançlıkla incelemeye başladı. Kızın saçları açık kestane rengindeyken gözleri mavi gibiydi ama bize uzak durduğundan tam olarak seçemiyordum. Dudakları dolgundu, sürdüğü kırmızı rujuyla onları daha güzel göstermişti. Burnu hokka ve kaşları biçimliydi. Kızın vücut hatları da gerçekten güzeldi ve o tüm erkeklerin sahip olmak istediği kızlardan gibiydi. Kız, Batu'nun anlattığı kadar güzeldi. Batu'nun ona ilk görüşte âşık olmasını şimdi anlayabiliyordum. İlk görüşte âşık olunacak kızlardandı.

Damla, yüksek topuklularının çıkardığı sesi ardında bırakarak Gitar Odası'na girdi ve yanımıza yaklaştı. Onları yalnız bırakmak amacıyla kalkacakken, Batu'nun bileğimden tutmasıyla öylece kalakaldım. Bana bakmıyordu, direkt olarak Damla'ya bakıyordu fakat eli bileğimdeydi.

Damla'yla yalnız kalmak istemediğini anlayarak, kalktığım gibi oturdum. Gitmemi istemiyorsa, gitmezdim.

"Ben Damla." dediğinde, bakışlarımı kıza çevirdim ve bana uzattığı ele boş boş baktım. Elini uzatmış, benimle tokalaşmak için bekliyordu.

Elimi uzatıp benimle tokalaşmasına izin verirken, "Ben de Nehir." dedim.

"Kıvanç'ın deyişiyle Solucan." deyip gülümsediğinde, dudaklarım hafifçe aralandı.

Bu kızın kusuru yok muydu? Neden bu kadar güzel gülümsüyordu? Henüz dişlerini görmemiştim. Belki dişleri eğriydi, bu olasılık beni biraz olsun rahatlatırken, anladığım bir diğer şey ile dudaklarım genişçe aralandı. Damla beni tanıyor muydu? Hem de Kıvanç'ın deyişiyle olan beni?

"Seninle tanışmayı çok istiyordum, kısmet bugüneymiş." deyip dişlerini göstererek gülümsedi.

Lanet olsun! Dişleri eğri değil, aksine en az benimkiler kadar düzgündü. Ben yıllar önce diş teli taktırarak dişlerimin düzgün olmasını sağlamıştım, acaba o da mı diş teli takmıştı?

"Dişlerin lens mi?" diye sorduğumda, kaşlarını çattı. "Hass..." diye utançla devam edip yüzümü Batu'ya çevirdim, saçlarım yüzümü kapatmıştı.

Damla geldiğinden bu yana, Batu tek kelime etmemişti ve edeceğe de benzemiyordu. Buna rağmen Damla hâlâ yanımızda dikilmeye devam ediyordu. Allah aşkına, biri bana asıl yüzsüzün kim olduğunu söyleyebilir miydi? Dövüldüğü halde hâlâ Kıvanç'ın etrafında dolanan Su veya İnci mi, kovulduğu halde hâlâ bana gelen Ushan mı, istenmediği halde hâlâ yanımızda duran Damla mı daha yüzsüzdü yoksa ben mi? Tabii ki de ben değil! Biri artık bunu Kıvanç'a söylemeliydi de ben de hak etmediğim şu lakaptan arınmalıydım.

"Konuşabilir miyiz, Batuhan?" diye sordu Damla, benim rezilliğimi umursamamış olması lehimeydi fakat istemsizce sinirlenmiştim.

"Konuşacak bir şey yok." dedi Batu sertçe. O günden beri ilk kez mi konuşuyorlardı?

"Nehir, canım, bizi yalnız bırakır mısın?"

Bu neydi şimdi? Damla'nın yaptığı tavır da neyin nesiydi? Beş yaşındaki çocuğunun yanında tartışmak istemeyen

ebeveyn gibi davranmıştı resmen ve an itibariyle tüm sinirlerim tepemde toplanmıştı.

"Bırakamaz." dedi Batu ve tekrar bileğimi tuttu.

"Yalnız konuşmak istiyorum seninle." diye diretti Damla.

Benim sinirlerim bile tepemde toplanmışken, kim bilir Batu'nunkiler ne âlemdeydi?

"... ama ben seninle bırak yalnızı, toplu bir şekilde bile konuşmak istemiyorum. Bunu ne yapacağız?"

Batu ayağa kalkarken, tuttuğu elimi bırakmamıştı ve Batu'nun kalkıp yürümesinden dolayı ben de onun peşi sıra yürümek zorunda kalmıştım. Gitar Odası'ndan çıkmadan önce Damla'ya son kez baktım. Kafasını eğmiş, yere bakıyordu ve yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Gitar Odası'ndan çıktığım sırada, kulaklarımdan içeriye hoş bir melodi doldu. Müziğin melodisini tanıyor gibiydim ama hangi şarkıya ait olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Birkaç adım daha ilerledik, onu gördüm. Solist Odası'nın önüne kurulan platformun üzerinde duran Kıvanç, elindeki mikrofon ile ayaktaydı.

"Oha, Kıvanç şarkı söyleyecek!" diye konuşup, Batu'yu o tarafa doğru çekiştirmeye başladığımda, ünlü bir şarkıcıya hayran olan kızlar gibi davrandığımı fark etmiştim fakat kimin umurundaydı ki?

"Dinleyelim, lütfen!" derken, aksini istesem bile dinlemek zorunda kalacağımızın farkına vardım. Müziğin melodisi tüm katı dolduruyordu ve ben istesem de istemesem de Kıvanç'ın o kusursuz sesi kulaklarımdan içeriye misafir olacaktı.

"Yazdım, çizdim, hayal ettim..."

Kıvanç'ın gözlerini kapatarak yine en derin hisleriyle Duman'ın şarkısını söyleyişini izlemeye başladım.

"Sazla sözden ibarettim...

Arkamı döndüm, emanet ettim.

Anlayamadın ya..."

Kıvanç'ın söylediği şarkılar her zaman güzel olurdu, içinde bulunduğu ruh haline özel şarkılar seçip söylerdi ve bence bu da onlardan biriydi.

"Aklım fikrim kaynayınca...

Söz müzikle ağlayınca...

Kalbimi açtım, ibadet ettim...

Anlayamadın ya..."

Bir anlığına gözlerimi Kıvanç'tan ayırarak etrafımda dolandırdım. Müzik katındaki kimseden ses çıkmıyordu, herkes pür dikkat kesilmiş bir şekilde Kıvanç'ı dinliyordu.

"Ama o anladı...

O beni anladı, dibine kadar..."

Kıvanç gözlerini kısa bir anlığına açtı, insanlarda gezdirdi. Beni bulduğu sırada, şarkının nakarat kısmını söylüyordu. Gözlerini direkt olarak benimkilere dikmişken nakarat kısmını söylemeye devam etti. Şarkıyı kime söylediğini anlamamıştım. Onu anlayan ben, anlamayan ise Hazel mıydı?

"Güldüm, geçtim, genceciktim...

Aşk içinde meşke daldım...

Kendimi buldum, onu kaybettim...

Anlayamadın ya..."

Gözlerini kapattı.

"İyisin, hoşsun, bir yokuşsun...

Harbiden bayağı bir boşsun...

Şarkıya türküye lanet olsun...

Anlayamadın ya..."

Kıvanç, mikrofonu dudaklarından ayırmadan önce gözlerini tekrar açmıştı. Omzuma biri dokununca, bakışlarımı

Kıvanç'tan ayırarak omzuma dokunan kişiye çevirmek zorunda kaldım.

"Yiyecek ve içecekleri gördünüz mü?" diye sordu Cem, neredeyse sırıtıyordu.

"Kimin marifeti sanıyorsunuz?" deyip böbürlenerek sırıttım.

Batu sırtımı sıvazlayıp teşekkür edercesine gülümsedi. Batu son günlerde dertliydi, bu gece ise çok daha dertliydi. Sarhoş olup, kafayı bulması gerekiyordu, bunun için gerekli olan tek şey şalgam suyuydu ve an itibariyle şalgam suyumuz hazırdı!

Yanımızdan geçen okul çalışanlarından birini durdurup, tepsinin üzerindeki küçük bardaklardan iki tane aldım; birini Cem'e, diğerini de Batu'ya verdim. Ben şalgam suyundan nefret ederdim ama sırf Batu için içecektim, bu yüzden kendime de bir tane aldım ve ardından çalışan kıza teşekkür ettim. Kız yanımızdan ayrılırken, bakışlarımı platforma çevirdim, Kıvanç'ı göremediğimde, gecenin uzun olduğunu ilerleyen saatlerde onun yanına gidebileceğimi varsayarak elimdeki küçük bardağı havaya kaldırdım.

"İçelim bu gece!" diye bağırdığımda, Cem de şalgam suyu dolu bardağını havaya kaldırdı.

Batu da kaldırınca tokuşturduk ve hep birlikte şalgam sularımızı kafamıza diktik. Batu ağzını elinin tersiyle silerken, Cem başka bir çalışan kız çağırmıştı, bense öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. İkinci bardakları alıp, boş bardakları kızın sağ elinde tuttuğu tepsiye bıraktığımızda, yine aynı şeyi yaptık. Bu benim karnımın ağrımasına dek sürerken, en sonunda, "Karnım ağrıdı, kusacağım!" diye hayıflandığımda bitti.

"Sarhoş oldum." dedi Batu. Cem onu alkışladığında, onlara kusmaya gideceğimi söyleyerek yanlarından ayrıldım.

O sırada, Kıvanç'ı ve onun yanında duran Damla'yı gördüm. Damla pür dikkat Batu'yu izlerken, Kıvanç'ın bakışları benim üzerimdeydi. Bu özel hissettirdi. En son kavgalı ayrılmış olsak da şarkının nakarat kısmını bana bakarak söylemişti ve şu an yanında Damla bulunuyor olsa da bana bakıyordu.

Yapacağım en gereksiz şeyi yaptım ve başımı ondan ters yöne çevirip aynı şeyi kıçım için de yaparak Irmakların yanına gittim. Irmakların yanına gittiğimde, Irmak bakışlarını bana çevirip neden geldiğimi sordu.

"Yuh, direkt öyle sorulur mu?" diye sordum, bir insana ne olursa olsun, neden geldin diye sorulmamalıydı.

"Bence de kız haklı." deyince Ozan, sağ elimi kaldırdım, sağ elime bir beşlik çaktığındaysa sırıttım. Neyse ki Ozan benim tarafımdaydı.

"Kıvanç'la nasıl gidiyor?" diye sordu Ozan. Anlatmak istemediğim için beni durumdan kurtarması adına gözlerimi Irmak'a çevirdim.

"Buyur, hadi." dedi Irmak, ardından güldü. Masanın üzerindeki şalgam suyu dolu bardağı alıp kafama diktikten sonra aynı Batu'nun yaptığı gibi elimin tersiyle ağzımı sildim. Midem allak bullak olmuştu ama sanırım içmeye devam edecektim.

"Konuşmuyor benimle..."

"Belki de sen konuşmuyorsundur?"

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınca, arkamı dönüp Kıvanç'a gülerek bir şeyler anlatan Damla ve onu ilgisizce dinleyen belki de dinlemeyen Kıvanç'a baktım.

"Bugün yanına gidip onunla konuşmayı hiç denedin mi?"

"Hayır ama..."

"Onunla konuşmayı denemeden önce böyle bir çıkarıma varamazsın."

İyi de hep ben mi gideceğim ona? Bir kez de o gelse bana!

"Kavanoz tan bahsediyorduk en son, değil mi?" diye sordu Ozan ve onaylatmak amacıyla Irmak'a döndü. Irmak başını salladığında, onlara baygın bakışlarımı yolladım, tam o sırada Ozan'ın omzunun üzerinden, benim olduğum tarafa doğru bakan İnci'yi gördüm.

İyi eğlenceler size çifte kumrular." deyip sırıttıktan sonra Irmak'ın omzuna hafifçe vurdum ve sonrasında İnci'ye doğru ilerlemeye başladım.

İnci, en az dudaklarına sürdüğü ruj kadar kırmızı bir elbise giymişti. Elbise, belini sarıyordu ve hafif çarpık bacakları elbisenin kısalığından ötürü apaçık ortadaydı. Bu kadar kısa bir süre içerisinde nasıl olur da bir insan bu kadar değişebilirdi, aklım hâlâ almıyordu. Yanına yaklaştığımda, dudaklarına hiç de samimi olmayan bir gülümseme davet etti ve son derece sade ve spor giyinen beni süzdü. Bakışlarındaki aşağılama duygusu beni rahatsız etse de bana bakmamasını söyleyip çemkirmedim.

"Ne yaparsan yap, her zaman balonun en rüküş kızı sen olacaksın." dediğinde, balo tabirini genel olarak kullandığını anlamıştım.

Modadan anlamıyordum ve anlamak da istemiyordum. Elime ne geçerse, kendime ne yakıştırırsam onu giyinmeyi seviyordum. Irmak gibi giyimime ve bakımıma çok fazla önem vermek istemiyordum veya Su gibi moda olan şeyleri giyip, takıp, modası geçtikten sonra onları çöpe atmak istemiyordum.

"... ve sen de en eziği." dedim kendimi tutamayarak. "Her zaman görünmez, istenmeyen ve dışlanan..."

"Sen..." deyip sustu. Sağ gözü seğiriyordu ve sinirlendiği apaçık ortadaydı. İlk kez bir insanı aşağılarcasına

konuşmuştum ve her ne kadar karşımdaki bu sözleri hak etmiş olsa da bu benim suçlu hissetmemi sağlamıştı. "Yapacağım şey için suçluluk hissedebilirdim ama şu son söylediğinden sonra... Asla!" diye devam edince, kaşlarımı çattım.

"Irmak'a zarar veremeyeceksin." dediğimde, kaşlarını çatıp, söylediğim şeyi anlamlandırmaya çalıştı zihninde, anlamlandırabildiğinde ise küçük çaplı bir kahkaha attı.

"Irmak'a neden zarar vereyim ki?" diye sorup sıritmaya devam etti. Irmak'a zarar vermeyecekse, kime verecekti?

Benim en değerlim kimdi?

"Neden benimle uğraşıyorsun?" diye sordum, başından beri merak ediyorum. Sırf onu dövdüğüm için beni tehdit edip gecemi mahvetmek istiyor olması saçmaydı, öyle değil mi? "Seni dövdüğüm için mi?" diye sordum, direkt olarak bu şekilde sormuş olmam onu kızdırmış olmalı ki dudaklarını birbirine kenetleyip burnundan solumaya başladı. "Söylesene! Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Benim sahip olmadığım özel bir şeye sahipsin çünkü." dediğinde, tek kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Neye?" diye sordum, aynı zamanda ne olduğunu da düşünüyordum.

"Deniz'in aşkına." dediğinde, çok kısa bir anlığına karşımda eski, masum ve saf İnci'yi gördüm. Bu hikâyenin masum ve saf kızı varsa o kesinlikle İnci'ydi. Bir dakika... Deniz'in aşkına mı demişti o?

"Yok artık." dedim şaşkınca, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Deniz'in bana âşık olduğunu mu düşünüyordu gerçekten?

"Neden gittim sanıyorsun? Onun sana olan bakışları beni bitiriyordu!"

Gözlerim irice açılırken, aynı zamanda da İnci'nin paranoyaklığı beni korkutmaya başlamıştı.

Kızım, delirdin mi sen? Çıkıp şurada soyunsam dahi, Deniz dönüp bana o şekilde bakmaz!

Başını onaylamazcasına iki yanında salladı. "Gördüm diyorum sana. O sana âşık!" Başını delirmişçesine iki yanında sallıyordu ve gözleri hafiften dolmuştu.

"Delirmişsin sen," dedim bir adım gerilerken. O sırada yürüdüm bir şeye çarptı, arkamı dönerken, eş zamanlı olarak, "Bence de," lafını duydum.

Su, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeyle İnci'ye bakarken, gözlerimi devirmeden edemedim. Su'nun derdi neydi? Hayatımda onun kadar gereksiz işlerle uğraşan bir kız daha tanıdığımı hatırlamıyordum.

"Siz burada, bu şekilde, bakışarak savaşın. Ben birazdan geleceğim," dedim ve anında olay yerinden ayrıldım.

İkisi de manyağın tekiydi. Ne diye İnci'nin yanına gitmiştim ki zaten?

Koşar adım onlardan uzaklaşırken, Cem'e çarpınca duraksamak zorunda kaldım. "Yavaş be güzellik!" dedi Deniz, hemen Cem'in yanındaydı. Elindeki çiğ köfte dürümünü yemekle meşguldü ama yine de Cem'den önce davranarak bana müdahale etmişti.

"İnci ve Su'dan kaçıyordum." derken, birkaç adım koşmuş olmama rağmen nefes nefese kaldığımı fark ettim.

"Sebep?" diye sordu Cem, Deniz'in dürümünün sonundan azıcık koparıp ağzıma attım.

"Deniz'in bana âşık olduğunu düşünüyormuş." dedim lokmamı yutmadan hemen önce.

"Zeki kızmış." dedi Deniz ve ben tam yutarken söylediği için lokmam boğazımda takılı kaldı; öksürmeye başladığımda ise Deniz kahkahalarla gülmeye başladı. Ben boğulma tehlikesi yaşarken kahkaha atan Deniz'in aksine, Cem, sırtıma birkaç defa vurdu da lokmamı yutabildim.

"Ölüyordum, geri zekâlı!" diye sinirle soluduğumda, Deniz sırtımı sıvazladı.

"Daha Kıvanç sana âşık olmadı, nereye ölüyorsun?" diye sorduğunda, kaşlarımı hafifçe çattım. Biraz önce ima ettiği şeyin gerçek olmadığından emin olduğumuzdan, hiç üzerinde durmadık.

"Kıvanç'ın bana âşık olmasını istemiyorum ki..."

"Sen onu benim külahıma anlat." dedi Deniz, tam o sırada Cem nereden çıkardığını bilmediğim bir dondurma külahını Deniz'in kafasının üstüne koydu.

"Buyur, anlat." dedi Cem. Deniz ve benim garip bakışlarımız arasında ezilip büzüldü.

"Cebinde külah mı taşıyorsun lan sen?"

"Yıllar boyu hep bu ânı bekledim."

Belli ki gerçekten cebinde külah taşıyordu.

Çiğ köftesinden bir ısırık daha alan Deniz, "Nehir, kalk bir şarkı söyle de keyfimiz yerine gelsin." dediğinde, kısa bir anlığına düşündüm. Sesimin kötü olduğunu en iyi o biliyordu ama bunu biliyor olmasına rağmen istemişti.

Cem'e bakarak, "Şarkıyı söylerken bir yerlerden domates çıkarıp atmayın sonra?" diye sordum şüpheyle. Cebinden dondurma külahı çıkaran çocuk pekâlâ domates de çıkarabilirdi.

"Yok, yok, sen merak etme." dedi Deniz ve beni platforma ilerlemem için itekledi.

Keyfimiz yerine gelsin, demişti fakat eğlenceli bir şarkı söylemeyeceğimden emindim. Hangi şarkıyı söylememi istediğini söylemediğine göre, şarkıyı seçme şansı da bana aitti, değil mi?

Platforma çıkıp, söyleyeceğim şarkıyı orkestraya bildirdikten sonra mikrofonu elime aldım. "Merhaba!" diye coşkuyla konuşup tüm gözlerin odağı olmayı başarabildim. "Umarım,

eğleniyorsunuzdur." derken, bakışlarımı hepsinde gezdirmeye çalışmıştım. "Şimdi size, berbat sesimle şarkı söyleyeceğim." dedikten sonra beni tanıyan birkaç kişinin itiraz nidalarına karşın devam ettim. "Ben şarkıyı söylerken bana eşlik etmenizi rica ediyorum ve şey, şarkıdan sonra hani çarpışınca eş değiştirdiğimiz danslar var ya... Hah, işte o danstan edeceğiz. Tamam mı?"

Müzik kulübümüzün öğretmeni Aysu Öğretmen, bana söylememem için işaret verirken, ona gülümseyip, orkestraya çalması için işaret verdim. Müzik öğretmenimiz sıkıntıyla avuç içini alnına bastırdığında, başlayan melodi tüm katı doldurdu. Mikrofonu sağ elimle sıkıca tuttuğumda ve bakışlarım Kıvanç'ı bulduğunda, şarkıya giriş yaptım.

"Umutsuz olduğu bir anda,

Sevmek ister her insan."

Bu şarkı, tam olarak Kıvanç'la tanışmadan önceki beni anlatıyordu.

"Birazcık şanslıysan,

Neden olmasın?"

Gözlerimi kapattım.

"Kendinden emin değilsen sevme,

Bensiz mutluysan,

Hep öyle kal..."

Gözlerimi açtım.

"Eğer her gece yattığında,

Büyülü düşler sana...

Benden bahsediyorsa,

Hemen tatlı uykundan uyan."

Peki, tam olarak anlatmıyor olabilirdi fakat ne zaman bu şarkıyı dinlesem aklıma Kıvanç'tan önceki ben geliyordu.

"Çünkü ben hiç uyuyamam,

Seni düşündüğüm zaman..."

... ve sonra da Kıvanç'tan sonraki ben geliyordu.

"Ben ki sevmekten hiç usanmam."

Nakarat kısmını söylerken, Kıvanç'ın bakışlarının bir kez dahi benden ayrılmadığını fark ettim, bu yine özel hissetmeme sebep oldu. Şarkıyı ona bakarak söylemiştim ve o da sadece bana bakarak dinlemişti. Acaba, sorsaydım, bu şarkının bizim şarkımız olmasına izin verir miydi? Pinhani'den sonra benim sesimden dinlemek belki onu hayal kırıklığına uğratıp, seviyorsa bile şarkıdan soğutmuş olabilirdi fakat belki izin verirdi.

Şarkıyı söylemeyi kestiğimde ve müzik kesildiğinde, alkış tufanı falan kopmadı. İnsanın sesi güzel olmadığında, tepkilerde bu şekilde oluyordu; en fazla on kişi alkışlıyor ve diğerleri yüzünü buruşturarak bakıyordu. Kıvanç'a baktım, alkışlamamıştı fakat yüzünde buruşmaya dair bir iz yoktu. Her zamanki gibi ifadesiz tutmuştu yüzünü fakat gözlerinde bir duygu vardı. Bir türlü ne olduğunu anlayamadığım bir duygu...

Orkestra, dans edeceğimiz şarkıyı başlattığında, hızlı adımlarla platformdan indim ve platformun önünde beni bekleyen mavi gözlere şaşkınca baktım. Batu gibi siyah bir takım elbise giymiş olan Ushan Yazgı, şaşkınca karşısında dikilmeme sebep oldu. Garip bir şekilde gözüme yakışıklı görünmüştü ve beni asıl şaşırtan şey burada ne aradığıydı. Onu davet etmediğimden emindim.

"Ushan?"

"Nehir!.."

Kaşlarımı hafifçe çatarken, sağ elini bana doğru uzattı ve suratında hoş bir gülümseme belirdi. "Bu dansı bana lütfeder misin?" diye sorduğunda, çatık kaşlarım normal halini aldı.

İlk dansımı Kıvanç'la etmeyi planlıyordum fakat arkamı dönüp baktığımda, onun Damla'yla dans etmesini görmüş olmam, Ushan'ın teklifini kabul etmeme sebep oldu. Platformdan uzaklaşıp, diğer insanların yanına vardığımızda, Ushan'ın sol eline kendi sağ elimi bıraktım. Ushan sağ eliyle belimi tutarken, benim sol elim onun omzundaydı.

Ushan başını hafifçe eğerek, "Çok güzelsin." dediğinde, donup kaldım. Bana ben sormadan güzel olduğumu söyleyen ilk erkekti. Bu his garipti. Ne özel hissettirmişti ne de sıradan. Aslına bakılırsa özel hissetmem gerekiyordu ama söylemesini istediğim kişiden değil de istemediğim kişiden duymuş olmamdan ötürü galiba, hissetmemiştim.

"Takım yakışmış." dedim bir süre sonra, sesimi bulabildiğimde. Dişlerini göstererek güldükten sonra teşekkür etti. "Sakıncası yoksa..." dedim az da olsa çekinerek. "Seni kim davet etti diye sorabilir miyim?"

"Teknik olarak bakarsak sormuş bulunuyorsun." dedi dişlerini göstererek sırıtmaya devam ederken.

Gözlerimi devirip, "Ee?" dediğimde, gülmeyi kesip dudaklarının düz bir çizgi haline gelmesini sağladı.

"Ne önemi var?" diye sorduğunda, hafifçe kaşlarımı çattım. "Burada olmam seni rahatsız mı etti?"

Biri bize çarpsaydı da eş değiştirseydim keşke! Ushan Yazgı beni korkutuyordu. Bunu neden anlamak istemiyor, her defasında etrafımda dolanmaya devam ediyordu?

"Kıvanç'tan intikam almak için beni kullanmayı bırak artık, lütfen." dedim ve elimi elinden çekmeye çalıştım fakat elimi sıkıca tutarak buna engel oldu.

"Kıvanç'tan intikam almak için seni kullandığım falan yok, bunu nereden çıkardın?" diye sinirle soluduğunda, eğer çok zorlarsa siyaha dönüşebilecek okyanus mavisi gözlerine korkuyla baktım.

"Benden hoşlanmıyorsun, beni sevdiğin falan da yok. Kıvanç'ı kızdırmak için bir ay kadar sevgili rolü yaptık ve sonra sona erdi. Neden hâlâ peşimdesin?"

Birileri aptalca bir öz güven patlaması mı yaşıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Arkadaştık, değil mi?" diye sordu.

"Sen dilimi kesmek isteyene dek, evet, öyleydik."

"Nehir, lütfen... Ne kadar pişman olduğumu biliyorsun."

Cevap vermedim. Ushan dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekken ise sırtıma çarpan kişi kurtarıcım oldu ve Ushan'ın elinden elimi kurtardım.

"Ulan, Nehir!" dedi Deniz, öfkeyle solurken. Elimi onun elinde bulurken, Ushan'ın hiç tanımadığım bir kızla dans ettiğini ve bu durumdan epey hoşnutsuz olduğunu gördüm.

"Ne var be?" diye sordum Ushan'dan bakışlarımı çekip, Deniz'e diktiğimde.

"Şu saçma çarpışınca eş değiştirme dansı yüzünden bil bakalım birkaç dakika önce ben kiminle dans ediyordum?"

"O kızla?" diye sorarcasına konuşup, Ushan'ın dans ettiği kızı işaret ettim. Beni kendi etrafımda döndürürken, oflayarak başını iki yana salladı. "İnci'yle mi?"

Başını iki yana sallamayı keserek, "Daha da beteri." dediğinde, tek kaşımı kaldırdım. Beni geriye doğru hafifçe eğerken, sağ elini belime koymuştu. "Tugay Öğretmen'le..." diye devam ettiğinde, gülmeye başladım ve tam o sırada güldüğüm için beni bıraktığından yere düştüm.

"Hayvan!" diye homurdanıp, etraftakilerin bakışlarını umursamayarak ayağa kalktım.

"Hak ettin sen bunu." dedi kaşlarını çatarak. "Ulan, resmen biraz önce elimin içinde güzel narin bir el yerine Tugay Öğretmen'in nasırlı eli vardı!" diye devam ettiğinde, sağ elimle ağzımı kapatıp gülmemeye çalıştım fakat bu imkânsızdı.

"Gülme, parçalarım seni." dediğinde, biraz sonra pis yelloz diyebileceğini fark ederek, dudaklarımı zor da olsa düz bir çizgi haline getirdim.

"Eş değiştirebilir miyiz?" diye neşeli bir ses duyduğumda, kafamı sesin sahibi olan Cem'e çevirdim. Elini tuttuğu kızı nazikçe Deniz'e uzatırken, Deniz oyunbozan bir edayla başını iki yana salladı.

"Çarpışmadan olmaz." dediğinde, Cem başını onaylarcasına salladı ve elini tuttuğu kızı sertçe ittirdi.

Kız ve Deniz çarpışıp yere düşerken, Cem bana dönüp, "Biraz önceki düşüşün intikamını aldım bebek!" dedi ve ardından göz kırptı. Onun bu çocuksu hareketine karşılık sırıttım ve uzattığı elini tuttum.

Beni Deniz ve o tanımadığım kızdan uzaklaştırırken, kulağıma doğru, "Diğerleri gibi klasik bir şekilde dans etmeyip, tango falan mı yapsak?" diye sordu. Öylece ikimiz de dikilirken, sağ omzunu silkti ve gamzesini gösterecek kadar büyükçe sırıttı. "Bilirsin, çılgınlık bizim işimiz." dediğinde, Kıvanç'ın otomobilinin önünü kestiğimiz günü hatırlattığını anlayarak güldüm.

"Bu seferlik normal insanlar gibi davranalım." dedim, çocuğunu kandırmaya çalışan anne misali. "Kimse anlamasın bizim anormal insanlar olduğumuzu." diye devam edince ise aralık olan dudaklarından tek kelime çıkmadı. Başını hafifçe salladı ve sol eliyle benim sağ elimi tuttu.

Sol elimi omzuna koyduğum sırada, "Kıvanç'la sevgili misiniz?" diye sordu.

"Yok, canım, ne münasebet." deyince ise sırıttı.

"Öyleyse bana şu anda öfkeli öfkeli bakıyor olması onun çiğ köfte hakkını yemiş olmamdan dolayıdır, değil mi? Yani... Seni kıskanıyor olmasından falan değil?" diye konuştuğunda, avuç içlerim terler gibi oldu.

"Kıvanç buraya mı bakıyor?" diye sordum heyecanlı çıkan cılız sesimle.

"Bakmak ne kelime, geliyor bile." demesiyle, omzuma sertçe birinin çarpması bir oldu. Omzuma sertçe çarpan Kıvanç, dans ettiği Su'yu Cem'e doğru ittirdi ve belimden tutarak beni kendisine doğru çekti. İki eli belimdeyken, anlık şoktan çıkabilen ben de iki elimi omuzlarına koydum. Diğerleriyle bu şekilde dans etmemiştik ve Kıvanç'la diğerleriyle ettiğimizden daha farklı bir şekilde ediyor olmamız beni mutlu etmişti.

"Ushan yavşağı neden bu partiye geldi?" diye sinirle soluduğunda, gülümsememek için tüm kaslarımla savaştım.

"Ben davet etmedim." dediğimde, belimdeki ellerinin nazik dokunuşu beni mest ederken, gözlerindeki öfke beni az da olsa rahatsız ediyordu.

"Davetli olmayan biri partiye giremez, sen davet etmediysen kim etti?" diye sorduğunda, hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ben davet etmedim diyorum, neden inanmıyorsun?" diye sorduğumda, bir şey söylemeden bakışlarını benden ayırdı.

Dans etmek gibi romantik bir eylemi bile gerçekleştirirken kavga ediyorduk.

"Neden ilk dansını onunla ettin?" diye sorduğunda, az kalmıştı ki kendi tükürüğümde boğulacaktım.

Bunu gerçekten merak ediyor muydu yoksa konuşacak bir konu olsun diye mi sormuştu? Ah, tabii ki de merak ediyordu. Kıvanç, konuşacak konu olsun diye soru soracak biri değildi.

"Etmek istedi?" dediğimde, cümlem soru sorarcasına çıkmıştı ağzımdan fakat aslında soru sorar gibi çıkmasını istememiştim.

"Seni öpmek isterse, öptürtecek misin?" diye sorunca, dudaklarım hafifçe aralandı. "Şuna bak, öpmek fiilini duyunca

bile kızın dudakları aralanıyor." dediğinde, aralanan dudaklarımı hemen kapattım.

Şaşırdığım için dudaklarım istemsizce aralanmıştı, bana neden öyle bir yakıştırmada bulunmuştu ki bu şimdi?

"Ne alakası var Kıvanç ya?" diye homurdanarak sorduğumda, memnun olmadığını belirten bir yüz ifadesi takındı. Yüzünde bir ifade görmek beni istemsizce mutlu ederken, biraz önceki tartışma konumuz aklıma gelince mutlu olduğumdan ötürü kendime kızdım.

"O yavşak sana bir daha dokunursa –ne manada olduğu önemli değil– onun da senin de o lanet gözlerinizi midenize sokarım."

Tehdidi ilk kez beni böylesine korkuturken duraksadım. Ushan birkaç insanın dilini kesip onlardan koleksiyon yapmış olan manyağın tekiydi. Kıvanç da ne zaman sinirlense gözümü mideme sokmak istediğinden bahseden tuhaf biriydi. Acaba gerçekten de bir insanın gözünü yerinden çıkartıp midesine sokmuş muydu; yoksa onun bu tehdidi sadece lafta olan bir tehdit miydi?

"En son benimle konuşmuyor gibi bir halin vardı."

"Evet?"

Tek kaşım hafifçe havaya kalkarken, "Şu an konuşuyorsun?" diye sordum.

"Evet?"

"Neden?"

"... çünkü canım böyle istedi."

Evet! Tabii ki de bunun için olacaktı. Tabii ki de bizim tekrar konuşmamız veya konuşmamız Kıvanç'ın canının isteğine bağlı olacaktı.

"Söylediğin şarkıyı kimin için söyledin?" diye sordum, konuyu değiştirmek amacıyla.

"Kimse için." dediğinde, güldüm.

"Seni anlayan benim, anlamayan da Hazel." Sustum ve hareket etmeyi bıraktığını fark ettiğimde ben de hareket etmeyi kestim. Korkuyla, "Değil mi?" diye sorup, beni onaylamasını bekledim.

"Solucan!" dedi sıkıntıyla inleyerek, başını hafifçe geriye doğru attı ve âdemelması belirginleşti. Boynuna küçük bir buse kondurma isteğimi bastırıp, söyleyeceği şeyi bekledim. Yutkundu, âdemelması hareket etti ve tekrar bana bakarken, "Hazel'ı bir kenara bırakıp, sana bir şans vermek istiyorum ve sen tam her şey yoluna girdiğinde her şeyin içine ediyorsun." dedi.

Tam itiraz etmek için konuşacağım sırada, belimdeki ellerini çekti ve başını hafifçe salladı. "Benden bu kadar." dedi ve sağ omzuma kendi omzunu sürterek yanımdan geçip gitti.

Tabii ki ben de öylece mal gibi dikilip kalmadım ve Kıvanç'ın arkasından pıtı pıtı adımlarla ilerledim. Kıvanç müzik katının asansörünü çağırdığında, arkasından benim geldiğimi fark etti ve gözlerini devirdi.

Âdeta tıslayarak, "Git." deyince, hafifçe gülümsedim.

"Senin peşinden gelmiyordum ki... Sen de ne çok kendi kendine gelin güvey olan bir çocuksun..." Sondaki cümlem Kıvanç için uygun muydu, yoksa yine güzel bir sözü yanlış kişi ve yanlış yere karşı mı kullanmıştım, emin değildim.

"İyi."

Asansörün kapısı açılınca, Kıvanç kaslı bedeniyle içeriye girdi ve arkasından da kassız bedenimle ben girdim. Bedenlerimizin kaslı olup olmasıyla o an neden ilgilendiğimi hiç bilmiyordum fakat Kıvanç'ın giydiği siyah gömleğin onu çok seksi gösterdiğini ve gömleğinin altındaki kaslara bakma isteğini bende doğurduğunu biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, eş zamanlı olarak asansörün kapısı kapandı.

"Senin olmadığın bir yere."

"Neden gidiyorsun?" diye sordum ve cevap alamadım.

Bugün zaten çok konuşmuştu, daha fazla konuşmasına gerek yoktu, değil mi?

"Acaba günde kaç kelime çıkıyor şu güzel dudaklarından?" diye sorduğumda, Kıvanç bende olmayan bakışlarını anında bana çevirdi. "Hass..." dedim ve başımı eğdim.

Damla'da olduğu gibi, yine hiç düşünmeden konuşarak rezil olmuştum. Bu geceyi atlatır atlatmaz, düşünerek konuşma dersleri almalıydım.

Asansör aniden durduğunda, istemsizce ellerim Kıvanç'ın koluna sarıldı. Kıvanç, tutmadığım diğer kolunu havaya kaldırıp, düğmelere bastı fakat asansör hareket etmedi. Asansörün neden durduğuna anlam veremediğim birkaç saniyenin ardından, asansörün ışıkları kapanınca, o karanlıkta gözlerimi büyüttüm. Kıvanç'ın sıkı sıkı tuttuğum kolunu bıraktığımda, bu sefer o benim kolumu tuttu ve o an zihnime bir anımız düştü.

Kıvanç karanlıktan korkardı.

"Solucan!" dedi Kıvanç, sesinde bariz bir gerginlik vardı. Kendisini asansörün duvarına yaslayıp beni de kendisine doğru çektiğinde, elleri kolumdaydı ve aramızda yarım adımlık bir mesafe vardı.

Onu sakin tutmaya çalışmak için bir şeyler düşünürken, "Buradayım." dedim.

"Karanlık." diye fısıldadı, normal bir zamanda olsa kesinlikle bu kelimesi üzerine, ciddi misin, diye sorar işi dalgaya vururdum fakat şimdi hayır, yapamazdım.

"Aydınlatacağım." dedim ve boştaki elimi cebime götürmek için hareketlendim. Telefonlarımızı müdür yardımcımızın topladığını hatırladığımda, elimi hareketsiz bıraktım ve düşünmeye çalıştım. Düşünmeye bile çalışamıyordum!

Bütün fonksiyonlarım durmuştu ve nöronlarım sanki tam olarak şu an ölmüştü.

"Solucan!" dedi tekrar.

"Buradayım." dedim yeniden ve bu birkaç defa daha tekrarlandı. Sanki bu rutinleştirdiğimiz muhabbeti yapmazsak, ben her an ortadan kaybolacakmışım ya da Kıvanç'a bir şey olacakmış gibi davranıyordu.

Aniden Kıvanç yere çöktü. İlk başta bayıldığını sandım ama hayır, daha fazla titreyen bacaklarının üzerinde duramamış ve çökmüştü. Artık gözlerim karanlığa alıştığından, onu az çok seçebiliyordum. Asansörün köşesine sırtını yaslamıştı, sol bacağını kırarak sağ bacağını ise düz bir şekilde uzatarak yere oturmuştu. Sağ eli hâlâ benim sol bileğimdeydi. Ağır bir şekilde bacaklarının arasındaki boşluğa, kendi bacaklarımın üzerine oturarak oturdum. Boşta olan sağ elimi kaldırıp, yüzüne dokunduğumda, elim ıslandı. Terlemişti ve artık konuşmuyor, sadece sık sık nefes alıp veriyordu.

"Yangın!"

Kıvanç'ın gözleri, kulaklarımızda yankılanan o haykırıştan sonra benimkilerini buldu ve ben o an ilk kez korku duygusunu gözlerinde misafir ettiğini gördüm.

22

"Yangın var!"

Haykıran tek bir kişi değildi, birçok kişi, bu ve bunun benzer cümlelerini haykırıyordu.

"Yangın var, binayı terk edin!"

Artık ben de korkmaya başlamıştım.

"Çabuk olun!"

Ne yapacağımı bilemiyordum, nöronlarım kesinlikle ölmüştü ve duran fonksiyonlarım artık bana düşmandı.

"Yardım edin!"

Bir erkeğin haykırışı, küçük bir nöronumun canlanmasına sebep oldu.

"Yardım edin!" diye bağırdım.

Asansörün hemen önüne, kalçamın üstünde sürünerek geldim. Ben bunu yaparken, Kıvanç sol kolumun bileğini bırakmadı, ben de bileğimi kendime doğru çekmedim.

Asansörün kapısına tek elimle vururken, "Yardım edin!" diye tekrar bağırdım.

Belki asansör kapısını zorlarsam açılır, diye düşünerek, iki elimle açmak amacıyla bileğimi kendime doğru çekmeye çalıştım fakat Kıvanç sıkıca tutarak buna engel oldu. Vazgeçip bağırmaya devam ettim.

"Solucan?" dedi Kıvanç.

"Buradayım." dedim, sesime endişe katmamaya çalışarak.

O sırada, bileğimde hissettiğim Kıvanç'ın dokunuşu bir anda kayboldu. Kafamı çevirip ona baktığımda, hareketsiz

durduğunu gördüm. Gözlerinin beyazlığını göremediğimde, bayılmış olabileceğini düşünerek yine kalçamın üstünde sürünerek onun yanına gittim.

"Kıvanç?"

Bana, ona yaptığım gibi, "Buradayım." diyerek karşılık vermedi. İki elimle yüzünü avuçladım. Görüntü net değildi, çok karanlıktı ama gözlerim alıştığından Kıvanç'ın güzel çehresini seçebiliyordum.

"Kıvanç!" dedim, yine bana karşılık vermedi.

Burnum sızladığında, çok bile geç kaldığını düşündüm ve eş zamanlı olarak gözlerim doldu. Fısıldayarak, "Kıvanç, korkuyorum." diye itiraf ettim.

Avuçladığım yüzünü sıkıca tutup, yavaşça sağa ve sola salladım. Fısıldayarak, "Kıvanç!.." dedim, yine bana karşılık vermedi. Ölmemişti, baygındı ama ben yine de endişelenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Kıvanç!" diye tekrarladım. "Gözlerini aç!" diye devam ettiğim sırada, baygın bir insanı ayıltmak için ne yapılabildiğini düşünüyordum.

Suratına su mu çarpmalıydım? Su yoktu. Tokat mı atmalıydım? O halde atardım.

Sağ yanağına okkalı bir tokat yapıştırdığımda, uyanacağını ve bana kızacağını düşünmüştüm. Öyle olmadı, gözleri kapalı bir halde uyumaya devam etti.

En sonunda pes ettim, sırtımı asansörün duvarına yasladım, bacaklarımı uzattım. Kıvanç'ın başını nazikçe tutup, kucağıma koydum ve alnındaki damlacıkları elimin tersiyle sildim. Eş zamanlı olarak, "Yardım edin!" diye bağırırken, istemsizce sessiz bir şekilde de ağlıyordum.

Kısa bir süre içinde binadaki bağırışlar kesildiğinde, koskoca okul binasında –yanan koskoca okul binasında– yalnız

başımıza olduğumuzu fark edip sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve baygın Kıvanç da bana hiç yardımcı olmuyordu! Ne onu nasıl ayıltabileceğimi biliyordum ne de buradan nasıl çıkabileceğimizi...

Umudum vardı, benim her zaman ufacık da olsa umudum olurdu. Bu asansörden sağ salim çıkabilecektik ve yangın da zamanında söndürülecekti. Bu asansörden sağ salim çıkabilecektik ve ben Kıvanç'la bayıldığı için dalga dahi geçebilecektim. Umudum vardı, kurtulacağımıza dair umudum vardı!

"Solucan?"

"Umut- Kıvanç!"

Sağ elimin parmaklarıyla gözyaşlarımı sildim ve sonra ıslanan parmaklarımı beyaz bluzuma sürdüm. Parmaklarımın kuruduğunu hissettiğimde, ellerimi Kıvanç'ın iki yanağına koydum. "Buradayım." dedim ve ardından gözlerim dolu doluyken gülümsedim.

"Neredeyiz?" diye sorduğunda, gözlerinin beyazlığını net olarak görebiliyordum. Artık gözlerim karanlığa daha çok alışmıştı.

"Asansördeyiz." dediğimde, gözlerini kapattı, tekrar bayıldığını sandım fakat endişelenmeye başlamadan önce tekrar açmasıyla rahatladım, genişçe gülümsedim.

"Neden buradayız?" diye sorduğunda, bayılırken kafasını bir yere çarpıp hafızasını kaybettiğini sandım fakat beni hatırladığını fark ederek bunu sanmaktan vazgeçtim.

"Senin canın böyle istedi." dediğimde, bir şey söylemeden direkt olarak bana bakmaya devam etti.

"Öpüşsek mi?" diye sorduğunda, karanlıktan korkan yardıma muhtaç Kıvanç'ın gittiğini, yerine her zamanki gibi tek derdi alay ve öpüşmek olan Kıvanç'ın geldiğini anladım.

"Asansörde hapis kaldık ve okul yanıyor." dediğimde, gözlerini büyüttü ve ardından doğruldu.

"Bu daha yeni mi söylenir aptal?" diye öfkeyle sorduğunda, gözlerimi devirmek yerine ona bakmayı sürdürdüm. Gözlerini kısa bir anlığına benden ayırıp etrafımızda gezdirdikten sonra yüzüne yine o dehşet ifadesini davet etti.

"Karanlık." dediğinde, yüzüne doğru hafifçe yaklaştım.

"Ben buradayım." dedim ve elini tuttum.

Benim yükseklik fobimde onun asla böyle bir şey yapmayacağını biliyor olmama rağmen, bunu yapmaya devam edecektim çünkü ona âşıktım.

"Bir şeyler anlat." dediğinde, kendini rahatlatmaya çalıştığını fark etmiştim.

"Ne anlatmalıyım?" diye sordum.

Telefonlarımız alınmasaydı yardım çağırabilirdik veya bina boşaltılmamış olsaydı umutla bağırmaya devam edebilirdim. Şu anda yapacağımız tek şey sakinliğimizi koruyarak birilerinin gelip bizi kurtarmasını beklemekten başka bir şey değildi.

"Her zaman istemediğim ve dinlemediğim halde bir şeyler anlatan sen değil misin?" diye sorduğunda, akan yeni gözyaşlarıma rağmen güldüm.

Asansörün köşesine sırtını yasladığında, ben de başımı onun göğsüne yasladım. Sağ koluyla beni sarmaladığında, derin bir nefes aldım. Sağ elimi düz tutarak onun göğsünün sol kısmına koydum ve aklıma gelen ilk anımı anlatmaya başladım.

"Kafelere gittiğimizde, bazı içecek siparişlerinin yanında pipet de getiriyorlar ya... İşte, bir keresinde Irmak ve Deniz'le bir kafeye gitmiştik. Tabii ki ben hemen taze sıkılmış portakal suyumu sipariş ettim. Aksi düşünebilir mi?" diye sordum.

"I-ıh." dedi. "Düşünülemez."

"Neyse, sonra biz siparişlerimizin gelmesini bekledik. Siparişler uzun sürenin ardından geldi gelmesine ama... Benim portakal suyumun pipeti pembe renk olmasın mı? Ay... Ben Deniz'le Irmak'a yalvarmaya başladım, pipetlerimizi değiştirelim diye... Bunlar da o an beni sinir etmek için değiştirmediler. Çalışan çocuğu çağırmak zorunda kaldım. Pembeden nefret ederim, biliyorsun... Pipetimin pis olduğunu öne sürüp yeni pipet istedim. Çocuk anlayışla başını salladı, gitti bir başka pipet getirdi. Ay, bu pipet de pembe çıkmasın mı?" dediğimde, o anki duygu karmaşama kapıldığımı fark ettim.

"Hemen tekrar çağırdım, dedim bu pipet delik çıktı. Çocuk yine anlayışla başını salladı, gitti bir başka pipet daha getirdi. Ay, yeter artık... Bu pipet de pembe! Ben sinirden köpürmek üzereyim, Denizler de gülüyor... Aslında pipet olmadan da içebilirim ama ben portakal suyunu pipetle içerken pipeti ısırmayı seviyorum, daha zevkli oluyor. Tüm ısrarım sırf bu yüzden... Neyse ben çocuğu tekrar çağırdım, bu sefer yanında iki tane adamla birlikte geldi. Biri Deniz'i, diğeri Irmak'ı, çocuk da beni tuttu ve bizi kafeden dışarıya attılar."

Normal biri olsa, komik bulmasa bile gülmüş gibi yapardı fakat Kıvanç o tarz şeylere girmek yerine, "Neden pembeyi sevmiyorsun?" diye sordu.

Neden pembeyi sevmediğimi düşündüm. Küçüklüğümden bu yana annem bana aşırı pembe yüklemesi yapmamıştı ve ben de belki de bu yüzden diğer kızların aksine pembeyi sevmiyordum. Siyahı severdim ben, maviyi severdim, belki azıcık griyi ve de kırmızıyı ama pembeyi sevmezdim.

"Senin gibi neşeli kızlar, pembeyi sever." dedi Kıvanç, kendi gözünde benim neşeli bir kız olduğumu da itiraf ederek.

"Benim gibi umutlu kızlar, maviyi sever." dediğimde, mırıltılı bir ses çıkardı, bunu yaparak bana katıldığını belli etmişti.

Ben çok neşeli bir kız değildim, ben çok umutlu bir kızdım. Belki de çok umut dolu olan bir kız olduğumdan, neşeliymiş gibi görünüyordum. Ruhum depresifti. Açsaydım bir Cem Adrian şarkısı, çok kolay bir şekilde ağlamaya başlayabilirdim.

Düşüncelerimden arınır arınmaz, "Sen de anlatır mısın?" diye sordum, Kıvanç'ın ilk kez bana bir anısını anlatacağını düşleyerek hafifçe gülümsedim.

"Ne anlatmalıyım?" diye sorarken, beni taklit etmişti. Bu beni güldürürken, düşündüm ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

"Bora'yla en güzel anılarınızdan birini." dediğimde, mırıltılı bir ses çıkardı. Düşündüğünü anlayarak öylece bekledim.

"Geçen yıl, Bora için odasına televizyon aldırmıştım. Televizyonda bir kanalda her gün birkaç yıl öncesinde çıkan bir dizinin tekrarı veriliyordu. Bora, dizidekilerin sihirli güçleri olduğundan onu izlemeye bayılıyordu. Kendisinin de sihir yapabilme yeteneğinin olduğunu söylerdi. Ona bir gün, ne gibi yetenekleri olduğunu sordum. Bana, insanları istediği zaman bayıltabildiğini söyledi. Denemesini istedim. Elini kaldırıp garip bir hareket yaptı. Gözlerimi kapatıp bayılmış gibi yaparak kendimi yere attım."

Kendimi tutamadım ve kahkaha attım, Kıvanç'ın da en azından gülümsemesini bekledim fakat bunu yapmayıp anlatmaya devam etti.

"O an kıkırdadı ve ben baygın bir şekilde yatmaya devam ettim. Sonra, benim ayılmadığımı fark etti. Kendisinin gerçekten insanları bayıltabildiğini düşünüyordu fakat ayıltabildiğini düşünmemişti. Ağlamaya başladığında, sanki kendim ayılmışım gibi yaptım. Sonralarda aslında yeteneğinin olmadığını fark etti. Diziyi izlemeye devam ediyordu. Dizide beş yaşında küçük bir kız çocuğu vardı. Tatlı ve sihir yeteneği olan bir kız çocuğuydu. Adı..."

Sustu, sanırım kızın adını hatırlamaya çalışıyordu.

"Neyse, bir gün Bora beni çağırdı. Bana bir şey söylemek istediğini söyledi. Söyle, dedim. Nasıl utanıyor, bir görsen... Kimseye söylemem, dedim ve sanki bunu bekliyormuş gibi hemen söyledi. Dizideki o küçük kız çocuğuna âşık olmuş. Sanırım hayatım boyunca tanık olduğum en masum duygular onunki... Dizi birkaç yıl önce çekilmişti ve o küçük kız çocuğu gerçekte Bora'dan birkaç yaş büyüktü. Bunu ona söyleyemedim. Masum aşkının acısını çekmesini istemiyordum."

Kıvanç sustuğunda, hikâyenin devamını merak ederek, "Sonra?" diye sordum.

"Kızı bir başka dizide görmüş, büyümüş olmasına rağmen onu hemen tanımış. İlk birkaç gün üzüldü ve benimle konuşmadı. Sonra da kızın artık onun âşık olduğu kız olamayacağını ve artık o televizyonu odasında istemediğini söyledi." dediğinde, içimde buruk bir hüzün oluştu.

"İlk aşkı mıydı?" diye sordum.

"İlk aşkıydı." diye cevap verdi.

O sihirli dizide oynayan kızı delicesine merak ederken, içimdeki buruk hüznü bastırmaya çalıştım. Bora'yı henüz görmeden çok sevmiştim. İlk aşkı sihirli bir dizide oynayan beş yaşındaki küçük bir kız çocuğu olan birini nasıl olur da sevemezdim ki?

Uzun süren sessizliğimizin ardından, "Kurtulacak mıyız sence?" diye sordu.

"Tabii ki kurtulacağız." dedim, buna hâlâ inancım vardı; az da olsa.

"Yangın nerede çıktı dersin?" diye sordu, tahmin edemeyeceğimi söyledim. Yangının nerede çıkmasından daha çok, nasıl çıktığını merak ediyordum.

"Kıvanç!"

"Solucan?"

"Bir kez, gülümser misin?" diye sordum ve başımı göğ-sünden ayırdım.

"Neden?"

"Olur da kurtulamazsak-"

"Biraz önce kurtulacağımızı söyledin." dedi, sanki küçük bir çocuğu biraz önce kandırmışım da şimdi yanlışlıkla gerçeği söylemişim gibi hissettim.

"Kurtulacağız ama olur da kurtulamazsak ve burada ölürsek... Ben, ölmeden önce senin nasıl gülümsediğini görmek istiyorum."

"Daha önceden hiç görmedin mi?" diye sordu, sesinde bariz bir şaşkınlık vardı.

Başımı iki yana salladım, "Hiç." dedim.

"Gülerken çekilmiş birkaç fotoğrafım vardı."

"Ne, nerede?"

Gözlerini devirdi, "Sosyal paylaşım sitelerinde." dedi ve ben hayatımda bilmem kaçıncı kez kendimi yine aptal hissettim.

Ben son iki yıldır sosyal ağlara resmen asosyaldim; neredeyse hiçbir paylaşım sitesine ait hesabım yoktu ve bu yüzden de Kıvanç'ın o tür sitelere ait bir hesabının olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Eğer bu benim daha önceden aklıma gelseydi ya da biri aklıma bunu soksaydı tabii ki de koşa koşa gidip paylaştığı ilk şeylere kadar o hesapları incelerdim.

Kıvanç'a aptallığımı daha fazla belli etmemek adına, "Öyle değil." dedim ve muhabbeti romantik bir âna çekmek adına, "Bana gülerken nasıl gülümsediğini görmek istiyorum." dedim.

Bakışlarını benden kaçırdığında, kabul etmeyeceğini anladım. Ne kadar ısrar etsem de durduk yere üstelik şimdi bana gülmeyecekti. "Kıvanç!" dedim ve tekrar, "Solucan!" diye bir karşılık aldım. "En son ne zaman..." dedim ve sustum. Tüm romantik

konuşmanın içine edebilecekmişim gibi bir his vardı içimde. "En son ne zaman güldün?" diye sordum ve nefesimi tuttum.

"26 Ocak 2014"

Söylediği net tarihin, neyin tarihi olduğunu sormama gerek yoktu fakat yine de neyin tarihi olduğunu sordum.

"Hazel'ın benim yüzümden öldüğü gün." diye acı dolu bir cevap aldığımda, bir şey söyleyemedim.

Uzun bir sürenin ardından, "Yok, böyle olmadı, kalk." dedi ve beni nazikçe ittirdi. "Karanlığı unuttur bana." diye devam ettiğinde, suratına boş boş baktım. Karanlığa gözlerim alıştığından artık onu çok daha net görebiliyordum. "Beni öp." diye emir verdiğinde, sertçe yutkundum ve istemsizce dudaklarımı yaladım.

Pekâlâ, daha önce birkaç defa öpüşmüştük, değil mi? Boş yere heyecan yapmama gerek yoktu. Yapacağım tek şey, aramızdaki mesafeyi azaltmak ve dudaklarımı onunkilere bastırmaktı, değil mi? Gerisini zaten onun yardımıyla halledebilirdim.

"Kurtulacağız." dedim.

"Kurtulacağız." dedi ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Duran, ışığı yanmayan bir asansörün içindeydik ve asansörün bulunduğu binanın bilmediğimiz bir yeri yanıyordu. Peki, biz ne yapıyorduk? Öpüşüyorduk. Tam da bizden bekleneceği gibi!

Burnuma Kıvanç'ınkinden farklı bir koku dolduğunda, dudaklarımı ondan ayırdım. Anlamayarak bana baktığında, burnuma dolan kokunun duman kokusu olduğunu fark ederek gözlerimi irice açtım.

"Duman kokuyor." dediğimde, beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı.

"Öyle." deyince, onun bu umursamaz hali beni bir kez daha kendisine hayran bıraktırdı. Artık ölüme daha yakındık ve o öylesine umursamazdı ki...

"Duman ya da gaz, artık her neyse, bize zarar verebilir." dediğimde, Kıvanç'ın hareketlendiğini gördüm. O siyah gömleğinin düğmelerini açarken, ben gözlerimi kocaman açtım.

"Yuh! Kurtulamayacağımıza olan inancın bu kadar mı az?" diye şaşkınca sordum. Ölme ihtimalimizin yüksek olması, bizim birazdan burada şey yapabileceğimiz anlamına gelmiyordu, değil mi?

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu ve eş zamanlı olarak gömleğini çıkardı. Kendimi geriye çekeceğim ve ona itiraz edeceğim sırada elindeki gömleğini yüzlerimize doğru bastırdı. "Bu bizi bir süre idare eder." dediğinde, onu yanlış anladığımı fark edip kendimce utandım.

İkimiz de onun biraz önce çıkardığı gömleği ağzımıza ve burnumuza bastırmıştık. Gömlek aşırı derece Kıvanç kokuyordu, Kıvanç'ın kokusu siyah gömleğe sinmişti ve bu benim siyah gömleği kıskanmama sebep oldu. Ben de istiyordum. Benim de üzerime Kıvanç'ın kokusu sinsin istiyordum.

"Kurtulacağız." dedim, umudumun son kırıntılarını yaşadığım sırada.

"Kurtulacağız." dedi, umut etmediğinden emin olduğum sırada.

--

Uzun bir süre ikimiz de hiç konuşmadan, burnumuza Kıvanç'ın gömleğini bastırıp dumandan zehirlenmemek adına çabaladık. Çabamızın boşa olduğunu düşündüğüm bu saniyelerde gömleği ağzımdan uzaklaştırdım, öksürüklerimin arasından, "Kıvanç!" diye fısıldadım.

Birkaç kez öksürdü, "Buradayım." diye fısıldayarak karşılık verdi.

Söylediği kelime beni gülümsetecek gibi olsa da gülümsemek yerine bir kez daha güçlü bir şekilde öksürdüm.

Kaç dakikadır buradaydık bilmiyordum. Ne bir itfaiyenin siren sesini duymuştuk ne de bizi kurtarmaya gelen birinin bağırışını... Kimse yoktu. Dumanın kokusu bizi boğuyordu ve asansörde hapistik. Yalnızdık, sadece ikimiz vardık. Başka bir zaman olsa, bunu romantik bulup bu konu üzerinde milyon tane hayal kurabilirdim fakat ölümle bu denli burun burunayken işin romantik kısmı pek de ilgimi çekmiyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız." dedim, konuştukça durum daha da güçleşiyordu fakat konuşmamız lazımdı, değil mi? Hem Kıvanç'ı hem de beni sakinleştirebilmek adına, konuşmamız lazımdı.

"Sona mı yaklaşıyoruz?" diye sordu Kıvanç kendi kendine.

Cevap vermedim, daha doğrusu cevap veremedim. Umudumu yitirmek üzereydim. Kaç dakikadır aynı yerde oturuyorduk ve kimse gelmemişti. Yokluğumuzu kimse fark etmemiş miydi?

Irmak'ın, Ozan'dan ötürü aklının başka yerde olduğunu düşünsek; Batu'nun, Damla'dan ötürü aklının başka yerde olduğunu düşünsek; Deniz, Cem en olmadı Ushan da mı yokluğumuzu fark etmemişti?

"Hayal mi kursak?" diye sordum.

Sol yanağım Kıvanç'ın göğsüne değiyordu. Bedeni soğumuştu, her ne kadar gömleği giymesini istesem de giymemiş en sonunda da "Belki ben sana kaslarımı sergilemek istiyorum, bundan sana ne?" diyerek beni güldürmüş ve pes ettirmişti.

"Ben hayal kurmam." dedi Kıvanç.

Nasıl olurdu? Hayal kurmayan bir ruh, ölü bir ruhtan başkası olamazdı. İllaki hayal kuruyor olmalıydı. Gece uyuduğunda, yarın şuraya gitsem, diye düşünürse ve gidemezse

bu bir hayal olmaz mıydı? Nasıl hayal kurmadan yaşayabiliyordu? Ben hobi olarak bile hayal kuran bir kızdım, o nasıl kurmazdı?

"Bir dakikana." dediğimde, sesini çıkarmadı. Bu, evet, manasına geliyor olmalıydı. "Ben başlayacağım, sen devam ettirirsin, olur mu?" diye sorduğumda, itiraz ederek homurdandı fakat ben onu umursamayıp hayal kurmaya başladım.

"Sen ve ben, bir gün, senin o çok değerli ağaç evine gitmişiz." dedim ve gülümsedim. "Güya tüm gün boyunca yatakta uzanacak, sohbet edecek ve uyuyacağız..." Bu hayal Kıvanç gibi biri için fazla masumdu fakat yine de devam ettim. "Uzanıyoruz, yine böyle ben senin göğsüne başımı koyuyorum, sen saçlarımı okşuyorsun." dediğim an, Kıvanç'ın beni saran eli hafifçe yukarıya çıktı ve saçlarımı okşamaya başladı. Dişlerimi göstererek sırıttım. "Bana tüm acılarını anlatıyorsun, sana tüm acılarımı anlatıyorum. Birbirimizin yaralarına merhem, ağrılarına ilaç oluyoruz. Ha unutmadan, bu sırada bana âşıksın." deyip kıkırdadım. Kıvanç'ın bana âşık olduğunu düşünmek beni güldürüyordu.

"Ya, demek öyle..." dedi keyifli bir ses tonuyla, mırıldanarak onu onayladım. Öksürdüm ve hemen devam ettim.

"Ben o gün senin tüm yaralarını saran bir merhem, ağrılarını dindiren bir ilaç oluyorum ama sen olmuyorsun."

"O niyeymiş?" diye sordu, bundan hoşlanmadığı bariz olarak ses tonuna yansımıştı.

"Kalas, odun, hödük bir çocuksun çünkü..." dediğimde, sesini çıkarmadı. Söylediklerimi kabul ediyor olmalıydı ki bence de etmeliydi.

"Sıra bende." dediğinde, sustum ve hayalimin devamını kurmasını heyecanla bekledim.

"Yara sarma, ağrı dindirme işinde çok da iyi olmadığımızı fark ediyor ve bunu sona erdiriyoruz." dediğinde kaşlarımı

çattım, bu hoşuma gitmemişti. "Tüm gün yatakta kalıp sadece uyumak ve sohbet etmek bize sıkıcı geliyor ve sonra sevişmeye başlıyoruz."

"Yuh." diyerek araya girdim, başımı hafifçe kaldırdım, keyifli bir şekilde bakan gözlerine baktım.

"Sus." dedi ve diğer eliyle başımı tekrar zorla kendi göğsüne koydu. "Önce boynunu öpüyorum." dediğinde, başımı tekrar kaldırdım.

"... ama bu hiç olmadı." dediğimde, hafifçe tek kaşını kaldırdığını gördüm. Ondan geriye çekilip, burnumu ve ağzımı kapattığım gömleğinin onda kalmasına izin verdim. Öksürüp, "Hiç masumca değil." dedim.

"Seni istiyorum." dedi, sesinin tınısı ilk kez böylesine farklıydı.

"Buradayım ya zaten." dedim saf ayağına yatmaya çalışırken.

"Öyle değil." dedi, ne demek istediğini zaten anlamıştım ama yine de anlamamış gibi yapacaktım.

"Nasıl?"

"İki ruh, tek vücut..."

"Ruhum senin ya zaten." dedim ve hafifçe gülümsemeye çalıştım.

"Ben vücudunu da istiyorum." dediğinde, sesinin tınısında arzunun olduğunu anladım; farklı olmasının sebebi, sesine arzu katmış olmasındandı. Onu bana karşı ilk kez böyle görüyordum.

Anlamlandıramadığım saçma bir ilişkimiz vardı. Ne arkadaştık ne sevgiliydik ne flört eden iki kişiydik ne de düşmandık. Hepsinden ortaya karışık bir şeydi, belki de hiçbirinden yoktu aramızdaki ilişkide... Anlamlandıramıyordum. Anlamlandırmak da istemiyordum. Ona âşık olduğumu biliyorduk, bana âşık olmadığını ve olmayacağını da biliyorduk

fakat neydi bu? İki aylık anlaşmamız bittiğinde, benim çekip gideceğimi ve acımı çekeceğimi söylemiştik fakat şu anda, onun beni istiyor olmasını konuşuyorduk. Saçma ilişkimizin sonunun ne olacağını bilmiyordum fakat bana kalırsa, hiç sonu olmayan bir ilişki olması tercihim olurdu. Ne bir ayrılık ne bir evlilik ne de bir ölüm... Eğer bu şekilde devam etseydik, ilişkimizin bir sonu olmazdı çünkü sonlar beni her zaman korkuturdu.

"Nehir!"

Birinin adımı haykırdığını duyunca, aniden Kıvanç'ın yanından ayrılıp dizlerimin üzerinde sürünerek asansör kapısına yaklaştım.

"Buradayız!" diye karşılık verdiğimde, "Kıvanç!" diye bir haykırış daha duydum. Haykıran kişi Ushan'dı, sesi yakın geliyordu fakat benim seslenmelerime karşılık vermiyordu.

"Kurtarmaya neden bu gelmiş ki?" diye sordu Kıvanç, cevap beklemediğini bildiğimden onu umursamayıp, bir kez daha bağırdım.

"Bağırmayı kes." dediğinde, sinirle ona döndüm.

"Ölmek istemiyorsak, kurtulmamız gerekiyor ve bunun için de bağırmamız gerekiyor!"

"Neden daha sonra gelmedi ki sanki?" diye rahatsızca sorduğunda, duman sebebiyle bir kez daha öksürdüm ve onu umursamayarak asansörün kapısına birkaç kez vurdum. "Güzel hayallerim vardı." dediğinde, hayallerim kelimesine vurgu yaptığını fark etmiştim.

"Ushan! Buradayız!"

"Nehir?"

"Asansördeyiz!" diye bağırdım, birkaç defa daha öksürdüm.

"Bence boş ver, gel biraz daha öpüşüp, sonra ölelim." dedi Kıvanç.

"Kıvanç!"

"Tamam, istersen biraz sayılmayacak kadar uzun bir süre de öpüşebiliriz."

"Kıvanç, dedim!"

"Tamam, hadi, nefesimiz yetene kadar öpüşelim." dediğinde, onu umursamayı kesip asansör kapısına daha güçlü vurmaya başladım. "Kıza bak ya." diye homurdandı. "Ömürlük nefesimi onunla öpüşmek için harcayacağımı söylüyorum, kabul etmiyor..." diye devam ederken, biraz önce korkudan titreyen Kıvanç'ı özlediğimi fark ettim.

Asansörün kapısı açılırken, asansörün, katın yukarı kısmından yarısında durduğunu gördük. Yüzünde is izleri, beyaz gömleğindeyse hafiften siyahlıklar olan Ushan, endişe ve korku duygularının harmanlanmış okyanus mavisi gözleriyle bana bakarken, aşağıya nasıl atlayabileceğimizi düşündüm.

"İyi misin?" diye sordu, başımı hafifçe sallarken, hemen arkamda Kıvanç'ın varlığını hissettim.

Kıvanç, "Ben de iyiyim ya, eyvallah sorduğun için." dediğinde, neredeyse gülecektim.

"Müzik katıyla bu katın arasında kalmış asansör. Müzik katının neredeyse tamamı yanıyor. Alevlerin asansöre ulaşması an meselesi." dediğinde o kadar hızlı konuşmuştu ki ilk başta bir şey anlamadım. "Demek istiyorum ki hemen aşağıya atlayın!" diye devam ettiğinde, hızlıca başımı sallayıp Kıvanç'a döndüm.

"Hadi." dedim Kıvanç'a.

"Aynı anda atlayamayız, önce sen atla." dediğinde, başımı hızlıca iki yana salladım. "Çocukluk yapma Solucan, atla işte!"

"Olmaz."

"Nehir, atla hadi!" dediğinde Ushan, başımı tekrar iki yana salladım, eş zamanlı olarak Kıvanç birkaç defa öksürdü.

Ushan elinde tuttuğu bir bezle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Sanırım ben artık gaza alışmıştım ki çok fazla öksürmüyordum.

"Solucan, atla!" dedi Kıvanç, sinirlendiğini bağırmasından anlamıştım.

"Atlamayacağım!" diye direttim.

Ben atladıktan sonra, Kıvanç atlayamasaydı ve ona bir şey olsaydı... Ben bunu kaldıramazdım.

"Ulan çocukluk etmeyi bırakın, atlayın biriniz işte!" diye bağırdı Ushan. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, Kıvanç şoke olmuş bir ifadeyle bana baktı. Ushan sıkılmış bir edayla, "Kıvanç, ittir sen, ben tutarım." dediğinde, asansörün köşesine sıkı sıkıya tutundum.

"Ya, bir kez de benim dediğim olsun... Atlamayacağım işte! İlk senin atlamanı istiyorum."

"Tamam... Kıvanç, hadi ilk sen atla!" dediğinde Ushan, Kıvanç başını iki yanında salladı.

Kıvanç dilini şaklatıp, "Bu aptal atlayamaz." dediğinde, beni çok iyi tanıdığını fark ettim fakat yorum yapmadım. Bana dönüp, "Şimdi seni ittireceğim." diye devam ettiğinde ise yüzümü buruşturup ağlıyor gibi yaptım.

"Beni ittirsen seninle bir ömür billah konuşmam, ya istemiyorum, ilk sen atla istiyorum." derken, Kıvanç'ın sıkıntıyla nefesini verdiğini duydum.

"Yemin ediyorum, şu zamana dek senin kadar arıza ve aptal bir kızla tanışmadım." dedi ve bacaklarını sarkıttı. "Atlıyorum, hemen ardımdan atlamazsan, gözünü midene sokarım." dedi ve Ushan kenara çekilince atladı.

Kıvanç'ın atlamasıyla, asansörün birkaç santim yükselmesi ve benim çığlık atmam bir oldu.

"Ay ben buradan atlayamam!"

çünkü her anı hareketle asansör yukarıya doğru yükseliyordu.

"Al, bir de buradan yak!" dedi Kıvanç öfkeyle.

Ushan, Kıvanç gibi öfkelenmek yerine sakin kalmaya çalışmaya devam ederken, "Nehir, saçmalama ve atla!" dediğinde, başımı iki yana salladım.

"Yukarıdan çekin beni." dedim çünkü o an bu bana çok mantıklı gelmişti.

"Asansörün önü yanıyor." dedi Ushan ve ateşin asansöre anbean daha yakın olduğunu anımsadım.

"Gidip bana merdiven falan bulun." dediğimdeyse, Kıvanç başını geriye doğru atıp, "Ya sabır." dedi.

"Pekâlâ, ben merdiven bulmaya gidiyorum." dedi Ushan ve koşar adımlarla basamaklardan indi.

"Solucan, bak yemin ediyorum seni burada bırakır giderim." dediğinde, gözlerimi büyüterek Kıvanç'a baktım, "Hemen atlamazsan, bunu gerçekten yaparım." diye ekleyince, başımı onaylarcasına salladım ve bacaklarımı sarkıttım.

Sarkıtmamla beraber asansör birkaç santim daha yükselince, istemsizce çığlık atarak bacaklarımı kendime doğru çektim ve "Tamam, git sen." diyerek pes ettim.

"Atla."

"Git."

"Atla, dedim."

"Beni bırak, sen git." dediğimde, işi iyice pembe Türk dizilerine dönüştürdüğümü fark ettim.

"Atla lan!" diye bağırdığında, gözlerimi kıstım.

"Atlarsam ne yaparsın?" diye sorduğumda, "Saçmalamaya başladın." dedi. Belki evet, belki hayır... Duman kafa yapmış olabilirdi ya da içtiğim şalgam suyu...

"Bugün benim söylediğim Pinhani'nin Sevmekten Usanmam şarkısı, bizim şarkımız olsun mu?"

"Olsun Solucan, olsun. Hadi, atla şimdi." dediğinde, beni geçiştirmek için kabul ettiğini bilsem de yine de mutlu oldum.

"Eğer aşağı atlarsam ve buradan sağ kurtulabilirsek bir gün bana gülümseyecek misin?"

"Solucan, atla!.."

"Cevap ver, bir gün bana gülümseyecek misin?"

"Solucan!" dediğinde, sıkıntıyla gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Belli ki yapmayacaktı.

Bacaklarımı tekrar sarkıttım, bu sefer kesin olarak atlamayı düşünüyordum fakat asansör biraz daha yükselince, bu fikrim kesin olarak atlamamaya dönüşüp koşarak beni terk etti. Ben atlarken, asansör tümüyle yükselebilir ve bedenim ortadan ikiye ayrılabilirdi. Bu tür haberleri çok görmüştüm. Bedenimin canice ikiye ayrılmasıyla ölmektense, dumandan zehirlenerek ya da nefessiz kalarak ölmeyi tercih ederdim.

"Git Kıvanç, lütfen." dediğimde, Kıvanç'ın bakışlarında farklı bir duygu gördüm. Neydi o? Kaybetme korkusu muydu?

"Eğer atlarsan, bir gün söz veriyorum ki sana gülümseyeceğim." dediğinde, dişlerimi göstererek gülümsedim. Kıvanç yalan söylemezdi ve sözlerini tutardı.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadım; o an, bunu ilk kez söylediğimi sandım.

Ellerini uzattı, "Elimi tut." dedi.

Sanatçılara yakışır güzellikteki ellerine hüzünle bakıp, başımı iki yana salladım.

"Nehir, elimi tut." dediğinde, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Bana ilk defa adımla seslenmişti. İlk defa ve belki de son defa... Adımla seslenmesi için, illaki ölümle burun buruna mı gelmem gerekiyordu? Daha önceden bunu deseydi veya bilseydim, bileklerimi keser ya da bir otomobilin önüne falan atlardım.

"Adımı söyledin." dedim hafifçe gülümseyerek. Sanki bunun farkında değilmiş gibiydi. Yüzünde, şimdi gerçekten de kaybetme korkusu vardı ve hafifçe titreyen ellerini hâlâ havada tutuyordu. "Tekrar söyler misin?" diye sordum, ölüme yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Öksürdüm.

"Nehir, hadi bebeğim, elimi tut."

Duman, alevler veya asansör öldürmeyecek olsa bile, kesinlikle şu anda, Kıvanç'ın söylediği o kelime beni öldürebilirdi. Bebeğim... Normalde bu tür şeyleri sevmeyen ben, onun ağzından bana söylenmiş olduğundan galiba, çok sevmiştim.

Dizlerimin üzerinde oturup ellerimi uzattım, o an öleceksem de Kıvanç'ın elleri ellerimdeyken ölmek istedim. Kıvanç'la ellerimiz birleştiğinde, beni kendine çekti ve her şey bir anda gelişti. Kıvanç'la birlikte yere düştük, asansör hızla yükseldi ve büyük bir gürültü yarattı.

"Kurtulduk!"

Kıvanç'ın üzerindeyken ağır olduğumu düşünüp kalkmaya çalıştığım sırada, iki eliyle belimden tutarak kalkmamı engelledi.

"Öyleyse öpüşmeliyiz." dedi ve kafasını hafifçe kaldırıp dudaklarımızı buluşturdu. Bulduğu her fırsatı öpüşerek geçiren bir çocuğa âşık olduğum için mutluydum.

Dudaklarımı ondan ayırıp, mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra, "Artık binayı terk etmeliyiz." dedim. Belimdeki ellerini gevşettikten sonra kalkmama izin verdi, kalktım ve onun da kalkmasını bekledim.

"Koşmalı mıyız?" diye sordum.

Bina patlar mıydı? Bu saate kadar patlamadığına göre patlamazdı fakat genelde insanlar kurtulunca koşarlardı.

"Koşmalıyız." dedi Kıvanç ve elimi tuttu.

Basamakları koşar adımlarla indik. İtfaiye ve ambulans sirenlerinin seslerini nihayet duyabildiğimizde, zemin katta

elinde merdivenle koşar adım ilerleyen Ushan'ı da görmüştük. Beni gördüğüme epey sevindiği gözlerindeki ışıltıdan belli olurken, konuşmayıp binayı koşarak terk ettik.

Okulun bahçesine çıktığımızda, bana bakan insanlara bakmak yerine, binanın en üstüne baktım. Koskoca müzik katı resmen yanıyordu. Kıvanç elimi sıktığında, yanan müzik katına bakmak yerine ona baktım. Tam o sırada birinin üzerime atlaması ve yere, kalçamın üzerine düşmem bir oldu. Bana sarılan Irmak'ı parfümünden tanırken, henüz onu ittirememişken Deniz'in de koşarak gelip üstümüze atlaması bir oldu.

"Ölüyorum!" diye bağırarak inlediğimde, atlayan bir diğer kişi de Cem olmuştu. İnsanlar buruk bir gülümsemeyle ve kahkahalarla bizi izlerken, benim kaburgalarım kırılmak üzereydi. "Ulan yangından sağ çıktım, burada öleceğim, iyi mi?" diye söylenirken, önce Cem, sonra Deniz, sonra da Irmak üzerimden kalktı. Derin bir nefes alırken, kaşlarımı çattım.

"Batu nerede?" diye sordum. Irmak'ın mahcup bir şekilde kafasını eğmesiyle gözlerimi kocaman açtım.

"Öldü mü?" diye bağırarak sorduğumda, Deniz'den "Yok be, nerede!" diye bir tepki aldım.

"Nerede o zaman?" diye sordum. O sırada ambulans ve itfaiye okul bahçesine giriş yapmıştı.

"Ushan'ın arkasından o da binaya girmek isteyince, Ozan onu bayılana dek dövdü." dediğinde, ağzım şaşkınlıkla aralandı. Cem, söylediği şeyden sonra sanki çok komikmiş gibi kahkaha atınca, Deniz de güldü.

Ambulans ekiplerinden biri yanıma gelip beni götürmek istediğinde, aynı şeyi Kıvanç'tan da istediklerini fark edip kabul ettim. Ambulansa doğru yürürken, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini kısmış olan İnci'yi gördüm.

... ve o an anladım. Yangını çıkaran ve belki de bizi asansörde hapis bırakan kişi İnci'nin ta kendisiydi.

23

Alevler... Çığlıklar...

"Kıvanç?"

Kan.

"Solucan?"

Büyüyen alevler... Boğucu duman...

"Buradayım."

Ağlayan kızlar, onlara sarılan erkekler...

"Ambulans çağırın!"

Daha fazla kan.

"Yardım edin!"

Sağır edici çığlıklar...

"Uyan."

Biten oksijen.

"Sadece kâbus..."

Kıvanç'ın yanan bedeni...

"Uyan Nehir!.."

Kıvanç'ın bana adımla seslenişi.

"Nehir!.."

Derin bir nefes alarak başımı olduğu yerden hafifçe kaldırırken gözlerimi açtım. Hemen yanımda, bana endişeli bir şekilde bakan Kıvanç'ı gördüğümde, rahatlayarak başımı tekrar yastığıma gömdüm.

"Yine kâbus." diye söylendiğimde, yanağımı okşadı.

"Bitecek."

31 Aralık'tan beri gün içerisinde çok fazla uyuyor ve uyuduğumda da çok fazla kâbus görüp yorgun düşüyordum. Kıvanç'ın da benden kalır yanı yoktu. Benden daha az uyuyordu fakat en az benim kadar kâbus görüyordu. 31 Aralık gecesinden beri hep yanımdaydı, benim yatağımda benimle birlikte uyuyordu. O günden beri bana birkaç defa daha adımla seslenmişti ve şimdi 5 Ocak akşamındaydık. O günün üzerinden çok geçmemişti ama bana asırlar geçmiş gibi geliyordu.

"Benim şimdi gitmem lazım." dediğinde, şaşkınlıkla kaşlarımı havaya diktim. Beş gündür yanımdaydı, hiç ayrılmamıştı. Neden şimdi gidiyordu ki?

"Nereye gideceksin?" diye sorduğumda, cevap vermek yerine alnıma küçük bir buse kondurup yataktan çıktı. Tişörtünü başından geçirdiğinde, sorumu tekrarladım.

Komodinimin üzerindeki telefonunu aldığında, kapıdan çıkmadan hemen önce, "Geri geleceğim." dedi. Kaşlarımı çatıp arkasından öylece baktım. Sonra bunun üzerinde çok fazla durmamam gerektiğini hissederek yatağımdan çıktım.

Kendimi direkt olarak banyoma atıp kapısını kilitledikten sonra üzerimdekilerden kurtuldum. On ya da on beş dakika süren duşumun ardından, havluya sarılıp aynamın karşısına geçtim. Buhardan dolayı buğulanan aynayı sağ elimle hafifçe sildim ve kendime baktım.

O gece, Kıvanç'la evime geldiğimizde, kapıda annemin beni karşılaması bizi şaşırtmıştı. Beni görür görmez ilk kez kendinden ödün vererek kollarını bana sarmıştı. O kadar çok şaşırmıştım ki karşılık dahi verememiştim sarılışına. Endişelendiği halde okula gelmeyip eve gelmemi beklemiş olmasına da çok takılmamıştım. Sonuçta benim için endişelenmesi bile onun anneliği adına büyük bir gelişmeydi.

Annemin yanı sıra endişelenen ve beni bekleyen biri daha vardı ki o da babamdı fakat o, annem gibi beni görür

görmez boynuma atlamamıştı. Ona uzun bir süre baktığımda, elini kaldırıp ona doğru gitmemi işaret etmişti. Dediğini yapıp yanına gittiğimde, beni kolunun altına almış ve alnımdan öpmüştü. O an anlamıştım. Ebeveynlerim için değersiz bir evlat değildim.

Üzerime siyah boğazlı bir kazak geçirdikten sonra, altıma da siyah dar pantolonumu geçirdim. Saçlarımı kurulayıp taradıktan sonra odama girdim. Komodinimin üzerinde duran telefonumu elime alıp, kendimi yatağıma attım. Cevapsız arama ve okunmamış mesajları umursamayıp, rehbere girdim ve direkt olarak Irmak'ı aradım.

"Sümüklü!" diyerek telefonu açtığında, dişlerimi göstererek güldüm.

"Neredesin?"

"Arabadayım, Antalya'ya gidiyoruz." dediğinde, gözlerimi şaşkınlıkla araladım. Durduk yere nereden çıkmıştı ki bu?

"Neden?"

"Biri ölmüş, kim diye sorma vallahi girdik mi çıkamayız işin içinden." dediğinde, söylediği şey sebebiyle ölen kişinin Irmakların çok da yakını olmadığını anladım.

"Mekânı cennet olsun." dedim, böyle denilip denilmediğini bilmezken.

Irmak, "Âmin." deyip, "Sen ne diyecektin?" diye sorduğunda, önemli bir şey olmadığını söyledim ve sonra telefonu kapattık. Aslında önemliydi. Yanıma gelmesini isteyecektim, yalnız başıma kalmak istemiyordum, hele ki olanlardan sonra...

Yerimden kalkacakken, telefonumun çalmasıyla bundan vazgeçtim ve hâlâ uzanıyorken aramayı cevapladım.

"Efendim?"

"Ah, sonunda... Nehir, nasılsın?"

O geceden sonra telefonuma gelen çoğu aramayı cevaplamamış ve hiçbir mesaja geri dönmemiştim. Aramasını cevaplamadığım ve mesajına geri dönmediğim kişilerden biri de Ushan'dı.

"İyiyim, sen nasılsın?" diyerek, rutin muhabbeti devam ettirdim.

"İyiyim, Kıvanç yanında değil." dediğinde, bunun bir soru olmadığını bilmeme rağmen onu onayladım fakat hemen sonra nereden bildiğini sordum.

"Bugün, Hazel'ın doğum günü." dediğinde, dudaklarım hafifçe aralandı fakat onların arasından tek bir kelime dahi çıkmadı. "Gelmez sana bir süre." dediğinde, bildiğim gerçeği söylemesi beni sinirlendi. Geleceğini söylemişti. Geç de olsa gelecekti. Kıvanç yalan söylemezdi ve sözlerini tutardı.

Tüm öfkemi yutup, "Gelmemesi daha iyi olacak, hepimiz için." dediğimde, telefonu kapatabilmek adına bir bahane bulmaya çalışıyordum.

"Evet." dediğinde, bir süre ikimiz de sustuk. "Kapatayım mı?" diye sordu, sanırım itiraz etmemi falan bekliyordu.

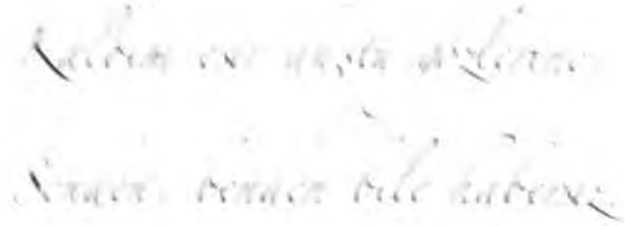
"Olabilir." dediğimde, bir süre öylece susmaya devam ettik.

"O halde, sonra konuşuruz." dedi ve cevap vermeme izin vermeden aramayı sonlandırdı. Ushan'ın kalbi Ezgi'deydi, buna rağmen neden benimle ilgileniyordu ki? Bana olan ilgisinin arkadaşça bir ilgi olduğundan emin değildim. Ayran gönüllü bir insan mıydı yoksa Ezgi meselesi tamamen yalan mıydı?

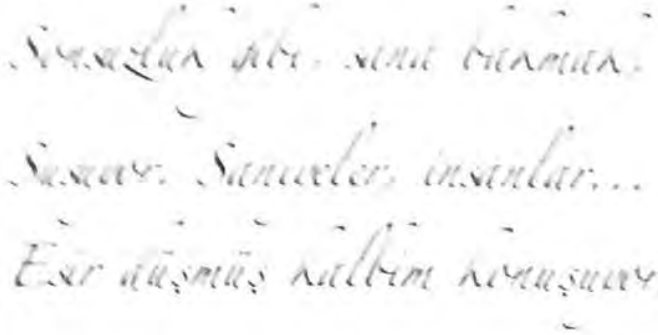
Ah! Benim düşünecek çok daha önemli bir sorunum vardı. Kıvanç ve onun ilk aşkı...

Doğruldum, telefonumu yatağımın üstüne bıraktım ve çalışma masamın yanına ilerledim. Sandalyemi çekip üzerine oturduktan sonra çekmecemden şarkı sözlerimi yazdığım

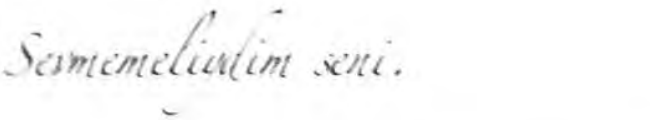
defterimi çıkardım. Defterimden boş bir sayfa açtım ve siyah kalemimi elime aldım. Uzun zamandır yazmıyordum.

Kıvanç'ın kahve çekirdeği gözlerini düşündüm; bu, yüzümde buruk bir gülümseme belirmesine sebep oldu.

Bir gün bu yazdıklarımı Kıvanç'ın besteleyip, söylediğini düşündüm. Bu düş beni inanılmaz bir şekilde mutlu ederken, aklıma tekrar onun ilk aşkı geldi. Kalbimi acıtan bir nefes aldım.

Kalemi ve defterimi fırlatırcasına attım. Bazen o teyzeye uyduğum için ve bula bula Kıvanç'ı bulup onu seçtiğim için pişman oluyordum. Sonra pişman olduğum için pişman oluyor ve kendime kızıyordum. Kıvanç benim aynı anda birçok duyguyu yaşamama sebep oluyordu ve bu hoş bir şey değildi. Su ile birlikte olduğu için ona kızgındım, o zamanlar aramızda herhangi bir duygusal ilişki yaşanmamış olsa da yine de ona kızgındım. İnci ile öpüştüğü için ona çok kızgındım, o zamanlar aramızda tek taraflı da olsa gayet de

24

Sabahın ilk ışıklarına gözlerimi açtığımda, yanımda yatan beden beni şaşkına uğrattı. Bir süre, Batuhan'ın nereye, ne zaman gittiğini ve Kıvanç'ın ne zaman geldiğini düşündüm. Düşüne düşüne herhangi bir cevap bulamayacağımı fark ettiğimde, Kıvanç'a ters dönüp, komodinimin üzerindeki telefonumu aldım.

Telefonun tuş kilidini açıp saate baktığımda, saatin on bire geldiğini gördüm. Yangından sonra okulumuz bir süreliğine tatil edilmişti. Günlerdir bu saatlerde uyanıyorduk, bu yüzden saat beni şaşırtmadı ve aynı sakinlikle telefonumu komodinimin üzerine koyup Kıvanç'a sokularak gözlerimi kapatmama neden oldu.

Gözlerimi tekrar açmama sebep olan, dudaklarımda hissettiğim nazik dokunuştu. Hissettiğim o nazik dokunuş kısa sürünce, gözlerimi açıp şaşkın şaşkın Kıvanç'a baktım.

"Açım ben." dediğinde, gözlerimi kıstım. Sabah sabah romantik bir söz söyleyemez miydi? Tamam, romantik sözü boş verelim, en azından bana bir günaydın bile mi diyemezdi?

"Ecrin teyzeye söyleyeyim, hazırlasınlar." dediğimde, başını iki yanında salladı ve kafasını benimkinden uzaklaştırdı. O an, üzerindekilere baktım. Siyah tişörtünü ve siyah pantolonunu giyinmişti. Ne ara uyanmıştı?

"Kahvaltıyı senin hazırlamanı istiyorum." dediğinde, güldüm. Ben kahvaltılıkların yerini dahi bilmezdim ki.

"Yok artık, daha neler..." deyip gülmeye devam ettim. Kıvanç'ın yüzündeki ciddiyeti fark ettiğimde, yapmacık bir öksürük takınıp gülmeyi kestim.

"Hadi." dediğinde, şaşkın şaşkın bakarak yataktan doğruldum.

Ben doğrulunca, kendini yatağıma attı ve sonra da bir güzel yayıldı. Yatağı kapmak için bunu yapmış olamazdı, değil mi?

"Ben biraz daha uyuyacağım, kahvaltıyı hazırladığında beni çağır." dediğinde, gözlerimi kısıp dudaklarımı hafifçe aralayarak ona baktım. Beni umursamayıp gözlerini kapattığında, topuklarımın üzerinde döndüm ve odamdan çıkmak için adım attım.

"Unutmadan..." dediğinde duraksadım. "Domatesler küçük küçük doğranmış olsun." diye devam ettiğinde, nedenini sormak istesem de sormadım ve başka bir şey söylemeyince odamdan ayrıldım.

Basamakları koşar adımlarla inip mutfağa girdiğimde, mutfakta Ecrin teyze ve bir kadını kahve içerken buldum. Ben mutfağa girdiğimde, Ecrin teyze gülümsedi ve kadın ayağa kalktı.

"Lütfen oturun." dediğimde, kadın mahcup bir ifadeyle gülümseyip tekrar yerine oturdu.

"Bir şey mi istemiştin Nehirciğim?" diye sordu Ecrin teyze.

"Kahvaltı hazırlayacağım." deyip gururla gülümsedim.

"Biz hazırlarız hemen." dedi Ecrin teyze. Başımı olumsuz anlamında salladım.

"Ben hazırlamak istiyorum."

"Bugün ben hazırlayayım, başka bir gün sen hazırlarsın, olmaz mı?" diye çocuk kandırır gibi bir ses tonu kullanarak sorduğunda, hafiften öfkelendim.

"Ben hazırlamak istiyorum dedim ya! Çok mu beceriksizim ben?"

Cevabı hepimiz biliyorduk; "evet"

"Peki, tamam ama bari sana yardım etmeme izin ver."

"O olabilir." dediğimde, başını sol tarafına doğru hafifçe eğip güldü.

Ellerimi belime koyup, ilk olarak ne yapmam gerektiğini düşündüm. Kıvanç'ın ben odamdan çıkmadan hemen önce söylediği şey aklıma geldiğinde, "Domatesler nerede?" diye sordum.

"Ben getireyim." dediğinde, başımı hızlıca iki yana salladım.

Domateslerin buzdolabında olduğunu söyleyince, koşar adımlarla büyük gri buzdolabımızın yanına vardım. Kapaklarını açıp içindeki şeylere şaşkın şaşkın baktım. Domatese dair hiçbir şey göremezken, sadece başımı Ecrin teyzeden tarafa çevirip bulamadığımı söyledim.

"En altta, sebzelikte." dediğinde, eğildim ve çekmeceye benzeyen şeyi açtım. İçindeki salatalık, biber, domates gibi sebzeler bana göz kırptığında, diğerlerine dil çıkartıp elime iki tane domates aldım.

Buzdolabının kapaklarını kapatıp domatesleri tezgâha koydum.

"Bıçak nerede?" diye sordum; tezgâhın üzerindeki bıçak setini işaret ettiğinde, neden daha önce fark etmediğimi sorarak kendime kızdım ve bıçak setinden büyük bir bıçak aldım.

"Döner kesmeyeceksin kuzum, bir küçüğünü al."

Ecrin teyzenin uyarısına karşılık olarak kıkırdadım ve elimdeki bıçağı bırakıp onun bir küçüğünü elime aldım. "Salata tahtasını şu dolaptan çıkar." dediğinde, söylediği şeyin ne olduğunu bilmememe rağmen dolabı açtım. İçindeki dikey bir şekilde duran beyaz tahtanın salata tahtası olduğunu

düşünüp dikkatli bir şekilde tahtayı aldım ve dolabın kapağını kapattım.

Salata tahtasını önüme koyup, bir tane domatesi üstüne koydum ve ikiye kesmek için bıçağı domatese dokundurdum. "Dur kız!" diye ani bir şekilde tepki veren Ecrin teyze, kendimi bıçaklamama neden olacaktı ki son anda paçayı sıyırdım. "Yıkamadın onları." dediğinde, gözlerimi devirdim.

"Ne olacak yıkamamışsam? Sırf domatesleri yıkamadım diye, göz göre göre ölüyordum az önce..." dedim kırılgan bir ses tonuyla.

"Dur." dediğinde, ellerim havada bekledim. Yanıma gelerek, başını eğip yüzüme bakmaya başladı. "Sen yüzünü de yıkamadın, değil mi?" diye sorduğunda, sırıttım.

"Nereden bildin?"

"Gözünde çapak var." deyince, gözlerimi kocaman açıp bıçağı fırlattım. Kıvanç gözümdeki çapağı görmüş müydü? Kusarken beni görmüş olmasından daha mı rezil bir durumdu bu yoksa daha mı az rezil bir durumdu? "Şaka yaptım." diye devam ettiğinde, rahatlamışçasına gözlerimi yumup tekrar açtım.

"Ya bir daha böyle şakalar yapma!" dedim mızmız bir kız çocuğu misali.

"Tamam ama şeytan çiş yapmıştır o yüzüne, koş yıka da gel." dediğinde kahkaha attım.

"Şeytanın işi gücü yok da gelip benim yüzüme mi çiş yapacak?" diye sorduğumda, kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çattı.

Kahkaha atarak mutfaktan ayrılıp, bekleme odamızın yanındaki banyoya girdim. Ellerimi ve yüzümü güzelce yıkayıp kuruladıktan sonra banyodan ayrılıp tekrar mutfağa girdim. Ecrin teyzenin söylediği söze gülmeye devam ederken, domatesleri yıkıyordum.

Domatesleri yıkadıktan sonra büyük olanı tahtanın üzerine koydum ve bıçağın keskin tarafını domatese dokundurup onu kesmeye çalıştım fakat yapamadım. Ecrin teyze biraz uzağımda gülerek beni izliyordu. Bir kez daha kesmeye çalıştım fakat domates ezilip büzülünce sinirlenip tezgâhın üzerindeki çöp kutusuna domates ve bıçağı attım.

"Ay, neden attın?" diye feryat edercesine bağırarak sordu Ecrin teyze.

Omuz silkerek, biraz öncekinin büyüklüğünde olan bir bıçak daha aldım.

"O bıçak bozuk ve domates de eskimiş." dediğimde, mutfaktaki kadın kahkaha attı.

İkinci domatesi alıp ortadan ikiye ayırmaya çalıştım ve neyse ki bu sefer başarılı olabildim. Küçük küçük nasıl doğrayacaktım hiçbir fikrim yoktu fakat küp küp doğrasaydım istediği gibi olabilir diye düşünerek öyle yapmaya çalıştım. Domatesler ezildi, suyu aktı ve iğrenç bir görünüm aldı.

"Bunu da mı çöpe atsam?" diye sordum, çöpten çıkardığı bıçağı yıkayan Ecrin teyzeye.

"Sakın." dediğinde, başımı salladım ve doğradığım domatesin küçük parçalarını bir tabağa koydum.

Kahvaltılık malzemelerin yerini sorduğumda, mutfaktaki kadın gözlerini şaşkınca araladı. Küçüklüğümden bu yana mutfağa su ve portakal suyu içmek için geldiğimden, bu tür şeylere yabancıydım. Filmlerden gördüklerim ve kitaplardan okuduklarım da olmasa, gerçek hayattan bihaber olacaktım.

Kahvaltı tepsisini buzdolabından çıkarırken, mutfak balkonundan dışarıya baktım. Hava ne çok soğuk ne de çok sıcaktı. Bir anda kahvaltıyı bahçede yapmayı istedim ve sonra Ecrin teyzeye bahçedeki masayı kurmasını söyledim. Ecrin teyze masayı kurarken, ben de kahvaltı tabaklarına kahvaltı için gerekli olan zeytin, peynir gibi yiyecekleri koyuyordum.

Bunları yaparken, çok kısa bir anlığına Kıvanç ve benim evli bir çift olduğumuzu hayal ettim. Hemen sonra hayal ettiğim kişinin Kıvanç olduğu aklıma gelince, tüm hayallerimin zihnimde birer birer kırılmasına izin verdim.

"Masa hazır!"

Parmağıma bulaşan balı yalayıp, "Krep de yapacağım." dedim. Ecrin teyze şüpheli bakışlarıyla bana baksa da biraz sonra onun yardımıyla az yanmış kreplerimi yapabilmiştim. Krepleri tabağa koyarken, "Patates de mi kızartsam?" diye sordum.

"Abartma istersen." deyip güldüğünde, kahvaltı tabaklarını tepsiye dizdim, ardından da onları bahçedeki masaya taşıdım.

Ecrin teyzenin ben domates doğrarken koyduğu ve sonradan demlediği çayı da masaya götürdükten sonra evimizde portakal olup olmadığını sordum. Var olduğunu öğrendikten sonra buzdolabının kapaklarını açtım. Sebzeliğin yanındaki meyvelik olduğunu sandığım çekmeceye benzer şeyi açtıktan sonra içinden altı tane portakal çıkardım. "Meyvelik ve sebzelik çok tatlı." dedim, portakalları tezgâha koyarken.

"Meyvelik mi?" diye sordu Ecrin teyze ve hemen ardından gülmeye başladı.

"Adı öyle değil mi?" diye sordum, başını iki yana salladı.

Sebze koyulan yerin adı sebzelikse, meyve koyulan yerin adı da meyvelik olmalıydı. Bence çok mantıklı bir düşünce ve çıkarımdı.

"Sıkacağımız nerede?" diye sorduğumda, benim bulunduğum yerin bir metre yanındaki dolabı açıp içinden sıkacak olduğunu sandığım büyük şeyi çıkardı. "Oha." dedim istemsizce.

Ecrin teyze, sıkacak olduğunu sandığım büyük şeyi tezgâhın üzerine koyduğunda, ellerimi portakallardan çektim. "Gücümün yeteceğini sanmıyorum."

Ecrin teyze gülerek portakalları tek tek yıkamaya başladığında, portakal suyu hariç her şeyin hazır olduğunu düşünüp koşar adımlarla basamakları tırmandım.

Odama uçarcasına girip, neşeyle, "Kıvanç!" diye bağırdım. Ona kraliyet kahvaltısı kadar zengin bir masa hazırlamıştım, bu yüzden de bana aynı neşeyle dönmesini bekledim.

"Ne var?" diyerek beni şaşırtmadı.

"Kahvaltı hazır." dediğimde, doğruldu ve esnerken gerindi. Bu hali bana çok tatlı gelirken, gülümsemeden edemedim.

Üzerindeki örtüyü yavaşça kaldırıp yataktan kendisini ayırdıktan sonra banyoma girdi. Ortalıkta kirli çamaşırım olabileceği düşüncesiyle o çıkana kadar kızarıp bozardım. Çıktığında, biraz önceki gibi yüzü ifadesiz olduğundan, rahatlayarak nefesimi verdim.

Bir şey söylemeden, esneyerek odadan çıktı ve basamakları yavaşça indi. "Domatesler istediğim gibi doğranmamışsa, bedelini ödetirim." dediğinde, güldüm. Kıvanç Vuran ve onun bedelleri...

Mutfağa indiğimizde, ona masayı bahçeye kurduğumu söyledim ve birlikte bahçeye geçtik. Masanın en başına geçip sandalyeye oturduktan sonra bir süre masadakilere baktı. Dudaklarını aşağı doğru sarkıtıp başını salladıktan sonra, "Maşallahın var." dedi. Söylediği cümle beni güldürürken, hazırladığım masayı beğendiği için de mutlu oldum.

Çektiğim sandalyeye oturacağım sırada, "Yumurta istiyorum, tavada." dedi. Krepi gözlerimle işaret ettiğimde, "Yanmış o." dedi.

Allah'tan sabır dileyerek mutfağın yolunu tuttum. Yumurtayı da Ecrin teyzenin yardımıyla kırdıktan sonra en

fazla on dakika içinde bahçeye geri döndüm. Yumurta koyduğum tabağı önüme bıraktığımda, yüzünde memnun olduğunu belirten bir ifade belirdi. Gülümseyeceğini sandım fakat gülümsemedi.

Yine oturacağım sırada, bir şey söyleyeceğini fark edip, beklenti dolu bakışlarımı ona diktim.

"Nehirciğim, zahmet olmazsa portakal suyu doldurabilir misin?"

Sorusuyla birlikte bir süre ses çıkaramadım, hemen ardından başımı sallayarak arkamı dönüp hızlı adımlarla mutfağa yöneldim. Mutfağa girdiğimde, yüzümde kocaman bir sırıtış vardı.

"Ecrin teyze!" dedim, sırıtmaya devam ederken. "İki bardağa portakal suyu doldurur musun?"

"Doldururum doldurmasına da..." dedi, oturduğu yerden kalkarken. Ben o sırada, iki elimi kalbime koymuş, dakikada kaç kez attığını hesaplamaya çalışıyordum. "Sen neden bu kadar mutlu oldun bir anda?"

"Bana Nehirciğim dedi." dediğimde, kaşlarını çattı.

"Ben de sana Nehirciğim diyorum, bunda bu kadar mutlu olunacak ne var ki?"

Ecrin teyzenin kendisiyle Kıvanç'ı kıyaslamasına kahkaha atıp, portakal suyu dolu bardakları elime aldım ve yüzümdeki sırıtışı biraz olsun azaltarak bahçeye döndüm.

Bardakları masaya koyarken, Kıvanç'ın beni izlemesini umursamayıp, "Başka bir isteğiniz var mıdır padişahım?" diye sordum.

"Şimdilik yok, cariyem!" dediğinde, içim pır pır etti sandım. Hemen ardından, padişahların onlarca cariyesi olduğu aklıma gelince, somurtarak yerime oturdum. "Ne oldu?" diye sordu, ağzına küçük bir domates parçasını atarken.

"Bana cariye dedin." dediğimde, tek kaşını havaya kaldırdı. "Padişahların onlarca cariyesi olur." diye devam ettiğimde ise ağzındakileri yuttu ve portakal suyundan bir yudum aldı.

"Senin üstüne cariye koklar mıyım ben?" diye sorup, çatalına batırdığı domatesi bana uzattığında neredeyse şoke olmaktan bayılacaktım.

Dudaklarımı hafifçe araladığımda, domatesi ağzımdan içeriye soktu; domatesi dişlediğimde, çatalı geri çekti ve bir başka domatese batırıp bu sefer kendi ağzına götürdü.

"İnci'yle öpüştün ama... Benim üstüme..." dediğimde, ağzındakini yutup bakışlarını bana çevirdi.

"Ben onu öpmedim, o beni öptü." dediğinde, içimdeki meraklı kız kıpırdanmaya başladı.

"Peki, sen İnci'nin öpüşüne karşılık vermedin mi?"

"Vermedim Nehir!" diye bıkkınlıkla konuştuktan hemen sonra, portakal suyundan bir yudum aldı ve tekrar bana dönüp, "Hem, ben onun o çirkin dudaklarını neden öpeyim?" diye sordu. Bir şey söylememi beklemeden, tekrar kahvaltıya odaklandı. İnci'nin dudaklarına çirkin deyip, onu öpmek istemediğini ve öpmediğini belirtmişti. Benim dudaklarımı sevdiğini söylüyordu ve bulduğu her fırsatta onları öpüyordu. Özel hissedip, ne derece mutlu olmalıydım?

"Kahvaltını yap." diye emir verdiğinde, bunu sonra düşünmeye karar verdim ve çatalımı elime aldım.

Çatalıma küçük bir domates parçasını batırdıktan sonra, "Yangının çıktığı gün..." dedim, bakışlarını bana çevirdi, "Koştun." deyip kahkaha atmaya başladım.

"Ciddi olamazsın." diyerek benimle dalga geçince, burun kıvırdım. "Ölebilirdik, egomu bir kenara bırakmam en mantıklısıydı." diye devam ettiğinde ise bu açıklaması benim tekrar kahkaha atmama sebep oldu.

Bir süre sessizce kahvaltımızı ettikten sonra yine dayanamayıp peynir sürdüğüm ekmeğimi çiğnerken, "Çilek reçelinin tadına bakmalısın." dedim.

"Ağzında lokma varken konuşma." dedi ve hemen ardından, "Çilekli şeyleri sevmem." diye ekledi.

Ağzımdaki ekmeği yutup, şaşkınca ona baktım. "Neden?" diye resmen feryat edercesine sorduğumda, baygın bakışlarını bana çevirdi.

"Tadı hoşuma gitmiyor."

Verdiği net cevap susmama ve portakal suyumdan bir yudum almama sebep oldu.

Bir süre daha sessizce kahvaltımızı ettik ve Ecrin teyzenin, "Arkadaşların geldi." duyurusu ile kahvaltı etmeyi bırakıp arkamı döndüm. Bahçeye el ele giren Ozan ve Irmak'ı görmemle gözlerimi kocaman açmam bir oldu.

Yüzümde büyük bir sırıtış varken, Kıvanç'a döndüm ve neşeyle "Sevgili olmuşlar!" dedim.

Irmak'ın, Ozan'ın elini bıraktığını ve bize doğru adım attığını görünce, yerimden kalkıp ona doğru koşturdum. Boynuna sıkıca sarılıp, kulağına doğru, "Ne yaptın da sevgili oldunuz?" diye fısıldayarak sordum. Onların merakla takip ettiğim koşturmalı ilişkisinde, Ozan sevgili olmak istemediği söyleyip duruyordu en son.

Irmak benden ayrılırken, dişlerinin arasından, "Hiç sırası değil." dedi.

Ben de aynı onun gibi dişlerimin arasından, "Sonra anlatacaksın ama." dedim.

Kıvanç'ın, "Tebrik ederim kardeşim!" dediğini duyduğumda, ona doğru dönünce, Ozan'ın Kıvanç'ın hemen yanına, karşıma doğru oturduğunu gördüm.

Irmak'a masaya oturmasını söyledikten sonra ise mutfağa yöneldim. Ecrin teyzeye, Irmaklara da servis açmasını

[illegible] yıkadığımız gibi sessiz adımlarla bahçeye dönmüş ve yerine oturmuştum.

Yaklaşık on dakika sonra, "Çoktan da mi geldiniz siz?" diye sordu kız arkadaş.

İçmekte olduğu çay boğazında kalınca, öksürmeye başlamış ve Ozan sırtını sıvazlamaya başlayınca, ben de "Evet!" dedim.

"Ne var? Sanki bizim yapmadığımız bir şey" dediğinde, bu sefer utanma sırası bana geçmişti. Neyden, neden utandığımı bilmiyordum ama utanmıştım.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Şey, kahvaltıdan sonra bir şeyler yapalım mı?" diye sordum. Kıvanç ve Irmak aynı anda, "Hayır!" diye kesin bir dille cevap verdi.

Şaşkınca ikisine baktığımda, Irmak gülümsedi ve "Ozan'la sinemaya gidecektik." dedi. Kıvanç açıklama yapmayınca, açıklama yapması için bakışlarımı ona diktim. Bana bakmadığını ve önündeki yumurtayla uğraştığını görünce, ayağımla onun ayağına vurdum.

"Ne var?" diye sorduğunda, "Bizim ne işimiz var?" diye sordum.

"Çıplaşeceğiz."

Kafamı masanın içine gömmek istediğimi fark ettiğimde, sıkı sıkı kendimi tuttum çünkü eğer tutmasaydım gerçekten gömebilirdim.

Kıvanç'ın son sözünden sonra, kimse tek kelime etmedi ve kahvaltı etmeye devam ettik. Kahvaltıdan sonra, Ozan ve Irmak sinemaya gitmek için evimden ayrıldı. Neye gelip neye gitmişlerdi anlamamıştım bile...

Ferin teyze ve mutfakta kahve içen kadın –adını hâlâ bilmiyordum– kahvaltı masasını toplarken, Kıvanç'a sataşmak amacıyla bahçe musluğunu açıp hortumu direkt olarak Kıvanç'ın üzerine doğrulttum.

"Solucan!" diye âdeta kükreyerek bağırdı. Üzerini tamamen ıslattığıma inandığımda, hortumu yere attım ve olduğum yerde zıplamaya başladım.

"Şu tipe bak!" diye kendimce Kıvanç'la dalga geçerken, o, ellerini yumruk yapmış bana doğru geliyordu. "Bak şimdi." dedim. "Ben koşacağım ama sen egondan taviz vermemek için koşmayacaksın." dedim ve koşmaya başladım.

Dediğim gibi de oldu. Ben koştum fakat o egosundan taviz vermemek için koşmadı.

Arkamdan, "Seni yakaladığımda bunun bedelini ödeyeceksin!" diye bağırırken, ben basamakları koşarak çıkıyordum.

Odama girdikten sonra kendi ardımdan kapımı kapattım. Kilidi çevirdiğimde, eş zamanlı olarak Kıvanç kapıyı yumruklamaya başladı. Onu bu kış gününde ıslattığım için suçluluk hissederken neredeyse kapıyı açacaktım ama yapmadım.

"Aç şu kapıyı."

"Yaa... Kesin açarım." dedim ve kapıya bir yumruk daha attı.

"Eğer açarsan, sana gülümseyeceğim." demesiyle kapının kilidini açmam bir oldu.

Islak bir panda gibi gözüken Kıvanç, bir anda ıslak bir ejderhaya dönüştüğünde, beni kandırdığını anladım. Kapıyı kendi ardından kapatıp üzerime doğru gelirken, gerisin geriye adım atıyordum. Ta ki ayağım bir şeye takılıp ben yatağımın üzerine düşene kadar...

Üzerindeki ıslak tişörtü bir çırpıda çıkardı, odanın kenarına doğru attıktan sonra, "Artık kaçabileceğin bir yer yok." deyip yatağımın yanında göründüğünde, kendimi yatağın başucuna doğru çekmeyi planladım fakat üzerime çıkarak bunu engelledi. "Dudaklarını özledim." dediğinde, onu üzerimden ittirmeye çalıştım.

Üzerindeki kıyafetler ıslaktı ve ıslaklığı benim kıyafetlerime de bulaşıyordu.

"Daha birkaç saat önce öptün." dediğim sırada dudaklarıma bakıyordu.

"Yine de özledim." dediğimde, yutkundum.

Katasını hafifçe eğip, dudaklarını benimkilere bastırdığında, birkaç saniye öpüşüne karşılık vermedim. Öpüşüne karşılık verdiğimdeyse, onun beni yönlendirmesi ile öpüşmeye başladık.

Sağ eli, çenemin hemen altındaydı; benim sağ elimse onun sırtındaydı. Dudaklarını boynumun sağ tarafına, çene kemiğimin hemen altına bastırdığında, endişelenmeye başlamıştım. Aynı noktayı bir süre öptü, sonra boynumu öperek çeneme ve oradan yine dudaklarıma çıktı. Ona engel olamıyordum ve anlamadığım bir şekilde içimdeki bir şey engel olmamı da istemiyordu.

Kıvanç'ın sırtındaki elimi çektiğimde, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve elleri kazağıma doğru giderken doğruldu. Kazağımı yukarıya sıyıracağı sırada, "Dur." dedim. Kaşlarını çattı.

"Ben... İstemiyorum." dediğimde, kısa bir anlığına yüzünde öfke dalgası gezindi.

"Durabileceğimi sanmıyorum." deyip tişörtümün eteklerini yukarıya doğru kaldırdı. Göbeğim açıkta kaldığında, ellerini sıkıca tuttum.

"Yapamam." dediğimde, "Söz veriyorum, canını acıtmayacağım." dedi.

Gözlerimi kısa bir anlığına yumup tekrar açtıktan sonra, "Sorun o değil." dedim.

"Kapıyı kilitledim." dediğinde, başımı iki yana salladım.

"Anla işte, yapamam..."

"Bebeğim, tecrüben olmadığı için mi böyle davranıyorsun?" diye sorduğunda, az kalsın söylediği ilk kelime sebebiyle yelkenleri suya indirecektim. "Merak etme, sana yardımcı olacağım." deyince, başımı hızlıca iki yana salladım.

"Yapamam" dedim tekrar, nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyordum.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapamam."

"Neden?" diye sordu. İhtimalleri sıralayıp, sıraladığı ihtimallere çözümler bulmaktan vazgeçmişti.

"Yapamam çünkü şey..." dedim ve sıkıntıyla alt dudağımı dişledim.

"Dudağını serbest bırak," diye emir verdiğinde, söylediğini yaptım. "Devam et." dediğinde, nasıl söylemem gerektiğini düşünüyordum. Sıkıntıyla ofladım, ne olacaksa olsun, dive düşündüm ve dudaklarımı araladım.

"Evlenmeden olmaz, tamam mı?" diye sorduğumda, gözleri önce şaşkınlıkla ardına kadar açıldı, sonra dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bu, gözlerimin ardına kadar açılmasına sebep olurken, kulaklarımı hoş bir kahkaha sesi doldurdu.

O kendini yanıma atıp kahkaha atmaya devam ederken, ben bir süre hareket edemedim. Edebildiğim an ise hemen sağ omzumun üzerinde doğrulup onun kahkaha atarkenki yüzünü inceledim. Gözleri kısılmıştı, güzel dişlerini çevreleyen dudakları gerilmişti ve elmacık kemikleri belirginleşmişti. Gamzesi vardı. Yanağında, çok derin olmayan uzun bir gamze vardı ve bu bende o gamzeye dokunma isteğini yaratmıştı. Gamzesi sol yanağındaydı, sağ yanağında da gamzesi olup olmadığını merak ederken, sol gözünden bir damla yaşın aktığını gördüm. Söylediğim şeyin bu kadar komik olduğunu sanmıyordum. Kıvanç ya hiç gülmediği son bir yılın acısını şimdi çıkartıyordu ya da gerçekten komik bulduğundan gözünden yaş akıncaya dek gülüyordu.

"Kıvanç!" dedim sesimi bulabildiğimde. Parmaklarıyla gözünden akan yaşı sildi ve yüzünde büyük bir gülümseme varken bana döndü.

[illegible] ha?" diye alaycı bir şekilde sorduğunda direkt bir tavırla başımı salladım. Kahkaha atmayı [illegible] "Tebrikler, beni güldürebildin," dedi. Doğrulup ve yatağın içinden çıktım.

Suratındaki gülümsemeye silindiğinde, yutkundum ve "Hemen gelecektim," diyerek koşar adımlarla odamdan ayrıldım.

Kütüphanemize girip, ardımdan kapıyı kapattıktan sonra ise hemen sevinç dansımı etmeye başladım. Sevinç dansının tanımı; bacaklarımı bir omuz genişliğinde açıp, kollarını tavuk gibi çırparken, hafifçe eğilerek zıplamak...

Yorulduğumu hissettiğimde, dansımı etmeyi bırakıp soluklanmak adına öylece bekledim. Kıvanç az önce kahkahalarla bana gülmüştü, değil mi? Ben onun bana gülümsemesini isterken o kahkaha atmıştı! Kapıyı açarsam gülümseyeceğini söylemişti ve sözünü tutmuştu. Nasıl olur da böyle birine aşık olmazdım ki?

Kalbimin lobları koşturarak, kütüphaneden çıktım ve odama yöneldim. Odama girdiğimde Kıvanç'ı göremeyince, kaşlarımı çatıp adını seslendim. Banyoma ve kıyafet odama baktım. Onu yine bulamayınca aşağı kata inip Ecrin teyzeye onu sordum.

"Biraz önce aceleyle çıktı," dediğinde, önemli bir şey olduğunu anlayıp telaşlandım fakat arasam bile cevap vermeyeceğini bildiğimden, tüm günü, ne olduğunu düşünerek geçirdim.

Zaten başka herhangi bir işim yoktu. Okula gitmiyorduk, çalışmam gereken derslerim yoktu, gitmem gereken kurslarım da yoktu. Fazlasıyla işim yoktu, kelimenin tam anlamıyla sıkıldım. Ben de bu yüzden, 6 Ocak gününü, Kıvanç'ın iç gıdıklayan kahkahasını düşleyerek geçirdim.

25

"Kısır günü aşkına!" diye neşeyle bağırdığımda, Irmak gözlerini devirdi ve kısırla birlikte yememiz için turşu salatalarını doğramaya devam etti.

Batu, yaptığı kısırı büyük bir dikkatle tabaklara boşaltırken, Deniz de masanın başköşesine kurulmuştu. Kucağına kâğıt peçeteyi açarak sermişti ve elindeki çatalla kısır tabağının önüne gelmesini bekliyordu.

"Bu dümbelek neden oturuyor?" diye sordu Batu, sırıtıp, Deniz'in vereceği cevabı bekledim.

Deniz, bakışlarını bir an olsun Batu'nun kısırı koyduğu kaptan ayırmayıp sessizliğini korumaya devam edince, Batu başını iki yana sallayarak tabaklara kısırı doldurmaya devam etti.

Arkamı döndüğümde, Cem'i mutfak kapısının hemen yanındaki büyük çiçek saksının yanında kurbağa misali oturuyor bir vaziyette bulunca, gözlerimi irileştirerek, ona orada ne aradığını sordum.

"Allah'ım, şükürler olsun biri beni gördü!" diye sevinçle konuşup, hemen ardından oturduğu yerden kalkarak Deniz'in yanına geçti. "Ulan kaç dakikadır çömmüşüm oraya, biriniz de niye çömdün falan diye sormadınız... Yazıklar olsun size. Nehir de olmasa pozisyondan dolayı işememe ramak kalmıştı."

"Çömmek mi dedi o?" diye sordu Irmak, büyük ihtimalle Cem'in son sözünden dolayı yüzünü buruşturmuştu

ve bu yüzden de elindeki bıçağı Cem'e doğru doğrultarak konuşmuştu.

Cem, söylediği kelimeden dolayı gururlanarak göğsünü kabartıp Irmak'ı onayladığında, Irmak onu umursamadı ve turşu salatalarını doğrama işine geri döndü.

"Nehir, sen şuna devam eder misin? Ben çay koyayım."

Batu'nun ricasına karşılık olarak sadece başımı salladım ve hemen ardından kısır kabını elime alıp servis tabaklarına doldurmaya başladım.

"Gençler, altın günü mü yapıyoruz yoksa kısır günü mü?"

Cem'in sorusunu, doldurduğum tabağı ona uzatırken, "Kısır günü." diyerek cevapladım.

Cem, tabağını önüne çekmek yerine, yüzünü buruşturup isyan edercesine bağırdı. Bağırışından ötürü, Batu çayla ilgilenmeyi kesip onun kafasına bir tane şaplak geçirdi.

Cem, bağırmayı kesip kafasını ovuşturduktan sonra, "Deniz bana altın günü yapacağımızı söyledi..." dedi, epey haval kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı sesi.

Hepimiz işlerimizi bırakıp, hunharca kısır yiyen Deniz'e döndüğümüzde, ağzındakileri yutmadan umursamaz bir edayla, "Aynı şey." dedi.

"Nasıl aynı şey ya?" diye sordu Cem. Irmak doğradığı turşu salatalarını, Batu'nun doldurduğu tabakların köşelerine dizerken, Batu da çay koyma işine geri döndü. "Kısır gününde kısır, altın gününde de altın götürülmüyor mu?"

Cem'in sorusundan sonra, Deniz dâhil hepimiz kahkahalarla gülmeye başladık.

"Bir dakika, bir dakika." dedi Batu, kahkahasını önlemeye çalışıyordu. "Sen bugün altın günü yapacağımızı sanarak geldin ya hani, yoksa sen yanında altın mı getirdin?"

"Yok, canım, ne alakası var?" diye geveleyip, gözlerini kaçıran Cem bizim daha şiddetli gülmemizi sağlarken,

Batu'nun ısrarları sonrasında cebinden çıkardığı altın kutusunu Batu'ya uzattı.

Batu dudaklarını ısırıp, altın kutusunu açtıktan sonra içindeki tam altını çıkardı. "Sahte mi lan o?" diye alayla konuşan Deniz'in ardından, Cem ona dönüp, "Oha, nereden buldin?" diye sorunca, Batu ısırdığı dudaklarını serbest bıraktı ve kahkaha atmaya kaldığı yerden devam etti.

"Ya gülmeyin... Annem altın günlerine gittiğinde, yanında hep altın götürüyor. Anneme altın günü yapacağımızı söyleyemeyince ve para da isteyemeyince, elim boş gelmeyeyim diye evimizin köşesindeki bakkaldan sahte altın satın aldım. Sakın, sahte altının bakkalda ne işi olduğunu sormayın çünkü ben sordum ve sonucu olarak bir kilometre koşmak zorunda kaldım."

Cem'in uzun açıklaması süresince kahkaha atmaya devam etmiştik. Konuşmasını bitirdiğinde, Batu çıkardığı sahte altını kutusuna geri koydu ve kutuyu Cem'e uzattı.

Cem kutuyu cebine koyduğunda, ona, bizim, yılda en az bir defa kısır günü yaptığımızı anlattım. Geçen seferki kısır günümüzde Denizlerin evinde toplandığımızı ve Deniz'in babasının bizi mutfakta hunharca kısır yerken görünce bayıldığını anlattığımda, Cem de kahkaha atmaya başladı.

"... ama bence var ya..." derken kahkahasını önlemeye çalıştığından ötürü kısa bir anlığına duraksadı ve devam etti. "Kısır yemeyin."

Cem'in çapraz karşısına oturan ve önüne kısır tabağını almış olan Irmak, kaşları çatık bir halde nedenini sorduğunda, Deniz'in yine bizi hiç umursamadan kısırını yemeye başladığını fark ettim.

"Kısır yemeyin çünkü kısır yerseniz kısır kalabilirsiniz."

Batu, Cem'in kafasına bir tane daha şaplak geçirdiğinde, Cem kaşlarını çatarak susmayı tercih etti ve önündeki kısır

tabağını kendine doğru çekerek yemeye başladı. Batu'nun bana oturmam için işaret verdiğini gördüğümde, ben de Cem'in hemen yanına, Irmak'ın tam karşısına oturdum ve kendim için ayırdığım kısır tabağını önüme koydum. Bol malzemeli kısırı yemeye başladığımda, Batu da yaptığı kısırı yiyebilmek için hemen çaprazıma, Irmak'ın yanına oturmuştu. Beş kişiydik fakat Batu on beş kişilik kısır yapmıştı. Geçen seferki kısır günümüzde, dört kişiydik ve Batu on kişilik yapmıştı. On kişilik kısır, dördümüze yetmemişti; bu yüzden bu sefer hem Cem'in olmasından hem de geçen seferden ders almamızdan dolayı daha fazla yapmıştı.

"Neden servis tabaklarına doldurduk ki?" diye kendimce sorduktan sonra, aklıma gelen fikirle, geniş kısır tabağını ortamıza koydum ve herkesin servis tabağının içindeki kısırları kaba geri boşalttım. "Yumulun dostlarım!" diyerek onları savaşa çağırıyormuşum gibi bağırdığımda, Deniz çatalını bırakıp kaşığını aldı ve büyük kaptaki kısırdan yemeye başladı.

Cem, "Dibini görür müyüz sizce?" diye sorduğunda, ağzındakileri yutmamış olan Deniz, "Dibini görmeyen şerefsizdir!" dedi.

"Sensin lan şerefsiz, düzgün konuş!"

"Batuşum, kısırlı spaydim benim, sakinleş bebeğim!.."

Deniz'in, ani tepki veren Batu'ya olan bu konuşmasından sonra hiçbirimiz tek kelime etmedik ve seri bir şekilde kısır yeme yarışına girdik.

Kısırın yarısını bitirdiğimizde, çayın olduğunu duyuran "tık" sesiyle, haksızlık olmasın diye hepimiz yemeyi durdurduk ve Batu çayı getirmek için oturduğu yerden kalktı.

Cem, elindeki kaşığı masanın üzerine bıraktıktan sonra, "Kısırlı spaydim ne demek?" diye sorunca, Irmak dişlerini göstererek güldü.

"Deniz'le Batu'nun arasındaki bir şey, biz de bilmiyoruz."

Irmak'ın, Cem'in sorusunu cevaplamış olmasına şaşırdığım sırada, hem Cem'le hem de Batu'yla yılbaşı partisinden sonra yakınlaşmış olduğunu fark ettim. Hemen sonra, aklıma düşen yılbaşı gecesi görüntüleri, biz beşimizin o günden sonra hiç yılbaşı gecesi hakkında konuşmadığını da farkına varmamı sağladı.

"Sizce yangını kim çıkardı?" diye ses tonuma esrarengiz bir tını koyarak sorduğumda, Deniz dâhil hepsi bana bakmaya başladı.

Bakışlarında alay duygusuna rastlayınca, sağ dirseğimi masaya dayadığımı, sağ elimin avuç içine çenemi koyduğumu ve sol kaşımı da kaldırmış olduğumu fark ettim. Tamam, sesime esrarengiz bir tını koyayım derken işi biraz abartmıştım.

Batu çay servisi yaparken, "Bence Tugay Öğretmen çıkardı." diyen Cem'e döndüm. Yüzünde bizimle dalga geçtiğini belirten herhangi bir şey aradım fakat bulamadım; aksine gayet ciddi görünüyordu.

Çay servisine devam ederken, "Öyle mi?" diye sordu Batu. "Sence neden Tugay Öğretmen kendi okulunun müzik katını yakmak istemiş olabilir?"

Batu'nun mantıklı sorusundan sonra Cem, çayına iki küp şeker attı ve çay kaşığını eline alırken umursamazca silkti omuzlarını.

"Canı sıkılmıştır."

Cem'in çoğu zaman böylesine basit ama tuhaf düşünüyor olması beni eğlendiriyordu. Bu yüzden yine her zaman yaptığımı yaparak cevabından sonra kıkırdadım.

Kapı zili çaldığında, Batu'nun bugün çok iş yaptığını bildiğimden, ona kapıya benim bakabileceğimi söyleyerek yerimden kalktım ve kapıyı açabilmek için mutfaktan ayrıldım. Hızlı adımlarla kapıya ulaşıp derin bir nefes alarak kapıyı

açtığımda gönderdiğim kişi beni şaşkına uğratmadı desem yalan söylemiş olurdum.

"Merhaba!" diyerek bana samimi bir gülümseme yolladığında şaşkına uğradığımdan ötürü hiçbir şey demeyerek ifadesiz bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm.

Üzerindeki dar paça pantolon ve siyah kazağıyla, onu son gördüğümdeki kadar güzel görünüyordu. Nedense bu benim az da olsa sinirlerime dokunmuştu.

"Gelen kimmiş?" diye bağırarak soran Batu'ya karşılık olarak ne diyeceğimi bilemedim.

Sonrasında Batu'nun Damla'yla konuşmak istemediğini anımsayarak, "Önemli biri değil!" diye bağırdım, bakışlarım Damla'nın üzerindeydi ve benim sözümden sonra değişen yüz ifadesini bariz bir şekilde fark edebilmiştim.

"Batu seninle konuşmak istemiyor." dedikten hemen sonra, ya istiyorsa, diye geçirdim içimden çünkü eğer istiyorsa şu anda Batu için iyilik değil kötülük yapıyor olurdum.

"Eğer konuşmazsak, sorunlarımızı halledemeyiz."

"Sorunlarınızı halletmek istemiyor olmalı." derken kapı pervazına yaslandığımda, kollarımı birbirine dolayıp göğsümde kavuşturmuştum.

"Onu geri istiyorum, hâlâ beni sevdiğinden eminim, bırak da konuşalım ve halledelim."

"Benim sizi engellediğim yok ki!" diye konuşup omuzlarımı yavaşça silktim.

Sanki onları ayıran ve tekrar birleşmelerine engel olan benmişim gibi konuşması can sıkıcı değil miydi?

"Yardım et bana öyleyse." dediğinde, yüzümü buruşturdum.

"Batu'nun kardeşi olarak gördüğü Kıvanç'la öpüşmüşsün sen, sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"Olayların iç yüzünü bilmiyorsun." dediğinde, hafifçe kaşlarımı çattım.

Doğru söylüyordu, ben olayları Batu'nun ağzından dinlemiştim, iç yüzünü yaşayan Damla veya Kıvanç'ın ağzından dinlememiştim.

"Yine de..." dedim, dilimin ucuna gelen onlarca cümleden herhangi birini seçip, "Sen onu, kardeşim dediği çocukla aldattın." dedim.

"Kızım, nerede kaldın ya? Deniz iti bütün kısırı-" Damla'yı gören Batu'nun cümlesi yarıda kesilirken, hüzne bulanan yüz ifadesini bir anda değiştirip gülümseyen Damla, "Selam Batuhan!" dedi.

"Ne işin var senin burada?"

Batu'nun sert çıkışı, Damla'nın suratındaki gülümsemeyi soldururken, bahçe kapısından içeriye elinde poşetlerle giren Mesude teyzeyi gördüm. Elindeki poşetleri alabilmek adına yanına gideceğim sırada, başını kaldırıp bizi gördü ve yüzünde tarifi imkânsız bir sevinç oluştu.

"Damla, kızım!" diye sevinçle konuştuğunda, Damla arkasını dönüp ona baktı ve hemen ardından ona doğru koştu.

Bakışlarımı kısa bir anlığına Batu'ya çevirdiğimde, yüzündeki buruk gülümsemeyi görünce üzülmeden edemedim. Mesude teyze ve Damla sıkı sıkıya sarılıp, birbirlerini ne kadar özlediklerini söylerlerken, Batu onların yanına varıp, Mesude teyzenin elindeki poşetleri almıştı.

Ellerindeki market poşetleriyle yanımdan geçmeden hemen önce, "Annem Damla ve benim hâlâ sevgili olduğumuzu sanıyor, çaktırma." diyen Batu'nun bu sözünün üzerinde durmayarak, ben de onun hemen arkasından mutfağa yöneldim.

Mutfağa girdiğimde, masanın üzerindeki kısır kabını boş buldum. Kısır kabı boştu fakat kabın etrafında kısır taneleri vardı. Büyük ihtimalle, Deniz kısırı hunharca yerken

dökmüştü çünkü dökülen tanelerin çoğunluğu daha çok onun tarafındaydı. Yerime geçmeden hemen önce soğuduğunu düşündüğüm çayımı lavaboya döktüm.

Tekrar doldurduğum çayımla birlikte yerime oturduğumda, "Rengin atmış." dedi Irmak sessizce. Diğerlerinin tepki vermediğine bakılırsa, epey sessiz konuşmuştu ve onlar da Irmak'ı duymamıştı.

"Çocuklar!" diye neşeyle içeriye giren Mesude teyze ve kollarının arasındaki Damla, bizimkilerin dikkatini çektiğinde, ben de yeni doldurduğum çayımdan bir yudum aldıktan sonra dikkatimi onlara verdim.

"Tanıştırayım." derken kocaman sırıtıyordu. "Bu güzel kızımızın adı Damla. Kendisi benim müstakbel gelinim oluyor."

Mesude teyzenin son sözünden sonra hepimiz daha önce anlaşmışçasına öksürmeye başladık. Üçüncü öksürmemle birlikte bakışlarım Batu'ya çevrilirken, onun da öksürüyor olduğunu gördüm.

"Ya ama güzel de ben öksüremedim, baştan öksürseniz olur mu?"

Cem'in sorusunu kimse umursamadı ve Batu'nun isteğiyle öksürmeyi kestiğimizde, dikkatimizi tekrar Mesude teyze ile Damla'ya verdik.

"Merhaba."

Damla, ne neşeli ne de neşesiz sayılabilecek bir tınıda bizimkilere hitaben konuştuğunda, bizimkiler de onun kullandığı tınıyla ona karşılık verdi.

"Çocuklar ben Batuhan ve Damla'yı birkaç dakikalığına yanınızdan alacağım, siz çaylarınızı için, sonra ben de size katılırım. Olur mu?"

Mesude teyzenin samimi bir şekilde ettiği teklifi Irmak gülümseyerek kabul ettiğinde, Mesude teyze Batu'ya işaret etti ve üçlü, mutfaktan ayrıldı.

"O afet de neyin nesiydi?"

Deniz'in kurduğu cümleye öfkelenen Irmak, kafasına birkaç küp şeker fırlattı.

"Anladığım kadarıyla Batu'nun sevgilisi..."

Cem'in düşünceli bir ses tonuyla söylediği sözden sonra bakışlarımı onlardan ayırdım.

Ayağıma sert bir tekme yediğimde, kaşlarımı çatarak tekmeyi kimin attığını sordum. Irmak, eline doldurduğu küp şekerleri bana gösterirken, "Sen biliyor muydun?" diye sordu. Sanırım tatmin olmayacağı bir cevap verirsem, küp şekerleri benim kafama da atılacaktı.

"Hayır." diye yalan söylediğimde, içimi büyük bir suçluluk hissi kapladı.

"Kız harbiden afet yalnız..."

Deniz'in hayran hayran boşluğa baktığını gördüğümde, gözlerimi irice açıp, "Ayıp!" dedim.

"Ha, o Batu'nunkiydi, değil mi?" diye sorup, hemen ardından, "Pardon." diye devam ettikten sonra masanın üzerine döktüğü kısır tanelerini yemeye başladı.

--

Yılbaşı gecesinden beri sesi soluğu çıkmayan İnci'nin evine gitmeye karar verdiğimde, İnci'nin evinin adresini bulabilmek için küçük bir araştırma yapmam gerekmişti.

O gün o yangını çıkaran kişinin İnci olduğundan neredeyse emindim. Asansörü durduran hatta elektriklerin kesilmesine sebep olan kişi de o olabilirdi. Elektrikler önce kesilip, ardından yangın çıkarıldığından, yangını çıkaran kişiyi polisler bulamamıştı. Evet, çok zeki bir kız değildim ama şüphelerim İnci'den taraftı ve şüphelerimin asılsız olduğuna dair de inancım yoktu.

Dün öğle saatlerinde hiçbir açıklama yapmadan evimi terk eden Kıvanç, beni bir kez olsun aramamış, bugünkü

aramalarımı da açmamıştı. Bu yüzden canım çok sıkkındı ve eydeyken de çok daha fazla sıkılıyordu. Evinde bu yıl ki sınavına çalışan Batu'yu rahatsız etmek istemediğimden Deniz'i aramıştım fakat o da Cem'le beraber halı saha maçına gittiğini söylemişti. Irmak da Ozan ile sinemada olduğundan ve başka arkadaşım da olmadığından ötürü, evimde oturup başıma kara bir bandaj takmış, deyim yerindeyse karalar bağlamıştım. Sonra aklıma yılbaşı günü olanlar gelmiş ve kara kara düşünerek yangını çıkaran kişinin İnci olduğuna karar vermiştim.

Şimdiyse İnci'nin evinin önündeydim.

Derin bir nefes alarak biraz sonra öğreneceklerimden az da olsa korkarak kapı ziline bastım.

Dakikalar sonra kapı ardına kadar açılırken, beni karşılayan kızıl saçlı, hafif balıketi bir kadın oldu. İnce, boyalı olduğunu düşündüğüm kaşlarını hafifçe çatarken, "Kime bakmıştın yavrum?" diye sordu. Büyük ihtimalle İnci'nin annesiydi.

"İnci'ye. Ben, İnci'nin arkadaşıyım da..."

"İnci odasında." deyip, geçmem için kapının önünden çekildiğinde, şaşırsam da hiçbir şey söylemeyip gülümseyerek içeriye girdim.

"Odası neresiydi?" diye sorduğumda, kadın sert mizacını bıraktı ve bana ilk kez gülümsedi.

"Yukarıda, sağdaki ilk oda." diye cevap verdiğinde, teşekkür ettim ve hızlı adımlarla basamakları tırmandım.

Tarif ettiği gibi sağdaki ilk odanın önünde durup, derin bir nefes aldıktan sonra kapıya birkaç kez vurdum ama içeri girebilmem için hiçbir komut alamadım. Biraz bekleyip içeriden herhangi bir sesin gelmeyeceğini düşününce daha fazla sabredemeyerek kapıyı açtım.

İnci'yi odasında göremediğimde, büyük bir hayal kırıklığıyla odasından çıkıyordum ki odasının içindeki banyo

kapısı olduğunu düşündüğüm kapının ardından gelen seslerle duraksadım. Banyo kapısına doğru ilerleyip kapının hemen önünde durduğumda, gelen seslerin İnci'ye ait olduğunu ve onun kusuyor olduğunu anladım.

Hasta mıydı? Kaç gündür ortalıklarda gözükmemesinin sebebi bu muydu?

"İnci!" dedim, banyo kapısına vurduğum an. "İyi misin?" diye sordum, nedensizce içimde ona karşı bir merhamet doğmuştu. Cevap vermeyip kusmaya devam ettiğinde, kapının kolunu çevirdim fakat kilitli olduğundan açılmadı kapı. "İnci!"

Annesini çağırmalı mıyım yoksa öylece beklemeli miyim diye düşünürken, banyo kapısı açıldı ve onu gördüm. Dudakları çatlamış, saçları dağılmış, gözaltındaki torbaları belirginleşmişti. Yüzünü yıkadığından, saç dipleri ıslaktı ve gerçekten berbat görünüyordu.

"Ne işin var benim odamda?" diye sinirle solumasına rağmen, "Neyin var?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Elindeki pembe el havlusuyla yüzünü kuruladıktan sonra sorumu cevapsız bırakmaya devam ederken, kendi yatağının ayakucuna oturdu ve bana boş bir ifadeyle bakmaya başladı.

Gözlerimi kısa bir anlığına ondan ayırarak odasında gezdirdim. Odasındaki birçok mobilya pembe rengindeydi ve bu istemsizce beni gülümsetmişti. Eski İnci'yi anımsamıştım.

"Kendi kendine ne diye gülüyorsun?" diye sorduğunda, bakışlarımı ona çevirdim ve tekrar neyi olduğunu sordum. "Sana ne be!" diye bir cevap aldığımda, gözlerimi devirdim.

İnci'nin evine neden geldiğim aklıma geldiğinde ise vücudumdaki tüm siniri topladım ve ona püskürtmek amacıyla dudaklarımı araladım.

"Yangını sen çıkardın!" diye tıslayarak onu suçlarcasına konuştuğumda, dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Zeki şey seni." dediğinde, topladığım tüm o sinir bir anda uçup gitti. Yangını çıkardığını kabul ediyordu, hem de bir kez bile inkâr etmeden!

"Delirdin mi sen?" diye bağırdığımda, yüzünde anlık bir sinir gördüm.

"Bağırma. Annem aşağıda." dediğinde, hâlâ annesinden korkan eski İnci olduğunu anlayarak gülümsedim. Bu benim lehimeydi.

"Her şeyi anlat yoksa bağırır ve annene her şeyi anlatırım." diye tehdit ettiğimde, bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Anlattığımda da her şeyi anneme anlatacaksın." dediğinde, söylediği şeyi mantıklı buldum. Her hâlükârda annesine olan biteni anlatabilirdim.

"Söz veriyorum, anlatmayacağım."

"Kıçıma ver sen o sözü." diye çirkin bir şekilde konuştuğunda, kaşlarımı çatıp arkamı döndüm. Odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra tekrar ona döndüm.

"İnci, anlat."

Dilini bir kez şaklatırken, yüzünde beni kışkırtan bir gülümseme oluştu ve "Hayır." dedi. Daha fazla sabredemeyeceğimi düşünerek ona doğru birkaç adım attım ve saçlarını sağ elime dolayarak onu kendi yatağına sırtüstü bir şekilde yatırdım.

"Anlat yoksa yolarım." deyip saçlarını hafifçe çektiğimde, yüzünde hâlâ beni kışkırtan bir gülümseme taşıdığını gördüm. Sağ bacak dizimi kasığının üzerine koydum ve bastırdım. Küçük bir çığlık attığında, bastırmayı kestim ve tek kaşımı kaldırdım.

"Allah belanı versin." diye tısladığında, saçına daha güçlü asıldım ve tekrar her şeyi anlatmasını söyledim. "Tamam!" diyerek pes ettiğinde, saçına asılmayı bıraktım fakat ne üzerinden kalktım ne de saçını bıraktım.

"Hemen."

Net bir şekilde söylediğim kelimeden sonra gözlerini kapatıp yutkunmuştu. Belli ki anlatacak çok şeyi vardı.

"Üzerimden kalkar mısın?" diye sakin bir şekilde sorduğumda, ilk başta hareket dahi etmeden ona bakmayı sürdürdüm fakat sonra dediğimi yaparak üzerinden kalktım.

Yatağımda doğrulup, başucumda duran yastığın üzerine oturdu ve dizlerini kırıp kollarını bacaklarına doladı. Çenesini dizlerine yaslayıp, büyük gözlerini üzerime diktiğinde, yatağımın ayakucuna oturdum ve sabırsızlıkla beklemeye başladım.

"Senden nefret ediyorum." dediğinde, biliyor olmama rağmen nedenini sordum. "Deniz." dedi net bir şekilde ve bu benim gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"İnci, saf mısın salak mısın yoksa her ikisi de misin?" diye ciddiyetle sorduğumda, kaşlarını çattı. "Deniz ve ben yıllardır arkadaşız. Sadece arkadaş." diye devam ettiğimde, başını her iki yana salladı.

"Sana âşık o..." Küçük bir kız çocuğu gibi önümde ezilirken, söylediği şeyin kalbini ne kadar kırdığını düşündüm. Deniz onu gerçekten mahvediyordu.

"Değil. Yemin ederim değil. Irmak ve Deniz nasılsa, ben ve Deniz de öyleyiz." dediğimde, gözlerinde küçük bir inanç doğdu. "Irmak bana göre biraz daha soğuk bir kız. Bu yüzden Deniz'le çok temasta bulunmaz veya sohbet etmez ama Deniz onu nasıl seviyorsa beni de öyle seviyor. Aşk yok." dediğimde, inanç büyümeye başladı. "Üçümüz arkadaşız, sadece arkadaş." diye devam ettiğimdeyse, gözlerindeki inanç kendini apaçık belli etti.

"Ben... Ben sanmıştım ki..." Sustu, gözlerini yumdu. "Su'yla anlaştım." diye büyük bir pişmanlıkla itiraf etmeye başladı. "Seni ve Kıvanç'ı bir yere kilitleyecekti ama Kıvanç

planımızı bozdu. Asansöre bindiniz, Su da planı değiştirerek asansörü durdurdu..." Gözlerini açtı ve dolu dolu olan gözlerini bana dikti. "Ushan'la da anlaştım." dediğinde, zihnimde anıden birkaç hayal kırıldı.

Titreyen elimi yavaşça kaldırdım, sustu ve bana baktı. Zihnimdeki hayaller gürültüyle kırılmaya devam ederken, ense kökümün ağrıdığını hissettim. Ushan bunu yapmış olamazdı, değil mi?

"O bilmiyordu." dediğinde, içime inanılmaz bir rahatlama hissi yerleşti. "Onu kandırdım. Eğer dediğimi yaparsa, Kıvanç'ın aradan çekileceğini ve senin artık onun olabileceğini söyledim."

"... ve o da sana inandı."

"Evet. Ona sadece elektrikleri kesip kameraları devre dışı bırakmasını söyledim. Amacım seni korkutmaktı... Ölebileceğinizi düşünmemiştim." dediğinde, benimle alay edip etmediğini merak ettim fakat hayır, yüzündeki ciddiyete bakılırsa etmiyordu. "Su asansörü durdurduğunda, Ushan'a talimat verdim ve o da elektrikleri kesti. Ben de Gitar Odası'nda yangın çıkardım. Parti sırasında müzik katının belirli yerlerine benzin dökmüştüm zaten, bu yüzden alevlerin yayılması kolay oldu. Hepimiz okulu terk ederken, siz asansördeydiniz ve ben alevlerin oraya kadar sıçrayacağını düşünmemiştim. Sizin okuldan çıkmadığınızı on ya da on beş dakika sonra fark ettiler ve sonra Ushan tüm herkese rağmen okula girdi, sizi kurtardı."

"Kıvanç'ı öldürmek istedin." dedim.

Hiçbir şey söylemediğinde, bunun doğru olduğunu anladım ve eş zamanlı olarak dudaklarım hafifçe aralandı. Deniz'in bana âşık olduğunu sanıp, benim en değerlim olduğunu düşündüğü Kıvanç'ı öldürmek istemişti. Kıvanç'ın hiçbir suçu yoktu ve o sırf kıskançlığından dolayı onu öldürmek

istemişti. Aşkı gözünü bu kadar mı kör etmişti? İnci nasıl bir insana dönüşmüştü?

"Sana bunu biz mi yaptık?" diye sordum acıyla.

Kaşlarını çattı ve sessizce bana bakmayı sürdürdü. Öyle olmalıydı çünkü ona güzelleşme fikrini Irmak ile ben vermiştik ve bu fikre uymayı Deniz için kabul etmişti. Saf ve masum İnci... Aşkı için, bize uymuş ve toplamda yalnızca bir ay içinde inanılmaz bir şekilde değişerek geri dönmüştü.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum. Yalnızca bir ay içerisinde onlarca kiloyu vermesi nasıl mümkün olmuştu? "Sadece bir ay içerisinde nasıl bu kadar değişebildin?"

Gülümseyerek, "Güzel olmuşum, değil mi?" diye sordu ve sonra sağ elini kaldırıp topuz yaptığı saçlarına dokundu. "Deniz için güzel oldum." dedi ve kıkırdadı. Küçük bir kız çocuğunun masum sevincini izledim. "Sana söyledi mi? Beğenmiş mi beni?" diye sorduğunda, kaşlarımı hafifçe çattım.

Yangın çıkarıp, âşık olduğum çocuğu öldürmek isteyen kızın acısı için üzülüyordum. Durumumuz trajikomikti. Gülmek istiyordum ama sinirli olduğum için gülemiyordum. Öğrendiklerimi birilerine anlatmalı mıydım yoksa susmalı mıydım? Kafam çok karışmıştı ve İnci'nin inanılmaz değişimi kafamı çok daha karıştırıyordu.

"Yağ mı aldırdın?" diye sordum. Bir ayda bu kadar çok zayıflamasının mümkün olduğunu düşünmüyordum. Başını iki yanında salladığında, "Spor ve diyet yapmış olamazsın." dedim.

Güldü. Saç diplerindeki ıslaklığı gördüğümde kaşlarımı çattım, aklıma düşen yeni soruyu hiç düşünmeden dillendirdim.

"Sen... Kusarak mı zayıflıyorsun?" diye sorduğumda, gözleri hafifçe büyüdü, başını hızlıca iki yanında salladığında, ortaya attığım ve aslında ihtimal dahi veremediğim şeyin

gerçek olduğunu anladım. "İnanamıyorum." diye şaşkınca konuştuğumda, dizlerine dayadığı çenesini kaldırıp inkâr etti.

"Hayır, hastayım ben, ondan... Hastayım."

"Annen biliyor mu?" diye sorduğumda, annesinden gerçekten çok korkuyor olmalıydı ki inkâr etmeyi bırakıp, "Anneme söyleme." diye yalvarmaya başladı.

"Yanlış." dedim. Başımı hafifçe iki yana sallayıp, "Bu çok yanlış İnci!" dedim.

Oturduğu yerden kalkıp, ince vücudunu gösterdi. "Baksana bana." dedi ve kendi etrafında döndü. "Spor, diyet veya ameliyat bu kadar çabuk sonuç verdirtebilir miydi?" diye sordu.

"Ne zamandan beri kusarak zayıflamaya çalışıyorsun?"

"Yaklaşık üç aydır." diye cevap verdiğinde, gözlerimi irice büyüttüm.

"Ölebilirsin." diye bağırdım. "Bunu yapmaya devam edersen, öleceksin!"

Onun hayatı için endişelenmeme rağmen alaycı bir gülüş takındı.

"Deniz için onu da göze aldım ben." dediğindeyse, kanımın donduğunu hissettim.

Deniz'in aşkı için ölümü bile göze almış bir kıza daha fazla ne diyebilirdim ki?

Ayağa kalktım ve o an İnci için yapabileceğim en kötü şeyi yaptım.

Kaçtım.

26

Kıvanç'ı görmeyeli, onunla konuşmayalı tam beş gün oluyordu. Sebebini bilmiyordum, o gün öylece çekip gittikten sonra ondan hiç haber alamamıştım. Batuhan'a sormayı düşünmüştüm ama onların hâlâ konuşmuyor olmaları sebebiyle soramamıştım. Irmak'a tüm olup biteni anlatmıştım ve o da, evlenmeden olmaz, dediğim için beni bırakmış olabileceğini söylemişti. Buna ihtimal bile vermemiştim çünkü Kıvanç'ın öyle biri olmadığını düşünüyordum. Irmak, Ozan'a sormuştu ve Ozan da hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Damla'ya ulaşmayı düşünmüştüm fakat kıskançlığım buna engel olmuştu.

Kıvanç'ı görebilmek için, Bordo Caddesi'ne gitmiştim. O hiç sevmediğim kel adam onu Dolap Bar'da bulabileceğimi söylediğinden, direkt olarak Dolap Bar'a yönelmiştim ve şimdi buradaydım. Gay Boy olarak tanıdığım barmen, Kıvanç'ın sahneye çıkacağını söylediğinde, koştura koştura her zamanki şarkı söylediği yere gittim. Kıvanç'ı sahnede, siyah bir oturağın üzerinde, önünde ayaklı mikrofonuyla gördüğümde, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Müzik yoktu, müziğin başlamasını bekliyordu ve gözleri yerdeydi. Hangi şarkıyı söyleyeceğini merak ediyordum fakat nedense müzik bir türlü başlamıyordu.

Kıvanç'ın yanına, sarışın, en az onun kadar uzun bir çocuk geldi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kıvanç başını sallarken, çocuk fısıldayarak konuşmaya devam etti. Çocuk gittiğinde, Kıvanç gözlerini, onun şarkı söylemesini bekleyen insanlarda gezindirdi ve galiba kalabalığa rağmen beni

gördü. Bir süre gözleri benim olduğum tarafta takılı kaldı sonra ise arkasını dönüp bir şeyler söyledi.

Tekrar bizlere döndüğünde, mikrofonu nazikçe tutmuş ve gözlerini kapatmıştı.

"Kapıları kaparım.

Ardıma bakarım.

Hayatım böyledir.

Bir yol ararım."

İlk kez Kıvanç'ın sesinden Teoman'ın bir şarkısını dinliyordum.

"Yanarım, bir sigara gibi,

Küllerim dağılır...

Sönerim çünkü ateşim,

İzmarite dayanır."

Başka hangi şarkı Kıvanç'ı böylesine güzel anlatabilirdi?

"N'apim, tabiatım böyle..."

Hikâyesi olmayan şarkıları seslendirmediğini daha söylediği ilk şarkıyı dinlediğimde anlamıştım.

"Vura vura dip oldum,

Ona buna dert oldum,

Yana yana söndüm.

Çelindi gönlüm.

Yaşamadan öldüm."

Gözlerini açarak insanlarda gezdirdi. Şarkının üçüncü kıtasını tekrar söylerken, gözleri bir kez bile benim olduğum tarafa değmedi. Dördüncü kıtaya geçtiğinde, gözlerini tekrar kapattı.

"Şişeleri açarım.

Alkole koşarım.

Bu bomboş dünyada,

Bir mana ararım."

Gözlerini açtı ve şarkının ikinci ile üçüncü kıtasını tekrar söyledi. Gözleri yine benim olduğum tarafa bir kez bile değmedi. Şarkının son kıtasına geçerken, gözlerini kapatmadan hemen önce, gözleri bir anlığına benim olduğum tarafa değdi sandım fakat hayır, değmemişti.

"İnsanlardan kaçarım.

Zor sorular sorarım.

Yaşamak için.

Bir neden ararım."

Gözlerini açtı. İnadına mı yapıyordu yoksa farkında bile değil miydi? Şarkının ikinci ve üçüncü kıtasını tekrar söyledikten sonra oturduğu yerden kalktı ve aldığı alkışlarla beraber sahneden indi.

Beni umursamadan gideceğini sanmıştım fakat bir kez bile göz teması kurmadan yanımdan geçerken, sol bileğimden yakalayıp beni peşinden sürüklemişti.

Şimdiyse kahve çekirdeğinin en koyu tonunu sahiplenen gözler benim üzerimdeyken, söylemek istediğim onca söz dilimin ucundan bir anda uçup gitmişti. Çekmece'de, onun yatağının ayakucunda oturuyordum, benden birkaç metre uzakta ayakta dikiliyordu ve gözleri öfkeyle bana bakıyordu. Ne yaptığımı bilmiyordum, onu bu kadar öfkelendirecek bir şey yaptığımı da düşünmüyordum fakat gözlerine bakacak olursak, bir şeyler yapmış olmalıydım.

"Kıvanç!.." diye fısıldadım.

"Sana inandım." dedi. Kaşlarım hafifçe yukarıya doğru kalktı, neden bahsettiğini anlamıyordum. "Sana şans verdim." diye devam ettiğinde, her kelimenin altında bir acının olduğunu hissettim. Kıvanç'ın hayal kırıklığı büyüktü ve ben daha neden hayal kırıklığına uğradığını bile bilmiyordum. "Sana kendimi açtım." dedi ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

Ne yaptığımı soracağım anda dudakları tekrar aralandı, sormaktan vazgeçtim.

"Bana âşık değilsin ki sen." derken, omuzlarını kaldırıp indirdiğinde, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Nasıl olur da benim ona âşık olmadığımı düşünürdü? "Hoşlanmıyorsun bile." dediğinde, yüzünde benden öğrenmiyormuş gibi bir ifade belirmişti.

"Kıvanç-"

"Sus!" diye öfkeyle bağırdığımda, iki elimin avuç içini yatağın üzerine koydum ve sertçe yutkundum. "Nasıl yaparsın bunu?" diye sordu, sesinin tınısında büyük bir hayal kırıklığı vardı.

Ne yapmıştım?

"O gün, o çocuk parkında." dedi ve gözlerini yumdu. "Bana o tuhaf soruyu sorduğunda, senin o kız olduğunu düşünmüştüm."

"Hangi kız?" diye sorarak konuşmasını böldüm.

"Saçların sarıydı, gözlerin mavisi, saçmalıyordum ve her yerin umutla boyanmıştı." deyip gözlerini açtı ve bana kilere dikti. "Hazel'in bahsettiği o aptal kızdın, onu unutmamı sağlayabilecek tek kızdın..." Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde ve ben o Ocak günündekinden tamamen farklı olan bu gülümsemeden hiç hoşlanmadım. "Yanılmışım." diyerek omuz silkti.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." dedim ve açıklama yapmasını umdum. Sıkıntıyla oflayarak, sol elini saçlarının arasından geçirdi.

"Seyhan'da, hatta bırak Seyhan'ı, dünyada âşık olduğun binlerce erkek varken neden gelip bana o tuhaf soruyu sordun?"

"Listemdeki özelliklere uyan ilk erkektin." dedim, bunu daha önce de söylediğimi fark etmeden bunu dedim.

"İki aylık anlaşmamız bittikten sonra gideceğini söylemiştin, sana gitmeni söylememe rağmen neden gitmedin?"

"Gidemedim. Giderim sanmıştım ama gidemedim... Sana âşık olmuştum."

"Yalan!" diye bağırdı. "Âşık falan olmadın sen!" diye bağırmaya devam ettiğinde, ağlamak üzere olduğumun farkına vardım.

Sağ elinin işaret ve başparmağıyla burnunun kemerini sıkarken gözlerini kapattı. Neler olduğunu anlamıyordum.

"Seni istemedim, asla dinlemedim ve sana hiç değer vermedim."

Söylediği son şey, kalbimin bir lobunun üstüne oturdu ve bana gülmeye başladı. Kıvanç bana hiç değer vermemiş miydi? Biraz önce bunu onun ağzından, sesinden duymuştum fakat buna inanmak istemiyordum. Değer vermemiş tabirini kabul edebilirdim belki ama hiç değer vermemiş tabirini kabul edemezdim.

"Tüm bunlara rağmen pes etmedin, gitmedin."

Başını şiddetle iki yana salladı.

"Kıvanç!.." dedim ve sustum.

Daha fazla ileri gitmemeliydi. Söylediği sözler daha yakıcı olmadan susmalıydı çünkü sözlerinin yakıcılığı o hiç gitmediğim karmaşık ilişkimizi bir anda bitirebilirdi. Susmalıydı ve bu konuyu kapatmalıydık çünkü eğer susmazsa, benim yüzsüzlüğüm ve umudum bile karmaşık ilişkimizin bitişine engel olamazdı.

"Oyun bitti Nehir, seni o kadının tuttuğunu biliyorum."

"Ne?"

"Üvey annem, Selen... Seni o tuttu, biliyorum. Beni kendine âşık edecektin ve sonra aynı Hazel gibi gidecektin. Ya ölmüşsün gibi gösterilecekti ya da beni terk etmişsin gibi... Selen canımı acıtmak için her boku deneyen bir kadın ve sen

onun kuklasısın." –ve sen onun kuklasısın. "Ona söyle. Kıvanç vemedi, de. Kıvanç her şeyi öğrendi ve bana yolu gösterdi, de. Bana zerre kadar değer vermedi, de." –Bana zerre kadar değer vermedi. "Kıvanç için hiçbir zaman değerli olmadım, de!" –Kıvanç için hiçbir zaman değerli olmadım. "Duydun mu beni?"

–... ve sen onun kuklasısın. Bana zerre kadar değer vermedi. Kıvanç için hiçbir zaman değerli olmadım ve sen onun kuklasısın. Bana zerre kadar değer vermedi. Kıvanç için hiçbir zaman değerli olmadım.

"Duydun mu beni?" diye tekrar bağırdı.

Zihnimin içinde yankılanan, ruhumu acıtıp tenimde iz bırakan sözlerini beynimin içinden kovmaya çalışırken, "Tamam." dedim.

"Ne tamam?" diye sordu, sesinin tınısı, şaşırdığını belli ediyordu.

"Söyleyeceğim."

Bana değer vermiyor ve aşkıma inanmıyorsa, daha fazla zorlamamızın ne anlamı vardı ki? Artık sözlerinin yakıcılığının önüne yüzsüzlüğüm ve umudum bile geçemezdi. Daha fazla zorlamamızın veya yıpranmamızın da bu yüzden bir anlamı yoktu.

"Selen'in kuklası olduğunu kabul ediyorsun yani?" diye sordu, sesinde biraz alay ve biraz da hayal kırıklığının bıraktığı bir tat vardı.

"Evet."

"Hepsi oyundu." dedi. Sorarcasına konuşmamış olmasına rağmen, "Evet." dedim.

Kaşlarını çattı, gözlerini benden kaçırdı ve birkaç metre uzağımda dikilmeye devam etti. Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca bir noktaya bakıyordu. Ben de hiçbir şey söylemeyerek ona bakmaya devam ederek sustum. Kafasında ne tür

düşünceler geziniyordu, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim dolmak istiyordu ve kalbimin bir lobunun üstüne oturan acımasız sözleri canımı yakıyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordum çünkü sormazsam içimde kalacağını biliyordum. Gözlerini bana çevirdi ve dudaklarını bir kez ıslattıktan sonra onları araladı.

"Davranışların tuhafıma gidiyordu ama senin gibi birine konduramadığımdan, bu tür şeyleri hiçbir zaman düşünmemeyi tercih etmiştim. O gün, sana ilk kez güldüğüm gün, seninle birlikte olmak istediğimde karşı çıkıp, bana, 'Evlenmeden olmaz.' gibi çağ dışı kalmış bir cümleyi söylemen beni bunları düşünmeye itti. Sen odadan çıktığında, yaşadığımız tüm her şeyi düşündüm ve senin çelişkili davranışların sebebiyle her şeyi anladım."

"Peki." dedim ve yutkundum. "Bundan sonra bize ne olacak?" diye sorduğumda, gözlerim dolmak üzereydi.

"Biz mi?" diye sordu, ardından alaycı bir gülümseme takındı. Bu alaycı gülümsemesi hiç hoşuma gitmiyordu ve o bu şekilde gülümsedikçe, benim kusma isteğim artıyordu. "Biz diye bir şey mi vardı?" diye sorduğunda, yanağımın içini ısırdım. "Görüşmeyeceğiz, bu sefer kesinlikle görüşmeyeceğiz. Seni tanımıyormuş gibi yapacağım çünkü artık seni istemiyorum."

–...çünkü artık seni istemiyorum.

Yutkundum. Kurduğu o son cümlenin zihnimde yankılanmasına izin vermemek adına, burukça bir gülümseme takındım; hemen ardından, "Ne için olduğunu sormayacak mısın?" diye sordum.

"Neyin, ne için olduğunu?" diye sorduğunda, kafasının çok karıştığını ve ruh halinin çok da iyi olmadığını anladım.

"Selen'in kuklası olmayı ne için kabul ettiğimi." dedim, gözlerini kaçırdı, tekrar benimkilerle buluşturduğunda, merak ettiğini fakat duymak istemediğini söyledi.

Yine de "Batu'yu vurdun ya sen sırtından." dedim suçlarcasına. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, böyle bir şey beklemediği apaçık ortadaydı. "Acını kardeşinle bölüşmek istedin ya, sırf bencilliğin için onun da canını yaktın ya." diye bu sefer de ben onu suçlarcasına konuşmaya devam ederken, o kaşlarını hafifçe çatmıştı. "O daha ilk aşkını öpememişken, sen onun hayallerini çaldın ya hani..." Başımı iki yana salladım ve gülümsedim. "Yaşattığını yaşamanı istedim."

"Ben sana âşık olduğumda." dedi, söylediği bu cümle kalbimin lobunun üzerinde taht kuran tüm o kötü sözlerini yıktı geçti. "Sen, Batuhan'a mı gidecektin?" diye sorduğunda, ilk başta ne dediğini anlamadım. Sonra, konuştuğumuz konu aklıma geldiğinde, onun yaptığı gibi yüzüme alaycı bir gülümseme takındım.

"Evet, Selen sadece bir araçtı." dediğimde, hafifçe başını salladı.

"Tebrik ediyorum." dedi, hemen ardından beni alkışlamaya başladı. "Güzel, can acıtabilecek bir planmış." dediğinde, yüzümdeki alaycı gülümseme beni terk etti.

Bir süre birbirimizin suratına baktık. Biçimli kaşlarına ve dudaklarına baktım, çok sevdiğim saçlarına baktım. Gözlerini benden kaçırdığındaysa, ben de gözlerimi ondan kaçırdım.

"Keşke o asansörden hiç atlamasaydın." dediğinde, gözlerim bir anda ona çevrildi.

Yüzünde bir iz aradım; söylediği şeyden dolayı pişman olduğunu belirten herhangi bir iz... O aradığım izi bulamadığımda, dudaklarım şaşkınlıkla, yavaşça aralandı.

şaşkın şaşkın otururken, yatağımda yorganımın altında hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

"Kızım, bunun için ağlanır mı?" dediğinde, hışımla ona döndüm.

"O bir masal karakteri! İyi olan bir masal karakteri nasıl ölebilir?"

"Kıvanç'la kavga mı ettiniz?" diye sorduğunda, ağlamamı kısa bir anlığına durdurup şaşkın şaşkın ona bakıp, "Nereden anladın?" diye sordum.

Gülümsediğinde, tekrar ağlamaya başladım. Mavi koltuğumdan kalkıp yanıma gelerek oturdu. Sağ koluyla bedenimi sarıp başımı kendi göğsüne yasladı. "Anlat." dediğinde, ağlayarak anlatmaya başladım.

"Piç!"

Tüm konuşmamızı, hiçbir kelimesini atlamadan Batuhan'a anlatmıştım ve söylediği ilk kelime, Kıvanç'a hitaben bir küfürdü. "Ne demek keşke o asansörden hiç atlamasaydın?" diye sinirle soluduğunda, akmaktan bıkan gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

"Aptalın teki!" diye homurdandım.

"Keşke sen de ona, 'Keşke o soruyu sana hiç sormasaydım.' deseydin de göt olsaydı." dediğinde, istemsizce güldüm. Derin bir nefes aldım, aldığım nefes ciğerlerimi parçalarcasına canımı acıttığında, gözlerimi yumdum. "Suçlamalarını neden kabul ettin? Hadi o aptal, kafasında saçma sapan şeyler kurup bir de onlara inanmış... Sen neden inkâr etmeyip suçlamalarını kabul ettin?"

"... çünkü ben de aptalım." dedim, ardından burnumu çekip, "Bana hiç değer vermediğini söyledi." dedim.

Onunla onca anımı, acımı, mutluluğumu paylaştıktan sonra bana nasıl hiç değer vermemiş olabilirdi? Öyle olsa bile, bunu bana nasıl söylerdi?

"Ya ben aynı sınıfı paylaştığım, soy ismini bile bilmediğim insanlara değer veriyorum. O bana nasıl hiç değer vermemiş olabilir?"

"Öttüreyim mi onu? İster misin?"

"Canı acımış mıdır?" diye sordum. Anlamayacağını fark ederek, "Her şeyin bir oyun olduğunu, sana ihanet ettiği için ondan intikam aldığımızı söylediğimde... Canı acımış mıdır?" diye devam ettim.

"Hâlâ içinde bir yerlerde, benim kardeşim olan Kıvanç'ı yaşatıyorsa, evet, acımıştır." dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Hem de çok acımıştır." diye ekledi.

Onun canını acıtmak istemiştim, öyle değil mi? Peki ya neydi bu şimdi? Onun canını acıttığım için üzgün müydüm? Hayır! Üzgün olmamam gerekiyordu.

"Bana onu anlatsana." dedim fısıldayarak. "Bana senin kardeşin olan Kıvanç'ı anlat."

"Nasıl anlatılır ki?" diye sordu kendine. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve sonra gözlerimi kapatıp, Batuhan'ın düzenli nefes alış verişini dinlerken anlatmasını bekledim. "Bakalım..." dedi ve sustu. "Şimdi ki kadar olmasa da umursamaz ve piç bir çocuktu." dediğinde, hafifçe gülümsediğini sesinin tonundan anlamıştım.

"İnsanlara değer verir, onların düşüncelerine her zaman saygı duyardı. Merhametliydi. Çocuk Esirgeme Kurumu'na gidip oradaki çocuklarla vakit geçirir, onlara şarkılar söylerdi. Babasının parasıyla değil de kendi kazandığı parayla onlara hediyeler almak isterdi. Hazel ona Dolap Bar'da iş bulunca, orada sahneye çıkıp şarkı söylemeye ve kazandığı parayla da onlara hediyeler almaya başladı. Hâlâ orada şarkı söylüyor ama parayı ne yapıyor hiç bilmiyorum..."

Kalbi bu kadar iyi olan bir çocuğu kötü bir kız bu hale nasıl getirebilmişti?

"Bana, Ozan'a, Damla'ya karşı hep çok fedakârdı. Hiç unutmam, bir defasında Damla ve Ozan, şaka yapmak amacıyla onun çok sevdiği yeni arabasını patlatmıştı. Arabayı yaşı tutmadığı için hiç kullanmamıştı bile ama onlara hiç kızmadı, hatta onlarla beraber güldü." Hafifçe gülümsedim. "Anneme anne derdi. Annem onu öylesine çok severdi ve onunla öylesine çok ilgilendirdi ki bazen kendimi onu kıskanırken bulurdum." Kıkırdadım, Batuhan'ı kıskançlıkla düşünemiyordum.

"Hazel hayatına girince, bir anda değil yavaş yavaş değişti. Hazel ölünce..." dedi ve titrek bir nefes aldı. "Bir anda, bambaşka birine dönüştü." Kapalı gözlerimden birkaç damla yaş daha aktı. "O kötü bir çocuk değil." dedi Batuhan, ısrarla edercesine.

"Değil." dedim, buna inanmak isterken.

"Sana değer veriyor." dediğinde, gözlerimi açtım, başımı da beraberinde kaldırıp ona baktım. "O sadece... Sinirlendiğinde ne söylediğini bilmeyen tiplerden... O sana değer veriyor Nehir!" dediğinde, yanaklarımın içini ısırdım.

Yanaklarımın içini serbest bıraktığımda, "Öyle olsa bile..." dedim ve tekrar başımı göğsüne yasladım. "Beni artık istemiyor."

Sustu ve ben de gözlerim kapalıyken zihnimde Kıvanç'ın canımı acıtan sözlerinin yankılanmasına izin verdim.

27

Başımı şiddetle iki yana sallamaya devam ederken, "Asla" dedim. Irmak ise yine nereden aldığını bilmediğim çiçek tacını başına takmaya çalışırken, "Tabii canım!" dedi, hala inanmadığını belirten bir ses tonuyla.

Irmak'ın çiçekli taçlara karşı garip bir sevgisi vardı ama ben onun uzun zamandır taç taktığını görmemiştim. Şu an takıyor olduğuna göre sanırım bir tür çiçek tacı krizine falan girmişti.

"Bu saatten sonra imkânsız." dedikten sonra başımı iki yana sallamayı bıraktım. Boynuma garip bir şekilde bir ağrı girmişti ve artık başımın döndüğünü hissediyordum.

Tacını kafasına taktıktan sonra neşeyle bana döndü. Üzerinde dizlerine kadar uzanan, belden aşağısı kabarık olan beyaz bir askılı elbise vardı. Papatyalardan oluşan çiçek tacı ve dudaklarına sürdüğü pembe parlatıcı ile masallardan fırlamış gibi görünüyordu.

"Nasıl olmuşum?" diye sorup kendi etrafında döndüğünde, sağ elimin başparmağını kaldırdım ve "Harika!" dedim dürüstçe.

Ozan'la sevgili olduktan sonra üçüncü kez buluşacaklardı fakat ikisi de sanki ilk defaymış gibi heyecanlıydı. Ozan bu soğuk günde onu pikniğe götürecekti ve Irmak da bu soğuk günde incecik bir elbise giyerek Ozan'ın aptallığına eşlik etmişti.

"Tencere kapaksınız yemin ediyorum." dediğimde Irmak sırıtmayı keserek kaşlarını çattı.

"Sana ne?"

"Bana Kıvanç." diye sözde sorusunu cevapladığımda, yüzünü buruşturdu.

"Sen daha az önce bu saatten sonra ona asla dönmeyeceğini söylemiyor muydun?"

Kuşkulu bir tınıyla konuştuktan hemen sonra, yatağının üzerinde duran telefonunu eline aldı.

"O başka... Bu saatten sonra kapımda yalvarsa da onu affetmem ve ona dönmem ama yine de ona âşığım, onu istiyorum."

"Aptalsınız yemin ediyorum." diyerek bir nevi beni taklit ettikten sonra tekrar boy aynasına döndü.

O sırada odanın içini bir müzik doldurdu, müziğin benim telefonumun çalma melodisi olduğunu fark edince, cebimden telefonumu çıkardım ve arayan kişinin ismini görünce gözlerimi irileştirdim.

"Arıyor!" diye şaşkınlıkla bağırdığımda, Irmak cici kızlığı bırakıp yanıma doğru resmen uçuş yaptı. "Oha, yemin ediyorum arıyor! Ay, Kıvanç beni arıyor!"

Telefonu masanın üzerine bırakıp olduğum yerde zıplamaya başladığımda, Irmak da benimle birlikte zıplamaya başlamıştı ve çığlıklarıma o da eşlik ediyordu.

"Aç!" diye çığlık atarcasına emir verdiğinde, zıplamayı kesip sakinleşerek masanın üzerindeki telefonumu aldım ve derin bir nefes çektikten sonra cevapla tuşuna bastım.

"Kıvanç?" diye oldukça sakin bir şekilde konuştum

"Nehir!" Uzun zaman sonunda ilk kez onun sesini duyuş olmak beni epey mutlu ederken, adımı söylediğinden olsa gerek yine bir süreliğine donup kaldım ve cevap veremedim. "Orada mısın?" diye sorduğunda, bu sorusundan

önce bir şeyler söylediğini fakat ilgimin o söylediklerinde olmadığından ötürü orayı anlayamadığımı fark ettim.

"Evet, buradayım."

Sesimin olabildiğince sakin çıkması için çabalıyordum. Irmak nefesini tutmuş -gerçekten eliyle burnunu kapatarak tutmuştu- bir şekilde beni izlerken, Kıvanç'ın derinlerden bir nefes aldığını duydum.

"İki gün sonra buluşabilir miyiz?"

Kıvanç'ın benimle buluşmayı rica ederek sormuş olması beni şaşkına çevirirken, "İki gün sonra mı?" diye sordum.

Irmak'ın başını şiddetli bir şekilde yukarı ve aşağıya salladığını gördüğümde, dişlerimi göstererek sessizce güldüm.

"Tanıştığımız parkta?"

Kıvanç'ın söylediği o iki kelime, yüzümdeki sırıtışı silerken, ayaklarımın üzerinde daha fazla duramayacağımı düşünerek hemen yanımdaki çalışma masasına ait olan sandalyeye kuruldum.

"Tamam." dedim, derinden çıkan boğuk bir sesle.

"Öyleyse... 27 Ocak günü, saat ikide, tanıştığımız parkta bekleyeceğim seni."

Onu onaylamama izin vermeden aramayı sonlandırınca, kulağımda tuttuğum telefonumu yavaşça kucağıma koydum. Şaşkınlıktan ağzımın açık kalması bir yana, baktığım yerden bakışlarımı dahi alamazken, Irmak saniyede beş defa ne olduğunu soruyordu.

"Tanıştığımız yerde bitirmek istiyor." deyince, sormayı kesti Irmak ve hemen karşımdaki yatağının ayakucuna oturdu, bakışlarını da yere dikti.

Söyleyecek ne vardı ki bundan sonra? Ben bir daha asla dönmeyeceğimi henüz birkaç dakika önce Irmak'a söylememe rağmen, onun telefonunu büyük bir umutla açmıştım fakat o, her şeyi tanıştığımız yerde bitirmek istemişti. Tam olarak

bunu söylememiş olabilirdi evet ama tanıştığımız yerde buluşmak istiyor olmasının başka ne manası olabilirdi ki?

"Sanırım ağlayacağım."

Ruhsuz bir ses tonuyla söylediğim sözden hemen sonra, Irmak bakışlarını bana çevirip kaşlarını hafifçe yukarıya kaldırdı.

"Sakın." diye kesin ve net bir şekilde bana karşı çıktığında, dudaklarımı büktüm.

Onunla konuşmayalı epey uzun bir zaman olmuştu ve ben bu süre zarfında onsuz da yapabildiğimin farkına varmıştım. Benim en başından beri istediğim şey zaten buydu. Ona âşık olacaktım ve o hayatımdan çıkacaktı; ben de geceleri ailem yerine onu düşünüp aptal bir aşk acısı çekecektim... İstediğim şey en başından beri buyken, neden hâlâ zorluyordum ki? Onun bana zerre kadar değer vermemiş olması canımı acıtıyordu evet ama yapacak bir şey yoktu. Kıvanç, Hazel'a hâlâ âşıktı ve onun acısını da hâlâ yaşıyordu. Hazel'dan sonra kızlarla bedensel temas kurmuş olması, kalpsel temas da kuracağı anlamına gelmiyordu ve Kıvanç'ın önümüzdeki on yıl boyunca kalbini bir başka kıza açacağını da düşünmüyordum.

"Ozan gelir birazdan, değil mi?" diye sorup, burnumu çektikten sonra oturduğum yerden kalktım. "Ben artık gideyim, belki Deniz'le falan buluşurum."

Telefonumu cebime koyduğumda, Irmak da oturduğu yerden kalktı ve sağ kolumun dirseğini tuttu.

"Eğer istersen, buluşmayı iptal edebilir ve yanında kalabilirim."

Minnetle gülümsedim, bunu yapmasını çok isterdim ama onun mutlu olmasını çok daha fazla istiyordum.

"Hayır, gerek yok." Minnetle gülümsemeye devam ederken hafifçe başımı sallayarak söylemiştim bunu ve Irmak'ın

kuşkucu bakışlarına maruz kalmıştım. "Gerçekten." diye devam ettiğimde, hâlâ aynı bakışlarla bana baktığını fark edince, "Deniz'le buluşacağım ben." dedim ve uzanıp onu öptükten sonra odasından hızlıca ayrıldım.

En azından içimizden birinin mutlu olduğunu görmek istiyordum.

Irmakların evinden ayrıldıktan sonra boş caddede gezinmeye devam ederken, yalan söylemiş olmamak adına Deniz'le buluşmak için telefonumu cebimden çıkardım ve Deniz'i aradım.

"Güzelim!" diyerek aramayı cevaplandırdığında, selam vermeden direkt olarak konuya giriş yapmak için, "Buluşalım mı?" diye sordum.

"Girdap Kafe'deyim."

"Kiminle?" diye sorduğumda, bir süre sesini çıkarmadı. Kısa bir sessizlikten sonra ise "Cem'le." diyerek sorumu yanıtladı.

"Tamamdır, geliyorum." deyip telefonu kapattıktan sonra şoförüm Salim amcayı gelip beni alması için aradım.

On dakikalık bir bekleyişin ardından Salim amca tarif ettiğim yerde durduğunda, hızlı adımlarla ona doğru ilerledim ve arka koltuğun kapısını açıp koltuğa kuruldum.

"Girdap Kafe'ye." dediğimde, başını salladı ve otomobili sürmeye başladı.

Salim amcayla çok muhabbet etmezdik fakat ettiğimiz zaman bizimkinden daha güzel bir muhabbet olmazdı. Keyfim yerinde olmadığından, istemeden de olsa onu kırabilirim diye düşündüm ve muhabbet etmek adına hiçbir girişimde bulunmadım. On beş dakika sonra Girdap Kafe'nin önünde durduğumuzda ise sadece teşekkür ederek otomobilden indim.

Kafeye girdiğimde, Deniz'i ve onun hemen karşısında oturan Cem'i görünce, onlara doğru ilerlemeye başladım. Oturdukları masaya ulaştığımda, beni ilk fark eden Deniz oldu ve fark edince ayağa kalkıp iki yanağımdan da öptü. Deniz yerine otururken, aynı selamlaşmayı Cem'le de tekrarladık ve sonra boş olan sandalyeye oturdum.

"Moralin mi bozuk?" diye sordu Cem, belki de ilk kez ciddi bir şekilde soru sormuştu.

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra Deniz'e çevirdim bakışlarımı ve o da başını sallayarak elini kaldırdı. Aslında ona bir şey anlatmak istememiştim bakışlarımla ama o anlamıştı ve garsonu masamıza çağırırken, "Portakal suyu içsin hemen düzelir onun morali." demişti.

Portakal suyum geldiğinde, hiçbir şey söylemeden bardağı elime, pipeti de dişlerimin arasına alıp onu içmeye başladım. Ben, pipeti ısırıyor, portakal suyumla resmen oyun oynuyorken, ortamdaki sessizlikten sıkılmış olmalı ki "Geçenlerde İnci'yi gördüm." diyerek, sohbet etmemiz için konu açmıştı Deniz.

"O kızın bir anda verdiği kiloların sayısı, Batu'nun günlük çözdüğü soru sayısından daha fazla..."

Deniz yüzünü buruşturarak, "Verdiği kiloların sayısı nedir ya?" diye sorduğunda, Cem biraz önceki söylediği sözü düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesine büründü.

"İnci senin için değişti." Gözlerim Deniz'deyken, Deniz şaşkınlık içeren bakışlarını bana çevirdi. "Sırf sen onunla dalga geçiyorsun diye... Sırf değişirse ona âşık olursun diye değişti."

"Hadi canım!" diye hayretle soludu Cem, bakışlarımı ona çevirmeyerek Deniz'e bakmayı sürdürdüm.

"Ulan beni öttürseler de ben o kıza âşık olmam ki... Kim dedi ona git o kadar zahmete gir ve değiş diye?"

Deniz'in hafif sinirli, umursamaz ve alaycı konuşmasından sonra kalbime büyük bir suçluluk duygusu yerleşti.

"Biz." diye konuştuğumda, Deniz kaşlarını çattı. "Irmak ve ben." diye devam ettiğimde, Deniz gözlerini yumdu. Çenesi kasılıyordu ve bana bağırmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"İyi bok yediniz." diye gözlerini aralamadan hemen önce konuştuğunda, bakışlarımı ondan kaçırıp portakal suyu dolu bardağıma diktim.

"Sana ders vermek istedik." diye konuştuğumda, hatamı yeni yeni anlıyordum.

"Okulda zaten ders görüyoruz, niye bu kadar kastınız ki?" diye soran Cem'e, gerçekten ciddi anlamda bunu sorup sormadığını merak ederek dönüp baktım. Yüz ifadesindeki ciddiyeti gördüğümde, sorusuna cevap vermeyip tekrar portakal suyuma döndüm.

"Deniz, sen biraz şeysin... Uslanmayan ve yaramaz bir çocuk..." Nasıl anlatacağımı bilmediğimden, her cümlemin sonunda duraksıyordum. "Sadece İnci'yle değil, diğerleriyle de dalga geçiyor ve onları aşağılıyordun. Bu yanlış..." Bakışlarımı portakal suyumdan ayırıp, ona çevirdim. "Hiçbir şey sana bir insanla dalga geçme hakkını vermez."

Beni alkışlamaya başladığında, yüzümdeki tüm ciddiyet hâkimiyetini yitirdi ve yerini şaşkınlığa bıraktı. Beni ciddiyetle mi yoksa dalga geçmek için mi alkışlıyordu?

"Kardeşinizin arkasından iş çevirdiniz, bravo!" Evet, dalga geçmek için alkışlıyordu.

"Yanlış anla-"

"Boşuna nefesini harcama, ortada doğru veya yanlış anlaşılacak bir durum dahi yok. Ulan ebeveynlerini sevdiğimin kızları, benim ebeveynlerim bana çok mu terbiye verdi ki siz vermeye kalkıştınız?"

"İşte kardeşim, anlamadığın şey de bu, ebeveynlerin sana terbiye vermemiş diye onlar vermeye kalkışmışlar." diyen Cem'e karşılık, Deniz susmasını söyledi.

"Küçüklüğümden beri hep el üstünde tutulan şımarık bir çocuk oldum. Babamın sürekli kendisini ve beni övüp, diğerlerini aşağılayan bir ebeveyn olması beni bu şekilde yetiştirmesine yol açtı. Bana gelip yaptığımın yanlış olduğunu söyleseydiniz, kendimi düzeltmeye çalışırdım. Şu an bile İnci'nin tüm o hakaret ve hareketleri hak ettiğini düşünüyorum. O kız bana âşık değil arkadaş! O sırf popüler olduğum için peşimde dolaşan sümsük bir kız sadece ve siz Nehir!.." deyip işaret parmağını bana yöneltti.

"Beni gerçekten çok hayal kırıklığına uğrattınız. Mükemmel biri değilim, terbiye yoksunu biri de olabilirim fakat benim arkamdan iş çevirmeyecektiniz."

Ayağa kalkıp ceketini elinde aldıktan sonra kafeden çıkmak için adım attığında, arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım.

"Terbiye hakkında bir şey dedim mi ben?" diye sorduğumda, Cem başını iki yanında sallayıp, "Yarası varmış ki gocunmuş." dedi.

Onun İnci'ye ettiği hakaret ve yaptığı hareketler yanlıştı, bizim de İnci'yi sırf Deniz'e ders verebilmek adına değiştirmeye çalışmamız yanlıştı fakat ben sonucunun asla böyle olacağını düşünmemiştim ki...

Cem de oturduğu yerden kalkıp, sırtımı sıvazlamadan hemen önce, "Ben onu sakinleştiririm, sen üzülme." dedi ve sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Masanın üzerine bir ellilik bıraktıktan sonra ben de ruhsuz bir şekilde kafeden ayrıldım ve kafenin önünde beni bekleyen otomobile yöneldim. Otomobile bindiğimde, eve gitmek istediğimi söyledikten hemen sonra telefonumu cebimden çıkardım ve Batu'yu aradım.

"Efendim?" diyerek telefonu açtığında, "Batuş!" diyerek söze başladım. "Deniz bana küstü."

Batu daha fazla bir şey söylememe imkân tanımadan, "Tamam, ben hallederim." dedi ve aramayı sonlandırdı. Ya benim arkadaşlarım çok zekiydiler ve olayları hemen kavrayabiliyorlardı ya da ben çok aptaldım ve olayları çok geç kavrayabiliyordum.

O günü, Deniz'e gerçekleri anlattığımdan ötürü pişmanlık duyarak ve zihnime, Kıvanç'la sadece iki gün sonra görüşmeyi keseceğimiz gerçeğini sokmamaya çalışarak geçirdim. Ertesi gün öğle saatlerinde uyandım ve telefonumda herhangi bir aramanın olup olmadığına baktıktan sonra aşağı kata kahvaltıya indim. Mutfağa girdiğimde, Ecrin teyzenin domates doğradığını gördüm. Ona annem veya babamı sormak istesem de o an nedense onları hiç umursamadım ve direkt olarak mutfağın kapısından bahçeye çıktım.

Üzerimde pijama takımım vardı ve cebimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde, büyük salıncağa kurulup cebimden telefonumu çıkardım. Telefonu çıkardıktan sonra ekranda Deniz'in adını görünce, büyük bir sevinçle aramayı cevapladım ve ayaklarımı uzattım.

"Nehir!"

Yutkunup, "Deniz?" diye sorarcasına konuştuğumda, derin bir nefes aldığını duydum.

"Ben sizinle daha fazla arkadaşlık yapmak istemiyorum."

Deniz'in sözlerinin ardından gözlerim irice açılırken, dudaklarım da genişçe aralanmıştı. Ayakta olsaydım daha fazla ayaklarımın üzerinde duramayıp düşebilirdim fakat neyse ki uzanıyordum da düşmek gibi bir ihtimalim yoktu.

"Şaka lan şaka." diye hızlıca konuştuğunda, ruhum büyük bir sevinçle ferahladı.

"Salak mısın sen?" diye ciddi bir şekilde sordum.

"Korkudan bayıldın sandım." deyip kahkaha attı. "Neyse, ben özür dileyecektim senden... Dün öyle bir atışma yaşamamıza gerek yoktu, eğer kalbini kırdıysam, çok özür dilerim."

Onun büyük egosunun ve dalgacı kişiliğinin altında özür dileyebilen bir insanın yattığından bile bihaberdim çünkü Deniz'le ilk defa tartışmıştık ve benden ilk kez özür diliyordu.

"Önemi yok, hak etmiştim ve asıl ben özür dilerim arkandan iş çevirdiğim için... Umarım Irmak'a da kızmamışsındır ve bu saatten sonra da kızmazsın."

"Dün sinirlenip, onu aramış ve ağzıma geleni saydırmış olabilirim ama Irmak'ı biliyorsun, beni umursamayıp o da ağzına geleni saydırdıktan sonra suratıma kapattı telefonu."

Dişlerimi göstererek güldüm. Irmak'ın bu umursamaz tavrı bazen çok hoşuma gidiyordu.

"İnci'yle ne yapacaksın?" diye sorduğumda, derin bir nefes aldı tekrar. "Onu daha sonra detaylı olarak konuşur ve hallederiz. Şimdi kapatmam lazım." dediğinde, onu onayladım ve aramayı sonlandırdım.

Telefonu cebime koydum ve gözlerimi kapattım. Kafam allak bullak olmuştu. Kıvanç'la yarın kesin olarak görüşmeyi kesecektik. Evet, her seferinde kesin olduğunu sansam da ilaki bir şey çıkmıştı ve biz tekrar görüşmeye devam etmiştik ama bu sefer bir şeyin çıkacağını sanmıyordum. Umut yoktu; ben artık mavi olduğumu bile düşünmüyordum. Çok ağır konuşmuştu ve bende artık solucanlık yapabilecek güç kalmamıştı.

Kıvanç'la tam olarak dört aydır tanışıyorduk ve bu dört ay içerisinde onlarca ortak anımız olmuştu. Birçok kez tartışıp kavga etsek de çoğu zaman onun yanında mutlu ve huzurluydum. Eğer benim okuluma transfer olmamış olsaydı aramızdan sonra işler benim için daha kolay olabilirdi. Yarın yarıyıl tatilinin ilk günü, bizimse tadilat sebebiyle verilen

tatilin yirmi altıncı günüydü. Yarıyıl tatilinden sonra başlayacak olan okulumuzda maalesef ki istemeden de olsa onu görecektim. Onu görmek beni mutlu mu edecekti yoksa acıma acı katıp mutsuz mu edecekti, hiç bilmiyordum.

Ebeveynlerimle olan sorunlarımı halletmiş sayılmazdım, bana karşı neden bu kadar ilgisiz olduklarını da hâlâ bilmiyordum. Çocukluğumdan beri yıllardır işi bahane ederek bana karşı ilgisiz ebeveyn rolünü oynamışlardı ve 27 Aralık'ta, bana vakit ayırmaları gerektiğini hatırlayıp benimle güzel bir gün geçirmişlerdi. O günden sonra kim olsa eskisi gibi olmayıp, en azından eskisinden daha az ilgisiz davranırdı fakat benim ebeveynlerim yine eski hallerine dönmüştü. Eğer eski hallerine dönmeseydiler, anneme tüm bu olanları anlatıp, ondan nasihat isteyebilirdim.

Hafifçe gözlerimi araladım.

O gün, o sahil kenarında yanımda oturan teyzeyle tekrar konuşmak istiyordum. Onu bulmam neredeyse imkânsızdı fakat ona teşekkür etmek istiyordum çünkü an itibariyle iki şeyi fark etmiştim. Birincisi, artık ebeveynlerimi fazla umursamıyor ve üzülmüyordum; ikincisi ise aşk gerçekten birçok şeye ilaç olabiliyordu.

Kıvanç'ın bana hiç farkında olmadan çok yardımı olmuştu ve ben de bu yolda ona yardımcı olabilmek adına birçok şey yapmıştım. Batuhan henüz birkaç gün önce bana Kıvanç'ı güldürebildiğim için teşekkür etmişken, Kıvanç'ın biraz olsun eski Kıvanç'a dönüştüğünü de söylemişti. Hazel'ın ölümünden sonra aldığı gardını yavaş yavaş indiriyordu. Gardını tamamen indirdikten sonra Hazel'ın dönüştürdüğü o kötü çocuk mu yoksa Batuhan'ın kardeşi olan o iyi çocuk mu olurdu, hiç bilmiyordum.

"Nehir!"

Ecrin teyzenin bağırışını duyduğumda, uzandığım yerden doğruldum ve ona baktım. "Arkadaşın geldi." dediğinde,

kimden bahsettiğini anlamamış olsam da bahçeye davet etmesini istedim. Başını sallayıp mutfağa girmesinden çok kısa bir süre sonra bahçeye Ushan'ın gelmesiyle şaşkınca oturduğum salıncaktan ayaklandım.

"Selam!" deyip bana doğru ilerlediğinde, hâlâ ondan korktuğumun farkına vardım. Her an bıçak çıkarıp, o günkü bakışlarını bana yönelteceğini sanarak temkinli davranıyordum. "İki arkadaş gibi... Konuşabilir miyiz?" diye duraksayarak söze başladığında, temkinli davranmayı bıraktım ve sonra salıncağıma oturmasını söyledim.

Ushan dengesiz ve sinirlendiğinde gereksiz derecede büyük tepkiler veren, Bordo'da boğazıma bıçak dayamış olan biri olsa da yangından bizi kurtaran kişi oydu ve ben onun içinde iyi bir çocuğun yattığını biliyordum. Ushan'ın da aynı benim gibi aşktan yana acısı vardı ve bu yüzden birbirimizi iyi anladığımızı düşünüyordum.

"Bugün Hazel'ın ölüm yıl dönümü..."

"Bana ne!" diye bağırıp, etrafı dağıtmak istesem de yapamadım ve sadece suratındaki hüzünlü gülümsemeye bakmaya devam ettim.

"Kıvanç bugün tüm gün onun yanında olacaktır." dediğinde, ilk başta Hazel'ın nerede olduğunu düşündüm, sonrasında ölü olan bir kızın yanında olması için Kıvanç'ın da ölmesi gerektiğini düşünüp, öleceğini sanarak dehşete kapıldım. Neyse ki sonrasında bana acıyan zihnim mantıklı düşünüverdi de Kıvanç'ın bugün tüm gün mezarlıkta olacağını anlayabildim. "Eğer onu ararsan açmayacaktır, açsa bile... Sert konuşup seni üzebilir, bu yüzden... Bugün onu arama, olur mu?"

Kaşlarımı çattım. Benim üzülmemi istemediğinden, böylesine geniş çaplı bir açıklama yaptığını anlamış olmam beni yine kuşkulandırmıştı.

"Âşık mısın sen bana?" diye pat diye, yine daha önce-lerde olduğu gibi zihnimde tartıp biçmeden sorduğumda, Ushan gözlerini hafifçe büyüttü.

"Hayır ama ne alakası var şimdi?" diyerek gevelevince, başımı sol omzuma doğru yatırdım.

"Hoşlanıyor musun sen benden?" diye yine aynı şekilde sorduğumda, yapmacık olduğundan emin olduğum bir öksürük krizine girdi. Sırtına vurup, "Helal, helal." dedikten sonra cevabını beklediğimi gösteren bakışlarımı ona diktim.

"Aşk yok ama hoşlanma belki..."

Başımı onaylamazcasına iki yana salladım.

"Sen Ezgi'ye âşık değil miydin?" diye hesap sorarcasına konuştuğumda, tekrar öksürük krizine girdi ve hemen ardından bakışlarını bahçeye masayı kuran Ecrin teyzeye çevirdi. "Cevap ver bana, yalan mıydı?" diye sorduğumda, bakışlarını anında bana çevirdi.

"Hayır, yalan değildi!" diye ani bir çıkış yapmış olması beni daha da kuşkulandırırken, tek kaşımı hafifçe havaya kaldırdım. "Bak... Ben Ezgi'ye hâlâ âşığım ama benim o ve onun aşkından yana umudum yok. Kalbimi başka aşklara açmayıp da ne yapmalıyım? Kalbimi ömrüm boyunca sadece ona mı ait bırakmalıyım?"

"Umudun... Hiç mi yok?"

"Hayır." dedi kesin ve net bir şekilde. "Ezgi bir daha asla dönmeyecek, bu yüzden ben... Ben artık karşılık alabileceğim bir aşk yaşamak istiyorum."

"Benden karşılık alabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, iki kaşım da havadaydı. "Kıvanç'a âşık olduğumu göremiyor musun?"

Ah, doğru... Kıvanç bile ona olan aşkıma inanmamışken bunu başkalarından beklemek saçmalıktı.

"O senin aşkına hiçbir zaman senin beklediğin gibi karşılık vermeyecek!" diye öfkeyle soluduğunda, bakışlarımı ondan kaçırdım.

Aşkıma karşılık beklediğimi neden düşünüyordu ki? Kıvanç'ın bana âşık olması imkânsızdı. Hâlâ ölen sevgilisinin acısını yaşayan biri nasıl olur da bir başkasına âşık olabilirdi ki?

"Ezgi'ye âşıkken, nasıl Hazel'dan ve sonra da benden hoşlanabildin?"

... çünkü eğer bu şey mümkünse, Kıvanç da bana âşık olabilirdi. Bir kalp birden fazla kişiye karşı bir şeyler hissedebilir miydi yoksa sadece biri gerçek olup diğerleri bir yanılgıdan mı ibaret olurdu?

"Ezgi'ye âşığım, hiç umudum yok ama on yıl sonra da gelse her şeyimi bırakıp kendimi ona adarım. Ezgi'yi unutabilmek için Hazel'ın etrafında dolanıyordum ve istemsizce ondan hoşlandım. Sen de... Çok iyi bir kızsın. Neşelisin, umutlusun, onca acıya rağmen ayakta durabiliyorsun ve artık beni senden başka kimse kurtaramaz."

"Nasıl yani?" diye şaşkınca soludum.

"Hapisten çıktıktan sonra seninle tanıştım ve o günden beri ben doğru düzgün kavga dahi etmedim."

"Hapis mi?" diye sorduğumda, gözlerimi irice büyütmüştüm. Ushan Yazgı hapse mi girmişti? Bundan henüz şimdi haberim oluyordu ve doğal olarak epey şaşkındım.

"Bir adamın dilini kestikten sonra hapse girdim." diye utana sıkıla söylediğinde, hiç değilse umursamazca söyleyemiyor olduğunu düşünerek az da olsa rahatladım. Pişkin bir şekilde bunu dillendirseydi eğer daha çok korkmama sebep olabilirdi. "Babamın ödediği paralar sebebiyle geçen ekim ayında hapisten çıkabildim."

"O günden sonra, bir daha hiç kimsenin dilini kesmedin mi?" diye sorduğumda, sanki başka bir konudan konuşuyormuşuz gibi rahatça konuşuyor olduğumuzu fark ettim.

"Hayır... Dedim ya, ben o günden sonra pek az kavgaya karıştım."

"Neden?" diye sordum, sebebini epey merak etmiştim.

"Seninle tanıştım. Hayatımı değiştirmesini beklediğim o kız değilsin fakat değişmeme sebep olan o kızsın."

Söylediği son cümlenin benim açımdan iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremediğim sırada devam etti.

"Benim Ezgi'den yana umudum yok fakat senden yana umudum var. Bekleyeceğim. Kıvanç'ın seni sadece üzeceğini ve hiçbir zaman aşkına karşılık vermeyeceğini anladığın gün bana geleceksin."

"Ushan-"

"Kızmayacağım sana... O gün de bir başka gün de olsa sana hiç kızmayacağım çünkü sen şu an gerçekleri görmüyorsun." Konuşmama izin vermeyeceğini bildiğimden sustum ve devam etmesini bekledim. "Siyah bir umut da olsa benimki, bir zamanlar nasıl Ezgi'nin geri dönmesini beklemişsem, senin de bana gelmeni bekleyeceğim."

"Yemek hazır!"

Ecrin teyzenin bağırışından sonra, felaket dram kokan konuşmamızı sonlandırdık ve masaya geçtik.

O gün saatlerce Ushan'ın söylediklerini ve Kıvanç'la son dört aydır yaşadıklarımızı düşündüm. Hiçbir şekilde bir çıkış noktası yakalayamadığımda, her şeyi boş verip, ertesi gün Kıvanç'la olan buluşmamızdan sonra düşünmeye karar vererek yatağıma geçtim ve uyumak için gözlerimi kapattım.

--

Ertesi gün, gözlerimi günün ilk ışıklarına açtığımda içimde büyük bir hüzün vardı. Bitecekti ve ben bunu bile

bile o parka gidecektim. Yatağımda doğrulurken esnedim. Tavanıma bakarak ondan medet umdum. İnsanın bir diğer yakın arkadaşı tavan olmayıversin, işler gerçekten güçleşiyordu çünkü tavanım benim yardım çağrımı almıyordu bile.

Irmak ve Ozan'ın ilişkisi tıkırında ilerlediğinden, Irmak'a bugünden hiç bahsetmemiştim. Batu'nun da aşktan yana benden kalır yanı olmadığından ve Cem'le tanışalı bir ay olmuşken, hâlâ birbirimizi tam olarak tanımadığımızdan, onlara da bugünden hiç bahsetmemiştim. Deniz'e bahsedebilirdim fakat onun bu konuyu dalgaya alacağından emin olduğum için bahsetmek istemiyordum. Yardım edilesi bir durumum dahi ortada yokken, tavanım şöyle dursun, arkadaşlarıma da bugünden bahsetmemeliydim.

Dört ay önce, tüm bu şeyleri planlamıştım. Anlaşmanın kurallarına uymamıştık, vurdulu kırdılı da olsa tam dört ay geçirmiştik ve artık sonu gelmişti. Daha fazla düşünmenin veya çıkış yolu bulabilmek adına çabalamanın manası yoktu.

Başımı iki yana salladım ve yatağımdan hızlıca kalkıp komodinim üzerindeki telefonumu elime aldım. Ne bir cevapsız çağrı ne de bir mesajın olmadığını gördüğümde, saatin ona geldiğini de görmüştüm. Telefonu tekrar yerine bıraktıktan sonra, mavi kapımı aralayıp banyoma yöneldim. Banyoma girdiğimde, üzerimdekilerden kurtulup, duşakabinin içine girdim ve suyu ayarladıktan sonra fıskiyeyi yerine taktım. Düşünmemin manası yoktu. Hindistan cevizli şampuanımdan elime fındık büyüklüğünde döktükten sonra uçlarından başlayarak saçlarımı köpüklemeye başladım. Daha fazla üstelememin de manası yoktu. Aldığım duş sırasında, sürekli kendimi bu konuda tembihledim ve Kıvanç'ın sözlerinin zihnimde yankılanmasına engel oldum.

Duştan çıktıktan sonra bornozuma sarılıp kıyafet odama gittim. Uzun bir süre, ne giymek istediğime karar veremedim; verebildiğim zamansa şortlarımın olduğu bölmeyi açtım

ve kısa, siyah kot şortumu çıkardım. Siyah iç çamaşırlarımı giyindikten hemen sonra, siyah kot şortumu üzerime geçirdim ve onun üzerine mavi bir tişört aradım.

Siyah ile mavi... Kıvanç ile Nehir...

Üzerinde küçük bir bulutun olduğu, mavi, salaş tişörtümü elime aldıktan sonra üzerime geçirdim ve tekrar banyomun yolunu tuttum. Saçlarımı kurulayıp taradıktan sonra, salaş bir örgü yaptım ve örgüyü sol omzuma doğru attım.

Ayakkabı dolabımdan siyah spor ayakkabılarımı aldıktan sonra onları ayağıma taktım ve odama döndüm. Son anda hatırlayarak parfüm sıktım ve komodinin üzerindeki telefonumu alıp, koşar adımlarla odamdan ayrıldım. Basamakları koşar adımlarla inerken, mutfağın girişinde dikilen annemi görünce durdum ve ona selam vermek istedim.

"Nereye gidiyorsun?"

Annemin sorduğu sorudan sonra, dudaklarım şaşkınca aralandı. Annem ilk kez, bana nereye gittiğimi sormuştu ve bu şaşırılmayacak cinsten bir olay değildi.

"Kıvanç'ın yanına." diye şaşkınca cevap verdiğimde, başını hafifçe salladı.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sorduğunda, kaşlarımı çattım. Neydi bu şimdi? Yeni bir aile günü falan mıydı?

"Yapmadım."

Mutfağa geçmemi söylediğinde, itiraz etmeden onun peşine takıldım ve masaya geçtik. Kurulu olan kahvaltı masasına şöyle bir göz attıktan sonra, Ecrin teyzeden bana çay doldurmasını istedim. Ecrin teyze bana çay doldururken, annemle yıllar sonrasında ilk kez kahvaltı masasında beraber oturduğumuzun farkına vardım.

"Kıvanç'ın yanına neden gidiyorsun?"

Annemin başına kesinlikle bir şey düşmüş olmalıydı ve de asıl benliğini unutmuş olmalıydı. Endişeye kapılarak

annemin sağını solunu kontrol ettim, herhangi bir yarası olup olmadığından emin olduktan sonra, Ecrin teyzenin bana doğru uzattığı çay bardağını altından tutarak aldım.

"Hiç, öylesine, yani, bilmem ki..."

Gevelememden sonra, annemin hafifçe gülümsediğini görünce, neredeyse önümdeki çay bardağının içine kafamı sokacaktım. Heyecanlanınca veya şaşırınca benden bu tür şeyler beklenirdi ve bence bunu başarabilirdim.

"İhtiyacın olan bir şey veya bir sorunun var mı?"

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sorarak bütün ilgi alakamı kahvaltı masasından çekip anneme çevirdim.

Yüzünde tek bir mimik oynamazken, bana bakmayı sürdürdü ve sonrasında hafifçe gülümsedi.

"... çünkü ben senin annenim." dediğinde, kahkaha atmak üzereydim.

"Aile günümüzün üzerinden tam bir ay geçti ve sen son bir aydır ikinci defa benimle konuşuyorsun." diyerek, gerçeği ona fark ettirmeye çalıştım ve hemen ardından gülerek, "Nasıl bir annelik bu?" diye sordum.

"Mutsuz musun?"

Annemin ciddiyetle sorduğu sorudan sonra yüzümdeki gülümsemeyi bırakıp, bakışlarımı Ecrin teyzeye çevirdim. Mutfakta üçümüzden başka kimse yoktu, Ecrin teyze yanımda olduğunu kanıtlamak istercesine mutfakta bulunmaya ve bana bakmaya devam ediyordu.

"Mutsuzum ama çok şükür umutsuz değilim." dedikten hemen sonra bakışlarımı yeniden anneme çevirmiştim.

"Neden mutsuzsun?" diye sorduğunda, gözlerimi devirdim. Bu konuşmayı bir ay önce yapmış ve hiçbir sonuca varamamıştık, neden bu konuşmayı tekrarlıyorduk ki?

"Kahvaltı yapmayacak mıyız?" diye sorduğumda, başını salladı ve beraber kahvaltı yapmaya başladık.

Annem ve babam da aynı Kıvanç gibi dengesizdi. Kıvanç'ın her zaman dengesiz bir çocuk olduğunu söylerdim fakat annem ve babamın da ondan geriye kalır bir yanı yoktu.

Hızlıca yaptığımız kahvaltının sonrasında, saatin 13.03 olduğunu görünce, Salim amcayla beraber alelacele evden ayrılmıştık. Benim son sorumdan sonra annemle tek kelime dahi etmemiştik ve garip olan şuydu ki annem umurumda değildi. Henüz dört ay önce annem veya babamın sevgisi olmadan mutlu olamayacağımı veya onlar olmazsa yaşayamayacağımı falan düşünüyordum fakat artık gerçeğin farkına varmıştım.

Annem veya babam olmadan da pekâlâ kendi ayaklarımın üzerinde durarak mutlu bir şekilde yaşayabilirdim. Ne onların sevgisine, ilgisine ne de onlara ihtiyacım vardı. Her çocuk kendisini çok seven ve kendisine çok fazla ilgi gösteren bir anne ile baba isterdi, bunu henüz dört ay öncesine kadar ben de çok istiyordum, hatta ben istemekle kalmayıp, bunun gerçek olması için milyon tane saçma davranışta bulunmuştum fakat artık gerçekler önümdeydi ve inkâr etmeme gerek yoktu. Beni çok seven ve bana çok fazla ilgi gösteren bir anne veya babaya ihtiyacım yoktu. Bunun farkına varmamı, Kıvanç'a olan aşkım sağlamış olsa da aynı şey onun için de geçerliydi. Benim, Kıvanç'ın da bana değer vermesine veya âşık olmasına ihtiyacım yoktu. Ona âşıktım ve benim zaten en başından beri istediğim, on yedi yıldır bulunduğum bu dünyada artık âşık bir kız olarak yaşamaktı. Arkadaşlarıma gelirsek... Geceleyin yalnız kaldığımda ve gözlerimi tavana dikip tavanımla dertleştiğimde, onlara da ihtiyacım olmadığını anlamıştım. Aslına bakılırsa, bu dünyada kimsenin kimseye ihtiyacı yoktu.

İki yıl öncesine kadar kitaplarla değil de internetle yaşayan bir kızdım. Neredeyse tüm sosyal ağlarda hesabım vardı ve gerçekten o zamanlar hepsinde çok aktiftim. Kitaplarla

işim yoktu ve hayatım okul ile sosyal medya üzerine kuruluydu. Yine bir gün amaçsızca gecenin ikisinde internette dolaşırken, bir sayfaya denk gelmiştim. Sayfadaki paylaşımlar, mutsuz olmayan birini dahi mutsuz edebilecek kadar karamsar ve depresifti. Hesabın sahibinin son paylaştığı fotoğrafı açıp açıklamasını okuduğumda, kaşlarımı çatmadan edememiştim.

"Hadi, tam olarak şimdi, hepiniz, bu fotoğrafın altına acılarınızı yazın."

Açıklamanın ardından, fotoğrafın yorum kısmını açmıştım ve gözlerimi irileştirmeden edememiştim çünkü sandığımın aksine, fotoğrafı beğenen yüzlerce kişi sadece beğenmekle kalmayıp, acısını, hiç tanımadığı yüzlerce insana açık paylaşmıştı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve tuş kilidini açtıktan sonra notlar kısmına girdim. O gün o yorumları okuduktan sonra, hiç üşenmeden her birini telefonuma not almıştım ve o notlar telefonumda hâlâ bulunuyordu.

"Çirkinim."

"Şişmanım."

"Bir annem yok."

"Bir babam yok."

"Bir ailem yok."

"Babam bana şiddet uyguluyor."

"Ablam hiç olmadığı biri gibi davranıyor ve ben ona yardım etmek istediğimde bana kızıp bağırıyor."

"Abimle sürekli kavga ediyoruz, her şeyime karışıyor ve bana vuruyor."

"Küçük kardeşim doğduğundan beri ailem beni önemsemiyor."

"Hoşlandığım çocuk en yakın arkadaşımdan hoşlanıyor."

"Kuzenimle aynı kıza âşığız."

"Dört yıldır âşık olduğum çocuk bana çirkin olduğumu söyledi."

"Arkadaşıma üç yıldır âşık olduğum çocuğu anlattım, o çocuğun bana bakmayacağını söyleyip benimle dalga geçti ve o çocuğa âşık olduğumu tüm sınıfa söyledi."

"Kocaman gözlüklerim var ve onları takmak zorundayım."

"Üç yıldır diş tellerim var ve onlardan beni çirkin gösterdikleri için nefret ediyorum."

"Çillerim var ve onlardan nefret ediyorum."

"Kaşlarım çok kalın ve annem onları aldırmama izin vermiyor, annemden nefret ediyorum."

"Çok zayıfım, bir türlü kilo alamıyorum, bu yüzden hep alay konusu oluyorum."

"Eş cinsel olduğum için okulumda dışlanıyorum."

"Babam alkolik bir adam ve annemi dövüyor. Ondan nefret ediyorum."

"Ailem, arkadaşlarımla dışarıya çıkmama izin vermiyor ve her şeyime karışıyorlar. İkisinden de nefret ediyorum."

"Annem ve babam sürekli kavga ediyor."

"Babam annemi aldatıyor."

"İnsanlar tarafından, 'Alkoliğin kızı!' diye çağrılmaktan nefret ediyorum."

"Derslerim çok kötü ve ne kadar çalışırsam çalışayım bir türlü başarılı olamıyorum."

"En yakın arkadaşım, beni sevgilisine tercih etti."

"Bu sene üniversite sınavına gireceğim ve ailemin yüzünü kara çıkarmaktan çok korkuyorum."

"Çok yalnızım, derdimi anlatacak tek bir arkadaşım dahi yok."

"Ailemin maddi durumu kötü ve bu yüzden hep rezil oluyorum."

"Sebebi yok, ölmek istiyorum."

"İki yıl önce bir trafik kazası geçirdim ve bu yüzden bir sene okula gidemedim."

"Annem, öz babamı görmeme izin vermiyor."

"Çok sevdiğim biri benim yüzümden öldü, kendimden nefret ediyorum."

"Ailem dâhil herkes bir hırsız olduğuma inanıyor, herkesin bana hırsızmışım gibi davranmasından bıktım. Ben bir şey çalmadım!"

"Hayatım dans üzerine kuruluydu. Geçen ay bir trafik kazası geçirdim, artık belimden aşağısını hissedemiyorum ve tahmin edileceği üzerine bir daha asla dans edemeyeceğim."

"Bir sevgilim var, çok seviyorum. İlişkimizin birkaç ayı gayet iyiydi fakat artık benimle pek konuşmuyor. Ne olduğuna anlam veremiyorum."

"Sevgilim beni terk etti, onsuz yapabileceğimi sanmıyorum. Kendimi öldürmek istiyorum."

"İnsanlar çok fazla ön yargılı ve ben hepsinden nefret ediyorum."

"Babam okumamı istemiyor, henüz on beş yaşımdayım ve sanırım birkaç yıl sonra beni hiç tanımadığım bir adamla evlendirecek."

"Şu zaman kadar kime karşı ne hissettiysem, karşılığını alamadım. Hiçbir zaman sevdiğim gibi sevilmedim."

"Hiçbir şey hissedemiyorum, artık acı bile yok."

"Acım derin, acım anlatamayacağım kadar büyük..."

"İki aylık bebeğimi kaybettim, benim en büyük acım budur."

O fotoğrafın altında, bunlara benzeyen yüzlerce yorum daha vardı. İnsan tuhaftı. En azından bir kişinin sevgisine, ilgisine veya varlığına ihtiyacı olduğunu düşünürdü. Bu hayatta kimsenin kendinden başka hiç kimseye ihtiyacı yoktu; aile kavramı bile sembolik bir şeyken, nasıl olabilirdi ki? İnsan, asırlardır ruhen de kalben de sevgiye ve ilgiye açtı, açlığını gidermek için de milyonlarca bedenle buluşurdu. Çoğu zaman buluştuğu o bedenler ona hayal kırıklığı yaşatsa da insan aradığı sevginin ve ilginin hiçbir zaman peşine düşmekten vazgeçmemişti.

Bu dünyada adil olan sadece iki şey vardı. Birincisi, herkesin bir gün ölecek olmasıyken; ikincisi, herkesin bir acıya sahip olmasıydı.

Bu dünyada herkesin bir acısı vardı, nasıl veya ne olduğu önemli değildi. Herkesin acısı kendisine göre küçük ya da büyüktü, kimsenin bir başkasının acısıyla dalga geçmek gibi de bir hakkı yoktu. Birinin acısını dindirebilmek amacıyla bir başkasının acısını örnek verip, "Beterin beteri var!" demek de anlamsız ve saçmaydı çünkü biz ne dersek diyelim, o kişinin acısı dinmeyecekti. Acıyı ne dindirirdi bilmiyordum fakat umudun ve zamanın bu yolda katkısı olduğundan neredeyse emindim.

Ben o gün bu yorumları okuduktan sonra tüm sosyal ağ hesaplarımı kapatmıştım ve o yorumları düşünerek birkaç gecemi harap etmiştim. Sonrasında, kendimi müzik ve kitapla tanıştırmıştım. İnsanlara bir şeyleri anlatmak ya da onlara gerçekleri göstermek zor olduğundan, hiç o tarz şeylere girişmemiştim ve kendi kabuğuma çekilmiştim. Sosyal medyada geçirdiğim onca zamana acıyıp, ruhumu müzikle temizleyip, kitapla beslemeye başlamıştım.

Henüz birkaç gün öncesine kadar ben de en azından bir kişinin sevgisine veya ilgisine muhtaç olduğumu düşünüyordum fakat şimdi hayır, kesinlikle öyle düşünmüyordum.

Artık anlamıştım. Ailem, arkadaşlarım veya aşkım olmadan da pekálá yaşayabiliyordum. Nasıl yaşıyor olduğum önemli değildi; önemli olan, yaşayamayacağımı sanmama rağmen pekálá da yaşıyor olmamdı. Artık ne ailemin ne arkadaşlarımın ne de aşkımın ilgisi veya sevgisi için umutla çırpınacaktım çünkü artık onların ilgisi veya sevgisi olmadan da yaşayabileceğimi biliyordum.

Otomobil durduğunda, Salim amcaya teşekkür edip hem beklememesini söyleyerek otomobilden indim. Cebimdeki telefonu çıkartıp, saatin 13.34 olduğunu görünce, yavaş adımlarla parkın girişine doğru ilerlemeye başladım. Kıvanç'ın gelmesine –eğer dakik davranırsa– henüz yirmi altı dakika vardı ve bu da demek oluyordu ki ben yirmi altı dakika daha düşüncelerimle boğuşacaktım. O an, uzun zamandır kitap okumadığım aklıma gelince, suçluluk hissiyle dolup taştım fakat hemen ardından, Kıvanç'la olan tüm ilişkimi bitirdikten sonra evime dönerken bir kitapçıya uğrayıp veni çıkan tüm kitapları almaya karar vererek, bu suçluluk hissinden biraz da olsa arınabildim.

Şu an, Kıvanç'ı gördüğüm ilk gün onun oturduğu ve sonraki günlerde ne zaman onu görmeye gelsem birlikte oturduğumuz banka oturmak yerine, benim onu gördüğüm ilk gündeki oturduğum banka geçtim. Bacaklarımı kendime doğru çekip, kollarımla onları sardım ve ileri–geri sallanmaya başladım. Kıvanç gelene kadar o şekilde sallanmak istesem de bir süre sonra hücum eder gibi parka giren çocuk topluluğu beni korkuttu ve normal bir şekilde oturmamı sağladı. Kaydırağa doğru koşan, sarı ve hüle hüle saçları olan küçük kız çocuğu sevinçle kahkaha attığında, neye kahkaha attığını merak ederek onu seyretmeye başladım.

"Anne, kaydırak!" diye bağırdığında, parka geldiği ve kaydıraktan kayacağı için sevinçle kahkaha attığını anladım. Bu da gözlerimi devirmeme sebep oldu.

Küçük bir parka gelip, basit bir kaydıraktan kayacak olması bile onu böylesine mutlu ederken, biraz sonra onu kendime benzettim ve biraz önceki göz devirmemden dolayı utandım çünkü ben de sakız çiğnerken bile onun kadar mutlu olabilen bir kızdım. Nasıl ki kimsenin acısını küçümsemek gibi bir hakkımız yoktuysa, kimsenin mutluluğunu küçümsemek gibi de bir hakkımız yoktu.

"Anne, beni sallar mısın?"

Sesin sahibi olan oğlan çocuğa döndüğümde, turuncumsu uzun saçlara ve tombul yanaklara sahip olduğunu gördüm. Annesi, çocuğunun isteğini kabul ettikten sonra onu kucağına aldı. Çocuğunu salıncağa bindirip onu sallamaya başladığında, bir an ben de o salıncakta sallanmak istedim; hatta ayağı kalkıp onların yanına gittikten sonra, çocukla ölümüne laf dalaşına girip, onu salıncaktan kaldırmayı ve kendim sallanmayı düşündüm fakat hemen sonra bundan vazgeçtim. Hayır, dâhiyane planımı uygulamaktan vazgeçme nedenim, utandığımdan veya çocuğun sevincini yarıda kesmek istememden değildi. Annesi, sağlamlığını kontrol etmediği salıncağa çocuğunu bindirince, salıncağın zinciri kopmuştu ve çocuk yere düşmüştü. Zinciri kopan bir salıncağa binemeyeceğim için, son anda ayağa kalkıp onların yanına gitmekten vazgeçmiştim.

Çocuk, parkı inleten bir çığlık atıp ardından ağlamaya başladığında, ilk başta içim burkulsa da sonrasında canı acımadığı halde zevkine ağladığını fark edip sinirlendim. Annesi, çocuğunu yerden kaldırıp onu kucağına aldıktan sonra apar topar parktan çıkarırken, "Çocuklar, size bir bilmecem var!" diye bir kız çocuğunun seslenişini duyduğumda, üzerime alındım ve sesin sahibini aradım. Biraz önce kaydıraktan kayacağı için sevinç kahkahaları atan kız çocuğu, kaydırağın en tepesine çıkmış ve de ellerini havaya kaldırmıştı.

"Üstünde binbir tane var." deyip ellerini havada salladı. "Bu ne? Bu ne?" diye gözlerini kocaman açarak sorduğunda, ben de gözlerimi şaşkınlıkla kocaman açtım.

Kendimi parkın ortasına atıp, "Bu neyin kafası?" diye sormak istiyordum.

"Ben bilirim, ben bilirim, ben bilirim sarı!" Kız heyecanla bağırarak konuşmaya devam ederken, bilmece mi soruyor yoksa tekerleme mi söylüyordu bir türlü anlayamamıştım.

"Çok severim, çok severim." Kızın annesinin kızı alkışladığını gördüğümde, tekerleme ya da bilmecenin sona erdiğini düşündüm.

"Patlamış darı!" diye bağırıp, kaydırağın başına oturdu ve poposunu kaydırarak kaydıraktan kahkahalar eşliğinde kaydı. Önümden koşturarak geçen erkek çocuğunun kapüşonunu tutup onu kendime çektikten sonra, "Cevap neymiş?" diye merakla sordum.

"Ne cevabı abla?" diye sorduğunda, biraz önce kaydıraktan kayan kız çocuğunu işaret ettim.

"Patlamış darı falan diyordu, bilmece sormadı mı o az önce?" diye sorduğumda, çocuk küçük eliyle ağzını kapattı ve kıkırdamaya başladı.

"Abla o şarkıydı ki." deyip kıkırdamaya devam ettiğinde, gözlerimi kıstım.

"Gözlerimden yakıcı ışınlarımın çıkıp, seni yakmasını istemiyorsan, hemen buradan kaybol!" diye sertçe konuştuğumda, çocuk yüzünü her an ağlayacakmış gibi buruşturarak arkasına dahi bakmadan annesine doğru koşturmaya başladı. Endişeli bir halde "Annesi varmış lan!" deyip kalkarak, Kıvanç'la her zaman oturduğumuz banka doğru ilerlemeye başladım.

Banka tam oturacağım sırada, omzumda bir dokunuş hissedince, "A-ha, sıçtık!" diyerek, çocuğun annesine hesap

vermek amacıyla omzuma dokunan elin sahibine döndüm. Elin sahibinin Kıvanç olduğunu gördüğümde, büyük bir rahatlama ile ruhumu ferahlattım ve ağlayan küçük çocuğa dönüp dil çıkardım.

Kıvanç, "Ne yapıyorsun sen?" diye şaşkınca sorduğunda, çocuğu gösterip, "Beni annesine şikâyet etti." diyerek, ben de çocuğu Kıvanç'a şikâyet ettim.

Kıvanç bana onu beklememi söyledikten sonra yanımdan ayrılıp, ağlayan çocuğun annesinin yanına gitti ve onunla sakin bir yüz ifadesi eşliğinde konuşmaya başladı. Ağlayan çocuk, bağıra çağıra ağladığı halde, dönüp bana dil çıkarınca, tekrar gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. Bu da aynı diğeri gibi sadece şımarıklığı sebebiyle ağlıyordu ve ben gözlerimi kısınca, biraz önceki tehdidimi gerçek sanmış olmalıydı ki işaret parmağını bana doğrultup, sanki mümkünmüş gibi daha şiddetli ağlamaya başladı. Çocuğun annesi başını salladığında, Kıvanç da başını salladı ve hemen ardından bana yöneldi.

Kıvanç, bana doğru ilerlerken, eş zamanlı olarak parkta bulunan tüm anne ve çocukların parkı terk ettiğine şahit oldum. Bir anda neden parktan ayrıldıklarına anlam veremesem de bu konu hakkında Kıvanç'a bir şey söylemeyip, onun işareti üzerine her zaman oturduğumuz banka oturdum. Her seferinde olduğu gibi bankın sol tarafına ben, sağ tarafına da o oturunca, bakışlarımı biraz önceki şarkı söyleyen kız çocuğunun kaydığı kaydırağa çevirdim.

Kalbimde tenimi acıtan bir hüzün belirdiğinde, "Nehir!" diyerek bana seslenince, dudaklarım yavaşça aralandı fakat aralarından tek bir söz dahi çıkmadı. Birkaç gün önce olsaydı, adımla seslendiği için sevinebilirdim fakat şimdi, hayır, adımla seslenmiş olması artık beni kendi solucanı olarak görmediğinin kanıtı olduğundan, sevinemezdim.

"Ben sana geldim." dediğinde, kaşlarımı çatıp, başımı ondan yana çevirmeden bakışlarımı ona yönelttim. Ne demek istediğini anlayamamıştım, ona bunu söyleyeceğim sırada, hafifçe bedenini benden yana çevirince, dudaklarımı yavaşça kapattım ve susmayı tercih ettim.

"Dün, Hazel'ın ölüm yıl dönümüydü."

Tam olarak şimdi, kendimi parkın en ortasındaki kumlara atıp, bağıra çağıra, "Bana ne ulan, bana ne!" deyip, ardından sesim kısılana kadar ağlamak istesem de ne yazık ki bunu yapamadım. Hazel'ı hayatımda daha önce kimseyi kıskanmadığım kadar çok kıskanıyordum ve sürekli birilerinin onun adını dillendiriyor olması sinirlerimi bozuyordu.

"Ben dün gece ona veda ettim."

İçimdeki Hazel'a duyduğum kıskançlık bir anda uçup gittiğinde, bedenimi Kıvanç'tan yana çevirdim.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda, bakışlarını benden kaçırdı.

"Neden seni suçladığım zaman, inkâr etmeyip, tüm suçlamalarımı kabul ettin?" diye sorduğunda, sorumu umursamamış olması beni ilk kez incitmedi.

"Sen... Nasıl? " diye şaşkınca sordum. Suçlamalarının asılsız olduğunu nasıl idrak edebildin?

"Damla." dedi ve hemen ardından omuz silkti. "Kız mantıklı konuşuyor. Çok ısrar edince artık seninle neden görüşmediğimizi anlattım, o da bana suçlamalarımda yanıldığımı söyleyip, gerçeklerin farkına varmamı sağladı." diye devam edince, şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu.

Kıvanç'ın suçlamalarının asılsız olduğunu ona fark ettiren gerçekten Damla mıydı? Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Ondan gerçekten hoşlanmadığımı ona fazlaca belli etmiştim fakat şimdi Kıvanç'ın yanımda oturuyor oluşu gerçekten onun sayesinde miydi?

"Peki ya sen?" diye sordu. Neden suçlamalarımı kabul ettiğimi soruyordu.

"Sen sevdiğime inanmadığını söyledin." dedim içimdeki tüm haval kırıklığını ses tonuma davet ederken.

"...çünkü çok güzel seviyorsun." dediğimde, neredeyse kendi tükürüğümde boğulup ölecektim. "O kadar güzel seviyorsun ki Nehir, insanın gerçek olduğuna inancı gelmiyor. Bir romanın başkahramanıymışsın gibi, bir filmde başrolü oynuyormuşsun gibi, güzel bir rüyaya konuk olmuşsun gibi, gerçek değilmişsin gibi çok güzel seviyorsun." Yüzünde buruk bir gülümseme var olduğunda, belirginleşen elmacık kemiklerine dokunmak istedim, yapmadım. "Bu sevginin bana karşı duyulduğunu bilmek... Gerçek değil gibi... Sen öylesine güzel seviyorsun ki Nehir, ben bu sevgiyi hak etmek için zerre kadar bir şey yapmamışken senin beni sevmen, bana mucize gibi geliyor. Beni anlıyor musun?"

Başımı iki yana sallarken, duraksayarak, "Hayır." dedim. Sağ elini kaldırıp, sol yanağıma dokunduğunda, dudaklarım yavaşça aralandı fakat yine aralarından tek bir söz dahi çıkmadı.

"Sana âşık değilim, seni sevmiyorum veya senden hoşlanmıyorum... Bunları biliyorsun." dediğinde, başımı onaylarcasına salladım.

"Sana tanıştığımızdan bu yana hep kötü davrandım, hiçbir zaman sana değer veriyormuşum gibi yaklaşmadım ve hep canımın isteğine göre seninle olup olmadım..." diye devam ettiğinde, başımı bir kez daha onaylarcasına salladım.

"Tüm bunlara rağmen, sen beni öylesine güzel sevdin ki..."

Sol gözümün altını başparmağıyla hafifçe okşadığında, dudaklarım varla yok arası bir gülümseme ile kıvrıldı.

"Ben annemi hiç görmedim, tanımadım. Beni karşı cinsten gerçekten seven ilk kişi Hazel, ikinci kişi ise Damla'ydı.

Onların sevgisi güzel ve özeldi ama senin ki... Karşı cinsi siktir et... Beni hiç kimse böylesine güzel ve özel sevmedi."

Dudaklarım bu sefer genişçe kıvrıldığında, onun yüzünde de samimi bir gülümsenin var olduğunu gördüm.

Diğer elini de kaldırıp sağ yanağıma koyduğunda, "Bana olan aşkını, sevgini, artık her neyse... Seviyorum ve istiyorum." dedi.

Hipnotize olmuş gibi, onun bir anda ciddileşen suratını izlemeye devam ettim.

"Çok güzel seviyorsun ve ben artık bu sevgiyi hak etmek adına bir şeyler yapmak istiyorum."

"Kıvanç!.." diye mırıldandığımda, sol elinin başparmağını dudaklarımın üzerine koydu.

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "O gün söylediklerim için özür dilemeyeceğim senden çünkü ben kolay kolay özür dileyen biri değilim ve özür dilesem dahi kırgınlığının geçmeyeceğini biliyorum." dediğinde, çatık kaşlarım normal bir hale geldi ve sözleri hafifçe gülümsememe sebep oldu.

"Sana değer veriyorum, gösteremesem de sana gerçekten çok değer veriyorum ve eğer izin verirsen, bunu sana kanıtlamak istiyorum."

İki elimi kaldırıp, yanaklarıma koyduğu ellerinin üzerine koydum ve hemen sonra, ellerini yanaklarımdan ayırdım. Hafif, buruk bir gülümseme eşliğinde ona bakmaya devam ederken, "Olmaz ki." dedim ve eş zamanlı olarak omuz silktim. "Onca söz ve hakareti bir anda unutamam ki." diye devam edip tekrar yavaşça omuz silktim.

"Deneyebilirsin." diye bana bir teklif sunduğunda, dudaklarımı sıkıp, başımı yavaşça iki yana salladım. "Sen bir solucansın. Silkelen ve kendine gel... Gurur sana hiç yakışmıyor Nehir!"

"Öyleyse" dedim ve muzip bir bakışla ona baktım. "Bilmeni isterim ki... Geçmişim Hazel'a ait olabilir fakat geleceğin artık bana ait..."

Dişlerini göstererek güldükten sonra başını beni onaylarcasına salladı. Geleceğini istemiş olmamı onaylamasından ötürü şaşkınlıkla ona bakarken, bir anda ciddileştiğini gördüm.

"Ruhumdaki aşk kırıntılarını kalbimin en ücra köşesine atmışken, bir anda gelip ruhumu ve kalbimi kendi ruhuna buladın... Varsın geleceğim sana ait olsun, ne fark eder ki?" diye konuştuğunda, konuşmasından hiçbir şey anlamamış olsam da hafifçe gülümsedim.

"Unuttun mu? Solucanlar toprağın altında yaşar ve sen benim altında yaşadığım o topraksın. Sana olan aşkım bu bankta başladı, Solucan olan ben bu bankta toprak olan sana kavuştum."

"Sen solucansın ve ben de senin toprağın mıyım?" diye sorduğunda, hevesle başımı salladım.

Dişlerimi göstererek gülümsedikten sonra, gülümseyişimi yüzümden bir an olsun atmayıp, "... ama sen aynı zamanda da fırtınalı bir havada sığındığım, beni fırtınadan koruyabilecek olan güneşsin. Fırtınadan kaçıp, güneşe sarılmam beni yakacak fakat şunu biliyorum ki güneş beni yaksa dahi her zaman ışığını bana tutacak ve beni fırtınadan koruyacak." diye konuştum.

"Belki hiç sırası değil ama..." deyip sustuğunda, kaşlarımı çattım. "Bir daha şort giyersen, gözlerini yerinden çıkarıp midene sokarım. Bu ne kızım? Üzerinde şort var mı yok mu belli bile değil. Bu şortun kısalığı ne?"

Kıvanç'ın ani çıkışı sebebiyle şaşkınca onun suratına bakakaldım. Dört aydır giydiğim hiçbir kıyafete karışmayan o,

tam olarak şu anda, yaptığımız en romantik konuşmayı kesip her zamanki odunluğunu göstermişti.

"Ya sen var ya..."

"Ne ben var ya?" diye sinirle soluduğunda, "Sen tanıdığım en romantik odunsun." dedim.

Bakışlarını çıplak bacaklarıma ve oradan da gerçekten çok kısa olan siyah kot şortuma çevirdikten sonra tekrar bana baktı ve "Bu şortu çöpe at." dedi.

Dünyanın en dengesiz ve en romantik odunu Kıvanç'tı, bu konuda neredeyse emindim.

"İlk kez gereğinden fazla romantik ve duygusal bir konuşma yapıyorduk, bunun farkında mısın?" diye sorduğumda, hafifçe başını salladı.

Sıkı sıkıya kapattığı dudaklarını bir an olsun ayırmazken, sağ elini cebine attı ve hemen sonra cebinden naneli bir şeker çıkarıp, onu kabuğundan ayırdıktan sonra ağzına attı. Onun bu umursamaz tavrına karşılık şaşkın şaşkın baktığımda, bakışlarını kısa bir anlığına parkta gezdirdi ve tekrar bakışlarını bende topladı.

"Boş ver sen şimdi romantik ve duygusal konuşmayı... Naneli şeker istiyor musun?" Konumuzla aşırı derecede alakasız olan teklifi sonrasında, kısa bir anlığına düşünüp hafifçe başımı salladım.

"Öyleyse." deyip sustuğunda, cebinden tekrar naneli şeker çıkaracağını sandım fakat öyle yapmak yerine iki eliyle boynumu kavrayıp dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Yalnızca birkaç saniye sonra dudaklarımı araladığımda, ağzımın içine doğru ittirdiği dilinin ucundaki naneli şekerin tadını alınca, şaşkınlıkla donup kaldım. Onu öpmeyi bıraktığım o an o da geri çekilip, vereceğim tepkiyi beklemeye koyuldu. Beni öperken, dudaklarımı araladığım sırada diliyle

naneli şekeri ağzıma doğru ittirmişti ve biraz önce onun ağzında olan şeker, şimdi benim ağzımdaydı.

"Miden mi bulandı?" diye sorduğunda, sesinde hafif de olsa endişe duygusunun yer aldığını hissetmiştim.

"Yok, hayır, sadece..." diye geveledikten sonra, "Çok garip hissettirdi." diye devam ettim.

"Bana da." diye itiraf ettiğinde, hafifçe kaşlarımı çattım. "Bunu ilk kez yaptım." diye itirafına devam ettiğinde, o anda kendimi dünyanın en özel kızı ilan ettim.

"Hadi, tekrar yapalım!" diye sevinçle konuştuğumda, dişlerini göstererek güldü.

"Tamam, yaparız ama ondan önce..." deyip bakışlarını tekrar parkta gezdirdi. "Sana bir soru sormak istiyorum." dediğinde, hafifçe dudaklarımı büktüm.

Bana şu anda soru sormasını istemiyordum. Tekrar biraz önceki yaptığımız şeyi yapmak istiyordum. Onun ağzındaki şekerin benim ağzıma, benim ağzımdaki şekerinse tekrar onun ağzına geçmesini ve bu şekilde bir kısır döngü oluşturmamızı istiyordum. Yine de Kıvanç bu isteğimi göz ardı ederek, 27 Ocak gününe ve bizim henüz adı olmayan karmaşık ilişkimize damgasını vuracak, benim şaşkınlıktan cevap dahi veremeden bayılmamı sağlayacak o soruyu sordu.

"Sana âşık olmama izin verir misin?"

Devam edecek...